virtual-project.eu

Continuarea bestsellerului
ȘASE CÂRCOTAȘI

PROMISIUNEA DRAGONULUI

„Un final perfect!"
CHLOE GONG
autoarea seriei
ACESTE FATIMI ZBUCIUMATE

„Magia izvorăște din fiecare pagină!"
ZIXIE OH
autoarea romanului
XOXO

Autoarea seriei SÂNGE DE STELE

ELIZABETH LIM

TRADUCERE DE
SIMONA ȘTEFANA STOICA

CORINTEENS

ELIZABETH LIM

(Six Crimson Cranes #2)

PROMISIUNEA DRAGONULUI

Original: *The Dragon's Promise* (2022)

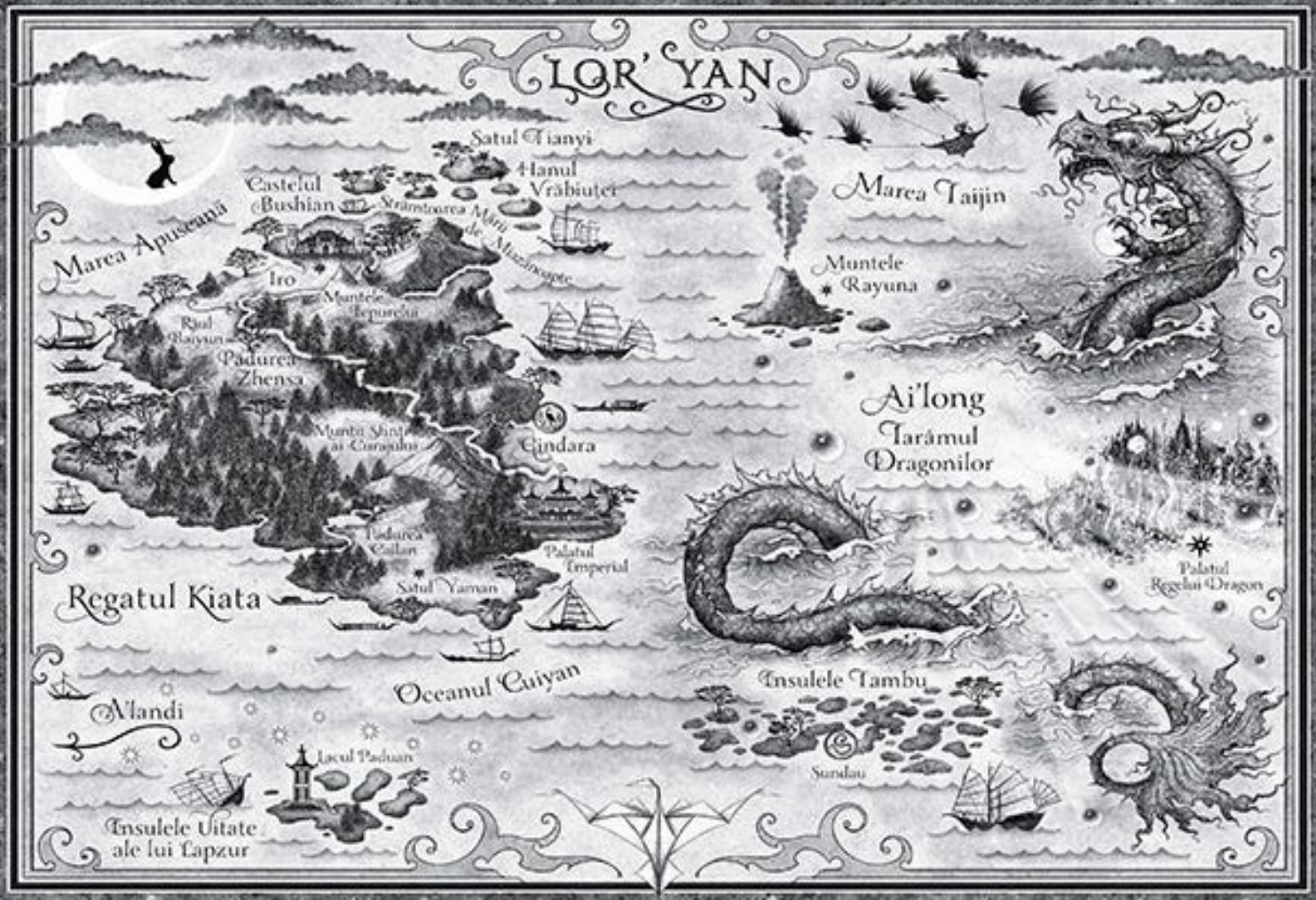
Traducere din limba engleză:
SIMONA ŞTEFANA STOICA

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

— 2023 —

LOR' YAN
Satul Tianyi
Hanul Vrăbiuței
Castelul Bushian
Strâmtoarea Mării de Mazăroase
Marea Apuseană
Iro
Munții Șepurelui
Râul Rayuna
Pădurea Zhenya
Munții Shinji ai Corăbiilor
Cindara
Pădurea Cailan
Palatul Imperial
Satul Yaman
Regatul Kiata
Oceanul Cuiyan
Mlandi
Lacul Paduan
Insulele Uitate ale lui Lapzur
Marea Taijin
Muntele Rayuna
Ai'long
Tarâmul Dragonilor
Palatul Regelui Dragon
Insulele Tambu
Sundau

Dintotdeauna am detestat să scriu scrisori. Profesorii îmi spuneau că acestea pun în valoare intelectul şi chibzuinţa unei persoane – şi caligrafia –, dar scrisul meu de mână mereu a semănat mai degrabă cu cel al unei gâşte decât cu al unei prinţese. Nimeni nu preţuieşte o scrisoare primită de la o gâscă. Nici măcar de la una cu sânge albastru.

Ştiu că astfel de detalii nu scuză faptul că nu ţi-am scris niciodată, Takkan. Dacă aş putea schimba trecutul, ţi-aş fi răspuns la fiecare dintre scrisorile tale. În fârşit le-am citit şi nu pot exprima în cuvinte câtă alinare mi-au adus ori de câte ori râdeam de poveştile tale şi-mi imaginam că am crescut împreună. Mi-aş fi dorit să te fi întrebat cum te cheamă în ziua în care ne-am întâlnit prima dată – când eram copii şi ţi-am pierdut zmeul la Festivalul de Vară.

În ultima vreme m-am gândit la acel zmeu şi cum, mai mult ca sigur, zboară neîncetat, fără o destinaţie anume, fără un loc în care să poposească. Uneori, visez că eu sunt zmeul. Că firul meu e nesfârşit. Că locul meu nu mai e niciunde.

Mă întreb dacă aşa s-a simţit mama mea vitregă. Mă doare gândul că nu voi avea nicicând ocazia să o întreb.

Când vei găsi scrisoarea, voi fi pe tărâmul dragonilor. Nu ştiu cât timp voi fi plecată. Ar putea fi zile sau ar putea fi săptămâni ori luni. Sper să nu treacă ani!

Dacă nu mă întorc înainte de fârşitul iernii, gândeşte-te la mine când ninge şi ori de câte ori mănânci ridichi.

Bucătarul tău de supă preferat,
Shiori

CAPITOLUL 1

APA DE PE FUNDUL MĂRII TAIJIN AVEA GUST DE SARE, noroi şi dezamăgire. Sau, mai bine spus, aşa bănuiam, din moment ce-mi ţineam răsuflarea. În afară de câteva raze discrete de lumină misterioasă, era mai întunecată decât cea mai adâncă prăpastie. La prima vedere, nu arăta nici pe departe precum magnificul tărâm subacvatic pe care dragonii îl numeau căminul lor.

Când Seryu a încetinit, m-am aşezat pe spatele lui, mustăţile lungi ale dragonului tresărind spre un anume mănunchi de raze. Poate că îmi imaginasem, dar strălucea mai puternic decât celelalte – aproape violet.

— Eşti pregătită? m-a întrebat Seryu.

Pregătită pentru ce? m-am minunat în gând, dar am încuviinţat din cap.

Cu o fluturare a cozii, a trecut prin mănunchiul de raze violet – şi totul s-a schimbat.

Apa a devenit azurie, iar din movilele de nisip şi dintre straturile de cristal au răsărit rotocoale de ceaţă arămie. Şi raze de lumină! Peste tot era lumină, răspândită de un soare nevăzut.

Inima a început să-mi bată tot mai repede, cuprinsă de nerăbdare, şi m-am agăţat de coamele lui Seryu de îndată ce s-a năpustit în jos, înotând atât de repede, încât aproape că am renunţat să-mi mai ţin răsuflarea.

Aproape am ajuns, Kiki! am spus în gând, entuziasmată, în limbajul nostru comun, fără cuvinte, dar ea nu mi-a răspuns. O privire aruncată în mânecă mi-a dezvăluit motivul: biata mea pasăre de hârtie leşinase.

N-am învinovăţit-o. Ne deplasam cu viteze ameţitoare, iar capul îmi bubuia de parcă o furtună mi s-ar fi dezlănţuit în craniu ori de câte ori încercam să mă uit drept în faţă. Totuşi, nu-mi puteam permite să leşin. Nici măcar nu îndrăzneam să-mi închid ochii.

Voiam să văd totul.

În cele din urmă, am ajuns la un labirint format din recife

strălucitoare de corali, situat la câţiva metri adâncime sub marea muritorilor. Un curent invizibil legăna iarba-de-mare, dune de nisip alb şi pietre cu vinişoare aurii punctau din loc în loc domeniul, iar baldachine din flori-de-mare împletite formau acoperişurile vilelor subacvatice.

Deci acesta era Ai'longul, lăcaşul şi căminul dragonilor!

O lume pe care puţini muritori ar fi avut vreodată şansa de a o descoperi. La prima vedere, nu părea atât de diferită de cea terestră. În locul copacilor erau coloane de corali, unele înguste, altele late, majoritatea cu ramuri spiralate împodobite cu brăţări de muşchi. Chiar şi felul delicat în care peştii alunecau în apă, cu înotătoarele lor conice întinse ca nişte aripi, mă ducea cu gândul la păsările care zburau în înaltul cerului.

Totuşi... nu semăna cu nimic din ce văzusem până acum. Explozii cromatice însemnau undele apei, vârtejurile şi curenţii constanţi, iar după felul în care firele de iarbă-de-mare gâdilau bancurile de peşti aflate în trecere, ai fi zis că flora şi fauna puteau comunica telepatic.

Seryu a zâmbit larg când m-a surprins admirând priveliştea.

— Ţi-am spus că o să te lase fără cuvinte!

Avea dreptate, firește. *Chiar* mă lăsase fără cuvinte. Pe de altă parte, Ai'longul era menit să uimească ochii muritorilor, precum ai mei. Până la urmă, în asta consta pericolul tărâmului. Capcana pe care o reprezenta.

Era un loc atât de frumos, încât până şi timpul uitase cum să mai răsufle.

Fiecare oră petrecută aici e o zi pierdută acasă – dacă nu mai mult, mi-am amintit pe un ton tăios. Timpul avea să treacă repede, iar după ce fusesem despărţită de tatăl şi de fraţii mei atâta amar de vreme, nu mai voiam să irosesc niciun minut în plus.

Să mergem! Am dat semnalul cu o lovitură uşoară de picior, plasată de-o parte a trupului lung şi şerpuitor al dragonului.

— Ştii, nu sunt un cal! mi-a atras atenţia Seryu, arcuindu-şi sprâncenele verzi când s-a răsucit să mă privească. De ce eşti atât de tăcută, Shiori? Nu-ţi ţii respiraţia, nu-i aşa?

Din moment ce nu am răspuns, Seryu m-a aruncat de pe spatele lui, îndreptând brusc o gheară spre mine şi ciupindu-mă de nas.

Un jet de bule mi-a scăpat printre buze – aerul preţios pe care-l ţineam ferecat în plămâni. Dar, slavă măreţilor zei, puteam respira! Sau

măcar simţeam că o fac. Apa avea un gust dulce în loc de unul sărat – îmbătător, ca un vin de prune ameţitor, inhalat prea adânc, însă poate că asta se datora faptului că încă mi se învârtea capul.

— Atât timp cât porţi o bucată din perla mea, poţi respira sub apă, mi-a explicat Seryu, aducându-mi aminte de fragmentul sclipitor pe care îl purtam la gât. Nu se mai află în inima ta, prin urmare nu ne mai putem împărtăşi gândurile... Dar ştii că poţi vorbi, nu?

— Bineînţeles că ştiu! l-am minţit.

Mascându-mi uşurarea, am atins micuţa perlă. Chiar şi-n adâncurile mării, strălucea ca o picătură de lumina lunii.

— Ar fi mai bine să o ţii ascunsă, a spus Seryu. Unii şi-ar putea face o impresie greşită.

— Am crezut că doar mă ajută să respir. De ce şi-ar face...

— E prea complicat de explicat! a mormăit dragonul, iritat. Am uitat câte întrebări pui. Poate că ar fi *trebuit* să te las să-ţi ţii în continuare respiraţia!

Sprâncenele mi s-au unit într-o încruntătură.

— Eşti tare prost dispus.

— Fiinţele umane nu sunt tocmai binevenite în Ai'long, a spus Seryu cu un glas stins. Mă gândesc la infinitele moduri în care vizita ta poate merge prost.

Nu îl credeam. Toată ziua fusese prost dispus, începând cu momentul în care venise după mine pe ţărm. Abia se obosise să-mi salute fraţii, îl ignorase complet pe Takkan...

Am încercat să-l conving să iasă din starea asta mohorâtă, recurgând la tachinări.

— Să înţeleg că nu voi avea poveşti amuzante de împărtăşit când mă voi întoarce acasă? Şi eu, care le-am spus tuturor că însuşi prinţul dragonilor urma să-mi facă un tur grandios al regatului său!

— Cu cât e mai scurtă vizita ta, cu atât o să fie mai bine.

Ochii roşii ai lui Seryu au săgetat spre traista care îmi atârna pe umăr.

— Ai venit aici ca să-i oferi ceva bunicului meu, nu să cutreieri tărâmul.

Şi cu asta s-a ales praful de intenţia mea de a-l înveseli! Acum şi *eu* eram prost dispusă.

Mi-am deschis traista – doar puţin, cât să arunc o privire. Acel *ceva* pe care trebuia să-l ofer era o perlă de dragon întunecată şi spartă.

Raikama mi-o lăsase înainte să moară, iar puterea îi era atât de măreaţă, încât o simţeam împotrivindu-se vrăjii tolbei, care o ţinea ascunsă şi-n siguranţă. Nu era deloc surprinzător că bunicul lui Seryu o dorea.

Totuşi, nu era singurul obiect din traistă. Îmi adusesem şi plasa de scântelar – pentru o oarecare protecţie împotriva Regelui-Dragon –, şi caietul de schiţe dăruit de Takkan când ne luaserăm rămas-bun.

„Mai multe scrisori?" îl întrebasem, luând cadoul cu ambele mâini.

„Ceva mai bun decât atât", îmi promisese Takkan. „Ca să nu mă uiţi!"

Oare ce ar putea fi mai bun decât scrisorile lui? M-am uitat lung şi melancolic la caietul de schiţe, mânată de dorinţa de a-mi trece încheieturile degetelor peste cotorul moale şi de a-i răsfoi paginile pătate de cărbune. Totuşi, bănuiam că ar fi nepoliticos să le citesc în prezenţa lui Seryu.

Dragonul cu siguranţă aşa a crezut. Şi-a mijit ochii la mine.

— Nu te-am văzut niciodată roşind în timp ce te uiţi la perlă!

— Lumina îi devine tot mai puternică, am spus repede. Îmi încălzeşte faţa.

A pufnit sfidător, depistând minciuna.

— Cel puţin lordul tău uman amărât nu a sărit după noi în mare. După felul în care te sorbea din priviri când ai plecat, am fost pe jumătate convins că ar putea să o facă. Rechinii l-ar fi prins înainte să treacă de recife.

Am închis traista.

— Rechini, serios?

— Bunicul are mereu în subordine un astfel de pluton, a spus Seryu, râjind. Îi angajează pe rechini, iar lor le este mereu foame. Vom întâlni câţiva în curând.

Inima îmi bătea năvalnic în piept. Ne aflam atât de aproape de palatul lui Nazayun?

Seryu mi-a interpretat greşit teama, iar tonul i-a devenit mai jucăuş.

— Nu-ţi face griji – rechinii nu poftesc la o fiinţă umană atât de slabă ca tine!

S-ar putea să se răzgândească, am spus în gând. După ce Regele-Dragon urma să afle de ce venisem *de fapt* în Ai'long, aveam să fiu norocoasă dacă mi-ar îngădui o moarte atât de rapidă. Neliniştită, am alunecat înapoi spre Seryu, dând din picioare cu mai mult putere decât era necesar.

Înotul în Ai'long nu se compara cu cel în apa obişnuită. Mă deplasam cu uşurinţă, curenţi minusculi trecându-mi pe sub tălpi şi propulsându-mă acolo unde trebuia să ajung. Aproape că zburam.

Am depăşit dragonul, ţâşnind puţin cam prea sus. De nicăieri, un grup de meduze a pogorât asupra mea.

Erau cel puţin o duzină. Corpurile lor aveau formă de umbrele luminoase, iar tentaculele li se învârteau într-un dans sinuos. S-au apropiat cu îndrăzneală, atingându-mi delicat braţele şi picioarele, şi chiar strecurându-mi-se printre şuviţele lungi de păr. Am chicotit, mirată de felul în care mă gâdilau – până când Seryu a scos un mârâit.

— Lăsaţi-o în pace! le-a ordonat, ochii lui roşii aruncând scântei înspre intruşi. E cu mine!

Meduzele s-au retras degrabă, dar nu s-au împrăştiat. Dimpotrivă! În timp ce Seryu încerca să mă îndepărteze, trăgându-mă uşor de păr, ele ne-au urmat şi s-au apropiat şi mai mult.

Apoi, la fel ca marea Taijin, fiecare meduză s-a schimbat.

Lumina aurie emanată de corpurile lor s-a stins într-o fracţiune de secundă, iar tentaculele acestora, la fel de moi ca panglicile de mătase, au devenit tari şi ascuţite. Două dintre ele s-au strecurat între mine şi Seryu, silindu-ne să ne despărţim. Restul ne-au înconjurat.

Am întins mâna după pumnalul pe care îl ţineam ascuns în cingătoare, însă abia dacă am avut timp să-l folosesc. Tentacule reci şi alunecoase mi s-au lipit de spate şi mi-au încercuit braţele, apoi din ele au crescut ghimpi minusculi, care mi-au zgâriat pielea: un avertisment letal de a nu riposta. O singură înţepătură şi aş fi fost paralizată pe viaţă!

Învinsă, am rămas nemişcată şi am scăpat pumnalul, lăsându-l să-mi plutească dincolo de degete. Drept răsplată, meduza şi-a slăbit strânsoarea, însă doar puţin. Tentaculele sale au început să mă caute de alte arme ascunse şi, când mi-au răscolit traista şi mi-au percheziţionat robele, Kiki mi-a ţâşnit din mânecă.

Era ameţită, cu aripile pe jumătate întinse într-o postură dramatică; a căscat, dând de veste că e trează, dar când ochii ei ca două pete de cerneală întunecată s-au deschis larg şi a văzut meduza, a eliberat un ţipăt strident.

Pe demonii arzători şi furioşi din Tambu!

— Nu-i un demon, am asigurat-o, strângând traista la piept în timp ce tentaculele încercau să o deschidă. E doar o meduză.

O ce?

Meduza s-a profilat amenințător deasupra lui Kiki, cercetând-o atent.

Pasărea și-a acoperit capul cu o aripă. *O, zeilor, lăsați-mă să leșin din nou!* a gemut.

Spre ușurarea lui Kiki, meduza a considerat-o nedemnă de atenția ei și s-a întors la traista mea. Folosindu-și tentaculele, a tras cu putere de curele, dar m-am agățat de tolbă cât am putut de strâns.

— Înțeapă-mă cât vrei! am strigat. Dar nu o iei!

Meduza a șuierat, apoi și-a arătat ghimpii otrăvitori.

— Pleacă! i-a poruncit Seryu cu asprime.

Coada i se mișca asemenea unui bici, înainte și înapoi, creând nenumărate unde, ca niște furtuni în miniatură. Când și-a fluturat una dintre gheare, a apărut o ruptură adâncă în apă, ca și cum ar fi sfâșiat o țesătură.

În timp ce meduza se împotrivea curentului apărut din neant, Seryu m-a aruncat pe spatele lui și s-a scufundat într-o junglă de corali, înotând spre turlele de cristal din față. Mi-a azvârlit pumnalul în poală.

— Serios, Shiori? Asta aduci în Ai'long?

Am ridicat nonșalant din umeri.

— Credeai că aveam să vin neînarmată?

— L-ai mai întâlnit pe bunicul. Micul tău pumnal abia dacă l-ar zgâria.

— Și zgârieturile pot să doară, a fost tot ce am spus, fixându-mi arma înapoi la cingătoare. Care e rolul meduzelor?

— Patrulează.

— Cu ce scop?

— Pentru a da de urma asasinilor și a intrușilor.

Nu mi-a oferit mai multe detalii, un indiciu să nu mai insist. Dar eram prea curioasă.

— A existat ceva magic în privința lor.

— Majoritatea supușilor bunicului meu posedă... o anumită abilitate. Ajută la alungarea celor care încearcă să intre în Ai'long fără să fie invitați.

— Dar de ce să mă percheziționeze? Am fost invitată.

— Evident, căutau perla mamei tale vitrege, mi-a spus Seryu pe un ton iritat. Meduzele sunt atrase de magia întunecată. De asemenea, sunt specializate în arta detectării înșelăciunilor.

M-a străbătut un val de neliniște.

— A înșelăciunilor?

— Da, cum ar fi acel ac de oțel, pe care l-ai adus aici fără să binevoiești a mă preveni, a bombănit Seryu, cu o voce tot mai dură. Timpul pe care îl vei petrece în Ai'long va fi scurt; nu va trebui să simți pe propria piele ce înseamnă un trai la curtea noastră.

Nu asta mă îngrijora, dar am tăcut și am aruncat o privire spre Kiki.

Păsărea îmi stătea leșinată în palmă, cu aripile îndoite formând un bulgăre mototolit. Din fericire, nu acordase atenție conversației mele cu Seryu. O iubeam foarte mult, dar păstrarea secretelor nu se număra printre talentele ei.

Mai avem mult? a gemut Kiki. *Ar fi trebuit să rămân pe uscat. Am rău de mare.*

— Nimeni nu are rău de mare sub apă.

Kiki și-a încrețit ciocul de hârtie, scoțând un oftat teatral. Nu-i *poți spune dragonului să înoate mai atent? Până și balenele se mișcă mai grațios decât el!*

— Spune-i tu! A fost morocănos toată ziua.

De ce? m-a întrebat pasărea, încruntându-se. *E supărat pe tine?*

— Bineînțeles că nu!

E vorba despre meduză? Pe toți zeii, Shiori – crezi că au aflat? Poate că ar trebui să-i spui că plănuiești să păstrezi ce ți-a dăruit Raikama, mai exact p...

Ochii mi s-au mărit și am îndesat pasărea în mânecă înainte ca Seryu să o audă.

Perla, aproape că-i scăpase lui Kiki. Nu, nu îi spusesem. Nici nu aveam de gând.

Vinovăția îmi apăsa conștiința, dar am alungat-o. Nu exista niciun motiv pentru care să mă simt vinovată. Nu-mi încălcam promisiunea. *Chiar* îi promisesem lui Seryu că urma să aduc perla Raikamei bunicului său... doar că nu precizasem niciodată că aveam să îl las să o păstreze.

„Promite-mi că i-o vei da doar dragonului cu puterea de a o întregi din nou!" mă rugase Raikama înainte să moară.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, perla din interiorul traistei a început să pulseze. Aproape că o puteam vedea cu ochii minții – se învârtea și complota, dornică să găsească o cale de scăpare. Era de mărimea unei piersici, abia puțin mai mare decât palma mea, dar ori

de câte ori strălucirea îi atingea intensitatea maximă, părea o sferă de lumină solară. Însă moartea Raikamei îi stinsese lumina, frântura din centrul ei părând să se lărgească tot mai mult de fiecare dată când mă uitam la ea.

Fisura avea să dispară numai după ce perla se reunea cu deţinătorul său de drept. Am bănuit că durerea îngropată în mine era aceeaşi, adâncindu-mi încontinuu golul din inimă... până la respectarea promisiunii făcute Raikamei.

„O promisiune nu este un sărut în vânt, ceva care să fie oferit cu nepăsare", am murmurat în sinea mea. „E o parte dăruită din tine, pe care o vei recăpăta abia după ce-ţi îndeplineşti jurământul."

Cuvinte rostite acum multă vreme de mama mea vitregă. Cuvinte pe care le uram, deoarece, deşi le ignoram, nu-mi dădeau pace, ca nişte ace cu vârfurile înmuiate în esenţa vinovăţiei. N-aş fi ghicit niciodată că aveam să le folosesc ca pe o formă de alinare.

Când perla a tremurat drept răspuns la neliniştea mea, mi-am pus traista în poală, astfel încât Seryu să nu observe. De prea multe ori îmi încălcasem cuvântul – îndeosebi faţă de Raikama. Nu şi de data asta.

Mă voi asigura că te vei întregi din nou! i-am jurat perlei în tăcere. *Te voi duce acasă.*

Cu orice preţ!

CAPITOLUL 2

ZIDURILE CARE ÎMPREJMUIAU PALATUL REGELUI NAZAYUN erau incredibil de înalte. Dispăreau din vedere, spre culmi necunoscute ochilor mei, şi se întindeau până la luminile violet care însemnau graniţele tărâmului, cu ornamentele arhitecturale din vârfuri la fel de ascuţite ca nişte ace împungând uşor venele oceanului.

Un public format din creaturi acvatice se adunase în afara palatului: balene mai mari decât navele de război ale tatălui meu, ţestoase marine pestriţe, care păreau să se contopească aproape perfect cu nisipul şi pietrele de pe fundul mării, delfini, calamari şi, la o privire mai atentă, am zărit şi crabi şi căluţi-de-mare. Printre ele erau răspândiţi dragoni, câţiva cu fiinţe umane pe spinările lor. Când Seryu a trecut pe lângă ei, toţi şi-au plecat capetele în semn de respect, dar au rămas cu privirile aţintite asupra mea.

— Nu mă ţine de coarne aici! a mârâit Seryu. În Ai'long, reprezintă un însemn al rangului. Şi sunt un prinţ-dragon, nu un taur!

I-am dat drumul de parcă m-aş fi ars.

— Scuze!

Imediat a devenit clar ce voise să spună. Coamele altor dragoni se curbau în jos, ca ale unui berbec, adesea cu creste sau cu margini canelate, în culori care variau de la gri la nuanţa fildeşului şi negru. Ale lui Seryu erau argintii şi netede, dar cel mai notabil aspect era faptul că se ramificau – precum coarnele unui cerb. Avea o coroană naturală.

— Te întâmpină de obicei o asemenea mulţime?

— Nu! a spus Seryu, cu o voce brusc tensionată. Făpturile mării au venit să te vadă pe tine.

Răspunsul lui m-a îndemnat să mă ridic numaidecât.

— Pe mine?

— Pariază dacă bunicul te va arunca la rechini sau te va transforma în stană de piatră.

Nu mi-am dat seama dacă vorbea serios sau era sarcastic. Poate că ambele variante erau corecte.

— Nu există alternative? l-am întrebat.

— Niciuna nu o să-ţi placă mai mult. Ţi-am spus, fiinţele umane nu sunt binevenite aici.

— Dar văd atât de multe!

Spatele lung al lui Seryu s-a încordat, iar solzii şi-au pierdut luciul.

— Mai uită-te o dată!

M-am încruntat, dar, mânată de curiozitate, m-am întors din nou.

Iniţial, nu am văzut nimic ieşit din comun. Într-adevăr, fiinţele umane aflate pe spinările dragonilor păreau să fie împodobite cu toate bogăţiile mării, înveşmântate în veste şi rochii care străluceau laolaltă ca o scoică-abalone decorată cu petalele crinilor oceanici. Dar, în afară de acest aspect, arătau la fel ca mine.

Cel puţin până când ochii mi-au devenit mai pătrunzători şi am privit dincolo de feţele lor. Atunci am remarcat branhiile scânteietoare înşirate de-a lungul gâturilor şi solzii de peşte de pe braţe, ca nişte însemne. Unele dintre fiinţe aveau inclusiv aripi strânse cu grijă pe omoplaţi şi înotătoare care le ornau încheieturile şi gleznele. Când m-au surprins uitându-mă cercetător la ele, au strâns din buze şi mi-au oferit zâmbete piezişe.

— Aşadar, am zis agitată, chiar sunt ca un porc.

— Poftim?

— Asta ai spus când ne-am întâlnit prima dată – că a mă invita în Ai'long ar fi ca şi cum ai aduce un porc să-ţi cunoască familia. Am crezut că glumeşti.

— Nu mă aşteptam să te aduc vreodată aici, Shiori, a glăsuit el în apropiere de porţi, cu o voce atât de joasă, încât aproape că nu l-am auzit. Vreau să ştii asta.

Părea că îşi cere iertare, dar nu am înţeles pentru ce. N-am avut ocazia să-l întreb. A răsunat un cor asurzitor de cochilii – apoi, de nicăieri, un curent invizibil m-a smuls de pe spatele lui Seryu şi m-a dus degrabă în palat.

Totul s-a întâmplat nefiresc de repede, cu viteza unei lovituri de sabie. Mi-am dat seama mult prea târziu că fusesem luată împotriva voinţei mele.

— Shiori!

Seryu a năvălit spre porţi, încercând să-şi croiască drum înăuntru, înainte ca acestea să se închidă.

— Bunicule, nu!

Cu acea ultimă imagine a lui în minte, am fost dusă departe, coborând atât de repede pe un tobogan de apă, încât călătoria noastră anterioară părea o plimbare leneşă. În clipa în care am fost azvârlită la destinaţie, eram sigură că leşinasem – cel puţin pentru câteva secunde.

Am aterizat în cea mai mare sală pe care o văzusem vreodată. Imensă, vastă, cu stâlpi care se înălţau cât vedeam cu ochii, şi, cu excepţia unei ferestre care semăna cu un cristal negru curgător, totul, de la pereţi până la tavan, avea culoarea osului. Sau a zăpezii, dacă erai o persoană mai optimistă.

Am lovit cu picioarele podeaua oceanului şi m-am propulsat în sus.

Am fost mâncate de o balenă? m-a întrebat Kiki în şoaptă, din interiorul mânecii.

Dacă nu ne-am fi aflat într-o situaţie atât de înfricoşătoare, poate că aş fi izbucnit în râs. Încăperea chiar semăna cu cutia toracică a unei balene. Pilaştri de marmură distanţaţi uniform şi depăşind de trei ori înălţimea sălii de ceremonii din palatul tatălui meu mărgineau pereţii. Într-un mod cu totul ireal, capetele lor se arcuiau într-un acoperiş deschis, precum o cuşcă de oase.

Ca o măsură de precauţie, mi-am scos pumnalul. Spaţiile largi dintre stâlpi îmi permiteau să mă strecor printre aceştia, iar porţile palatului străluceau în apropiere. Oare Seryu mai era acolo şi mă căuta?

Mi-am încleştat degetele pe mânerul pumnalului. Nu aveam de gând să rămân aici, în aşteptarea unui răspuns.

Am sărit printre doi dintre pilaştri, dar abia reuşisem să ies din sală înainte ca nişte liane lungi şi zvârcolitoare de varec[1] să răsară din stâlpi şi să mi se înfăşoare în jurul membrelor.

Kiki a ieşit imediat din mânecă. *Shiori!*

Am tăiat lianele de varec. Tulpinile erau mai subţiri decât algele pe care le fierbeam în supele mele. Dar aparenţele pot fi înşelătoare. Acest varec era puternic ca fierul – şi viu, pentru fiecare liană tăiată încolţind trei noi. Au îndepărtat-o violent pe Kiki şi mi s-au răsucit de jur-împrejurul încheieturilor, smulgându-mi pumnalul din strânsoare şi lipindu-mă de un pilastru.

Apoi au venit rechinii.

Nu-l crezusem pe Seryu când îi menţionase mai devreme, dar iată-i în faţa mea! De zece ori mai mari decât mine, cu şiruri de dinţi ascuţiţi

[1] Alge brune marine (n. tr.).

şi ochi negri, cu irizaţii albastre, în care nu am întrezărit vreo urmă de remuşcare cu privire la ideea de a mă transforma într-o gustare.

— Seryu! am strigat. Seryu!

— Ni se va alătura în curând.

Când coada Regelui-Dragon s-a încolăcit în jurul pilaştrilor, mi s-a făcut pielea de găină.

— De când ne-am văzut ultima oară, Shiori'anma, nepotul meu mi-a povestit multe despre tine, a spus el. Zeii tăi ţi-au acordat neobişnuit de multă atenţie: fiica adoptivă a Reginei Nenumite, sânge-magul Kiatei... şi acum purtătoarea perlei Spectrului.

Spectrul? Am ciulit urechile. Era prima dată când auzeam acest nume. Două fulgere argintii, lungi şi strâmbe au străpuns umbrele – coamele lui Nazayun.

— Arată-mi-o!

Lianele de varec şi-au slăbit strânsorile din jurul încheieturilor mele doar cât să-mi pot deschide traista. Am vârât o mână înăuntru şi mi-am trecut-o uşor peste perla spartă, apoi peste plasa de scântelar.

Mă mâncau degetele să o arunc peste Regele-Dragon. Până la urmă, scântelarul reprezenta singurul punct vulnerabil al unui dragon. Singurul lucru suficient de puternic pentru a separa o asemenea făptură de propria inimă. Şi, demonii să mă ia, făcusem destule sacrificii ca să făuresc plasa!

Dacă aş fi îndrăznit să-mi urmez impulsul, rechinii m-ar fi sfâşiat îndată, dar, din fericire, perla nu mi-a oferit ocazia. După ce am deschis traista, a scos un zumzet jos, oarecum dojenitor, şi a ieşit la suprafaţă.

Începeam să bănuiesc că, într-un fel cu totul straniu, era vie. Acasă, în palatul tatei, ori de câte ori o lăsam în camera mea, o găseam mai târziu plutind lângă mine, ca şi cum m-ar fi urmărit. Ca şi cum ar fi aşteptat.

„Perla mânuieşte destinul astfel încât să-şi atingă propriul scop", îmi spusese Raikama. După ce le făcuse fraţilor mei, n-aş fi fost atât de nesăbuită încât să cred că scopul ei includea şi să rămân în viaţă. Din acest motiv, ţinându-mi răsuflarea, m-am uitat cum perla se înălţa tot mai mult, oprindu-se când a ajuns la nivelul privirii deschise la culoare a lui Nazayun.

Încruntătura dragonului îi trăda nemulţumirea.

— S-a legat de tine.

— Deocamdată, am confirmat. I-am jurat mamei mele vitrege că o să

îi returnez perla deţinătorului ei de drept.

Regele-Dragon a mârâit.

— I-ai jurat lui Seryu că o să mi-o oferi!

— Că o să ţi-o *aduc,* l-am corectat. Nu să o ofer. Perla nu-ţi aparţine.

— O perlă de dragon aparţine Ai'longului, a spus Nazayun, care s-a profilat amenințător deasupra mea, înfigându-şi ghearele în pământ. Eu *sunt* Ai'longul.

— De ce o vrei? l-am întrebat. Am văzut cum arată o perlă de dragon adevărată. E pură şi uluitoare, nici nu se compară cu aceasta, care e...

— O monstruozitate. O ruşine.

— Cuvintele tale, nu ale mele, am răspuns. Prin urmare, de ce o vrei?

— Fiinţă umană ignorantă, tu chiar nu ştii nimic! a urlat Regele-Dragon. Perla Spectrului e un lucru defect. Tânjeşte după distrugere la fel de mult pe cât o detestă. Pe cont propriu, nu-şi poate găsi echilibrul, aşa că s-a bazat pe cineva precum mama ta vitregă pentru a-i îmblânzi puterea. Dar Regina Nenumită a murit, iar perla e prea distrusă ca să-şi ia o altă gazdă. În curând, se va sparge complet. Iar în acel moment va elibera o forţă mai mare decât orice îţi poţi imagina. Îndeajuns de mare încât să-ţi devasteze preaiubita Kiata.

Pentru prima dată, l-am crezut.

— Dacă nu e returnată Spectrului.

— Nu este o opţiune, a spus Nazayun. Trebuie să fie distrusă, iar când acest lucru o să se întâmple, va pieri şi Spectrul. Renunţă la legătura ta şi oferă-mi perla!

Am ezitat. Perla spartă îmi plutea deasupra palmei, cu jumătăţile despărţite abia vizibil de-a lungul unei margini. Părea înşelător de fragilă, ca petalele unei flori de lotus. În pofida gândului iluzoriu, puteam simţi puterea înfricoşătoare aflată înăuntru.

Ar fi putut Raikama să fi comis o greşeală când mă rugase să o returnez Spectrului? Sau oare Nazayun apela la unul dintre vicleşugurile lui?

Nesiguranţa mi-a influenţat cu viclenie conştiinţa, însă doar pentru o clipă. Apoi mi-am închis pumnii, iar perla a zburat lângă mine. *Am încredere în Raikama.*

— Perla aparţine dragonului cu puterea de a o reîntregi, am spus. Şi acel dragon nu eşti tu.

Furia a aprins ochii albi ai Regelui-Dragon.

— Aşa să fie!

Rechinii din spatele lui s-au repezit în direcţia mea, trosnindu-şi fălcile. În ochii lor sticloşi am zărit promisiunea unui final înfiorător, o viziune a propriului trup, filetat în sute de bucăţi sângeroase, care înroşeau apa. Kiki mi-a ţipat în ureche: *Nu, Shiori!*

Lianele de varec m-au imobilizat numaidecât, încolăcindu-mi-se mai strâns în jurul taliei şi al gleznelor.

Din fericire, anticipasem un astfel de moment.

„Să nu mergi niciodată la luptă fără să-ţi cunoşti adversarul!" îi plăcea fratelui meu, Benkai, să spună. Înainte să plec în Ai'long, îmi împărtăşise cât de multă înţelepciune militară izbutise: „Cel care-şi poate surprinde inamicul se află întotdeauna în avantaj."

Aşa că iată surpriza pe care o pregătisem: mi-am împins cu putere şoldul în perlă, trimiţând-o în cel mai apropiat pilastru. Cele două jumătăţi s-au despărţit la bază, deschizându-se ca o scoică, iar o lumină orbitoare s-a revărsat împrejur.

Varecul s-a tras înapoi, slăbind strânsoarea lianelor încolăcite în jurul membrelor mele îndeajuns cât să scot plasa de scântelar.

Am aruncat-o deasupra capului şi am strigat:

— Kiki!

Pasărea de hârtie a ţâşnit din ascunzătoare şi a prins cealaltă parte a plasei. Împreună, am azvârlit-o peste pieptul uriaş al Regelui-Dragon, întinzând-o cât am putut de mult peste solzii lui.

Mai folosisem o singură dată plasa, pentru a o elibera pe Raikama de povara apăsătoare purtată atâta amar de vreme. Însă, în realitate, nu o întrebuinţasem niciodată împotriva unui dragon adevărat.

Magia scântelarului a funcţionat instantaneu, prinzându-se de solzii lui Nazayun şi estompându-le luciul strălucitor, de nuanţa safirelor. Dragonul a urlat, apoi şi-a dat brusc capul pe spate, în timp ce plasa îi pătrundea treptat în piept, conturând forma inimii sale preţioase.

Era de cel puţin trei ori mai mare decât a Spectrului, albă, cu reflexe argintii, şi perfect rotundă, ca o lună plină. Tot ce trebuia să fac era să o iau şi astfel căpătam putere deplină asupra lui.

— Daţi-mi drumul! le-am ordonat lianelor de varec, care şi-au slăbit strânsoarea dimprejurul gleznelor mele.

La rândul lor, rechinii şi-au oprit atacul.

Mi-am recuperat pumnalul şi l-am înfipt în solzii lui Nazayun, ca să fixez plasa. Regele-Dragon a răcnit de durere, dar nu mi-am regretat

defel fapta. La urma urmei, zgârieturile pot să doară.

— Unde îl voi găsi pe Spectru? l-am întrebat pe un ton poruncitor.

Din gâtul lui Nazayun a ieşit un hohot de râs, asemănător cu un bolborosit.

— Răspunde-mi sau...

— Sau ce?

Ochii Regelui-Dragon s-au aţintit asupra perlei Spectrului, care plutea deasupra lui ca un vestitor al pieirii.

— Sau ce, Shiori'anma?

Ceva nu era în regulă. Inima lui Nazayun îi bătea năvalnic în piept, un semn de netăgăduit că plasa de scântelar îl rănea. Aşadar, de ce zâmbea? De ce *râdea?*

— Ar fi trebuit să-mi dai perla când ţi-am oferit şansa, a spus Regele-Dragon, zvârcolindu-se în capcană, vizibil incomodat. Infracţiunea de a ţese o astfel de plasă nu poate rămâne nepedepsită. Ai fi dormit trei sute de ani, suficient pentru ca tot ce ştii şi iubeşti să se transforme în praf şi pulbere. Apoi te-aş fi adus înapoi în Kiata, aşa cum am promis. Din păcate, ai ales nechibzuit. Din acest motiv, nu-ţi vei mai vedea niciodată pământul natal!

Deodată, pumnalul pe care îl înfipsesem între solzii lui Nazayun s-a dizolvat în apă, iar dragonul şi-a smuls plasa de scântelar de pe piept. Aceasta i-a trosnit între gheare, înţepându-i pielea înainte să o arunce într-o încrengătură de varec, astfel încât să-mi fie imposibil să o recuperez.

— Ai crezut că avea să fie atât de uşor să-mi scoţi inima? m-a luat în derâdere Regele-Dragon, râzând când rănile i s-au vindecat în faţa ochilor mei. Sunt un zeu al dragonilor. Nici măcar scântelarul nu-mi poate face rău!

M-am clătinat şi am prins perla Spectrului în căuşul palmelor.

— Atunci cum rămâne cu această...

N-am apucat să-mi duc la bun sfârşit ameninţarea. Pereţii din spatele meu au început să cânte, iar un val de apă a trecut peste fereastra din cristal negru pe care o observasem mai devreme, creând un vârtej din care s-a ivit un al doilea dragon.

Am zărit doar o străfulgerare de solzi roşii şi o pereche de ochi rotunzi, aurii, înainte să simt o smucitură violentă la baza gâtului şi să fiu împinsă brusc în faţă.

— Dacă nu ne vei oferi perla dorită, o vom lua pe aceasta.

Deocamdată.

Dragonul stacojiu a ridicat colierul pe care Seryu mă avertizase să-l ţin tot timpul asupra mea – frântura din inima lui care îmi permitea să respir în Ai'long.

Mâinile mi-au fugit la gât şi am simţit un junghi dureros în piept. Apa era pretutindeni şi mi-a năvălit în gură, apoi mi-a umplut plămânii. Îmi auzeam bătăile inimii în urechi, un avertisment în privinţa presiunii apăsătoare a mării, vâjâind furtunos. Era atât de multă apă, încât nici măcar nu puteam să mă sufoc. Mă înecam.

— Ea este fiica mea, Înalta Doamnă a Mării Apusene, a spus Nazayun, de parcă *acum* ar fi fost momentul adecvat pentru prezentări. Din moment ce nu-mi vei oferi perla, o însărcinez pe ea să o recupereze.

Fiica lui Nazayun mă privea în timp ce mă înecam.

— Am o teorie, a glăsuit ea, cu o voce joasă, timbrată, şi anume că sufletul uman este alcătuit din nenumărate fire delicate, care îl leagă de viaţă.

Mi-a înţepat inima cu ghearele ei şi am gemut de durere când a extras un fir lung, scăldat în nuanţe argintii şi aurii, pe care nu-l mai văzusem până acum: un fir din sufletul meu.

— E frumos, nu-i aşa? Atât de fragil şi, totodată, atât de vital! a adăugat, răsucind firul în jurul unei gheare. Dacă tai suficiente şi las, să zicem, un ultim fir atârnat de suflet, perla îşi va rupe legătura cu tine şi va căuta pe cineva care nu se află în pragul morţii.

Înalta Doamnă a Mării Apusene a încercat să rupă firul cu o gheară ascuţită, dar acesta a strălucit puternic şi s-a retras brusc în mine.

Mustăţile dragonului au zvâcnit de nemulţumire.

— O stare dificil de atins, mai ales cu un suflet atât de încăpăţânat ca al tău, dar avem timp să experimentăm.

Nu, *eu,* una, nu aveam. Lumea mi se întuneca rapid şi am strigat la perla Spectrului.

Salvează-mă! am implorat-o. *Salvează-mă, altfel nu vei descoperi niciodată unde ţi-e locul! Nu te vei mai întoarce niciodată acasă.*

De parcă ar fi avut o inimă, perla a început să bată. O dată. De două ori. Apoi mai repede, un contrapunct în creştere în contrast cu pulsul meu tot mai slab, iar o explozie de lumină s-a răspândit din jumătăţile frânte.

— O luptătoare, a murmurat dragonul stacojiu, care a înotat înainte

pentru a mă împiedica să mai văd perla.

Mi-a atins fruntea cu o palmă rece.

— Să nu te implici nicicând într-un joc cu un dragon, mi-a şoptit. Nu poţi câştiga.

Şi, înainte ca ultima răsuflare să mă părăsească, lumea s-a stins ca flacăra unei lumânări.

CAPITOLUL 3

— ALTEŢĂ A STRIGAT PROFESOARA MEA. TREZEŞTE-TE, Shiori'anma! Te rog, trezeşte-te!

Nu m-am clintit. În fiecare zi, avea de îndeplinit aceeaşi sarcină şi aproape că îmi era milă de ea. Dar de ce să-mi pese de prelegerile ei nesfârşite despre poezia, arta şi tradiţiile Kiatei? Nu era ca şi cum fraţii mei m-ar fi invitat la întrunirile lor dacă aş fi putut recita versuri din Cântecele Amărăciunii sau dacă i-aş fi vrăjit pe curteni cu incredibilele mele cunoştinţe despre diferenţele dintre vopseaua de nuanţa vermillonului şi cea de nuanţa acrului.

— La fel de adormită ca luna amorţită, a bombănit profesoara. Din nou!

Uram zicala! Fusesem forţată să învăţ povestea din spatele ei. Ceva despre Imurinya, doamna lunii, şi soţul ei, vânătorul, şi despre un sărut deosebit de important, menit să o trezească.

Nu eram o romantică şi niciun sărut nu avea să mă trezească – decât dacă îmi era dat de o tarantulă, nu de un băiat. Singurele lucruri care aveau efect asupra mea erau mirosul de prăjituri dulci de orez, proaspăt gătite, şi o aruncare bine calculată a zarurilor de lemn ale fratelui meu, Reiji.

Însă partea ciudată era că Reiji nu mai aruncase de ani buni cu zarurile în mine. Totuşi, ceva mic şi dur îmi lovea partea din spate a capului. În repetate rânduri.

Mi-am deschis brusc ochii şi am strigat:

— Vrei să încetezi, te rog?

Sinceră să fiu, asta intenţionasem să spun. Am bălmăjit cuvintele, iar pieptul mă durea ca şi cum cineva mi-ar fi stors toată viaţa din trup înainte să o canalizeze înapoi, dar cam fără tragere de inimă.

O aducere-aminte neplăcută a faptului că eram în continuare pe tărâmul dragonilor – şi, în plus, captivă în palatul lui Nazayun. Întunericul dens mă împiedica să disting prea bine împrejurimile, dar

nu mă mai aflam în sala ca o cutie toracică.

Cătuşe de varec îmi încleştau trupul de la gât în jos, ţinându-mă pe o lespede de cristal negru, precum cea văzută mai devreme. M-am smucit cu toată puterea, într-o încercare de a mă elibera, însă cătuşele s-au strâns şi mai tare în jurul meu, iar junghiuri de durere mi-au străbătut în sus muşchii, drept pedeapsă. Mi-am muşcat cu putere buza inferioară până când au trecut.

De îndată ce am putut respira din nou – şi nu ştiam cum de respiram fără colierul lui Seryu – m-am demoralizat.

Pe demonii din Tambu, cum aveam să scap din situaţia asta? Mi-am lăsat capul pe spate şi, cuprinsă de disperare, l-am lovit de perete.

Ai grijă unde te loveşti la cap! Aripi de hârtie mi-au foşnit în păr, iar Kiki mi s-a furişat până la ureche. *Există şi alte moduri prin care-mi poţi da de veste că eşti trează, Shiori.*

— Kiki! am strigat, încântată să o văd. Ce s-a întâmplat? Unde sunt...

Ai dormit, mi-a dat ea raportul. *Ştii, chiar eşti norocoasă. Fiica Regelui-Dragon s-a întors de mai multe ori ca să-ţi frângă sufletul, dar nici măcar un fir nu a putut să taie. Nazayun s-a înfuriat din pricina asta, l-a spus să te trezească,* a adăugat Kiki, înghiţind în sec. *Altfel avea să o facă el.*

— Când s-a petrecut asta?

Cine poate ţine evidenţa timpului în acest loc? a comentat Kiki, ridicând din aripi. *Spionam. Nu puteam să întreb ce zi e. Ea crede că perla te-a protejat.* Ochii ei ca doua pete de cerneală s-au mărit. *Aşa e?*

— Poate. Probabil că din acest motiv încă o mai am. Şi încă sunt în viaţă.

Gândul îmi oferea o oarecare alinare, dar nu multă.

Kiki s-a uitat cercetător la perla dintr-odată însufleţită, care părea să se clatine. *Ştii, dormea, la fel ca tine – până acum. E aproape ca şi cum ar avea o minte, ca şi cum ar trăi.*

— E o inimă de dragon, am spus. *E* vie, într-un fel.

Pentru o inimă de dragon, nu-i prea brează, a contrat Kiki. *Ar trebui să-şi găsească singură drumul înapoi spre casă, în loc să pună totul în cârca noastră.*

În gând, am aprobat-o. Perla Spectrului îmi plutea undeva, aproape, pe deasupra capului. Nu mă puteam decide dacă eram supărată sau uşurată să o văd. Însă altceva devenea clar, mai exact faptul că nu mă puteam baza întotdeauna pe ea să-mi vină în ajutor.

Uite ce-ai făcut! a mustrat-o Kiki, apoi s-a aşezat pe perlă, odihnindu-se în fisura dintre margini, cu aripile întinse. *Acum aş putea fi în Kiata, tolănită pe perne de mătase sau fugărind licurici. Dar uite unde suntem! Shiori e blocată în această temniţă de dragoni îngrozitoare, iar tu... tu nu eşti mai aproape de a-ţi găsi deţinătorul de drept!*

Perla a eliberat o flacără, luminând împrejurimile: o celulă îngustă şi, la prima vedere, fără capăt. Un simplu truc. În realitate, aici existau mii de fragmente de oglindă care se mişcau încontinuu de-a lungul pereţilor, în sus şi-n jos, reflexiile lor ţesând cu măiestrie iluzia unei încăperi nesfârşite.

Am tremurat.

— Ce e locul acesta?

Kiki a ridicat iar din aripi. *Am căutat de o sută de ori o cale de ieşire, dar oglinzile... Shiori, sunt vii! M-au tot urmărit. Şi mai e şi fantoma asta sinistră...*

— O fantomă?

Acolo! a zis Kiki, arătând cu o aripă tremurândă. *A încercat să-mi vorbească.*

Întunericul înstăpânea celălalt capăt al celulei, unde nu bătea lumina perlei.

— Arată-mi! i-am poruncit sferei.

Cu un şuierat, lumina a devenit mai puternică, dezvăluind o statuie solitară. Şi, luând în considerare gâlgâiturile şi mormăielile venite din direcţia sa, era o statuie vie.

A unui băiat, după cum s-a dovedit.

Împietrit doar de la gât în jos. Avea ochi albaştri, însă o nuanţă rară, piele bronzată şi o claie de păr negru, ciufulit. Era greu să-mi dau seama de unde provenea, însă nu putea să aibă mai mult de 12 sau 13 ani. Arăta de parcă ar fi fost blestemat în mijlocul unei aruncări grandioase. Stătea cu braţul drept încremenit într-o fluturare dramatică, cu bărbia ridicată şi piciorul stâng uşor înălţat. Cu excepţia capului, băiatul era plămădit complet din piatră, însă am distins o bucată de mătase roşie, strălucitoare, în gura lui.

Mi s-a strâns stomacul la vederea statuii. Ce căuta un copil uman pe tărâmul dragonilor, darămite singur şi practic transformat în stană de piatră?

— Kiki, ajută-l! I s-a pus căluş în gură.

Dar ar putea fi o fantomă! Sau mai rău, un demon-marin!

— Ajută-l, bine?

Ascultătoare, pasărea a zburat spre statuie şi a înlăturat căluşul din gura băiatului, care a tuşit şi a pufnit, apoi şi-a suflat părul din ochi cu un entuziasm exagerat.

— În primul rând, a spus el în kiatană, cu un accent clar şi puternic, nu sunt o fantomă. Fantomele – cu mici excepţii – nu pot atinge obiectele din lumea fizică, iar probabilitatea de a fi încastrate în piatră, ca mine, sunt minime. În al doilea rând, a continuat băiatul, strâmbând din nas, ţi-a luat destul de mult ca să te trezeşti. Începeam să cred că toate aruncările sunt în zadar.

— Tu eşti cel care m-a trezit? l-am întrebat.

— N-aveam altceva de făcut.

— Cum ai reuşit?

Cu un zâmbet larg şi îngâmfat, băiatul şi-a lăsat capul pe spate.

— Vezi aceste fragmente de oglindă plutitoare? Au marginile înşelător de ascuţite şi te vor tăia dacă încerci să scapi.

Şi-a întors faţa, astfel încât să-i pot vedea micile tăieturi de pe nas şi obraji.

— Mi-a luat toată săptămâna, dar am reuşit să le atrag atenţia. Când au venit la mine, am prins câteva şi le-am azvârlit spre tine.

— Ai *aruncat cu cioburi de sticlă înspre capul meu?*

— Cum altfel aş fi putut să te trezesc? a întors-o el. Nu-ţi face griji, le-am tocit marginile pe braţul meu. Bănuiesc că ajută să fii făcut din piatră. Ţi s-a vindecat deja tăietura.

Tăietura? Ei bine, am primit o explicaţie pentru durerea de la tâmplă.

— Ar fi trebuit să fie îndeajuns doar câteva încercări, a continuat băiatul. De obicei, am o ţintă excelentă, dar braţul drept mi s-a preschimbat în piatră în mijlocul unei aruncări. Din fericire pentru tine, cel stâng a avut puţin mai mult timp la dispoziţie. Însă nu străluceşte la capitolul precizie.

Chiar că din fericire, a spus Kiki, uitându-se cu ciocul larg deschis la băiat.

Avea ambele braţe din granit masiv, deşi venele din mâna stânga încă mai pulsau.

— Îţi mulţumesc! am spus pe un ton grav. Faţa ta e...

— Nu-ţi face griji pentru mine! Fie tăieturile se vor vindeca, fie nu

voi fi o statuie atât de arătoasă.

Pare nefiresc de vesel în privinţa situaţiei lui neplăcute, a mormăit Kiki. *Avem sau nu încredere în el? Votul meu e un* nu *clar.*

M-am încruntat, ignorând pasărea de hârtie.

— Ai spus că sunt aici de o săptămână?

— Da, după socoteala mea, a confirmat băiatul, trăgându-şi buzele într-o parte. Timpul trece agonizant de lent când nu ai nimic de citit. Spune-mi, te rog, că ai o carte în traista aia a ta!

Încetasem să-l mai ascult. O săptămână întreagă pierdută! Am simţit un junghi atât de răscolitor în piept, încât abia mai puteam respira. Se scurseseră cinci luni în lumea mea!

Am strâns din buze, încercând să-mi stăpânesc furia. *Putea fi mai rău,* mi-am spus în gând. Cinci luni, nu cinci ani. Nu cinci secole.

— N-ai cărţi? s-a minunat băiatul, interpretându-mi greşit groaza. Ce păcat! Ei bine, cel puţin pot să-mi exersez kiatana. Ştii, e ironic. Kiata era ultimul loc pe care plănuiam să-l vizitez vreodată. N-am crezut niciodată că avea să-mi prindă bine să cunosc limba.

Atenţia mi-a revenit numaidecât asupra lui.

— Ai grijă! Îmi insulţi ţara!

— N-am vrut să te jignesc, însă Kiata e ca un deşert când vine vorba de magie. O ţară fără magie nu-i nici pe departe locul potrivit în care să-ţi clădeşti reputaţia de tânăr vrăjitor sclipitor.

— Nu eşti puţin cam tânăr pentru un vrăjitor?

— Începem să fim şcoliţi încă din copilărie, mi-a explicat băiatul. Cum altfel crezi că am ajuns în Ai'long?

— Poate că te-a răpit un dragon. S-a mai întâmplat.

— Răpit? a pufnit el. Sunt un ucenic-vrăjitor, nu marinarul vreunei bărcuţe de creveţi! Crezi că-i atât de uşor să răpeşti pe cineva care stăpâneşte Cele Patru Tipuri de magie defensivă?

Are orgoliul unui vrăjitor, a remarcat Kiki, trecându-şi aripa de hârtie în jurul perlei.

Băiatul s-a uitat lung la pasăre, cu un licăr de perspicacitate în ochi, de parcă ar fi înţeles-o. Apoi şi-a îndoit degetele şi a tresărit – ajutată de oglinzi, am văzut că încheieturile degetelor îi deveniseră cenuşii.

— S-ar putea să n-am niciodată şansa de a-mi atinge potenţialul.

— Nu poţi renunţa! Trebuie să existe o cale de a ieşi din acest loc!

M-am zvârcolit, încercând să scap de cătuşe, dar nu avea niciun rost.

— Nu-ţi bate capul! Am petrecut săptămâni întregi încercând să

evadez, iar eu am puteri magice.

— Ca fapt divers, şi *eu* am puteri magice.

— Am auzit! Eşti sânge-magul Kiatei. E impresionant cum ai reuşit să însufleţeşti acea pasăre de hârtie, a recunoscut el, apoi şi-a înclinat capul într-o parte. Dar, în calitate de sânge-mag, sursa ta principală de putere provine din pământul natal, care nu se află tocmai la o aruncătură de băţ de aici.

M-am încruntat.

— De unde ai ştiut asta – că extrag magie din Kiata?

— Citesc mult, s-a grăbit să-mi răspundă şi, înainte să-mi pot continua interogatoriul, a adăugat: Totuşi, o asemenea îndeletnicire nu m-a ajutat aici. Chiar dacă aş putea desface blestemul, m-aş îneca după ce aş trece de graniţele Ai'longului.

— De ce?

— Păi, în primul rând, aş rămâne fără sangi.

— Sangi?

— Ceaiul pe care dragonii ţi l-au turnat pe gât, ca să poţi respira sub apă.

Tânărul vrăjitor a strâmbat iar din nas.

— O băutură îngrozitor de amară, mai rea decât Lacrimile lui Nandun. Dar, revenind la subiectul în cauză, apele de dincolo de graniţe nu sunt fermecate, aşa cum sunt cele de aici. Nu pot să valsez dintr-un loc în altul, ca şi cum aş dansa pe un nor. Ar trebui să înot realmente pentru a nu mă scufunda. Şi n-am învăţat niciodată să înot.

Deopotrivă derutată şi surprinsă, Kiki s-a lovit cu aripa în cap, de parcă ar fi vrut să-şi dea o palmă. *Nu poate să înoate şi a venit în tărâmul dragorilor de bunăvoie?*

— Nu renunţa! am insistat. Prietenul meu este un prinţ al Ai'longului. Ne poate ajuta.

— Mă îndoiesc. E pionul Regelui-Dragon în aceeaşi măsură în care e şi lady Solzaya.

La auzul numelui, oglinzile suspendate în apa din jurul nostru s-au răsucit pentru a-l cerceta îndeaproape pe băiat.

— Lady Solzaya, am repetat. Cine e?

— Înalta Doamnă a Mării Răsăritene. Sunt sigur că ai cunoscut-o, din moment ce eşti aici. În această celulă îi torturează pe cei mai supărători oaspeţi ai regelui Nazayun. Pe ultimul prizonier, cel căruia i-ai luat locul, apropo, l-a transformat în spumă de mare după ce şi-a

dat în vileag secretele. Ce-i drept, a fost destul de înfiorător. În ceea ce priveşte blestemele, prefer piatra în detrimentul spumei de mare.

Am înghiţit în sec.

— Dragonul stacojiu...

— Sunt o mulţime de dragoni stacojii în Ai'long. Eu, unul, o deosebesc după fragmentele de oglindă de la gât. Trebuie să le fi văzut!

— Nu le-am remarcat. M-au distras încercările de a amâna o întâlnire cu moartea.

— Le vei remarca data viitoare. Acum, că eşti trează, vei avea nevoie de mai mult sangi ca să respiri în continuare. Cineva va veni în curând să te ia – în orice clipă, aş spune. Nazayun râvneşte de secole la acea perlă spartă a ta.

— Râvneşte? A susţinut că vrea să o distrugă.

— Şi l-ai crezut? m-a luat în derâdere tânărul vrăjitor. Dragonii sunt obligaţi să-şi respecte promisiunile, nu să rostească adevărul.

Când a observat perla plutitoare, două flăcări galbene i-au pâlpâit în ochi.

— Îmi dau seama de ce ar râvni la ea. E diferită de celelalte... Pulsează de putere. De o putere haotică, incontrolabilă.

— Dar mai are puţin şi se sparge complet!

— Raţiunea nu a împiedicat nicicând un dragon să râvnească la ceva ce nu poate avea, a spus băiatul, încercând să-şi scarpine nasul, dar fără să aibă sorţi de izbândă. Cândva, mi-am dorit o perlă de dragon. De aici a pornit obsesia mea pentru Ai'long.

— De aceea te afli aici? l-am întrebat. Încercai să furi una?

— Contrar părerii tale, nu-s nici pe departe un idiot. N-aş încerca să fur o perlă... oricum, nu ca ucenic. Aş aştepta mai întâi să devin un vrăjitor cu puteri depline.

Mi-am tras buzele într-o parte, în egală măsură amuzată şi intrigată de obrăznicia lui.

— Atunci, de ce te afli aici?

— Un dragon a venit la mine pe uscat. Auzise de potenţialul meu, a zis băiatul, zâmbind larg. Mi-a oferit sangi şi mi-a spus că avea să mă înveţe reţeta dacă împrumut ceva în numele lui în Ai'long.

Am ridicat o sprânceană.

— Să împrumuţi... fără permisiune?

— Exact! Noi, vrăjitorii, nu suntem meniţi să fim hoţi de rând, dar cunoaşterea e slăbiciunea mea. Întotdeauna a fost. Şi nimeni nu a mai

călcat de secole în Ai'long. N-am putut rezista...

— Ai fost prins, am terminat în locul lui. Ce s-a întâmplat cu dragonul?

— Nu ştiu! s-a plâns el. Am fost un neghiob şi nu l-am întrebat cum îl cheamă.

Într-adevăr, era un neghiob, dar unul tânăr. Iar acum, după ce îi auzisem povestea, chiar îl compătimeam.

— Ai un nume, tinere hoţ?

— Da, însă nu-mi place, a recunoscut el, cu pleoapele pe jumătate coborâte. Numele meu e Gen.

— Gen, am rostit cu fermitate. Îţi promit că te voi elibera!

A deschis un ochi, clipind de câteva ori.

— Să nu faci promisiuni pe care nu le poţi onora, mai ales în Ai'long!

Ce vorbe ciudate! Dar n-am apucat să-l întreb ce a vrut să spună, deoarece am început să respir tot mai greu, apa năvălindu-mi în gură aşa cum se întâmplase înainte să-mi pierd cunoştinţa.

Drept răspuns, oglinzile au scos clinchete zgomotoase, lovindu-se unele de altele într-o percuţie tulburătoare.

— Rămâi fără sangi, a şoptit Gen. Vor sosi aici imediat!

Dar nimeni nu a venit.

În schimb, cătuşele mi s-au dizolvat, iar un vârtej puternic a părut să răcnească în spatele meu. Surprinzându-mă în timp ce-mi trăgeam răsuflarea, ne-a devorat pe toate trei, pe mine, pe Kiki şi pe perla Spectrului, trăgându-ne în neantul său năprasnic.

M-am scufundat într-un abis acvatic, cu ţipătul lui Kiki ca un ecou al celui eliberat în propria minte. Mânată de îndârjire, mi-am ţinut respiraţia şi mâinile în jurul perlei. Viaţa îmi depindea de amândouă.

Apoi m-am oprit brusc şi, aruncată de un curent neiertător, am aterizat în picioare dinaintea Regelui-Dragon. Numai că nu mai arăta ca un dragon. De la brâu în sus, îşi luase formă umană. Şuviţe de un albastru-pal îi fluturau în jurul chipului, iar trupul îi era învăluit în mătase-de-mare de culoarea safirelor, amintind de nuanţa vibrantă a solzilor săi. Veşmântul i se întindea metri întregi în spate, ca un râu, şi se contopea cu coada lungă şi şerpuitoare a regelui.

Plasa mea de scântelar îi acoperea umerii ca o mantie. Firele scânteietoare îi făceau inima să strălucească şi să se umfle; faptul că putea să o îmbrace cu atâta îndrăzneală reprezenta o dovadă de

putere.

Chiar şi aşa, fără îndoială că-l rănea. Oare îi plăcea durerea?

Ultimele răsuflări îmi părăseau trupul. Lipsa aerului a dat naştere unei călduri arzătoare, care a izvorât din plămâni doar pentru a urca, într-un ritm şovăitor, până la gât, nas şi tâmple. În numele măreţilor zei, era agonie pură! Mi-am ridicat bărbia, străduindu-mă din răsputeri să-mi păstrez calmul. Perla Spectrului nu mă ajuta în niciun fel. Ştia, aşa cum ştiam şi eu, că Nazayun nu avea să mă ucidă.

În schimb, urma să mă chinuie... cât mai mult posibil.

Ochii Regelui-Dragon s-au înăsprit, şi a trecut încă o secundă covârşitoare. Agonia mi-a destrămat calmul şi, chiar în momentul în care am crezut că aş putea realmente să-mi dau sufletul, m-a izbit un alt curent puternic, forţându-mă să fac o plecăciune în genunchi. Deodată, aerul mi-a năvălit în plămâni.

— Aproape că îţi admir neobrăzarea, fiinţă umană, deşi îţi trădează ignoranţa, a mârâit Nazayun. Dar altceva te salvează astăzi.

Încă în genunchi, am icnit, respirând greu. Peste piept îmi atârna colierul cu perla lui Seryu – de parcă nici nu l-aş fi pierdut.

Am inspirat şi am expirat, iar şi iar, până când plămânii au încetat să mă ardă şi nu am mai simţit presiunea nimicitoare a mării apăsându-mi capul.

— De ce? l-am întrebat cu o voce aspră.

— Nepotul meu m-a informat că ţi-a dăruit acea bucată din inima lui, a răspuns Regele-Dragon, mângâindu-şi barba scăldată în nuanţa albastră a gheţarilor. Norocul îţi surâde, prinţesă! În conformitate cu legea dragonilor, te afli sub protecţia lui.

Am simţit că eu şi Nazayun defineam în moduri complet diferite cuvântul *noroc* şi nu-mi plăcea încotro se îndrepta al meu.

— Ceremonia de legare va avea loc imediat, a spus Regele-Dragon. Fii recunoscătoare pentru şansa oferită! Alta nu se va ivi la orizont.

— Ceremonie de legare? am murmurat pe un ton gutural, recăpătându-mi vocea. Ce e o...

— Taci, Shiori!

Seryu s-a desprins din umbre, gheara lui acoperindu-mi rapid gura. M-a forţat să fac o altă plecăciune.

— Îi vei arăta Majestăţii Sale Eterne respectul cuvenit!

Atitudinea lui Seryu m-a uluit chiar mai mult decât apariţia lui subită. Mi-am întins gâtul spre el şi i-am cercetat ochii roşii. Nu ştiam

ce căutam: o dovadă de remuşcare, o urmă de vinovăţie, o aluzie la un plan? Orice ar fi fost, n-am găsit-o.

Iar constatarea m-a lăsat cu un adevăr neplăcut şi de netăgăduit în suflet. Seryu mă trădase!

L-am atacat, dar el mi-a prins fără probleme braţele.

Ghearele lui mi-au zgâriat pielea. Asemenea bunicului său, îşi schimbase în mare parte înfăţişarea. Dispăruseră trăsăturile specifice dragonilor – solzii, coada şerpuitoare, nasul leonin şi ascuţit, dinţii ca nişte ace –, înlocuite cu cele umane, mai exact cu chipul şi trupul unui băiat. Dar părul şi pielea lui încă emanau o strălucire plăpândă, de nuanţa verde a muşchilor, şi, firească, îşi păstrase coroana de coarne – precum şi ghearele.

Pe care şi le-a retras de pe gura mea, când în sfârşit m-a eliberat.

— Nu te împotrivi! mi-a şoptit la ureche.

Nu mi-am dat seama dacă suna ca o rugăminte sau ca o poruncă. Poate că erau amândouă.

Regele Nazayun ne-a studiat atent.

— În eventualitatea în care *fiinţa umană* nu înţelege, atunci îţi reamintesc, Seryu: aceasta va fi ultima ei ocazie de a-mi prezenta perla. Ştii care sunt consecinţele dacă o iroseşte.

— Da, bunicule, a spus Seryu ferm. Îţi mulţumesc pentru mila arătată!

— Du-o la mama ta! O va iniţia pe fată în ceea ce priveşte ceremonia.

Seryu a încremenit.

— Nu-i nevoie! Eu însumi o pot pregăti pe Shiori...

— N-am încredere să te las singur cu fata! l-a întrerupt regele. Du-o la mama ta! Solzaya are o dragoste aparte pentru spectacole, iar acesta va fi un spectacol în toată regula: prima tovarăşă kiatană în aproape o mie de ani!

Tovarăşă... Ceremonie de legare. Piesele de puzzle începeau să se potrivească, însă nu reuşeam să disting imaginea de ansamblu. Posibilităţile erau prea absurde pentru a fi luate în considerare. M-am îndepărtat de Seryu, dar el m-a ţinut strâns de încheietură.

În timp ce se lupta cu mine, urechile i s-au înroşit, iar coarnele şi-au pierdut luciul. Reacţiile lui mi-au confirmat teoria.

O, măreţi zei, cruţaţi-mă! am gândit. Dacă aş fi putut, i-aş fi tras una în coaste, dar picioarele nu mi se obişnuiseră cu afurisiţii ăştia de

curenţi schimbători, şi-mi era teamă că aveam să-l ratez.

Seryu a făcut o plecăciune adâncă în faţa bunicului său, forţându-mă încă o dată să-i urmez exemplul.

— Cum doreşti, Majestatea Ta Eternă! a murmurat imediat el.

Trena robei sale lungi m-a lovit din spate şi m-a prins de gât.

Un licăr de amuzament a pătruns în ochii nemiloşi ai lui Nazayun.

— Ţi-am promis moartea pentru că ţi-ai încălcat cuvântul, Shiori'anma, şi moartea va veni. Numai că nu aşa cum te aşteptai. Să te pregăteşti să-ţi iei un ultim rămas-bun! După ritualurile de legare, vei renaşte ca tovarăşă a unui prinţ-dragon. Toată viaţa ta anterioară va înceta să mai existe şi nu te vei mai întoarce niciodată în Kiata!

A făcut o pauză dramatică.

— Ai'long va fi căminul tău de acum încolo.

CAPITOLUL 4

DIN FERICIRE PENTRU SERYU, AVEA O STRÂNSOARE puternică. Altfel l-aş fi împins într-una dintre cascadele învolburate de cristal negru pe lângă care tot treceam. După experienţa mea anterioară cu vârtejul, mi-am dat seama că reprezentau un fel de portaluri, aşa că mi-am imaginat că-l trimit pe Seryu pe fundul unui vulcan.

M-am mulţumit să-mi înfig unghiile în braţul lui cât ne-am croit drum prin palat, ignorând rechinii care dădeau târcoale pereţilor de cristal sau crabii care se mişcau fulgerător în sus şi-n jos, cu ochii lor mici, bulbucaţi, urmărind totul, din orice direcţie.

— Tovarăşă? am şuierat. Ar fi bine să nu însemne ceea ce cred eu că înseamnă! Nu sunt o concubină, Seryu. Cu atât mai puţin a ta.

Seryu abia dacă a tresărit când unghiile mele i-au crestat pielea groasă.

— Mai bine să fii concubină decât spumă de mare.

Reptilă duşmănoasă! Kiki mi-a ieşit zbârnâind din mânecă şi, folosindu-şi aripa, l-a plesnit pe dragon peste obraz. *Şi când mă gândesc că te-am plăcut! Du-ne imediat acasă!*

Seryu a dat-o la o parte, cu ochii roşii, strălucind de furie, săgetând spre crabii vigilenţi, de parcă aceştia ar fi tras cu urechea.

— Unde îţi sunt bunele maniere? a mârâit el. Sunt un prinţ al acestui tărâm!

În timp ce crabii s-au îndepărtat în grabă, şi-a pus gheara pe umărul meu şi am fost duşi într-o cameră privată, ferecată cu ajutorul unor panouri clădite dintr-o gheaţă stranie, care, la prima vedere, părea să clocotească.

— Ai putea la fel de bine să mă închizi la loc în temniţa mamei tale! am zis. Nu renunţ la perlă!

— În numele fiilor vântului, poţi să taci măcar o dată? a răbufnit el, cu o voce aspră. Nu poţi să fii recunoscătoare că ţi-am salvat viaţa?

— Recunoscătoare? M-ai minţit!

— Hai să lămurim situaţia: tu m-ai minţit pe *mine.* Tu ai promis că o

să-i oferi bunicului perla.

— Am promis că o să-i *aduc* perla, nu că o să i-o *ofer!* Nu-i aparţine.

— Crezi că îi pasă?

Sub influenţa furiei, mustăţile lui Seryu s-au îndreptat.

— Bunicul meu nu e o fiinţă raţională, cu care poţi ajunge la o înţelegere. Din ce alt motiv crezi că am propus ceremonia de legare? Ai o bucată din perla mea, Shiori. Ştii măcar ce înseamnă asta în Ai'long?

Şi-a trecut o gheară prin părul verde.

— Bineînţeles că nu ştii!

— Ce înseamnă?

— Din moment ce bunicul a jurat să respecte legea dragonilor, e obligat să onoreze legătura dintre noi.

— Nu există nicio legătură între noi!

Mâinile mi-au zburat spre colierul pe care mi-l dăruise. Îmi doream să-l pot arunca în el ca să-mi demonstrez punctul de vedere, dar, în lipsa lui, m-aş fi înecat.

— Sunt deja logodită.

— Cu acel lord amărât? a pufnit dispreţuitor Seryu.

— Încetează să-l mai numeşti aşa! El e...

— Logodnicul tău? Ai fugit de la ceremonia de logodnă! Nu eşti nici pe departe logodită.

— Nu fugeam de el! am minţit pe jumătate. Kiki mi-a zburat din mânecă.

Expresia lui Seryu s-a întunecat.

— Oricum, ce-i atât de minunat la el? În cel mai bun caz, va trăi 70 sau 80 de ani; nu are puteri magice, iar numele lui abia dacă denotă autoritate sau putere. Castelul lui nu are nici măcar un iaz sau un râu adecvat. Am fost nevoit să te vizitez printr-un jgheab de cai când erai acolo! mi-a reamintit dragonul, scrâşnind din dinţi. Totuşi, te comporţi ca şi cum *el* ar fi cel care ţi-a dăruit o bucată din inima lui. Ca şi cum *el* te-a salvat de la înec în Lacul Sacru.

Era ultimul lucru pe care mă aşteptasem să-l spună. Inima mi-a tresărit în piept, sfâşiată de o durere necunoscută.

— Seryu...

Şi-a coborât urechile, cu vârfurile devenind mai roşii decât macii de vară. Părea să-şi dorească, din străfundul sufletului, ca pământul să-l înghită cu totul.

— Sincer să fiu, a fost singura idee care mi-a venit. Dacă aş fi ştiut că

aveai să te împotriveşti atât de vehement...

— Nu mă împotrivesc vehement! l-am întrerupt. Doar... mă împotrivesc.

Nu l-am putut privi în ochi.

— Nu pot rămâne aici pentru totdeauna.

— Dar dacă trebuie să o faci? a insistat Seryu, cu o notă diferită în glas, dându-le vorbelor sale un înţeles nou, defel liniştitor. Dacă aşa e cel mai bine pentru ţara ta?

Am încremenit.

— Ce vrei să spui?

— Să rămâi aici e cea mai bună soluţie, a răspuns el încet, de parcă ar fi citit cuvintele cu voce tare. Un nou sânge-mag se naşte numai după ce precedentul moare. Dacă trăieşti o eternitate în Ai'long, altul nu se va naşte nicicând.

N-am spus nimic. N-am putut. Gândurile mi s-au învârtejit în minte, apoi totul a căpătat o claritate frapantă. În numele Celor Nouă Iaduri înflăcărate, Seryu avea dreptate!

Demonii prinşi în Munţii Sfinţi ai Kiatei aveau nevoie de sângele meu pentru a se elibera. Dar, dacă rămâneam în Ai'long, nu urmau să scape niciodată.

Seryu m-a citit ca pe o carte deschisă.

— Tatăl tău, fraţii tăi... lordul tău amărât ar fi în siguranţă. Toată lumea din Kiata ar fi în siguranţă.

Deşi era o soluţie minunată, l-am urât pe Seryu pentru simplul fapt că mi-o împărtăşise. Toate protestele mi-au murit pe buze. Raţiunea, prin însăşi esenţa ei, mă îndemna să rămân aici.

— Aşadar, a spus Seryu, cu cea mai joasă voce pe care o folosise vreodată în prezenţa mea, crezi că ai putea încerca... Să-mi oferi un loc în inima ta?

M-am bucurat că eram singuri. Furia mea faţă de el dispăruse complet, lăsând în urmă un gol cutremurător, un sentiment nedesluşit. Cum trebuia să răspund? Seryu aştepta să spun *da.* Un cuvânt atât de simplu, un cuvânt pe care-l rostisem de atâtea ori de-a lungul vieţii. Cu toate acestea, îmi stătea ca o bucată de plumb pe limbă şi mă gândeam numai la Takkan pe plajă, promiţându-mi că avea să mă aştepte. Rugându-mă să nu-l uit.

— Dacă rămân cu tine, nu-mi voi mai revedea familia, am spus cu durere în glas.

Mustăţile lui Seryu s-au lăsat în jos, iar comportamentul i-a devenit mai glacial.

— Vei avea o ultimă şansă. Mama are o oglindă fermecată – când o să te afli dinaintea ei, o să-ţi vezi încă o dată familia. Înainte să o uiţi.

Într-o clipă, prudenţa a preluat din nou controlul.

— Cum adică să o uit?

— E o parte a ceremoniei de legare, a continuat el, de parcă ar fi ştiut, însă nu i-ar fi păsat, că aveam să reacţionez urât. În schimbul nemuririi, vei bea un elixir când vei depune Jurământul faţă de Ai'long. Nu-ţi vei aminti nimic despre trecutul tău, nici măcar propriul nume.

M-am smucit înapoi, şocată de cuvintele lui.

— Să înţeleg că asta e singura cale prin care voi, dragonii, vă puteţi găsi perechi? Tovarăşi? Ne faceţi să uităm cine suntem?

— Nemurirea are un preţ. Vei renaşte mai puternică. Mai bună.

— Mai bună? am repetat. Aş prefera să fiu sfâşiată de demoni decât să uit cine sunt!

Oare la asta se referise Regele-Dragon când mă avertizase că moartea este inevitabilă? Nu-mi venea să cred că aproape îmi păruse rău pentru Seryu!

— De aceea Nazayun e atât de încrezător că îi voi oferi perla, mi-am dat seama, furioasă. Pentru că nici măcar nu-mi voi aminti ce reprezintă!

Seryu a dat să vorbească, probabil pentru a înşira nişte absurdităţi cu privire la faptul că bunicul lui trebuia să distrugă perla pentru siguranţa ambelor lumi. N-aveam de gând să ascult asemenea baliverne!

— Voi, dragonii, nu sunteţi cu nimic mai buni decât demonii!

M-am îndepărtat înainte să mă poată atinge.

— Dacă nu mă scoţi de aici, voi găsi singură o cale de ieşire! I-am făcut o promisiune Raikamei. Perla trebuie să fie returnată Spectrului.

Seryu a pufnit, sceptic.

— Ţi-ai pune în pericol familia, ţara, chiar şi propria viaţă, pentru aşa ceva? Ce importanţă are o promisiune făcută mamei tale vitrege? E moartă.

Nu m-am putut controla. Furia atinsese apogeul şi mi-a călăuzit mâna. Până să mă dezmeticesc, îl pălmuisem pe Seryu. Cu putere.

Dacă ar fi fost o fiinţă umană, capul i-ar fi zburat înapoi, poate chiar s-ar fi lovit de perete.

Dar Seryu pur şi simplu s-a dat îndărăt, părând rănit, dar eram prea furioasă ca să-mi pese. Am crezut că urma să reacţioneze cumva – să mă mustre, să-şi ceară iertare, în schimb, solzii lui de culoarea smaraldelor au căpătat o nuanţă mai înceţoşată, apoi şi-a plecat capul.

Nu se înclina în faţa mea, ci în faţa cuiva aflat în spatele meu.

— Nu spune nimic! a şuierat înainte să mă împingă şi pe mine într-o plecăciune. Poţi să fii supărată pe mine cât vrei, dar stăpâneşte-te până când pleacă mama!

La auzul cuvântului „mamă", curiozitatea mi-a copleşit furia şi am ridicat privirea.

Dinaintea mea s-a despărţit o perdea formată din scoici înşiruite asemenea mărgelelor, iar două femei ni s-au alăturat.

Nici una, nici alta nu avea o formă complet umană, dar atenţia mi s-a îndreptat imediat spre doamna cu ochi aurii. Îi mai văzusem – lichizi şi vâscoşi, precum chihlimbarul menit să-şi prindă în capcană prada.

Lady Solzaya: dragonul care încercase să-mi frângă sufletul prin tăierea firelor sale. *Ea* era mama lui Seryu?

— Vă întrerup? a întrebat ea, cu aceeaşi voce joasă, timbrată.

Seryu a afişat cel mai fermecător zâmbet din arsenal, ştergând orice urmă din cearta noastră.

— Mătuşă Nahma! a exclamat, întâmpinând-o pe doamna de lângă mama lui, sincer surprins de apariţia ei, după felul în care şi-a ridicat sprâncenele verzi şi groase. Nu mă aşteptam să te văd înainte de ritualuri!

— Am rugat-o să vină, a răspuns Solzaya, fără să-i ofere însoţitoarei sale şansa de a lua cuvântul. Dar unde-ţi sunt manierele, Seryu? Nu ar trebui să-ţi saluţi mai întâi mama? Sau eşti atât de uşurat să o vezi pe Nahma, încât ai uitat-o pe cea care te-a născut?

— N-aş face niciodată aşa ceva! a asigurat-o Seryu, care şi-a îndreptat postura. Mamă! Ca întotdeauna, chiar şi-n forma ta umană, orbeşti stelele.

Solzaya şi-a dres zgomotos glasul.

— Nu-i nici pe departe forma mea preferată, a comentat ea, apoi şi-a înclinat capul în direcţia mea. Dar, cu o asemenea înfăţişare, fiinţele umane ne consideră mai puţin intimidanţi.

Se înşela. Trupul Solzayei însuma o mulţime de culori arzătoare, de la nuanţa familiară a focului şi cea intensă a cinabrului, până la tonuri de portocaliu, precum cei mai luminoşi copaci de toamnă. De fapt,

strălucea atât de puternic, încât îmi era aproape imposibil să mă uit la ea, iar ochii mă usturau când priveau la colierului care îi scânteia pe claviculă.

Întocmai cum menţionase Gen, era alcătuit din fragmente de oglindă. Şapte, am numărat. Iniţial, păreau bucăţi obişnuite de sticlă, dar formele li se schimbau încontinuu, de la lacrimi netede la pumnale cu margini zimţate, atât de ascuţite, încât ar fi trebuit să taie pielea delicată a Solzayei. O aducere-aminte incontestabilă a faptului că nu era câtuşi de puţin o fiinţă umană.

— În sfârşit pot să-ţi urez bine ai venit, Shiori'anma! a zis Solzaya. Regret că întâlnirea noastră anterioară a avut loc în circumstanţe atât de... nefericite! Uneori mai au loc neînţelegeri, chiar şi într-un tărâm la fel de evoluat ca Ai'long. Mă bucur că mi s-a acordat o a doua şansă pentru a te primi şi a mă asigura că ţi se oferă un tur corespunzător al casei lui Seryu.

— O, temniţele au fost un început cum nu se poate mai minunat al turului! am spus, fără să mă obosesc să-mi ascund sarcasmul. Băiatul transformat în stană de piatră i-a asigurat o notă deosebit de primitoare.

Seryu mi-a aruncat o privire tăioasă, un avertisment mut să tac.

— Shiori a aflat abia recent de ritualurile noastre de legare, a precizat el. Încă... procesează veştile. Dar e onorată să fie aleasă!

— Fireşte că eşti, copilă muritoare! a zis Solzaya, care m-a mângâiat pe creştetul capului. Ţi s-a oferit darul nemuririi. Sper că-ţi va prii aşa cum îi prieşte lui lady Nahma.

Uitasem de femeia de lângă Solzaya. Era minionă şi palidă, cu o gură ovală, buze subţiri şi un păr brunet, lung până la talie, care îi cădea drept pe obraji şi pe spate, adunând umbrele în jurul ei. Braţele îi atârnau rigide de-o parte şi de alta a trupului, iar în ochii ei nu am distins nici măcar o scânteie de viaţă.

Dacă *aşa* îi pria nemurirea lui lady Nahma, nu voiam să am de-a face cu un asemenea dar.

Ca un prădător, Solzaya îmi dădea deja târcoale, fragmentele de oglindă din jurul gâtului ei sclipind în timp ce mă evalua, studiind bucăţile de muşchi prinse în părul încurcat, cicatricile de pe mâini, semicercurile întunecate de sub ochi şi straiele albe şi simple, lipsite de podoabe.

Abia când privirea i s-a fixat asupra perlei Spectrului, care plutea

lângă mine, i-a zvâcnit un muşchi în obraz, înfiorată de dorinţa de a pune mâna pe sferă, o aură pâlpâitoare, aurie, i-a învăluit pielea – preţ de o secundă.

— Nu prea are nimic deosebit, nu-i aşa? i-a spus Solzaya lui lady Nahma. M-aş fi aşteptat ca sânge-magul Kiatei să aibă mai mult prestanţă, să fie mai frumoasă. Pe de altă parte, ce fiinţă umană încântă ochiul? Avem mult de muncă.

— Ceea ce-mi lipseşte în frumuseţe, compensez cu putere sufletească, am comentat, o aluzie directă la adresa eşecului de mai devreme al Solzayei de a-mi tăia firele.

Mi-am îndesat perla în traistă, fără să ţin cont de aspectul necuviincios al gestului.

— Atâta mândrie! a spus Solzaya, gânditoare. Uit că eşti o prinţesă în lumea ta. Titlurile fiinţelor umane nu au nicio valoare în ochii noştri – când a venit prima dată, lady Nahma era o simplă fată de la ţară. Dar da, voi recunoaşte că ai un suflet neobişnuit de puternic. Va fi un câştig semnificativ pentru Ai'long, a adăugat ea după o pauză.

Am simţit o apăsare în piept, tot mai iritată, dar Kiki m-a ciupit, atrăgându-mi astfel atenţia să rămân calmă.

În timp ce strângeam din dinţi, Solzaya îşi cerceta fiul.

— Niciodată nu ai adus în discuţie dorinţa de a găsi o tovarăşă. Mi se pare ciudat că ai considerat de cuviinţă să-i oferi acestei fete o bucată din perla ta...

— O bucată foarte mică, a mormăit Seryu.

— ...mai ales înainte să fi ajuns la forma ta completă.

Lady Solzaya şi-a atins colierul, iar fragmentele de sticlă s-au lovit uşor unele de altele, într-un duet melodios şi delicat.

— Dar Majestatea Sa Eternă şi-a dat consimţământul în privinţa alegerii tale. Va fi onorată. Astăzi.

— Astăzi? am repetat, făcând ochii mari.

— N-ai de ce să fii agitată! Va fi o ceremonie restrânsă, la care vor participa doar membrii familiei.

Eram agitată din cu totul alt motiv şi nu mă îndoiam că Solzaya ştia prea bine acest lucru.

— Toţi verişorii lui Seryu au sosit deja, a continuat ea, şi au jurat că nu vor încerca să te omoare – sau să se omoare între ei.

— Chiar toţi? a întrebat Seryu, încruntându-se. Nu cred că Elang o să apară.

— Înaltul Lord al Mării Apusene ştie că nu ar trebui să-şi arate faţa la curte, a spus Solzaya cu nepăsare. Dar poate că va veni să vadă perla.

M-am uitat pe furiş la lady Nahma. Nu suflase niciun cuvânt de când sosise, cu un calm defel tulburat de ostilitatea lui lady Solzaya faţă de mine. Dar la menţionarea vărului lui Seryu, a strâns uşor din buze, o mişcare aproape imperceptibilă.

Am fost singura care a observat-o. În clipa următoare, Nahma şi-a ridicat privirea din podea, prinzându-mă în flagrant.

Ochii ei nu străluceau şi nici nu licăreau, ca ai dragonilor. Păreau ancoraţi de pământ şi erau căprui, ca ai mei. Uşor de trecut cu vederea. Uşor indescifrabili, capabili să ascundă fără probleme o mulţime de secrete.

— Vei fi pe mâini bune, a spus Solzaya. Lady Nahma este soţia fratelui meu, onorabila doamnă a Mării de la Miazăzi, şi nu în fiecare zi se oferă personal să pregătească pe cineva pentru ritualurile de legare.

Nahma a făcut o plecăciune graţioasă.

— M-am numărat printre primele fiinţe umane care au fost vreodată selectate drept tovarăşe în Ai'long, a zis ea încet. Ştiu mai bine decât majoritatea cât de dificilă poate fi schimbarea.

— Măi, măi, dar nu o speria! a mustrat-o Solzaya. Ai grijă, Nahma! Nu vreau să trăiesc cu un fiu deprimat în următorul mileniu!

— Atunci, răpiţi-i pur şi simplu o altă prinţesă! am propus sec. Oricum, noi, fiinţele umane, suntem toate la fel. Mă îndoiesc că ar observa diferenţa.

Înţepătura îi era destinată lui Seryu, dar, dacă a tresărit, i-am ratat complet reacţia, distrasă de râsul Solzayei.

— Seryu, Seryu... a zis ea, dând capul pe spate, amuzată. Ai făcut o alegere interesantă! Aştept cu nerăbdare să văd ce devine Shiori'anma.

Felul în care a spus asta m-a neliniştit. Ce „devine"

— Adevărul e că amândoi aţi tras destul de timp, a comentat ea. Luaţi-vă rămas-bun! Nu vă veţi mai vedea până la ceremonie.

Seryu m-a prins de mânecă înainte să mă întorc.

— Nu uita ce ţi-am spus!

— Că-mi salvezi viaţa?

Mi-am plecat capul într-o plecăciune sfidătoare. Eram încă furioasă pe el.

— Îţi mulţumesc, prinţe Seryu! Şi *eu* aştept cu nerăbdare să aflu ce *devin.*

— Sunt convins că o vei considera pe mătuşa Nahma o companie plăcută, m-a asigurat el, ignorându-mi comentariile răutăcioase.

Mai plăcută decât mama, a rămas nespus.

— Va avea mare grijă de tine.

— Aşa cum ai făcut tu? l-am contrat şi, deşi am vorbit cu o voce joasă, nu mă îndoiam că Solzaya şi Nahma au auzit fiecare cuvânt. Credeam că eşti prietenul meu, Seryu. Am avut încredere în tine!

Dragonul a râs cu amărăciune.

— Ştiu! mi-a răspuns.

Când mi-a dat drumul, un val de apă mi-a furat pământul de sub picioare şi m-a dus în inima palatului Regelui-Dragon.

CAPITOLUL 5

UN CURENT NEÎNDUPLECAT M-A ÎMPINS ÎNAINTE, silindu-mă să le urmăresc pe lady Solzaya şi pe lady Nahme de-a lungul unei aripi a palatului străjuite de pilaştri de marmură verde. M-am împotrivit cât de mult am putut şi, la un moment dat, trebuie să fi reuşit să o enervez pe mama lui Seryu, deoarece fragmentele de oglindă de la gât i s-au desprins de pe colier şi au zburat înspre mine, pe fiecare în parte reflectându-se expresia iritată a dragonului.

A vorbit prin intermediul lor.

— Cu cât ne reţii mai mult, cu atât mai puţin timp vei avea să-ţi iei rămas-bun.

Chiar dacă aş fi ştiut despre ce vorbeşte, tot nu mi-ar fi păsat.

Mi-am concentrat toate gândurile asupra elaborării unei căi de evadare. Opţiunile îmi erau sumbre. Pereţii emiteau o alarmă ori de câte ori mă apropiam prea mult, alertând pe toată lumea în privinţa mişcărilor mele. Iar în fiecare colţ patrulau rechini, meduze şi caracatiţe. Palatul era mult prea bine păzit.

Ar trebui să zâmbeşti, a şoptit Kiki din interiorul mânecii. *Să spui câteva glume. Să interpretezi un cântec. Poate că atunci mama lui Seryu nu va mai fi cu ochii în patru.*

Am scrâşnit din dinţi.

— Nu-i puţin cam târziu să-i intru în graţii?

Fragmentele de oglindă ale Solzayei au licărit în acord şi mă înţepau uşor de călcâie, împingându-mă insistent înainte.

În curând, împrejurimile s-au schimbat. Pereţii înzestraţi cu voci stridente au dispărut, iar coloanele de marmură s-au întins în paravane lungi, care tăinuiau priveliştea acvatică oferită de largul mării.

Unul dintre fragmentele Solzayei mi-a zgâriat obrazul. Deodată, apa şi-a adunat puterea, m-a ridicat cu uşurinţă şi m-a lăsat alături de dragon.

Mama lui Seryu şi-a lovit limba de cerul gurii.

— Îţi pierzi timpul căutând o cale de evadare. Sălile şi coridoarele se schimbă la porunca mea, după bunul-plac, iar fiinţele umane se rătăcesc în palat fără o călăuză. Nicăieri în Ai'long nu poţi ascunde o perlă atât de întunecată şi atât de abominabilă precum cea pe care o porţi.

— Nu căutam o cale de evadare, am minţit.

Ochii aurii ai dragonului străluceau de bucurie.

— E amuzant! Majoritatea muritorilor şi-ar dori cu disperare să fie în locul tău. Pe vremea lui Nahme, fiinţele umane se aruncau în ocean ca să aibă şansa de a deveni tovarăşii noştri.

Solzaya a făcut o pauză deliberată.

— Presupun că tu şi Nahma aveţi în comun această rezistenţă. Ce-i drept, amândouă aţi început cu stângul, mai exact cu o condamnare la moarte.

I-am aruncat o privire curioasă Nahmei, dar era la fel de tăcută ca întotdeauna.

— Nu aşa este depănată povestea pe uscat, am spus. Fiinţele umane nu s-au aruncat de bunăvoie în mare. Au fost răpite. Sau sacrificate pentru a-i mulţumi pe cei din neamul tău.

— Fiinţele umane nu stau prea bine cu memoria, a comentat Solzaya. E de aşteptat, având în vedere vieţile voastre scurte. Consideră-te binecuvântată, Shiori'anma! Alţi sânge-magi au pierit înainte să împlinească vârsta de 18 ani, dar tu... tu vei trăi veşnic. Aici, cu noi.

— Voi, dragonii, aveţi un simţ amăgitor a ceea ce înseamnă să fii norocos, am bombănit.

— Ai prefera să înduri un ritual de selecţie, aşa cum a făcut lady Nahma? Pentru că se poate aranja.

— Întreaga situaţie e barbară!

— Lucrurile se desfăşoară atât de diferit pe tărâmul tău? Corectează-mă dacă greşesc, dar te aştepta o căsătorie aranjată, nu-i aşa? Cu un tânăr lord din Ţinutul de la Miazănoapte, din ce am văzut.

La pomenirea lui Takkan, inima mi-a sărit din piept.

— Din ce ai văzut?

— Oglinda adevărului mi-a dezvăluit multe despre viaţa pe care ai lăsat-o în urmă, mi-a confirmat lady Solzaya, care s-a aplecat mai aproape. Bietul Bushi'an Takkan! Îi e atât de dor de tine! Poţi cere să-l vezi tu însăţi – pentru ultima oară.

Deodată, am simţit cum mi se scufundă toate corăbiile. Mama lui Seryu a chicotit, cu buzele arcuite într-un zâmbet îngâmfat.

— Aştept cu interes să văd cum îţi prieşte nemurirea. Multe fiinţe umane au înnebunit, dar am încredere că tu nu te vei pierde cu firea, sânge-magule. Ai mai mult curaj decât majoritatea.

— Nu plănuiesc să rămân aici suficient pentru a-ţi satisface curiozitatea, am replicat, dar am rostit cuvintele pe un ton şovăitor, iar Solzayei nu i-a scăpat un astfel de amănunt.

M-a mângâiat din nou pe cap, apoi s-a năpustit în faţă, cu mânecile ei lungi şi diafane atingându-mi în treacăt braţele, de parcă m-ar fi îndemnat să o urmez. M-am tras înapoi, înfiorată de contact.

Deznădejdea a devenit tot mai apăsătoare, ca un nod în gât. Cum plănuiam să evadez de aici? Nici măcar puterile mele magice complet regenerate n-aveau să fie de îndeajuns într-o luptă împotriva Regelui-Dragon. Aveam numai perla...

Nu poţi folosi perla, a spus Kiki, care mi-a invadat gândurile. *S-ar putea sparge.*

— În acest caz, cel puţin moartea mea va însemna şi distrugerea întregului Ai'long.

Şi a mea! a strigat pasărea de hârtie. *Gândeşte-te măcar la mine! Sfâşiată în bucăţele, răspândite de-a pururi în ocean. O să fiu devorată de creveţi! Sau... sau o să devin spumă de mare! Nu-mi este scris să devin spumă de mare.*

— Nu, nu-ţi este, am fost de acord, apoi m-am strâmbat.

Într-un regat în care timpul simboliza eternitatea, cât de ironic era că al meu se termina?

Cineva mi-a atins braţul.

— Uite! a spus lady Nahma, arătând spre una dintre oglinzile incrustate cu pietre preţioase din perete. Sticla de aici reflectă cerul aflat deasupra. Imurinya binecuvântează mările.

N-am văzut decât un abis nesfârşit de apă întunecată.

— Ochii ei de muritoare sunt prea slabi pentru a percepe aşa ceva.

Nahma nu s-a lăsat descurajată.

— Uită-te mai atent! a insistat, arătând de data asta spre o zonă puţin învolburată dintre valuri. La undele argintii din ape. E o reflexie a Imurinyei.

— O văd, am şoptit.

— Şi noi o venerăm pe doamna lunii în Ai'long, mi-a împărtăşit

Nahma. Când lumina ei străluceşte cel mai intens, perlele dragonilor îşi ating apogeul puterii. E un semn de bun augur că sclipeşte astfel în ziua ta de legare. Sper că asta îţi va aduce alinare.

Nu o făcea, dar, spre deosebire de Solzaya, Nahma avea intenţii bune. Involuntar, a început să-mi placă de ea.

— Vei învăţa destul de curând să iei ca atare astfel de privelişti, a spus mama lui Seryu cu dispreţ. Odată ce devii o tovarăşă, vor exista lucruri mult mai importante la care să te gândeşti.

— Cum ar fi?

Cuvintele mi-au zburat de pe buze înainte să mă pot stăpâni. Oricât de mult mă îngrozea ceremonia de legare, nu reuşeam să-mi astâmpăr curiozitatea legată de felul în care trăiau dragonii.

Solzaya a zâmbit.

— Să-i oferi un moştenitor fiului meu, fireşte.

Am încremenit, dorindu-mă să nu fi întrebat.

— Un moştenitor?

— Se nasc din ce în ce mai puţini dragoni, Shiori'anma. Doar nu credeai că făpturi sacre, aşa ca noi, ar primi fiinţe umane în tărâmul natal doar pentru a ne ţine companie, nu-i aşa?

Sincer, nu mă gândisem deloc la acest aspect.

— E... măcar posibil?

— Va fi, a spus ea, râzând de groaza mea. Odată ce devii o tovarăşă, nu vei mai fi tocmai umană.

Mai făcuse aluzii în privinţa schimbării mele, dar niciodată în detaliu. Nici înfăţişarea lui lady Nahme nu-mi oferea vreun indiciu: cu părul lung şi brunet, şi rochia modestă, arăta ca o preoteasă care slujea în faţa altarului.

Prin urmare, de ce-mi creştea fără încetare teama din inimă?

A apărut o oglindă de bronz, cu rame arcuite, marcând capătul a ceea ce păruse a fi un hol nesfârşit. O operă de artă splendidă, creată cu măiestrie, cu cinci dragoni, fiecare ţinând propria perlă.

Când ne-am oprit în faţa ei, reflexia mea m-a învrednicit cu o privire bănuitoare. Acasă, ochii îmi erau renumiţi pentru licărul jucăuş, iar buzele, pentru felul viclean şi neastâmpărat în care le arcuiam. Însă reflexia pe care am văzut-o aparţinea unei fete pierdute. Unei fete care *chiar* pierduse.

Nu puteam fi eu aceea!

— Aici te vei pregăti pentru ceremonie, a zis Solzaya, ridicându-şi

tonul când şi-a fluturat dramatic mâna către oglinda de bronz. Şi te vei bucura de ultimele răsuflări în calitate de muritoare a uscatului.

Prea târziu am început să mă dau înapoi.

Sticla a devenit lichidă şi s-a topit în două braţe argintii, care mi-au şerpuit în jurul gleznelor. Înainte să pot fugi, m-au smucit cu putere.

Şi în oglindă am fost trasă, alunecând în spirală, din ce în ce mai adânc în lăcaşul Regelui-Dragon – tot mai aproape de sfârşitul meu.

CAPITOLUL 6

AM ATERIZAT PE UN COVOR MOALE, CU FAŢA ÎNDREPTATĂ spre un tavan decorat cu scoici şi împânzit de felinare plutitoare. Cufere şi lăzi se aliniau de-a lungul pereţilor, iar din fiecare se revărsau cele mai extravagante şi uluitoare veşminte pe care le văzusem vreodată. Rochii ţesute din scoici-abalone şi lumina lunii, fuste asemenea unor cascade veşnic curgătoare, şaluri pe care erau pictate aripi de fluture şi înotătoare de peşti cardinal-flacără, jachete brodate cu bujori ale căror petale fluturau delicat, însufleţite de o briză imaginară.

În timp ce mă ridicam, lady Nahma mi-a apărut în faţa ochilor, mişcându-se graţios.

— Solzaya a plecat. Nu se va întoarce până când nu eşti gata pentru ceremonie.

O explicaţie sau un avertisment?

— Avem mâncare, dacă ai nevoie de hrană, a continuat Nahma. Ritualurile nu vor dura mult, dar unele fiinţe umane îşi găsesc alinare în degustarea delicateselor din tărâmul natal.

A făcut semn spre o masă despre care aş fi putut să jur că nu fusese acolo cu o clipă în urmă. Pe ea se înşirau o mulţime de dulciuri tradiţionale din Kiata: prăjituri de orez cu seminţe de susan prăjite, bomboane în formă de aripi de phoenix şi chifle aburinde, pline cu cremă de dovleac. Un bol de porţelan era umplut până la refuz cu piersici proaspete şi rotofeie.

Am inspirat, urând aromele impertinent de familiare. Nu le-aş fi putut ignora nici dacă aş fi vrut.

— Mănâncă! m-a îndemnat ea, ocupându-se de ceai. Vei avea nevoie de toată puterea ta.

A turnat în ceaşcă, aburul învălătucindu-se în jurul marginii. Dar nu m-am clintit din loc.

— Preparatele nu sunt otrăvite, Shiori'anma!

Nu aveam încredere în ea, şi ştia că nu mă poate face să mă răzgândesc.

— Prea bine! Atunci vom începe!

Lady Nahma şi-a pus deoparte ceşcuţa de ceai, care a plutit în apă.

— Modul în care te îmbraci pentru ceremonie este extrem de important. Aceasta va fi prima impresie pe care le-o vei lăsa curtenilor, iar dragonii se grăbesc să judece.

Când a bătut din palme, cuferele au început să-şi prezinte articolele vestimentare ca nişte negustori ce-şi etalează mărfurile.

— Ia orice îţi atrage atenţia! m-a instruit ea. Bijuterii, piepteni, rochii, jachete.

Însă nimic nu mi-a făcut cu ochiul. Nu am văzut săbii, pumnale sau săgeţi otrăvitoare. Nici lujeri de scântelar, nici torţe aprinse de focul demonilor.

Totul era atât de frumos! Şi de inutil!

Am descoperit agrafe de păr din oase, care-ţi fermecau pletele să crească, robe din mătase mată, cu peşti brodaţi care dansau când îi atingeam, panglici de dantelă festonate cu firele zorilor şi bijuterii care o făceau pe purtătoare răvăşitor de frumoasă. Din curiozitate, mi-am ţinut o broşă de agat la piept – şi am privit, îngrozită, cum ochii mi-au dobândit o nuanţă de albastru mai intensă decât a unei găi, cum obrajii mi-au căpătat o roşeaţă atrăgătoare şi cum buzele mi-au devenit mai pline.

Am aruncat broşa înapoi în cufăr. Situaţia mea se afla la limita deosebit de fragilă dintre isterie şi disperare.

— Dacă ritualul pregătirii ţinutei nu te interesează, te voi ajuta să alegi!

Nahma a fluturat din mână, chemând unul dintre cufere.

— Ce zici de asta?

A ridicat o rochie de mătase într-o nuanţă discretă de roz, care-mi amintea de begoniile de acasă. Dantela, croită sub formă de spumă de mare, împodobea mânecile lungi şi evazate, la fel de subţiri şi de diafane precum pânzele de păianjen, iar nenumărate perle minuscule se înşirau de-a lungul faldurilor fustei. Era, de departe, cea mai simplă ţinută, dar tot mult mai extravagantă decât orice deţinusem vreodată.

Am dat reticent din cap, iar lady Nahma a întins mâna spre traista mea, care nu-şi avea locul printre lucruri atât de frumoase şi de elegante.

Am refuzat să i-o predau.

— Perla Spectrului e înăuntru. Trebuie să o prezint regelui.

Nahma mi-a aruncat o privire precaută şi am răsplătit-o cu una identică.

Nu era o minciună. Chiar trebuia să i-o prezint regelui; doar că nu intenţionam să o fac.

— Prea bine, a spus ea din nou, într-un târziu. Poţi să o păstrezi.

Nu mi-a mai vorbit până când nu am fost îmbrăcată, machiată, pudrată şi împodobită corespunzător. Un proces revigorant de rapid, la finalul căruia a scos un fluierat jos. Nu a fost o reacţie de aprobare la adresa înfăţişării mele, aşa cum am crezut iniţial, ci o convocare...

Sute de peşti mici au înotat prin pereţi, fiecare cu un ciob de sticlă în gură, pe care le-au adunat într-o ramă de lemn. Când au terminat, fragmentele s-au lichefiat şi s-au unit, formând o oglindă care mă depăşea cu un cap în înălţime, dintr-o sticlă groasă, cu o suprafaţă clară şi o ramă decorată cu vinişoare de aur.

Sticla emana o magie straniu de familiară, ca un zumzet continuu, dar oglinda în sine nu părea specială. Şi nici reflexia mea.

Nahma îmi strecurase în păr o avere măsurată în perle şi opale, apoi îmi împodobise urechile, gâtul şi încheieturile cu mai multe bogăţii decât ar putea strânge toţi piraţii din Lor'yan în decursul vieţilor lor. Totuşi, toate comorile strălucitoare din mare nu puteau masca sfidarea necruţătoare din ochii mei sau să mă transforme din Shiori într-o concubină de dragon nenumită.

Gândul m-a încurajat. Cel puţin pentru moment.

— Aceasta e oglinda adevărului, am zis.

Nu era o întrebare, însă Nahma m-a recompensat cu o încuviinţare.

— E cea mai de preţ comoară a lui lady Solzaya, câştigată la un pariu cu unul dintre primii vrăjitori. De atunci, a făcut parte din tradiţia ceremoniei.

Dragonii chiar adoră jocurile de noroc, am spus în gând.

— De colierul lui lady Solzaya erau prinse doar câteva fragmente, am remarcat. De ce au apărut sute mai devreme?

— Oglinda adevărului a lui lady Solzaya e formată din şapte fragmente egale în clarviziune şi putere. În rarele ocazii în care nu se află în posesia ei – de exemplu, cu ocazia unui asemenea ritual –, le ascunde printre bucăţi obişnuite de oglindă, altfel încât să nu poată fi furate.

— Furate, am repetat încet. De către tovarăşe ca tine?

— Nu-mi doresc să deţin oglinda adevărului.

— Dar nu ţi-au fost luate amintirile când ai depus Jurământul faţă de Ai'long? am întrebat-o, incapabilă să-mi temperez tonul tăios. N-ai vrea să-ţi redobândeşti trecutul?

Preţ de o secundă, o scânteie de interes a străbătut chipul Nahmei.

— Schimbarea este diferită pentru fiecare în parte. Se întâmplă să-mi amintesc mai multe decât majoritatea, mi-a răspuns, apoi şi-a făcut de lucru cu o pereche de agrafe de păr, punându-le deoparte. A fost deopotrivă un blestem şi o binecuvântare. Unele lucruri e mai bine să fie uitate.

— Ce-ţi aminteşti? am insistat.

O vreme, Nahma a rămas tăcută. Îmi pierdusem speranţa că avea să răspundă când, în cele din urmă, a spus:

— Pe vremea mea, lucrurile stăteau altfel. Dragonii nu erau făpturi legendare, iar dacă o naţiune nu oferea sacrificii adecvate mării, dragonii îi furau fiii şi fiicele de pe ţărmuri. Dintre cei dăruiţi Ai'longului, câţiva erau aleşi să devină tovarăşi prin ritualurile de selecţie.

Mi-am amintit.

— Solzaya a zis că aşa ai ajuns aici.

— Da! În anul meu, au fost 12 fiinţe umane.

Răspunsul ei monoton m-a făcut să mă încrunt.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte 11?

— Le vizitez din când în când, ori de câte ori vin la palat, a spus Nahma cu o expresie indescifrabilă. Stau în grădina plângătoare a regelui Nazayun.

Mi s-a întărit un nod în gât când am înţeles mesajul ascuns. Celelalte 11 fiinţe umane fuseseră transformate în stane de piatră.

— De ce? am şoptit.

— Din cauza Jurământului faţă de Ai'long. Toţi cei aflaţi sub stăpânirea Regelui-Dragon sunt legaţi de acesta. Nemuritorii nu sunt invincibili, Shiori'anma, nici măcar dragonii. Jurământul se asigură că niciun dragon nu îl va răni pe altul fără să sufere cele mai grave consecinţe. Vizitatorii Ai'longului nu sunt legaţi de o asemenea promisiune, ceea ce îi face periculoşi.

Mi-am încleştat maxilarul.

— Vizitatori ca Gen.

Privirea Nahmei a întâlnit-o pe a mea în oglindă.

— Ca Gen, a repetat ea.

— Deci Nazayun va pedepsi un copil doar pentru că s-a furişat în Ai'long?

— Gen nu este atât de inocent pe cât pare.

— Pentru că a încercat să fure ceva? am continuat. Un dragon i-a cerut să o facă – nu e un hoţ!

— A încercat să fure *oglinda adevărului!* a spus Nahma cu hotărâre. Niciun muritor n-ar mai trebui să posede cunoştinţe despre o asemenea comoară străveche. Şi niciun muritor nu ar putea să se infiltreze în Ai'long fără ajutorul cuiva foarte puternic şi foarte periculos. Lady Solzaya l-a interogat pe băiat luni în şir ca să-şi dea seama cine ar putea fi dragonul în cauză, dar el nu a divulgat nimic.

— Pentru că nu ştie! am strigat.

— Asta nu are nicio importanţă. Nu va mai trăi mult.

— E doar un băiat! Nu-ţi pasă? Nu poţi să-l ajuţi cumva?

— Nu sunt în măsură să intervin, a zis Nahma.

— Atunci chiar nu mai eşti o fiinţă umană!

Am vrut ca vorbele mele să fie la fel de înţepătoare ca nişte ace, dar Nahma şi-a păstrat mina nepăsătoare.

— Unii ar susţine că n-am fost niciodată.

A rostit cuvintele atât de încet, încât nu eram sigură că auzisem bine. M-am încruntat.

— Ai spus cumva că...

— O să descoperi, m-a întrerupt Nahma, schimbând subiectul, că dragonii simt puţină empatie şi încă şi mai puţină dragoste. Eşti norocoasă că vei fi legată de Seryu'ginan. E mai bun decât majoritatea.

„Mai bun decât majoritatea."

— Ce pledoarie convingătoare!

— E adevărul, a spus Nahma. N-am să te mint, Shiori'anma. Dar, dacă nu mă vei asculta, voi trimite pe altcineva să te îmbrace. E o sarcină pe care mi-o asum rar, însă m-am gândit să fac o excepţie pentru tine, având în vedere cine eşti.

— Sânge-magul Kiatei?

— Nu! Fiica Reginei Nenumite.

Mi-am ridicat privirea, gândurile care mi se învălmăşeau în cap încremenind deodată.

— Ai cunoscut-o pe mama mea vitregă?

— S-a căsătorit printr-un ritual nu atât de diferit de al nostru.

Un zâmbet subtil şi ferm s-a întins pe buzele Nahmei.

— Printr-o competiţie, dacă preferi să o numeşti aşa. Toţi regii şi prinţii şi-au dorit să-i ceară mâna. Şi toţi vrăjitorii şi demonii şi-au dorit perla din inima ei.

— Şi dragonii, am adăugat sumbru, exact când Nahma mi-a fixat un ultim şirag de opale în păr.

— Mulţi din Ai'long şi-au schimbat înfăţişarea şi s-au dat drept pretendenţi umani, astfel încât să se înscrie în competiţie. Chiar şi regele nostru a luat în considerare o astfel de posibilitate. Pe atunci, nu ştiam că ea deţinea perla Spectrului.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

Viaţa Raikamei înainte de sosirea în Kiata reprezenta un mister pentru mine. Şi îmi doream cu disperare să aflu mai multe.

— Nu sunt o fântână a trecutului, pusă aici pentru a-ţi potoli setea, a zis ea fără răutate în glas. Însă îţi împărtăşesc despre trecutul mamei tale vitrege, deoarece aceasta a fost diferită de ceilalţi – aşa cum eşti şi tu. Aşa cum am fost şi eu.

Câteva secunde de tăcere.

— Îţi dau avertismentul pe care mi-aş fi dorit să-l fi primit la rândul meu.

— Un avertisment? am repetat.

Lady Nahma şi-a tras părul pe spate, dezvăluind branhiile înşirate pe gât şi pe pomeţi. Apoi şi-a suflecat mânecile, ca să-mi arate înotătoarele strălucitoare situate dedesubtul braţelor, şi, când şi-a îndepărtat degetele, am putut vedea membranele delicate şi irizate dintre ele. La final, şi-a ridicat fusta. În locul picioarelor umane avea o coadă de peşte violet precum clopoţeii.

Nu mi-am putut ascunde uimirea... şi groaza.

— Eşti o... o...

— O fecioară a mării, a spus ea, de parcă ar fi fost ceva cât se poate de firesc. Tărâmul nostru nu se află departe de Ai'long. Probabil că ai văzut câteva în drum spre palat.

Încă mă holbam. Cu înotătoarele şi coada ei, nu se putea întoarce nicicând pe uscat, chiar dacă şi-ar fi dorit.

— Asta mi se va întâmpla şi mie?

— Experienţa fiecărei tovarăşe este diferită, a răspuns fără patimă, cu vocea raţiunii. Multe devin fecioare ale mării, în timp ce altele îşi păstrează un fizic mai uman. E greu de prezis. Dar schimbările vor fi permanente – un preţ mic de plătit pentru nemurire.

Mă îndoiam că îşi crede propriile cuvinte.

După ce şi-a lăsat părul să-i cadă la loc, Nahma şi-a tras mânecile în jos şi a chemat în faţă oglinda. Uitasem complet de ea.

— Acum a sosit momentul pentru ultima parte a pregătirilor: să-ţi iei rămas-bun. Pentru totdeauna!

Oglinda a început să cânte din nou, vibrând ca o lăută lunară, cu coardele însufleţite. M-am aventurat cu un pas mai aproape, iar suprafaţa a fost străbătută de unde.

— Oglinda... am început, cu ochii larg deschişi.

Sticla semăna tot mai mult cu un ochi de apă.

— Pare... kiatană.

— Nu sunt surprinsă că reacţionează în prezenţa ta, a recunoscut Nahma. Oglinda adevărului a fost creată din Cele Şapte Lacrimi ale lui Emuri'en.

M-am îndepărtat, cugetând la cuvintele Nahmei.

În cultura kiatană, Emuri'en era zeiţa iubirii şi a destinului, cea care supraveghea vieţile muritorilor şi afla ce le era ursit prin folosirea şuviţelor din propriul păr. Le tăia şi le vopsea în roşu – culoarea puterii şi a sângelui – şi, la instrucţiunea ei, miile de cocori ai zeiţei zburau pe pământ pentru a lega destinele muritorilor. Dar dragostea ei pentru fiinţele umane a fost atât de mare, încât puterea i s-a diminuat periculos de mult, risipită necontenit, iar astfel şi-a pierdut divinitatea. Alungată din cer, a plâns, iar lacrimile i s-au răspândit de-a lungul Kiatei şi au creat şapte iazuri magice, ca nişte ochiuri de apă, care ofereau o privire asupra firelor destinului.

Cele Şapte Lacrimi ale lui Emuri'en.

În copilărie, întotdeauna le considerasem o legendă. Dar, datorită Raikamei, am aflat că Lacrimile lui Emuri'en sunt reale.

Aşa descoperise că sunt sânge-magul Kiatei, cu umbra primejdiei planând deasupra mea – apelase la ochiurile de apă şi fusese îndrumată pe o anumită cale.

Am vorbit apăsat, conştientă de nodul tot mai dur din gât.

— Voi... voi putea vorbi cu familia mea?

Nahma mi-a aruncat o privire compătimitoare.

— Nu, nici măcar cu ajutorul unei forme de magie la fel de străvechi precum a oglinzii, tărâmurile dragonilor şi ale fiinţelor umane nu se pot întrepătrunde.

— Dar ai spus că e un rămas-bun...

— Ultimul rămas-bun este un moment pentru a reflecta asupra vieţii pe care o laşi în urmă, a spus ea, vorbind peste mine şi fluturând o mână spre oglindă.

— Cercetează trecutul şi prezentul şi-ţi vor arăta ce trebuie să vezi. Nici mai mult, nici mai puţin.

Să cercetez trecutul şi prezentul? Nodul din gât s-a destrămat. Dacă oglinda ar avea o asemenea putere, aş putea să o întreb despre perla Spectrului! Poate că aş putea chiar să găsesc o cale de ieşire din palatul întortocheat al Regelui-Dragon.

Mi-am temperat entuziasmul, afişându-mi amărăciunea cu buzele unite într-o linie subţire, astfel încât Nahma să nu-şi poată da seama la ce mă gândesc. Cu toate acestea, o umbră i s-a aşternut peste trăsături şi a considerat de cuviinţă să mă avertizeze, în şoaptă:

— Ai grijă ce cauţi! Lady Solzaya observă din cealaltă parte şi orice întrebare despre Spectru va fi o pierdere de timp. Oglinda nu poate arăta tărâmul în care trăieşte acesta.

Fruntea mi-a fost brăzdată de cute.

— Cum ai ştiut...

— Vremea ta începe acum! a zis Nahma, apoi a păşit prin perete, dispărând fără să rostească un cuvânt în plus.

Kiki mi-a zburat imediat din mânecă. *Nu-i chiar ultima dată când ne vedem căminul, nu-i aşa?*

Ceaiul pregătit de Nahma plutea prin apropiere; am luat ceaşca în mâini.

— Nu voi permite să fie! am răspuns. Poate că pot folosi o vrajă pe durata ceremoniei pentru a scăpa de elixir.

Merită să încerci!

Cu toată tăria mea, m-am concentrat asupra ceaiului, poruncind conţinutului să iasă din ceaşcă sub formă de aburi, în rotocoale subţiri, translucide.

Însă lichidul doar a ţâşnit împrejur, ratându-mi cu puţin faţa şi stropind oglinda.

— Pe Firele lui Emuri'en! am bombănit, grăbindu-mă să o şterg.

De îndată ce am atins-o, suprafaţa sticlei a pâlpâit şi a prins glas, zumzetul său jos preschimbându-se într-un ciripit pe care îl auzisem în fiecare primăvară şi vară a vieţii mele.

Găi.

Au cântat încet, prea clar ca să-mi fi închipuit sunetul. Am clipit,

apropiindu-mă cu paşi mici de oglindă. Sticla încetase să mai pâlpâie. Acum afişa o întindere ceţoasă, de parcă ar fi căutat ce voia să-mi arate.

Crizanteme. Cireşi şi pruni plini de muguri mici şi flori delicate. O ploaie de petale cădea peste o fereastră rotundă cu zăbrele, ale căror modele geometrice elaborate le văzusem de multe ori, dar nu-mi aminteam unde...

Oglinda a trecut prin fereastră. Şi acolo se aflau cei şase fraţi ai mei. Erau atât de aproape, atât de reali, încât distingeam firele de pe pălăriile lor de mătase, petele de ceai de pe gulerul lui Wandei şi urmele strălucitoare de ceară din părul lui Yotan – tuns după ultima modă, aşa cum i se potrivea. Am vrut să întind mâna şi să-i ating, să-i strig pe nume. Dar fraţii mei erau adunaţi în jurul unui pat şi, de îndată ce am văzut la cine se uitau cu atâta atenţie, tot ce am putut face a fost să-mi ţin răsuflarea.

Tata!

Venise primăvara şi, aşa cum promisese Raikama, vraja de adormire pe care o aruncase asupra Gindarei se spulberase. Oraşul se trezea, la fel şi tatăl meu.

— Priviţi! a şoptit Yotan, arătând spre pat. Se trezeşte!

Zorii, strecuraţi prin fereastra zăbrelită, desfăşurau modele splendide de lumină pe trupul împăratului. Tata a clipit de câteva ori, deschizându-şi încet ochii într-o fluturare de gene.

Bucuria şi dorul de casă îmi răvăşeau inima, trăgându-mi emoţiile în direcţii opuse. Cât mi-aş fi dorit să fiu acolo, ca să-l văd pe tata! Să fiu acolo, cu fraţii mei, când se trezea!

Mi-am muşcat interiorul obrazului, încercând să rămân puternică. Încercând să nu mă gândesc obsesiv la lunile pe care le pierdusem în Ai'long. Cel puţin familia mea era bine. Tatăl meu, fraţii mei...

— Dar Takkan? i-am şoptit oglinzii.

Drept răspuns, sticla a pâlpâit din nou. Imaginea cu împăratul şi prinţii a dispărut, iar oglinda a lăsat în urmă palatul de pe Lacul Sacru pentru a dezvălui adâncul pădurii. Focul devasta codrii, năvălind printre arbori şi lăsând satele din preajmă pradă flăcărilor necruţătoare.

Apoi s-au ivit Munţii Sfinţi. I-am recunoscut imediat, dar era ceva diferit la culmea din centru.

Avea o fisură zimţată, ca o cicatrice, care nu fusese acolo înainte. În

timp ce oglinda mă aducea mai aproape, o dâră de fum s-a furişat din stânca stacojie. Şi inima mi-a încremenit în piept.

Într-o fracţiune de secundă, dâra s-a răsfirat, preschimbată într-o creatură pe care mă rugasem să nu o mai văd.

Lupul.

A sărit înainte, cu blana lui neguroasă ca o încleştare de umbre, cu ochii roşii, sângerii, la fel de înflăcăraţi ca stânca însemnată de cicatrice care-l zămislise. Munţii Sfinţi s-au cutremurat.

Bandur! au strigat demonii dinăuntru, cu vocile aspre şi tăioase contopite într-un cor înfricoşător. *Regele-Demon!*

Numele mi-a pătruns fulgerător în minte, bântuindu-mă ca o fantomă. Deşi nu-l mai auzisem până acum, m-a înfiorat până-n măduva oaselor. *Bandur.*

— Nu! am şoptit.

Era imposibil! Bandur nu putea fi liber! Eu şi mama mea vitregă sigilaserăm munţii.

Oglinda a refuzat să-mi arate mai mult. S-a spart şi s-a împărţit din nou în fragmente, însă peştii mici nu s-au întors să le ia. În schimb, cioburile pluteau fără ţintă prin cameră.

Eram atât de zguduită de ceea ce văzusem, încât abia am observat că Nahma se întorsese. *Kiki, nu pot să fac asta! Trebuie să mă duc acasă...*

M-am oprit, cu gândurile parcă tăiate de o aţă invizibilă.

Dacă vrei să te mai întorci vreodată acasă, am auzit vocea Nahmei, care şi-a croit forţat drum în mintea mea, *atunci trebuie să mergi la ceremonie.*

Am scos un suspin adânc, şocată de cuvintele ei, precum şi de ce înfăptuise.

— Tu... tu...

M-am născut cu darul de a percepe gânduri. Nahma mi-a eliberat braţul. Sub vălul creat de bretonul lung şi negru, ochii i-au devenit albi, înghiţind pupilele închise la culoare. *M-a ajutat să câştig ritualurile de selecţie şi să dobândesc chiar şi încrederea lui lady Solzaya. Vede multe prin oglinda ei, dar nu poate citi mintea sau inima. Va presupune că-ţi împărtăşesc experienţele mele în calitate de tovarăşă.*

I-am întâlnit privirea. *Deci la asta te-ai referit când ai spus că nu ai fost cu adevărat o fiinţă umană.*

Ochii Nahmei erau reci. *Am fost nedorită, la fel ca mama ta vitregă.*

Când părinţii au aflat de puterile mele magice, m-au aruncat în mare, la dragoni. Pe uscat, magia este temută. Aici este venerată.

Am înghiţit în sec, întrebându-mă ce părere urma să aibă tata, odată ce afla despre talentele mele. *Cum mă vă ajuta participarea la ceremonie să-mi găsesc drumul spre casă?*

Zvonurile susţin că eşti o fată descurcăreaţă, a răspuns Nahma. *Vei găsi o cale.* Mi-a aruncat o piersică. *Mănâncă! Puterea îţi este slăbită aici, dar până şi o înghiţitură îţi va reda o parte din forţă.*

Am cercetat piersica în palmă, întorcând-o pe toate părţile; încă bănuiam că ar putea fi otrăvită. În legendele kiatane, piersicile simbolizau fructul zeilor, iar un anumit copac din grădinile lor dăruia nemurirea.

Dacă vrei, o pot testa eu mai întâi, s-a oferit Kiki. *Nu mă deranjează să trăiesc veşnic.*

Foarte amuzant. Ce te face să crezi că ar otrăvi-o cu nemurire?

Kiki a fluturat din aripi. *Sunt optimistă.*

Nu, nu eşti!

Când în sfârşit am mâncat, Nahma mi-a cercetat pasărea de hârtie, în mod clar circumspectă. *Ai face bine să ţii pasărea ascunsă, dacă nu cumva vrea să devină o pietricică.*

Kiki s-a strecurat în spatele gulerului meu, iar eu am pus piersica deoparte. *De ce mă ajuţi?*

Pentru că regele Nazayun nu ar trebui să aibă perla Spectrului, a spus Nahma, apoi a tăcut, şovăind. *Pentru că mai există cineva în Ai'long care te poate ajuta. L-am văzut pe Spectru în mintea lui.*

Îmi era greu să-mi ţin în frâu curiozitatea. *Cine?*

Nu pot să-ţi spun. M-a întors cu faţa spre oglindă. *Dar îşi va dori perla chiar mai mult decât Nazayun. Prezint-o la ceremonie, şi el va veni!*

Ce uşor părea totul din perspectiva ei! Dacă beam elixirul, n-aveam să reuşesc nici măcar să-mi amintesc cum mă cheamă, cu atât mai puţin să-l iau la întrebări pe acest dragon misterios. Dar avea dreptate: eram descurcăreaţă.

— Acum, a spus ea, vorbind din nou cu voce tare, astfel încât Solzaya să ne poată auzi, eşti gata?

Aveam de ales? Am dat scurt din cap, un gest nesigur. Nu mai exista cale de întoarcere.

CAPITOLUL 7

SOLZAYA MINŢISE CÂND SPUSESE CĂ AVEA SĂ FIE O ceremonie restrânsă.

Veniseră peste o sută de dragoni. Stăteau pe plăci uriaşe de corali – nori, le numise Nahma, deoarece pluteau în apă. Majoritatea dragonilor luaseră un fel de formă umană prea puţin convingătoare; nu se obosiseră să-şi ascundă coarnele, mustăţile şi ghearele – unii chiar aveau cozi care le ieşeau de sub jachete, încolăcindu-se în mare. După chicotele şi râsetele lor dispreţuitoare, mi-am dat seama că totul era un joc menit să o facă pe muritoare să se simtă inconfortabil.

N-ar fi trebuit să le dau satisfacţie, dar, când am intrat în cupola pentru ritualuri şi m-am trezit într-o sală plină de dragoni magnifici, chiar m-am simţit ca un porc. Mai ales din pricina rochiei roz pe care o purtam. Ah, a naibii ţinută!

— Eşti prima vrăjitoare care devine tovarăşă, a spus Nahma, deşi nu o întrebasem. În plus, mai eşti şi tovarăşa unui prinţ-dragon. Bineînţeles că se vor holba.

În timp ce mă escorta până la cel mai înalt nivel de nori, o balenă cu pete gri mi-a anunţat sosirea. Un trio de caracatiţe a suflat în cochilii de îndată ce Nahma m-a adus lângă Seryu.

Aproape că nu l-am recunoscut în veşmintele lui princiare. În locul straielor obişnuite, de nuanţa smaraldelor, purta o haină argintie, împodobită cu perle albastre, iar părul lui verde, pe care nu-l văzusem nicicând ciufulit, fusese împletit şi ascuns sub o pălărie plată, cu ciucuri. Era mai înalt decât îmi aminteam şi cu umerii mai largi. Crescuse de când îl întâlnisem prima dată. Avea o prestanţă de-a dreptul regală, părea mai chipeş, dar, totodată, şi mai indiferent, ca un străin. În afară de o foarte subtilă zvâcnire din nas, nu mi-a acordat nicio atenţie când am poposit pe norul lui.

— Îţi mulţumesc pentru rolul în cadrul ritualurilor, mătuşă Nahma! a spus el, ignorându-mă în continuare. M-ai onorat nespus!

Nahma a murmurat câteva binecuvântări de mântuială, apoi a urcat

spre cel mai înalt nor, unde lady Solzaya stătea cu lorzii şi doamnele de la Miazăzi, Miazănoapte şi Răsărit. Scaunul lordului Mării Apusene era gol, exact aşa cum prevăzuse Seryu că va fi.

M-am sprijinit de o spirală de corali, propunându-mi să stau nemişcată şi îmbufnată, dar neliniştea îmi înstăpânea mintea. Putea fi oare Elang dragonul pe care Nahma promisese că aveam să-l întâlnesc?

Intenţionasem să păstrez tăcerea dintre mine şi Seryu, în mare parte din orgoliu, dar limba mea avea alte planuri.

— De ce nu vine niciodată Elang la palat?

Seryu mi-a aruncat o privire piezişă, fără să-şi ascundă nemulţumirea.

— Chiar asta vrei să mă întrebi acum?

— Ai prefera să te pălmuiesc din nou pentru că m-ai băgat în încurcătura asta?

Privirea deja supărată a dragonului a devenit mai întunecată.

— Elang e diferit, a mârâit el.

— În ce sens?

Dragonul nu a vrut să-mi ofere mai multe detalii. Ochii i s-au plimbat peste rochia roz, lucioasă, în care mă îmbrăcase Nahma, aţintindu-se asupra traistei uzate de la şold, care fusese afectată de intemperii.

— Orice pui la cale, dă-i uitare! Toţi dragonii cu un statut important se află aici, chiar în acest moment. Şi toţi ne urmăresc în timp ce vorbim.

— Atunci lasă-i să-mi audă următoarele cuvinte! am spus cu venin în glas. Sper să putrezeşti în Cele Nouă Iaduri, Seryu!

Ochii lui roşii au sclipit.

— Mă străduiesc din răsputeri să te ajut. Ai putea măcar să te prefaci că mă placi. Sau îţi cer prea mult dacă te rog să nu mă umileşti în faţa întregii mele familii?

— Îţi cer prea mult dacă te rog să nu mă ucizi în faţa întregii tale familii? Sau nu contează, din moment ce voi renaşte mai *puternică* şi mai *bună!*

Seryu s-a lăsat pe spate, ca şi cum ar fi fost rănit. Aproape că mi-am regretat cuvintele dure.

Aproape.

— N-ar fi trebuit să spun asta niciodată! a recunoscut el, cu ochii

roşii îndreptaţi în jos. Îmi pare rău!

Tonul tânguitor al vocii lui m-a izbit din plin şi, cu toate că nu voiam să renunţ la furie, temperamentul meu înflăcărat s-a stins.

— Ştiu că nu ai vrut ca lucrurile să decurgă astfel.

Pentru o clipă, s-a aplecat peste marginea crestată a norului, cu braţele încrucişate.

— Ştii, nu ai fi concubină. Ai fi mireasa mea. Egala mea, a spus Seryu, care s-a grăbit să continue, înainte să-i pot răspunde: Sunt conştient că astfel de vorbe nu-ţi oferă prea multă alinare, însă m-am gândit că ar trebui să ştii.

M-am aplecat la rândul meu în faţă şi m-am uitat în jos, la cei o sută de dragoni prezenţi în cupolă, care nu ne scăpau din ochi.

— Se pare că rudele enervante şi bârfitoare nu sunt ceva specific tărâmului muritorilor.

— În niciun caz! a spus Seryu, încă melancolic. Ceremonia de legare a unui dragon se numără printre cele mai vechi ritualuri ale noastre. Ar trebui să fie întemeiată pe dragoste şi încredere, dar, de cele mai multe ori, are rolul unei simple tranzacţii.

Aveam ceva experienţă în privinţa asta.

— N-am vrut ca a mea să fie aşa, mi-a mărturisit. În eventualitatea în care se dovedea că tu aveai să fii cea aleasă, speram că ţi-ai dori să fii aici. Pentru că ţii la mine.

— Chiar ţin la tine!

Acesta era adevărul, şi m-am gândit la vara petrecută împreună, lenevind pe malul Lacului Sacru şi schimbând glume, curiozităţi şi tot felul de remarci isteţe despre magie şi vrăjitorie. Ţineam la el atunci, la fel ca şi acum.

— Ar fi atât de cumplit să rămâi cu mine? m-a întrebat Seryu în şoaptă. M-aş asigura că eşti în siguranţă. Aş putea face asta pentru tine. Întotdeauna am făcut asta pentru tine. Oare nu merit o şansă reală?

Merita. Şi aş minţi dacă aş pretinde că îi oferisem una.

Seryu m-a luat de mână, poate încurajat de buzele mele ferecate. L-am lăsat să-şi pună palma peste a mea. Pielea îi era rece, dar nu într-un mod neplăcut, şi am simţit cea mai plăpândă scânteie posibilă când ghearele lui verzi s-au strâns uşor în jurul degetelor mele.

M-am uitat gânditoare la mâinile noastre. Dacă rămâneam până la urmă în Ai'long? Ar fi fost aşa o tragedie să mă căsătoresc cu Seryu? Era chipeş, amuzant şi... şi ţinea la mine. Poate că era chiar îndrăgostit

de mine.

Aveam să fiu o prinţesă a dragonilor, cu branhii strălucitoare pe gât şi pe braţe. Să fugăresc ţestoase şi balene cu Seryu, să o scot din minţi pe Solzaya cât de des cu putinţă, să probez rochii magice cu lady Nahma şi să descopăr toate secretele din Ai'long. Să trăiesc veşnic.

Nimeni de aici nu avea să acorde importanţă faptului că sunt sânge-magul. Aşa cum spusese şi Seryu, Kiata putea fi chiar un loc mult mai sigur dacă nu mă întorceam. Tata putea găsi un vrăjitor care să-l întemniţeze pe Bandur înapoi în munţi, punând astfel capăt problemei. Demonii aveau să fie în continuare închişi, de-a pururi prizonieri, şi niciun alt sânge-mag nu avea să mai moară. Magia urma să rămână îngropată în Kiata, aşa cum şi-ar fi dorit toată lumea. În loc să fiu învinovăţită, puteam deveni o legendă.

— Sărută-mă! i-am şoptit lui Seryu.

El m-a aţintit cu privirea, uluit şi cu ochii larg deschişi, dar a încuviinţat din cap, iar dragonii au ovaţionat şi au aplaudat, bătând cu ghearele pe balcoanele de corali, într-un ritm ca de tobe, când Seryu s-a aplecat spre mine.

Încă îşi ţinea mâna peste a mea, iar o singură răsuflare ne mai despărţea buzele. Inima îmi bătea năvalnic în piept. Mai sărutasem o mulţime de băieţi până acum. Ce mai conta dacă-l sărutam pe Seryu?

Însă motivul pentru care conta s-a năpustit chiar atunci printre gândurile mele.

Takkan!

Am expirat, cu inima dintr-odată plină de durere şi de bucurie deopotrivă.

Mai presus de toate, îmi doream să-mi arunc braţele în jurul lui Takkan. Îmi doream să-i văd umerii încordaţi, parcă înţepeniţi de ruşine, în timp ce citam pasaje din scrisorile pe care mi le trimisese în copilărie. Să-mi las bărbia pe umărul lui şi să adorm în ritmul cântecelor sale. Să-i surprind privirea visătoare îndreptată asupra mea, când credea că nu mă uit, şi să-l tachinez până când cute fine îi apăreau la coada ochilor blânzi şi plini de căldură.

Să-i spun în sfârşit că-l iubesc.

Dar dacă aveam să mă întorc vreodată în Kiata, urma să fiu considerată vrăjitoare – şi învinovăţită pentru evadarea lui Bandur din munţi. Era oare posibil un viitor alături de Takkan?

De un lucru eram sigură: eram gata să risc totul ca să aflu.

Mi-am întors obrazul.

— Stai... am început să spun, fără să fie însă necesar.

Seryu văzuse emoţiile contradictorii întipărite pe faţa mea, prinse într-o luptă îndârjită. Se îndepărta deja. Înainte să vin cu o explicaţie, s-a tolănit din nou pe scaun, stând picior peste picior.

— Ştii, prefer să nu sărut prinţese în roz, a protestat el, cu o şovăială prefăcută, afişând un zâmbet larg, pe jumătate credibil, mulţimilor dezamăgite de dedesubt. E ceva legat de culoare, pur şi simplu nu mi se pare... atrăgătoare.

Încerca să-şi salveze mândria şi ştiam că nu ar trebui să mai insist. Dar n-am putut să mă abţin.

— Nu e vina ta! am zis, ezitând, cu toate cuvintele parcă prinse într-un adevăr complicat şi încâlcit. Ştii că nu e!

— O parte din mine a sperat că nu aveai să spui asta.

Mi-a atins obrazul, apoi şi-a lăsat mâna să-i cadă înapoi în poală.

— A meritat să încerc. Când te vor pune să bei, să te agăţi cu dinţii şi cu ghearele de imaginea acelui lord amărât al tău. Se spune că ultimul gând este singura amintire pe care o păstrezi.

Elixirul! Aproape că uitasem de el.

— Seryu, cum...

În loc să-mi răspundă, Seryu a luat-o pe Kiki de pe balustradă şi mi-a pus-o pe guler. A vorbit cu o voce atât de joasă, încât mai că nu l-am auzit:

— Rămâi ascunsă!

Nu ştiam cui îi era menit avertismentul, mie sau lui Kiki, însă n-am avut ocazia să-l întreb.

Din depărtare s-a auzit un dangăt de clopot, sunetul reverberând în toată cupola. Ceremonia urma să înceapă.

Dintr-un nor de nisip scânteietor, Regele-Dragon a năvălit în sală. Încă purta plasa de scântelar, prinsă ca o cingătoare în jurul taliei. Emana energia acumulată de focul demonilor, firele destinului şi sângele stelelor – cele trei elemente magice pe care mă străduisem luni în şir să le împletesc.

Sub picioarele lui Nazayun a apărut un podium construit din cranii de balene şi rechini. La vederea lor, Kiki s-a cutremurat.

De ce ar vrea cineva să lucreze pentru el? mi-a şoptit pasărea, uitându-se pe furiş la grupurile de rechini şi calamari care patrulau prin cupolă.

Pentru că nu au de ales, am gândit.

Regele-Dragon s-a aşezat pe tron. Lady Nahma îmi atrăsese atenţia că ritualurile nu aveau să dureze mult, dar încă mă aşteptam la un fel de prezentare pompoasă. Însă niciuna nu a fost făcută, iar norul mi s-a deplasat iute, scoţând un huruit nefiresc, până când am ajuns la nivelul tronului Regelui-Dragon.

Alături de Nazayun stăteau lady Solzaya şi lady Nahma; după posturile lor, ai fi zis că îndeplineau rolul de amantă, respectiv de slujnică. Mama lui Seryu ţinea în palma ei lungă un bol cioplit din scoici-abalone, iar Nahma, un şnur subţire de mătase. Cel din urmă era un omagiu adus unei tradiţii de nuntă kiatane, în care mirii erau legaţi unul de altul.

Aşa ne-am fi căsătorit eu şi Takkan, am cugetat, simţind un junghi dureros în piept. *O, cât de diferită ar fi putut să-mi fie viaţa, dacă n-aş fi fugit de la ceremonia noastră de logodnă!*

— Un pas în faţă, Shiori'anma! a spus lady Solzaya, spulberându-mi reveria.

Mi-a încătuşat braţele într-o strânsoare de fier şi am plutit împreună pe podiumul Regelui-Dragon. Seryu a dat să ne urmeze, însă Solzaya i-a făcut semn să rămână pe loc.

I-am remarcat expresia neliniştită, atât de uşor de citit. *Să nu faci nimic prea nesăbuit!* spunea.

Mi-aş fi dorit să-mi pot convinge buzele să schiţeze un zâmbet. *Voi încerca!*

— Majestatea Sa Eternă a considerat-o pe prinţesa Shiori'anma demnă să depună Jurământul faţă de Ai'long! a anunţat Solzaya. În acest ceas, îşi va lăsa în urmă viaţa de muritoare şi va renaşte ca tovarăşă a fiului meu Seryu'ginan, Primul Prinţ al Mării Răsăritene!

— Întinde-ţi mâinile, m-a instruit lady Nahma, pentru ca lady Solzaya să-ţi poată oferi elixirul nemuririi!

I-am aruncat o privire, teama răscolindu-mă până în adâncul sufletului. Până în ce moment al ceremoniei trebuia să le cânt în strună?

Nahma nu mi-a oferit niciun răspuns. Rupsese conexiunea dintre minţile noastre.

Parţial împietrită, mi-am întins mâinile.

Solzaya mi-a pus bolul din scoici-abalone între palmele întoarse cu faţa în sus, murmurând cuvinte într-o limbă necunoscută.

Înăuntru era elixirul. O mărgea minusculă, azurie, îndeajuns de mică pentru a fi echilibrată pe degetul meu mare.

Aproape că am oftat de uşurare. Mă aşteptasem la o supă sau la un ceai, dar elixirul nu era mai substanţial decât o pastilă luată pentru o durere de stomac. Arăta ca un jeleu, tremurând în ritmul impus de mâinile mele.

În timp ce Solzaya vorbea, am ridicat bolul şi m-am prefăcut că-l apăs pe buze. Aburi invizibili mi-au gâdilat nările, odată cu o aromă dulce şi, totodată, amară.

O singură inspiraţie mi-a readus la suprafaţă toate îndoielile şi temerile îngropate, însă mi-am impus să mă concentrez, îndrumată numai de dorinţa de a-l revedea pe Takkan. Sau de a merge acasă.

Cum vom proceda? m-a întrebat Kiki, care a sărit în vas, apoi şi-a folosit aripa ca să mă împiedice să beau din greşeală.

Rostogoleşte-mi-o repede pe guler! i-am zis. *Te poţi descurca?*

Cu ajutorul aripii, Kiki a încercat să împingă elixirul spre gâtul meu, dar poţiunea era prea alunecoasă. *Nu-i atât de uşor pe cât pare!*

— S-a întâmplat ceva, Shiori'anma? s-a interesat lady Solzaya, deplasându-se astfel încât să o pot vedea. Ai nevoie de ajutor pentru a bea?

Nu mi s-a oferit niciodată şansa de a răspunde. Mama lui Seryu şi-a întins brusc mâna şi a înclinat bolul spre gura mea.

Panica mi-a curs prin vene când pasărea de hârtie a căzut pe fundul vasului. Totul s-a întâmplat mult prea repede: mărgeaua lichidă mi-a alunecat până la buze, iar Kiki s-a năpustit înainte.

Dintr-o înghiţitură, a devorat elixirul.

Kiki, nu!

Era prea târziu. Poţiunea i se înfipsese în gâtul lung de hârtie, făcându-l să strălucească albastru. Cât s-a clătinat pe marginea vasului, gravurile aurii-argintii de pe aripile ei s-au estompat treptat. Apoi Kiki şi-a pierdut echilibrul şi a dispărut în mânecă, oprindu-se la îndoitura cotului, unde am simţit că rămâne nemişcată.

Gâtul mi-a luat foc. *Kiki!*

Niciun răspuns.

Inima îmi bubuia în urechi. Nu-mi doream nimic mai mult decât să o scot din mânecă şi să o ţin la piept, dar regele Nazayun şi lady Solzaya mă urmăreau îndeaproape.

Lady Nahma a luat bolul.

— Shiori'anma a băut! a anunţat ea, înainte ca altcineva să poată lua cuvântul.

Goleşte-ţi chipul de emoţii! Încearcă să pari obosită! m-a sfătuit prin intermediul conexiunii dintre minţile noastre.

Mi-am relaxat muşchii. A fost uşor să-mi îngheţ trăsăturile şi să-mi conving trupul să-şi piardă postura dreaptă. Abia mă puteam mişca, darămite să gândesc limpede, din moment ce nu-mi puteam scoate din minte imaginea lui Kiki mototolită la cotul meu.

— Acum, fă o reverenţă şi prezintă perla! m-a instruit Nahma.

— Sunt gata să continui ceremonia, am spus, înclinându-mă până la podea.

Aveam o voce monotonă, de parcă orice scânteie de rebeliune ar fi fost stinsă, însă furia îmi clocotea în piept.

— Permiteţi-mi să vă prezint perla Spectrului!

Mi-am deschis traista. Nici urmă de Elang, şi nu puteam conta pe sosirea lui pentru a mă salva de restul ritualurilor. Kiki sacrificase prea multe ca să dau greş.

Degetele mi s-au încleştat în jurul perlei sparte. *Nu o să-ţi fiu de niciun folos dacă sunt legată pentru totdeauna de Ai'long,* am informat-o, rugându-mă să mă audă. *Dacă vrei să te returnez Spectrului, ajută-mă să scap de aici! Ajută-mă să-l înving pe Regele-Dragon!*

M-am ridicat din plecăciune. Perla mi-a vibrat în strânsoare, furnicându-mi degetele. Un semn promiţător.

— Opreşte-te! a răcnit Nazayun.

Să mă opresc? M-am străduit să-mi păstrez chipul inexpresiv şi să-mi joc în continuare rolul. Bijuteriile atârnate de acoperământul de cap au scos câteva clinchete delicate, dar n-am îndrăznit să-mi ridic privirea, menţinându-mi ochii aţintiţi asupra picioarelor.

— Percheziţioneaz-o!

Spre uşurarea mea, lady Nahma – nu mama lui Seryu – a fost cea care a făcut un pas înainte. *Ajută-mă, Nahma!* Am încercat să-i vorbesc la fel ca mai devreme, în timp ce-mi scotocea prin haine. *Kiki e inconştientă. A băut elixirul. Ajută-mă! Te rog!*

Nahma mi-a ridicat mânecile şi s-a uitat înăuntru.

Când marginile aripilor lui Kiki mi-au atins în treacăt cotul, mi-am ţinut răsuflarea, convinsă că urma să pretindă că nu văzuse nimic.

În schimb, mi-a scuturat mâneca şi a tras-o pe Kiki de cioc.

— Ce avem noi aici? a murmurat Nahma. O pasăre de hârtie.

Trădarea mi-a amorţit trupul. Ce făcea?

— O pasăre de hârtie *fermecată.*

Nahma a ridicat-o pe Kiki astfel încât toţi să o vadă. Ciocul încă îi strălucea albastru din pricina elixirului, iar gâtul i s-a îndoit, lăsându-se moale într-o parte.

— Dă-o înapoi! am strigat.

Însă Nahma nu a făcut aşa ceva. A ciupit-o pe Kiki de gât, storcând elixirul din gâtul păsării. Apoi a mototolit-o în pumn.

— Nu! am ţipat.

M-am năpustit asupra lui lady Nahma, dar un cutremur violent a străbătut podiumul, care s-a înclinat şi m-a trimis direct spre Regele-Dragon.

Furia îi întunecase ochii.

— Dacă nu vei finaliza ritualul uitării, atunci trebuie să găsim o pedeapsă de care să-ţi aminteşti până la sfârşitul vieţii! a urlat acesta, apoi m-a aruncat pe norul lui Seryu. Aduceţi băiatul!

— Băiatul?

Mânia faţă de lady Nahma a dispărut numaidecât, înlocuită de frică.

Din centrul sălii, pe un jet de bule, a apărut Gen, colegul meu de temniţă, înconjurat de rechini.

În orele scurse de când îl văzusem ultima dată, blestemul Solzayei progresase considerabil. Acum era inconştient, cu pleoapele coborâte şi buza inferioară deja împietrită. Obrajii îi păreau scobiţi, de parcă ar fi încercat să scoată un suspin de durere înainte ca blestemul să-l învingă. Degetele care aruncaseră bucăţi de sticlă pentru a mă trezi erau complet gri, încă întinse într-un gest de sfidare.

— Eliberează-l! l-am rugat pe Nazayum. E doar un copil!

Aş fi putut la fel de bine să implor rechinii.

— În curând, va fi pietriş nou pentru temelie, a răspuns Regele-Dragon, fulgerele trosnind printre firele deschise la culoare ale bărbii lui. Dacă nu-ţi vei uita trecutul, atunci îţi vei aminti de suferinţa pe care i-ai provocat-o acestui băiat. Va fi o cicatrice pe care o vei purta pentru totdeauna.

Pe chipul lui Gen au apărut pete de un cenuşiu sinistru, răspândindu-se rapid, precum cerneala vărsată. Pe măsură ce fulgerele din barba lui Nazayun formau unde luminoase, ochii băiatului ieşeau din orbite, iar tâmplele îi zvâcneau de durere. În câteva secunde urma să se transforme complet într-o stană de piatră. În câteva secunde

urma să fie spulberat şi redus la un morman de moloz.

— Opreşte-te! am strigat.

Seryu m-a tras înapoi, dar am aruncat traista ca să eliberez perla.

— Ajută-l pe Gen! m-am răstit la ea. Ajută-l!

Perla Spectrului nici măcar nu a ieşit plutind din tolbă. Pur şi simplu împovăra traista, complet inutilă.

Devenită dintr-odată ţinta bătăii de joc a dragonilor, am înjurat. Perlă proastă şi trădătoare! Fără ajutorul ei, cu siguranţă, Gen avea să moară!

Regele Nazayun râdea împreună cu oaspeţii săi.

— Ia loc, Shiori'anma! mi-a spus. O să ai parte de momentul tău, destul de curând.

Am refuzat să stau pe scaun. Smucindu-mi cu putere umărul, m-am eliberat din strânsoarea lui Seryu şi m-am repezit spre Gen. Glumele răutăcioase şi râsetele batjocoritoare s-au înmulţit doar. În orice clipă, rechinii aveau să mă prindă din urmă.

— Ajută-mă! am implorat perla, scuturând-o. Ajută-mă!

Un mârâit jos, ameninţător, a răsunat în afara sălii. Iniţial, am crezut că a reacţionat perla, un răspuns întârziat la rugăminţile mele disperate, dar, pe măsură ce sunetul se auzea tot mai aproape şi mai tare, tot mai aproape şi mai tare...

Cu un bubuit nimicitor, un vestitor al dezastrului, tavanul s-a spulberat. Bucăţi de sticlă de mărimea bolovanilor au căzut ca o ploaie necruţătoare în cupolă, iar un batalion de ţestoase marine s-a năpustit înăuntru, condus de un dragon înveşmântat în alb.

Nu trebuia să-l văd ca să ştiu cine este. După reacţiile uluite ale tuturor celorlalţi, răspunsul a fost destul de clar.

Sosise Elang, Înaltul Lord al Mării Apusese.

CAPITOLUL 8

ÎN MIJLOCUL VACARMULUI STÂRNIT DE VOCILE INDIGNATE ale dragonilor, o consecinţă binevenită a apariţiei lordului Elang, eu şi Gen am fost repede daţi uitării. Fără să ezit, am ţâşnit după băiat, dar era greu şi, când corpul i-a lovit fundul oceanului, s-a scufundat în nisip şi-n noroi. L-am tras şi l-am ridicat, apoi l-am târât, dar abia dacă am reuşit să-l urnesc din loc.

— Nu ţi-am zis să nu faci nimic nesăbuit? m-a mustrat Seryu din spatele meu.

M-am răsucit, conştientă că nu mă bucurasem nicicând mai mult să-l văd pe dragon.

— Poţi să-l ajuţi?

Luând în considerare nările umflate ale lui Seryu, aproape că mă aşteptam să se îndepărteze înot, dar, spre surprinderea mea, a înlăturat cu o fluturare de gheare crabii şi moluştele care începeau să se târască în sus pe picioarele lui Gen. L-a apucat pe băiat şi, după ce m-a prins şi pe mine de cingătoare, ne-a ridicat cu uşurinţă pe amândoi şi ne-a aşezat pe un pervaz din peretele domului.

Mi-am apăsat palma de fruntea lui Gen. Deşi avea pielea rece, o venă singuratică îi pulsa înspăimântător de slab sub piele. Încă trăia!

— Nu poate rămâne în sală! i-am spus lui Seryu. Poţi să-l scoţi de aici?

M-am uitat la panourile strălucitoare din cristal negru de pe pereţi.

— Foloseşte un vârtej!

— Crezi că-i atât de uşor? s-a eschivat Seryu. Vârtejurile te duc în alt loc din interiorul palatului. Nu te scot *din* palat! Singura cale e...

A scos un mârâit, evident exasperat, apoi, folosindu-şi coada, a zdrobit cea mai apropiată placă neagră la care putea ajunge.

Perla i-a pulsat în piept când şi-a înfipt gheara în cristal. În următoarea clipă, s-a stârnit un vârtej abia suficient de mare cât să încapă Gen înăuntru. Seryu mai că l-a împins pe băiat în portal, care a dispărut înainte să-l pot urma.

— Tu rămâi! s-a răstit dragonul la mine. Mai ai câteva socoteli de încheiat aici!

— Unde l-ai trimis?

— Cât de departe am putut.

Vocea i-a devenit mai răguşită. Era mai palid decât înainte şi, dacă nu ar fi fost dragon, aş fi spus că părea să sufere de rău de mare.

— Într-un loc unde nu va fi pulverizat într-o grămadă de pietre.

Înainte să-i pot mulţumi, m-a apucat din nou de cingătoare şi a început să mă târască de pe marginea pervazului, îndrumându-mă înapoi în sus, spre locul unde stătusem mai devreme.

Am tras cu putere de brâu, pe jumătate surprinsă când Seryu mi-a dat drumul fără să se opună. *Chiar* era vlăguit.

— Nu mă voi întoarce acolo, sus! Bunicul tău a încercat să mă omoare!

— Şi o va face din nou dacă nu te întorci.

Seryu mi-a acoperit gura cu mâna lui.

— Ai încredere în mine!

— Am avut încredere în Nahma. Şi uite în ce situaţie am ajuns eu şi Kiki! am spus, strâmbându-mă.

N-am întrezărit nicio urmă de nesiguranţă în ochii lui roşii, nici măcar când i-a îndreptat spre bucata mică de perlă din jurul gâtului meu. Un fragment al inimii sale de dragon.

— Ai încredere în mine! a repetat, părând obosit.

Mi-am muşcat interiorul obrazului. Demonii să mă ia, speram să nu fac o greşeală!

— Bine, am spus, deşi mi-aş fi dorit să mă fi aruncat şi pe mine în vârtej.

Din pricina sosirii lui Elang, aproape nimeni nu mi-a observat întoarcerea pe nor împreună cu Seryu. Tavanul se prăbuşise complet, lăsând o gaură mare în cupolă, dar nimănui nu părea să-i pese de acest aspect. În schimb, privirile tuturor dragonilor erau îndreptate spre inima dezastrului, unde Elang, stând călare pe două ţestoase, aştepta urarea de bun-venit a regelui Nazayun.

— Acest loc seamănă mai mult cu un teatru decât cu o sală pentru ritualuri, am bombănit, dar, în pofida firii mele cârcotaşe, şi eu eram curioasă în privinţa lordului Mării Apusese.

La prima vedere, Elang întruchipa o dezamăgire în carne şi oase. Arăta ca oricare alt dragon din cupolă. O mantie albă şi lungă îi cobora

unduitor de pe umeri, gluga ascunzându-i faţa, dar avea o înfăţişare în mare parte umană. De la brâu în sus, se mândrea cu trupul unui bărbat, cu solzi metalici răspândiţi de-a lungul braţelor, pe gât şi trunchi, iar o coadă lungă îi ieşea de sub mantie, fluturând ca un bici în apă, cu crestele ascuţite de pe laterale ca nişte flăcări flămânde. Abia dacă mi-am convins ochii să-i arunce o a doua privire; mă obişnuisem să văd cozi de dragon.

Cel mai impresionant lucru la Elang erau ţestoasele lui marine. Am numărat nouă, fiecare cât un mistreţ, cu ochi însufleţiţi de scântei ameninţătoare şi o carapace prevăzută cu ţepi. Nu tocmai creaturile marine paşnice pe care mi le închipuisem.

Solzaya şi-a extins ghearele, un gest de primire cu desăvârşire dramatic.

— Nepoate, să înţeleg că te-ai săturat de curtea ta goală, din moment ce te-ai hotărât să ne onorezi cu prezenţa. Ne-am temut că ai murit!

— Din păcate, mătuşă, a spus el pe un ton nici pe departe prietenos, asasinii pe care i-ai trimis n-au fost îndeajuns de iscusiţi.

Am tresărit când i-am auzit vocea. Era groasă şi dură, dar aparţinea cuiva tânăr. Chiar dacă ştiam că este nepotul Solzayei, mi-l imaginasem pe Înaltul Lord al Mării Apusese drept un dragon mai în vârstă sau cel puţin unul mai mare decât Seryu.

Însă Elang abia dacă era mai mare decât Gen. Era doar un băiat.

Cu o plecăciune scurtă, şi-a prezentat omagiile bunicului său. Apoi şi-a azvârlit gluga pe spate, dezvăluindu-şi părul negru precum cerneala, şi i-am văzut faţa.

Partea stângă era la fel de umană ca a mea. Dar, când s-a întors, am uitat cum să respir. Era ca şi cum zeii i-ar fi trasat o dungă drept în jos, de-a lungul feţei, de la mijlocul liniei părului până la bărbie, înjumătăţindu-i inclusiv nasul. O parte era umană; cealaltă, complet acoperită cu solzi în formă de lacrimă, aparţinea unui dragon.

Furia îi încleşta trăsăturile, de la încruntătura care îi brăzda fruntea la umbra aruncată peste chip, aşa că nu am remarcat imediat un detaliu. Abia când şi-a ridicat capul i-am observat celebrii săi ochi: unul întunecat precum cerul cenuşiu dinaintea unui muson şi unul la fel de strălucitor şi de galben ca o sferă de lumină solară.

— Am venit să văd perla, a zis.

— Fireşte că asta te-a adus aici! a răspuns Regele-Dragon,

rezemându-se de spătarul tronului din jad şi marmură. Sincronizarea ta este de lăudat, Elangui. Shiori'anma tocmai se pregătea să o prezinte curţii.

În timp ce vorbea, un torent m-a luat de pe scaun şi m-a depus lângă Elang. O clipă mai târziu, perla a trecut în umbra mea, la fel de întunecată şi de nepăsătoare ca de obicei.

Apa din jurul meu a devenit mai densă şi am simţit realmente cum tensiunea încleştează muşchii lui Elang. Şi-a fixat privirea pătrunzătoare asupra perlei, de parcă ar fi fost hipnotizat de fisura din centru. Oare se gândea la felul în care îi oglindea propria faţă, împărţită în două jumătăţi?

Spre deosebire de el, m-am uitat cu înverşunare la perlă. Tăcerea sa reprezenta o aducere-aminte a faptului că nu puteam conta pe ea pentru nimic – nici ca să-l ajute pe Gen, nici ca s-o salveze pe Kiki, şi cu siguranţă nici ca să-mi sară mie în ajutor. Un junghi de furie mi-a străbătut pieptul, o durere deosebit de ascuţită, înteţită când mi-am atins mâneca goală. Aveam să o recuperez destul de curând pe Kiki de la Nahma. După ce mă ocupam de Regele-Dragon.

— Iat-o... Perla Spectrului! a anunţat Nazayun, cu o voce bubuitoare. În această stare, nu e cine ştie ce, dar cine o poate învinovăţi? E spartă, distrusă şi nu aparţine nimănui. Dar asta se va schimba.

Ochii mi-au săgetat în sus, spre rege. „Asta se va schimba"? Ce punea la cale? Am crezut ca intenţionează să păstreze perla pentru el.

— Shiori'anma a jurat să o returneze deţinătorului ei de drept, a continuat regele, mai exact dragonului capabil să o reîntregească! Fie ca oricine doreşte să revendice perla Spectrului să-şi susţină acum clauza şi să-şi dovedească îndemânarea în această probă.

Cuvintele Regelui-Dragon au părut să arunce o vrajă asupra întregii săli: toată lumea a încremenit. Cu coada ochiului, am văzut o gheară zvâcnind, un semn că Solzaya era ispitită să-şi încerce norocul. Şi nu era singura. Lorzii şi doamnele Celor Patru Mări Suverane erau cu toţii încordaţi şi subjugaţi de perlă.

Însă niciun dragon nu a îndrăznit să facă un pas în faţă. Cu excepţia unuia.

— Eu voi încerca, a spus Elang pe tonul său aspru, exagerat de răguşit.

— Am bănuit că aveai să o faci, a răspuns Nazayun. Shiori'anma, dă-i perla!

— Nu îi aparţine! am protestat. El nu e Spectrul!

Am crezut că refuzul meu urma să-l enerveze pe Regele-Dragon, dar a avut efectul opus.

— Nu, nu este, a recunoscut Nazayun. Dar vezi tu, Shiori'anma, el şi Spectrul au ceva în comun, o lacună neîmpărtăşită de ceilalţi dragoni. Le lipsesc perlele. Inimile. Nu îi vei oferi nepotului meu şansa de a o revendica pe aceasta drept a lui?

Nu am răspuns. În cuvintele lui am distins o bucurie stăpânită cu greu, de parcă a fi martor la chinul îndurat de Elang i-ar fi provocat o plăcere de nedescris.

— Un dragon doar pe jumătate, am şoptit, înţelegând în sfârşit de ce toată lumea vorbea despre Elang cu atâta repulsie şi fascinaţie.

Luându-i în considerare ochii de culori diferite şi jumătăţile izbitoare ale feţei, mi-am dat seama că toţi ceilalţi dragoni îşi băteau joc atât de el, cât şi de mine, prin înfăţişările lor umane.

— Da! a continuat Nazayun, savurând cu nesaţ expresia mea şocată. Elangui este pe jumătate muritor, născut dintr-o mamă umană care nu a depus Jurământul faţă de Ai'long. Perla lui l-a părăsit la naştere şi, fără ea, nu poate să-şi asume forma completă de dragon.

Apa din jurul lui Elang devenise atât de densă, încât îi trăda fiecare mişcare. I-am remarcat muşchiul care i se zbătea în frunte şi răsuflarea tot mai neregulată. Părea că îşi pusese toate speranţele fix în această perlă.

— Nu este a ta! i-am spus, încercând din răsputeri să fiu şi amabilă, şi fermă. S-ar putea să te rănească.

Expresia lui Elang a căpătat o răceală ca de gheaţă. M-a adulmecat, de parcă aş fi mirosit urât, apoi m-a învrednicit cu o privire duşmănoasă, uşor de descifrat; *Cum îndrăzneşti să mă compătimeşti?*

— Voi încerca! a repetat.

Cu un mormăit, Elang şi-a desfăcut mantia şi a lăsat-o să cadă. Apoi s-a apropiat de mine, întinzând o mână terminată cu gheare spre perlă.

Chiar dacă nu aş fi vrut să i-o dau, n-am avut de ales. Perla s-a îndepărtat vijelios de lângă mine şi s-a năpustit în mâinile lui, care o aşteptau cu nerăbdare. A rămas acolo, în căuşul palmelor lui Elang, într-o revărsare de lumină eliberată de despărţirea subită a celor două jumătăţi, o privelişte la fel de halucinantă precum spectacolul oferit de aripile unei păsări, cu fiecare pană desfăşurată pe rând.

Elang ţinea perla apăsată de piept, cu palmele curbate în jurul

jumătăţilor frânte, încercând să le forţeze să se închidă, dar sfera s-a împotrivit năprasnic. A început să se învârtă, iar un alt val de lumină s-a strecurat din fisură, copleşindu-l pe băiatul pe jumătate dragon. Pe partea lui umană au apărut băşici, iar solzii argintii au dobândit o paloare vestitoare de moarte.

M-am repezit spre el, disperată să intervin, dar m-a reţinut Regele-Dragon.

— Lasă-l în pace! a spus Nazayun, când podiumul s-a cutremurat. O reîntregeşte.

În timp ce mă uitam la Elang, am ştiut că regele se înşela. Spre groaza mea, perla continua să se spargă. Fisura de-a lungul suprafeţei întunecate s-a lichefiat şi a devenit mai strălucitoare, lumina unindu-se într-o singură rază aţintită spre Elang. Avea să-l omoare!

Gata, până aici! Am tras de plasa de scântelar a lui Nazayun şi i-am aruncat-o peste faţă. Era ceva ce nicio fiinţă – fie muritoare, fie nemuritoare – nu îndrăznise să-i facă Regelui-Dragon, un gest care m-a transformat într-o nesăbuită în ochii fiecărui suflet din sală, dar nu mi-a păsat.

M-am repezit spre perlă.

— El nu e Spectrul! am strigat, când am vrut să o smulg din mâinile lui Elang. Întoarce-te la mine!

Perla s-a răsucit complet în direcţia mea, fisurile pâlpâind în semn de enervare.

Totuşi, o clipă mai târziu, mi-a zburat înapoi în mâini şi s-a întunecat.

Reacţia lui Nazayun a întruchipat esenţa unui cataclism. Într-o fracţiune de secundă, a crescut de o sută de ori, transformându-se dintr-o fiinţă umană într-un dragon. Straiele de un albastru-safir i s-au topit în carne, preschimbate în plăci solzoase scânteietoare. A zdrobit plasa de scântelar în pumnul lui uriaş şi a aruncat-o în celălalt capăt al cupolei.

Ca o nesăbuită în toată regula, m-am dus imediat să o recuperez. Sau cel puţin am încercat. Gheara lui Nazayun a coborât fulgerător pentru a-mi bloca îndată calea, iar marea a părut să scoată la rândul ei un răcnet înfiorător.

Oriunde mă uitam, dragoni se năpusteau afară prin tavanul distrus, deloc dornici să irosească timp ca să caute un vârtej sau să-şi folosească puterile magice. Inclusiv Elang se pregătea să fugă pe

spatele unei ţestoase. Pereţi întregi s-au prăvălit, iar pilaştrii le-au urmat exemplul, bucăţi de marmură şi de cristal curgând pretutindeni ca picăturile de ploaie. În timp ce cupola se prăbuşea, m-am ascuns în spatele unui nor de corali, ca să mă protejez.

Am încercat să găsesc plasa în mijlocul haosului, dar Seryu m-a prins de mână.

— Chiar eşti cea mai problematică fată dintre toate! s-a plâns el, iritat. Uită de plasă! Trebuie să plecăm!

Poarta de cristal pe care o folosise pentru a-l trimite pe Gen era încă intactă. Seryu ne-a dus în grabă spre portal, iar un vârtej i s-a învolburat sub gheară, cu o oază de iarbă-de-mare abia vizibilă la capătul tunelului.

— Stai! am strigat, răsucindu-mă în direcţia opusă. Kiki...

Seryu m-a tras înapoi. Fulgerele trosneau din barba Regelui-Dragon, care şi-a folosit una dintre gheare pentru a le uni într-o furtună ciclonică.

— Aia e o furtună-iscoadă, a spus Seryu. Te va căuta şi, dacă te găseşte, te va ucide. Mai vrei să rămâi?

Fără să-mi aştepte răspunsul, m-a împins în vârtej – cu o clipă înainte ca fulgerul să-l lovească în spate.

CAPITOLUL 9

AM COBORÂT ÎN SPIRALĂ PE UN TOBOGAN DE APĂ ameţitor, până când vârtejul ne-a azvârlit, pe rând, pe un câmp de iarbă-de-mare situat în afara palatului. Cu o bufnitură, am aterizat deasupra lui Seryu.

M-am rostogolit de pe spatele lui şi l-am scuturat.

— Seryu?

A tresărit scurt, abia perceptibil. Nu murise! Încurajată, i-am împins uşor umerii.

— Trezeşte-te!

În continuare inconştient, s-a scufundat mai mult în iarba-de-mare; ghearele i s-au curbat mai mult, iar pielea i-a devenit treptat şi negreşit verde.

M-am dat înapoi.

De zeci de ori îmi văzusem fraţii transformându-se în cocori. La fiecare apus şi la fiecare răsărit, preţ de un minut, care îmi părea nesfârşit de lung şi de cumplit, blestemul Raikamei le spulbera oasele şi le sfâşia muşchii, le transforma membrele în aripi şi-n picioare subţiri ca nişte beţe, le preschimba nasurile în ciocuri lungi, închise la culoare, şi părul în coroane stacojii.

Nu aveam cum să uit sunetul disperării lor, însumat de toate acele ţipete îndurerate.

Transformarea lui Seryu nu a semănat deloc cu cea a fraţilor mei. A fost uşoară, fără să ceară niciun efort din partea lui, de parcă s-ar fi strecurat într-o armură. Solzi i-au acoperit carnea odinioară umană şi netedă, iar picioarele lui, răşchirate peste mlaştina de iarbă-de-mare, s-au întins şi s-au unit într-o coadă lungă, şerpuitoare. Din obraji i-au răsărit şi mai multe mustăţi, iar din cap, coarne, pe jumătate tăinuite de o claie de păr verde-închis.

S-a trezit, clipind de câteva ori, cu ochii roşii larg deschişi şi cu faţa la fel de palidă ca mai devreme. Dar poate că starea de inconştienţă l-a ajutat să se redreseze mai repede de data aceasta, din moment ce m-a prins imediat de mânecă.

— Probabil că-ţi doreşti să mori, Shiori! Nu ţi-a spus mătuşa Nahma să-i faci jocul? a mârâit, masându-şi solzii arşi de pe coloana vertebrală. Las-o baltă! Urcă! Rechinii ne vor lua urma în orice clipă.

— Ce s-a întâmplat acolo cu bunicul tău? l-am întrebat, tremurând. Credeam că dragonii nu se pot răni unii pe ceilalţi, dar el... el...

— Bunicul e un zeu al dragonilor, a răspuns Seryu. El a creat jurământul; nu e legat sau constrâns de el. De aceea trebuie să ajungem într-un loc sigur. Acum!

Am înţeles! Dar mai întâi:

— Trebuie s-o salvăm pe Kiki!

— Ai auzit vreun cuvânt din cele rostite de mine?

Exasperarea lui Seryu s-a manifestat printr-un mormăit.

— Ai complicat şi aşa destul lucrurile când te-ai întors după băiatul de piatră. Uită de Kiki!

— Să uit de ea? Ştii cât de importantă e Kiki pentru mine! Are o bucată din sufletul meu.

— *A avut,* m-a corectat Seryu. Şi a fost o bucată mică. Nu vei muri fără ea. Pe de altă parte, vei muri dacă vei continua să te cerţi cu mine!

— Dar...

— O putem căuta după ce se retrag furtunile-iscoadă.

Şi-a înclinat capul spre o coloană de apă şi aer care se învârtea lângă palat, învolburându-se şi înspumându-se cât analiza fiecare piatră, creatură şi frunză ca să ne găsească pe mine şi pe Seryu.

— Dacă nu ne grăbim, una dintre ele te va prinde în curentul ei şi te va duce la bunicul.

M-a prins de braţ, dar m-am zbătut, străduindu-mă să-mi croiesc drum prin iarba-de-mare.

Când genunchii mi s-au lovit de o piatră, am scos un suspin adânc.

— E Gen! am strigat. O, slavă Firelor, cred că încă respiră! Trebuie să-l luăm cu noi!

— N-avem timp de pierdut cu el! a pufnit Seryu, înfuriat.

— Nu stăm la discuţii!

Deja încercam să-l ridic pe Gen pe spatele enorm al dragonului, însă nu era deloc uşor.

— Va muri dacă rămâne aici!

— De ce ţi-ar păsa?

— E un copil! Fiecare zi petrecută aici e o lună în care familia lui se întreabă ce i s-a întâmplat.

M-am gândit la câtă nefericire trebuie să-i fi adus tatălui meu când eu şi fraţii mei am dispărut.

— Trebuie să-l ajutăm!

— Aceasta e singura ta şansă să mergi acasă. Să fii cu preaiubitul tău lord amărât şi cu fraţii tăi. Nu din pricina asta ai suferit atât de tare toată săptămâna?

Ba da! Şi am plâns după timpul nespus de preţios pe care nu urma să-l mai recuperez vreodată. Dar Raikama sacrificase mult mai mult decât o făcusem eu. Aveam să-i cinstesc aşa cum se cuvine memoria.

— Am venit aici ca să-l găsesc pe Spectru, am răspuns. Dacă plec, călătoria va fi fost în zadar.

— Bunicul nu are de gând să-ţi spună...

— Elang ştie cine este Spectrul! l-am întrerupt.

Seryu s-a încruntat, în mod clar surprins de veste, apoi a clătinat din cap.

— Să-l vizitezi pe Elang este exclus! Dispreţuieşte fiinţele umane. Nu te-ar primi niciodată.

— Dacă nu vii cu mine, atunci voi merge singură.

— Singură? a râs Seryu. Nici măcar nu poţi înota de una singură până la suprafaţă!

O zifidă[2] s-a profilat deasupra noastră, aruncând o umbră uriaşă peste iarba-de-mare, ca o pătură întunecată.

Seryu m-a împins până când m-am trezit cu burta lipită de câmp.

— Nu sufla o vorbă! a şoptit el.

În apa străbătută de unde, silueta unei fecioare a mării a descins de pe balenă şi a început să înoate spre noi. Când am văzut cine era, m-am încordat din instinct.

Pe de altă parte, Seryu a sărit în sus.

— Trebuia să rămâi în palat! Ce cauţi aici?

Nahma şi-a deschis palmele, iar Kiki a ţâşnit dintre ele, zburând direct spre faţa mea.

— O pasăre mică mi-a arătat calea.

— Kiki! am strigat.

Am lipit-o de obraz şi i-am mângâiat ciocul, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi de uşurare.

— E o pasăre inteligentă, a lăudat-o Nahma. A înghiţit elixirul, dar a

[2] Balenă cu cioc (n. tr.).

reuşit să-l ţină blocat în gât. Nu s-ar fi trezit până nu i-l scoteam.

A fost ideea lui Seryu, a spus Kiki. *Mă pricep mai bine decât crezi să păstrez secrete.*

Nu înţelegeam.

— Ideea lui Seryu?

Dragonul a refuzat să se uite la mine.

Am strâns cu putere din buze, neştiind ce să-i spun lui Seryu – sau Nahmei. Am privit-o mai întâi pe fecioara mării.

— Credeam că m-ai trădat!

— Înşelăciunea mea a fost una necesară, mi-a explicat Nahma. Mi-au trebuit secole întregi ca să câştig încrederea lui lady Solzaya. Nu puteam să-mi asum riscul să descopere că te ajut.

— Eşti sigură că nu ai fost urmărită? a întrebat-o Seryu.

— Mă furişez din palat de dinainte să te naşti, Seryu! l-a dojenit Nahma. Nu uita că sunt mai mare decât tine! Şi, în calitate de mătuşă a ta, îţi sugerez să o duci pe Shiori la Elang. El îl poate salva pe băiat. În plus, va şti unde să-l găsiţi pe Spectru.

— Nu ne vei ajuta! a spus Seryu pe un ton sfidător.

Nahma şi-a vârât mâna în mantie după ceea ce părea o placă de cositor. Nu, un solz de dragon!

— Arată-i asta!

Ochii lui Seryu au zburat în sus, de parcă nu-i venea să creadă.

— Ai însemnul lui?

Fecioara mării doar a dat din cap.

— Nu te va putea refuza. Foloseşte-l pentru a-l ajuta pe băiat!

După o oarecare ezitare, Seryu a luat însemnul, apoi şi-a smuls unul dintre solzii de un verde-smarald şi l-a pus în mâinile întinse ale Nahmei.

— În semn de mulţumire, însemnul tău este schimbat cu al meu, a spus el.

Am presupus că aceste cuvinte fac parte dintr-o tradiţie de-ale dragonilor. Seryu şi-a unit buzele într-o linie subţire, evident neliniştit.

— O favoare pentru o favoare.

Nahma a strecurat solzul într-un buzunar al mantiei şi a scos un sunet jos, ca să cheme balena.

— Aşteaptă! a zis Seryu. Nu vei reuşi să te furişezi înapoi în palat. Te vor găsi furtunile-iscoadă, iar bunicul te va pedepsi.

— Vino cu noi! am adăugat. Vino cu mine înapoi la suprafaţă!

— Nu pot, a spus Nahma, zâmbind blând. Nu mi-aş lăsa copiii în urmă. Am doi – ambii sunt dragoni, ca tatăl lor. În plus, acum locul meu e aici.

Mi-a atins braţul, apoi mi-a încheiat nasturii de la gulerul rochiei exact ca o mamă.

— Marea Apuseană este rece. Grăbiţi-vă şi aveţi grijă!

S-a întors spre Seryu.

— În ceea ce îl priveşte pe Nazayun, nu va crede că te-am ajutat – dacă faci ca totul să fie suficient de convingător.

Seryu părea să ştie exact ce înseamnă asta.

— Dă-te înapoi, Shiori!

M-am supus, iar el şi-a înfăşurat coada în jurul gâtului mătuşii sale şi i-a atins fruntea cu o gheară. Nahma s-a lăsat imediat moale, căzând în iarba-de-mare cu o bufnitură uşoară.

Kiki a icnit. *Ai ucis-o?*

— Bineînţeles că nu! a zis Seryu, vădit jignit. E o simplă vrajă de somn. Un vechi truc de-ale dragonilor – funcţionează cel mai bine când nu este anticipat.

Mi-a aruncat un rânjet malefic.

— Ar trebui să-l testezi pe Kiki când i se face rău de mare.

Nici să nu îndrăzneşti! m-a avertizat pasărea de hârtie.

— Am nevoie de tine trează, prostuţo!

Am ridicat-o pe Kiki de aripă, punându-mi-o pe umăr, şi am sărit pe spinarea dragonului. După ce am depus un sărut apăsat pe ciocul păsării, l-am bătut uşor pe cap pe Seryu ca să-i atrag atenţia.

Îmi pare rău că nu am avut încredere în tine! am spus.

— O greşeală pe care nu o vei mai repeta, a răspuns el.

— Ştiu.

Şi-a trecut un braţ în jurul statuii lui Gen.

— Ţine-te de coarnele mele!

A început să i se schimbe culoarea solzilor, contopindu-se cu nuanţele de verde şi galben ale ierbii-de-mare de dedesubt.

— Dacă avem de gând să înotăm mai repede decât rechinii bunicului, nu va fi o călătorie uşoară!

L-am strâns cu putere de coarne, iar Kiki s-a ascuns în părul meu, agăţându-se cu îndârjire, de parcă viaţa i-ar fi fost în joc. Cu un răcnet jos, dragonul s-a năpustit în mare, îndreptându-se spre castelul lui Elang din Apus.

CAPITOLUL 10

MAREA APUSEANĂ *CHIAR* ERA MAI RECE. ŞI, CU CÂT călătoream mai departe de palatul lui Nazayun, cu atât devenea mai cenuşie. Păduri vaste de corali se diminuau în bancuri de bureţi scheletice, iar un cimitir clădit din pietre şi oase se întindea în toate direcţiile. Era greu de crezut că ne aflam în continuare pe tărâmul dragonilor. Oriunde îmi întorceam ochii, părea că un giulgiu înveşmânta apa, secând-o complet de culoare şi de viaţă.

În cele din urmă, Seryu s-a scufundat într-o prăpastie căscată dintre două stânci. Zidurile marine erau împânzite de pietre rotunde atât de comune, încât nu am zăbovit cu privirea asupra lor.

Până când au început să se mişte.

Ochi rotunzi, marmoraţi, cercetau împrejurimile, iar formaţiunile pe care le luasem drept pietre s-au dovedit a fi...

— Ţestoase, a spus Seryu, în timp ce creaturile se trezeau, mişcându-se rapid. Gărzile lui Elang.

Gărzi! În decurs de câteva secunde, ţestoasele s-au grupat, ridicând un zid înalt pentru a proteja fortăreaţa din faţă. Ţestoasele de luptă pe care le adusese Elang la palat înotaseră cu o viteză năucitoare, dar mi s-a tăiat răsuflarea când le-am văzut cum se aşază unele peste altele şi-şi întorc carapacele spre noi. Nici măcar santinelele celui mai bun regiment al tatălui meu nu puteau reacţiona atât de rapid şi cu atâta precizie.

Doar neliniştea mi-a depăşit uimirea.

— Întotdeauna am crezut că sunt blânde şi lente.

— Blânde şi lente? a repetat Seryu, pufnind în râs. Lente pe uscat, poate, dar în mare sunt mai sprintene decât peştii-velă şi-şi pierd cumpătul mai iute decât explodează petardele tale la festival. Calcă pe carapacea greşită şi te vei învârti atât de repede, încât nu vei avea nevoie de un elixir ca să uiţi cine eşti.

Şi-a ridicat destul de mult coada şi a izbit-o de stâncă. O dată... De două ori... Drept răspuns, zeci de suliţe au zburat dintre carapacele de

ţestoasă.

Vârfurile lor ascuţite s-au năpustit spre inima lui Seryu şi spre gâtul meu, oprindu-se dintr-odată la un fir de păr de a ne străpunge trupurile.

— Lasă-mă să trec, Elang! a spus dragonul, iar în vocea lui s-a distins o iritare crescândă înainte să întindă solzul de cositor pe care i-l oferise lady Nahma. Am venit aici ca să-ţi cer o favoare.

Lăncile, cu vârfurile încă înclinate periculos de aproape de gâtul meu, au micşorat abia sesizabil distanţa care le separa de ţintă.

— Vere, ştiu că mă auzi!

Seryu şi-a încrucişat braţele peste suliţe, de parcă armele ar fi format balustrada unui balcon.

— Deschide porţile! E împotriva onoarei tale să renegi o favoare şi-ţi cer să mi-o acorzi pe cea datorată lui lady Nahme.

Au urmat câteva clipe de tăcere, punând la încercare răbdarea lui Seryu. Într-un târziu, ţestoasele s-au mişcat şi au creat cea mai mică breşă posibilă în formaţia lor. Dincolo de ele, sculptat în marginile plate ale unei stânci, se afla castelul lui Elang.

Nu existau turle strălucitoare, nici pilaştri de marmură grandioşi sau porţi de cristal negru. Acoperişurile se camuflau ingenios în munte, iar turnurile erau cioplite din piatră cenuşie obişnuită, uşor de trecut cu vederea.

Îmi plăcea!

Elang stătea pe un pervaz, cu silueta învăluită în falduri de întuneric; ne urmărise în tot acest timp. Când ne-am apropiat, a sărit de pe margine, cu solzii argintii înflăcăraţi şi ochii de culori diferite mijiţi de indignare.

Tensiunea din vocea lui ne-a dat de înţeles că nu se recuperase complet în urma rănilor suferite.

— Castelul Yonsar nu-şi deschide porţile în faţa krillilor.

— Krilli? am repetat.

— Ce mănâncă balenele şi creveţii, a pufnit Seryu. De asemenea, e un alt nume folosit de dragoni pentru muritori. De obicei, pentru fiinţele umane.

— Ia-o de aici! a poruncit Elang. Duhoarea ei mi s-a infiltrat deja în castel. Vor trece zile bune până când voi scăpa de miros.

— Duhoare? am răbufnit, înfuriată. Tu însuţi eşti pe jumătate uman!

— Am un nas de dragon.

— În ochii mei, arată ca unul uman.

Dacă atitudinea lui Elang fusese rece înainte, acum a devenit glacială.

— Moluştele au maniere mai bune decât tine. Dintre toţi muritorii din Lor'yan, am crezut că vărul meu ar fi ales pe cineva cu o conduită mai bună.

Şi-a ridicat brusc bărbia, iar marea m-a aruncat înapoi, spre poarta formată din ţestoase.

— Stai! am strigat, dându-l pe Gen de pe spatele lui Seryu cu o lovitură de picior.

Statuia s-a rostogolit până când a aterizat chiar dinaintea lordului dragon.

Apa s-a liniştit.

— Ce caută *el* aici? a cerut Elang să ştie, pe un ton imperios.

— Îl cunoşti? l-am întrebat.

După felul în care privirea lordului pe jumătate dragon s-a întunecat, nu mă îndoiam că răspunsul era *da.* Cât de ciudat!

— A fost preschimbat în stană de piatră, am continuat. Lady Nahma ne-a spus că îl poţi ajuta. Te rog! Va muri dacă nu faci ceva!

— E împotriva legii dragonilor să refuzi o favoare, i-a reamintit Seryu vărului său. Chiar dacă este pentru o fiinţă umană.

— De asemenea, e împotriva legii dragonilor să adăposteşti o infractoare căutată de furtuni-iscoadă, i-a întors-o Elang. *Mai ales* dacă este o fiinţă umană.

În timp ce vorbea, spirale de ceaţă gri s-au adunat deasupra noastră, în depărtare, vârtejul făcându-şi cunoscută prezenţa cu un zumzet jos, continuu.

— N-o vor găsi dacă o laşi înăuntru, a zis Seryu. Ştiu că te străduieşti din răsputeri să-ţi trăieşti viaţa în izolare, vere, dar oare ai ajuns să fii atât de diferit de noi, încât ţi-e frică de o amărâtă de furtună-iscoadă?

Elang s-a strâmbat.

— Treceţi înăuntru înainte să mă răzgândesc!

Interiorul castelului emana mai multă lumină şi căldură decât mă aşteptam. De pereţi atârnau stindarde de-un purpuriu intens, iar torţe sub formă de scoici plutitoare luminau holul de primire, încadrat de structuri din coral verde şi de panouri somptuoase din lemn subacvatic. Un stil arhitectural surprinzător, o îmbinare între elementele uscatului şi ale mării.

Elang nu ne-a făcut turul casei, dar au apărut două ţestoase – mai mici şi mai graţioase decât gărzile gigantice –, purtându-l pe Gen pe spate. Le-am urmat cât au străbătut în viteză un labirint de coridoare, oprindu-se în cele din urmă pentru a-l pune pe o bancă de marmură, într-o sală fără ferestre. Kiki s-a aşezat pe fruntea băiatului, cu ciocul de hârtie încreţit de îngrijorare.

Nu respiră!

Am înghiţit în sec.

— E mort?

— Nu încă, a spus Seryu. Dacă ar fi, Elang nu ar îndeplini favoarea datorată mătuşii Nahma.

Lordul castelului nu a catadicsit să răspundă. Şi-a smuls mantia albă, aceeaşi pe care o purtase ca pe un scut de apărare împotriva lui Nazayun. Veşmântul a strălucit când l-a întins ca o pătură peste corpul lui Gen.

— Mantia e fermecată, nu-i aşa? am întrebat, mândră de spiritul meu de observaţie.

— Majoritatea lucrurilor în Ai'long sunt fermecate, a zis Seryu. Mătasea mantiei e mai puternică decât orice armură, iar căptuşeala va lecui aproape orice trup. Îl va menţine pe băiat în viaţă, în timp ce Elang pregăteşte o poţiune vindecătoare.

— Ceva ce nu pot face cu un public care se holbează prosteşte peste umărul meu, a replicat Elang.

— Îmi pare rău!

— Dacă într-adevăr îţi pare rău, o să pleci.

Seryu s-a uitat urât la vărul lui, dar a ţinut cont de instrucţiunile primite şi am ieşit amândoi din sală.

— Cu siguranţă are temperamentul bunicului tău, am comentat după ce am ajuns pe coridor. E greu de crezut că e mai tânăr decât tine.

— De ce zici asta?

— E atât de...

Mă pregăteam să spun *supărat,* dar un alt cuvânt mi-a părăsit în schimb buzele.

— Acru.

— La ce te aştepţi? Nu are inimă!

Avea dreptate. Am atins-o pe a mea, răvăşită de dorul de casă, şi am simţit un nod dureros în gât. Nu-mi puteam imagina cum era pentru Elang.

— Crezi că îl va salva pe Gen?

— Va face tot posibilul. Nu are de ales.

— Din cauza însemnului oferit de lady Nahma, am zis, înţelegând.

— În Ai'long, puţine lucruri sunt mai valoroase decât o favoare, a răspuns Seryu. Nu voi afla niciodată cum a obţinut-o pe a lui Elang, dar acum are una de-ale mele.

— Îţi mulţumesc! am spus încet.

— E în regulă. A fost bună cu tine. Drept recunoştinţă pentru gestul ei, nu mă deranjează – atât de tare – să-i fiu dator.

Am reuşit să-i ofer un zâmbet lui Seryu. Încă eram prieteni.

Dragonul nu mi-a întors zâmbetul, dar nici nu s-a încruntat. Niciunul dintre noi nu adusese în discuţie felul abrupt în care se sfârşiseră ritualurile sau faptul că aproape fuseserăm forţaţi să ne căsătorim. Prin urmare, atmosfera dintre noi era apăsătoare, umbrită de o sfială de care Seryu a ştiut întocmai cum să scape.

— Probabil că mori de foame, a spus el. Hai să-ţi facem rost de ceva de mâncare!

Globurile strălucitoare care pluteau alene de-a lungul tavanelor începeau să-mi amintească de cepe, iar triunghiurile aurite gravate pe pereţi semănau tot mai mult cu nişte morcovi. Am continuat să adulmec aerul, în căutarea unor arome îmbietoare, cu golul necruţător din stomac profund descurajat de aparenta schimbare de plan a lui Seryu, care m-a condus în ceea ce părea să fie biroul lui Elang.

Peste tot erau cărţi stivuite în teancuri înalte deasupra unei plăci alungite de marmură care servea drept masă. Tablouri decorau pereţii, fiecare învelit într-o bulă de protecţie pe care degetele mele neastâmpărate ar fi murit de nerăbdare să încerce să o spargă, dacă nu mi-ar fi fost atât de foame. Într-un colţ, un foc albastru ardea deasupra unei vetre de nisip, dar nicio oală nu fierbea deasupra flăcărilor.

— Credeam că mă duci în bucătărie, am spus.

— În castelul unui dragon nu există bucătărie.

— Nu trebuie să mâncaţi?

Drept răspuns, Seryu a înlăturat dintr-o singură mişcare toate cărţile şi pergamentele de pe masă. Apoi, după o fluturare de gheare dramatică, a bătut din palme.

A apărut un mic festin: o oală de lut aburindă, plină cu orez crocant, varză şi ciuperci, o alta cu tocană de peşte, morcovi şi tăiţei de sticlă, şi

un bol cu fructe.

Salivând, mi-am înfipt bine tălpile în podea, în faţa tocanei să-mi îndes îmbucături în gură, mâncând atât de repede şi cu atâta poftă, încât boabe de orez răzleţe au zburat spre Kiki. Preparatul îmi oferea alinare, amintindu-mi de propria supă de peşte – un fel de mâncare special pe care îl pregăteam pentru fraţii mei, pentru Takkan şi pentru mine, când nu ne simţeam prea bine.

După câteva porţii, m-am oprit.

— Seryu, nu mănânci!

— Deocamdată, sunt aici în calitate de simplu spectator.

Un rânjet subtil.

— Shiori pe care o ştiam ar considera un astfel de ospăţ doar prima rundă.

Am râs. Uitasem cât de dor îmi fusese de el, de glumele şi tachinările nevinovate, de dragostea noastră comună pentru mâncare. Am reînceput să înfulec din farfurie.

— Mai respiră, prinţesă!

Pe masă apăruse un ceainic, iar Seryu i-a turnat conţinutul într-o ceaşcă.

— Poftim, bea nişte ceai! Ajută la indigestie.

Şi-a turnat la rândul lui o ceaşcă şi a luat o înghiţitură.

— Dragonii fac indigestie?

— Nu, dar Elang deţine un adevărat tezaur: a adunat cele mai bune băuturi din Ai'long. E singurul care călătoreşte destul de des între lumi, oscilând mereu între mare şi uscat, pentru a ţine pasul cu ceea ce beţi voi, muritorii.

— Şi tu călătoreşti.

— Nu la fel de des ca el.

Seryu a luat o gură zdravănă de ceai.

— Nu suntem încurajaţi să vizităm tărâmul muritorilor. Dar mă plictiseam – şi eram curios în legătură cu lumea ta, datorită lui. Elang nu făcea nimic altceva decât să se plângă de voi, fiinţele umane, dar… mi-a plăcut mâncarea pe care a adus-o cu el.

În această privinţă, l-am aprobat din toată inima.

— Sunteţi prieteni.

— Am fost. Înainte ca tatăl lui să moară, iar el să devină Înaltul Lord al Mării Apusene.

O scurtă ezitare.

— Apoi Elang nu a mai vrut să vadă pe nimeni, nici măcar pe mine.

— Pentru că mama ta a trimis asasini să-l ucidă?

— Are puţin de-a face cu asta.

Mi-am pus lingura jos.

— De ce îi doreşte moartea?

Din moment ce Seryu a tăcut vreme îndelungată înainte să răspundă, am bănuit că sintetiza o poveste lungă.

— Titlul lui este unul râvnit, a spus în cele din urmă.

— Dar mama ta are deja propriul titlu.

— Dragonii precum mama şi bunicul consideră însăşi existenţa lui Elang o ameninţare. Toţi copiii născuţi din tovarăşi sunt dragoni... sau nu. Nu există făpturi pe jumătate dragon, cu excepţia lui Elang şi a Spectrului. Ei sunt... aberaţii.

— Din *acest* motiv refuză să-l accepte, am murmurat. Dar după ce o să-şi găsească perla, va putea să devină un dragon complet.

— *Dacă* o găseşte, m-a contrat Seryu. Până atunci, este prins între două lumi. Pe jumătate uman, pe jumătate dragon. Indiferent unde se duce, nu va aparţine pe deplin de locul respectiv.

— În curând, o să simt pe pielea mea ce înseamnă asta, am spus, uitându-mă cum se scufundă frunzele de ceai în ceaşcă. Când mă voi întoarce în Kiata, toată lumea va şti că magia îmi curge prin vene. Va fi greu ca lucrurile să revină la cum au fost odinioară.

— Ştii, oferta mea e încă valabilă, a zis Seryu pe un ton serios. Ai putea să rămâi cu mine.

M-am fâţâit pe scaun, neliniştită şi cu degetele strânse în jurul ceştii.

— Seryu...

— Ah, numai de-ai putea să vezi cât de stânjenită eşti! Glumeam!

A răsuflat pe nas, renunţând la orice urmă de seriozitate.

— Câte refuzuri crezi că poate îndura un dragon? Ai noroc că inimile noastre sunt mai rezistente decât cele ale fiinţelor umane.

A luat încă o gură zdravănă de ceai, apoi a zâmbit larg.

— În plus, ne-am plictisi repede unul de celălalt. Iar eternitatea ar părea şi mai lungă în compania cuiva atât de problematic ca tine, Shiori!

Am râs. Şi, uite-aşa, eram din nou prieteni.

— Acum, hai, termină-ţi ceaiul! m-a îndemnat, ridicându-mi ceaşca la buze. E scump!

Cât am băut, Seryu şi-a întins gâtul, ciulind urechile, de altfel

singurul avertisment pe care mi l-a oferit înainte ca Elang să apară în persoană.

Lordul pe jumătate dragon părea obosit. O pereche de ochelari cu rame aurii îi stătea strâmb pe nas, dându-i un aer mult mai uman. Dar când m-a surprins uitându-mă lung la noul accesoriu, s-a debarasat brusc de acesta şi a mijit ochii.

— N-am spus că eşti binevenită să-mi bei ceaiul! a mormăit el.

— E cel mai bun din Ai'long, a comentat Seryu, ridicând ceaşca în semn de apreciere. Unde altundeva am găsi ceai proaspăt cumpărat de pe Drumul Mirodeniilor?

— Şi cum rămâne cu mâncarea mea?

— Lui Shiori îi era foame, a spus Seryu pe un ton hotărât. E insuportabilă când îi e foame. În plus, ar fi trebuit să îi oferi ceva de mâncare. Te-a prins oboseala din urmă, vere. Tot uit că ai moştenit inoportuna nevoie a fiinţelor umane de a dormi.

Elang părea dornic să-l strângă de gât pe Seryu, dar chiar şi-a îndreptat postura, desfăcându-şi pumnii de-o parte şi de alta a trupului.

— S-a trezit vrăjitorul.

Am sărit în picioare când Gen şi-a târât picioarele în cameră, cu un zâmbet strâmb jucându-i pe buze. Mişcările încă îi erau rigide şi smucite, dar pielea lui căpătase o nuanţă roz, promiţătoare.

— Slavă Înţelepţilor, sunt în viaţă! a exclamat. Lumea aproape că a suferit pierderea viitorului său cel mai mare vrăjitor.

— Dacă măcar gura ţi-ar fi rămas împietrită, a bombănit Elang, lumea ar fi fost cruţată de încă un vrăjitor care vorbeşte prea mult.

În mâna lordului pe jumătate dragon a apărut un bol cu capac, cu ceai de plante, pe care i l-a oferit lui Gen.

— Bea!

Băiatul a luat bolul aburind, dar nu a băut. Studia hipnotizat peretele de cărţi aflat vizavi de masă, trecându-şi încheieturile degetelor de-a lungul cotoarelor.

— Nu pot să rămân, Elang? Biblioteca ta este cu adevărat impresionantă! N-am văzut niciodată multe din aceste volume. Lasă-mă să citesc...

Vărul lui Seryu a smuls o carte din mâna lui Gen, aşezând-o cu o mişcare sugestivă înapoi la locul ei.

— O să mi te adresezi cu *lordul* Elang. Şi nu, pleci de îndată ce

termini ceaiul.

— Atunci o să-l beau foarte lent.

— O să-l bei cât e fierbinte, a zis Elang, astfel încât sangiul să dureze mai mult. Doar dacă nu cumva preferi să te îneci.

Era ciudat să-i privesc pe cei doi ciorovăindu-se. Elang se comporta de parcă ar fi fost cu câţiva ani mai mare decât Gen, dar aveau aproape aceeaşi vârstă.

— Consideră-mi datoria achitată! l-a informat lordul pe Seryu. De îndată ce băiatul termină de băut, se va duce acasă. N-are îndeajuns sangi în organism pentru a rezista cine ştie cât în apă, şi n-o să prepar mai mult nici în ruptul capului, indiferent câte favoruri de-ale Nahmei îmi fluturaţi pe sub nas!

— Dar furtunile-iscoadă ale bunicului...

— Ţestoasele mele îl vor escorta la suprafaţă, a vorbit Elang peste Seryu. În mare măsură, va fi în siguranţă. Nimeni nu-l caută.

Deşi nu se poate zice acelaşi lucru despre voi, a lăsat el nespus.

M-am strecurat între veri.

— În timp ce voi doi vă certaţi, aş vrea să vorbesc cu Gen înainte să plece.

Pentru a nu fi auziţi, l-am condus pe băiat într-o anticameră din spatele raftului, unde un foc albastru ardea între două fotolii cu perne.

— Să înţeleg că Elang este dragonul care te-a ademenit în Ai'long.

— Eşti foarte perspicace, Shiori, mi-a răspuns Gen, în timp ce ne aşezam.

Şi-a întins picioarele lungi lângă foc, apoi şi-a lăsat membrele să plutească.

— Ironic, nu-i aşa? Douăzeci de ani pierduţi, doar ca să ajung înapoi de unde am plecat.

— Douăzeci de ani? Credeam că eşti aici de doar câteva săptămâni!

— Solzaya m-a adormit un an întreg de-al dragonilor, drept pedeapsă pentru că nu am vrut să dau în vileag numele lui Elang, mi-a explicat Gen şi s-a strâmbat. Nu te uita atât de compătimitor la mine!

Nu m-am putut abţine.

— Îmi pare rău! am şoptit. Familia, casa ta...

— Casa mea a încetat să mai existe cu mult înainte să vin în Ai'long, a răspuns Gen. A fost distrusă în timpul războiului. Probabil că tatăl meu şi fraţii mei au murit la scurt timp după ce m-au vândut.

Mi-a respins îngrijorarea cu un gest care se voia a fi o ridicare din

umeri.

— E în regulă! Oricum n-am fost prea apropiaţi. Nu-ţi mai cere iertare de parcă ar fi vina ta!

— Unde vei merge?

Gen şi-a înclinat capul într-o parte.

— Să înţeleg că în Kiata nu locuiesc vrăjitori.

— Dacă te gândeşti să-mi vizitezi ţara, nu o face! Nu vei fi binevenit!

— E tragic cât de mult dispreţuieşte ţara ta magia, a comentat băiatul, apoi a luat o gură de ceai. Ar trebui să-şi revizuiască părerea.

— De ce spui asta?

— Când eram în camera de tortură a Solzayei, m-ai întrebat de unde ştiu despre magia ta.

— Aşa e.

— Unul dintre profesorii mei ne vorbea despre Kiata, a explicat Gen. Era îngrozitor, irascibil, probabil nebun. Când bea prea mult, bătea câmpii despre cum avea să meargă în ţara ta şi să-l ucidă pe sânge-mag, ca să-i elibereze pe demonii întemniţaţi în Munţii Sfinţi.

Mi-a aruncat o privire piezişă.

— Din moment ce asta se petrecea acum 20 de ani, bănuiesc că încă nu te născuseşi?

O înghiţitură din ceaiul acum călduţ în mâinile mele nu m-a ajutat defel să resping fiorii care mi-au şerpuit în sus, pe şira spinării.

— De ce? am insistat. De ce a vrut să elibereze demonii?

— A spus că aveau să-l venereze ca pe regele lor. Şi a plănuit să fie un rege în adevăratul sens al cuvântului, devenind el însuşi demon.

Am tresărit, un val de groază urcând din stomac până-n gât, dar Gen nu a observat.

— Vezi tu, demonii pot trăi veşnic, a continuat băiatul, în timp ce vrăjitorii îşi pierd nemurirea după o mie de ani. Singura problemă era că, odată preschimbat în demon, urma să fie legat de o amuletă. Cumva, a aflat că trebuie să dobândească o perlă de dragon ca să se elibereze.

Am simţit un gol în piept.

— Seryu mi-a spus cândva că demonii şi vrăjitorii râvnesc la perlele dragonilor mai presus de orice.

— Da, pentru că doar o perlă de dragon e îndeajuns de puternică pentru a ne desface jurămintele.

O informaţie nouă. Am rămas cu privirea aţintită la flăcările albastre

care pâlpâiau deasupra vetrei acvatice, gândindu-mă la lupul pe care îl văzusem furişându-se din Munţii Sfinţi. Se numise Regele-Demon. Bandur.

— Profesorul tău a fost Lupul, nu-i aşa? l-am întrebat cât se poate de şoptit.

Gen a încremenit, încordându-şi atât de tare muşchii din obraji, încât aproape că părea din nou plămădit din piatră.

— Dacă îl cunoşti, a zis încet băiatul, atunci acesta trebuie să fi ajuns în Kiata.

— A fost legat de unul dintre comandanţii de război ai tatălui meu, am răspuns, amintindu-mi de răposatul lord Yuji. L-a ucis... şi a devenit un demon. Bandur.

— În numele înţelepţilor, chiar şi-a încălcat jurământul! a şoptit Gen, la un pas să-şi verse ceaiul, cu fiecare cuvânt umbrit de neîncredere. Nu-l poţi lăsa să afle despre perla Spectrului! a adăugat băiatul, cu o mână încleştată pe rezemătoarea fotoliului meu. E diferită, coruptă de magia demonilor. Dacă ajunge în mâinile lui Bandur, acesta îi va folosi puterea pentru a pune capăt jurământului. Procedând astfel, ar sparge perla, iar un asemenea deznodământ ar...

— Distruge-o, am spus.

Dintr-odată, mă durea să respir. Bandur ştia deja de perlă.

— Ar trebui să merg în Kiata, nu în...

— Nu-i nevoie! l-am întrerupt.

Trebuia să sting scânteia din ochii lui Gen şi să-l descurajez să se îndrepte spre propria moarte.

— Bandur e închis în munţi. Nu există niciun motiv de îngrijorare!

Gen a dat să răspundă, însă Elang a apărut în spatele lui şi m-a întrerupt:

— Parcă i-am spus să-şi termine ceaiul. Băiatul a flecărit destul. A sosit timpul să plece.

Dându-şi capul pe spate, Gen şi-a golit ceaşca şi a sărit în picioare.

— Nu-ţi face griji! a zis el, cu un zâmbet liniştitor. Am înţeles ce ai vrut să spui, prinţesă. Dacă ai dreptate şi Bandur e închis în munţi, cu atât mai bine pentru toată lumea. Mai ales pentru mine. Am 20 de ani de studii de recuperat şi, după cum am mai menţionat, Kiata e *ultimul* loc din Lor'yan pe care aş vrea să-l vizitez.

O ţestoasă apăruse în mijlocul biroului lordului, gata să-l ducă pe Gem la ţărm. Băiatul i s-a urcat pe spinare şi a luat hăţurile. Zâmbetul i-

a devenit ştrengăresc.

— Întotdeauna mi-am dorit să călăresc o ţestoasă uriaşă!

M-am apropiat de tânărul vrăjitor.

— Fie ca firele să ni se încrucişeze din nou! Drum bun, Gen!

— Fie ca firele să ni se încrucişeze din nou! a strigat el, în vreme ce ţestoasa şi-a îndoit membrele ca să ţâşnească în sus. De preferat într-un loc cu mai mult aer – şi-a înclinat capul spre Kiki – şi mai multe păsări!

Cu un vâjâit răsunător, ţestoasa a sărit în mare, luându-l pe Gen cu ea. Într-o fracţiune de secundă, au dispărut.

Tăcerea s-a aşternut la loc în birou şi, fără să piardă deloc timpul, Elang s-a întors spre mine şi Seryu.

— Iar acum, ce să fac cu voi doi?

CAPITOLUL 11

AM RIDICAT PERLA SPECTRULUI ÎN FAŢA LUI ELANG.

— Lady Nahma a spus că ştii cui aparţine.

— Ţine chestia aia departe de mine! a strigat lordul, dându-se repede înapoi pentru a se feri de perlă. Nazayun nu vă va spune cine este Spectrul şi nici eu nu o voi face. Am încheiat discuţia.

— Lady Nahma a spus...

— Nu-mi pasă ce a zis! Seryu i-a folosit favoarea ca să-l salveze pe băiat. Testezi limitele bunăvoinţei mele, iar această bunăvoinţă se epuizează rapid.

Am inspirat adânc.

— Atunci lasă-*mă* să-ţi propun o favoare!

— N-ai ce să-mi oferi!

— Oare? l-am provocat.

Un gând nu-mi dădea pace. De când sosisem, mă frământase faptul că Elang îl recunoscuse pe Gen şi se obosise să-l trimită pe băiat acasă, deşi favoarea Nahmei îi ceruse doar să-l vindece.

— *Tu eşti* dragonul care l-a adus pe Gen în Ai'long! am strigat L-ai rugat să fure ceva pentru tine. Ceva la care râvneai de ani buni. Te voi ajuta să-l obţii.

— Ai abuzat suficient de ospitalitatea mea, a spus Elang cu o voce răguşită.

— Ce cauţi? Te voi ajuta să-l obţii! am repetat pe un ton insistent.

— Ai ceva tupeu, krillule! Vrei s-o faci pe hoaţa, cu întreaga armată a bunicului pe urmele tale? N-ai nicio şansă! Băiatul a dat greş, iar magia lui este mult mai puternică decât a ta.

— Pot să o fac!

Lordul a bătut din palme.

— Ţestoasele mele te vor conduce până la uşă...

— O voi ajuta! l-a întrerupt Seryu.

Elang s-a oprit în mijlocul bătăii de palme şi s-a întors brusc spre vărul lui.

— Nu m-aş grăbi atât de tare să mă ofer voluntar. Ştii măcar de ce am nevoie?

— O voi face după ce o să-mi împărtăşeşti informaţia.

Privirea lui Elang ne-a învăluit acum pe amândoi.

— Un fragment din oglinda adevărului, a zis el. Cred că amândoi sunteţi familiarizaţi cu aceasta.

Seryu s-a înfuriat.

— Vrei să fur oglinda mamei mele?

— Mai eşti dispus să o ajuţi pe față? Mă gândeam eu că nu! a comentat Elang, rânjind răutăcios la vărul lui tăcut înainte să-mi dea roată. Toanele mătuşii Solzayei sunt legendare. Anul trecut, o tovarăşă a îndrăznit să insinueze că este bătrână. Crabi, melci şi lipitori au început să cadă din gura sărmanei fete, cu fiecare cuvânt scăpat de pe buze, până când, într-un final, a murit înecată.

Elang s-a oprit în dreptul vărului său.

— Imaginează-ţi ce îi va face lui Shiori pentru că i-a furat oglinda în faţa întregii curţi...

— Shiori nu m-a respins! a protestat Seryu mâhnit, de parcă asta ar fi fost cea mai importantă parte din discursul lui Elang. Şi da, o voi ajuta în continuare.

Totuşi, a rostit cuvintele fără să se uite la mine. Am înghiţit în sec.

— Atunci, aşa rămâne! am spus, dornică să revin la subiectul în cauză. Un fragment de oglindă pentru locul unde se află Spectrul. Batem palma?

Lordul pe jumătate dragon s-a încruntat furios la mine. Îl reţinea ceva.

— Eşti o nesăbuită dacă alegi să mergi mai departe cu acest plan nebunesc, krillule. Bunicul şi mătuşa Solzaya ar fi mai mult decât încântaţi să te scape de perlă, ba chiar te-ar răsplăti dacă i-ai juca pe degete într-un mod îndeajuns de inteligent. În schimb, ai ales să ţi-i faci duşmani. De ce îţi pasă atât de mult să-l găseşti pe Spectru?

— Am o promisiune de ţinut, i-am răspuns.

— Faţă de mama ta vitregă. Da, am auzit, a zis Elang, cuta dintre sprâncenele lui adâncindu-se tot mai mult. Bănuiesc că nu ţi-a spus de ce perla e aşa cum e, întunecată, spartă şi... extraordinară?

— Pentru că deţinătorul ei de drept e pe jumătate dragon, ca tine?

— Ca mine? a râs el.

Dar era un sunet plin de amărăciune şi mă îndoiam că întrebarea

mea i s-a părut câtuşi de puţin amuzantă.

— Eu şi Spectrul suntem singurii de felul nostru: amândoi suntem monştri şi blestemaţi, dar cât se poate de diferiţi. În timp ce motivul ruşinii mele este faptul că sunt pe jumătate uman, al Spectrului este, ei bine – lordul s-a aplecat mai aproape –, faptul că e pe jumătate demon.

Luată prin surprindere, mi-am izbit cu putere genunchii unul de altul. Din fericire, îmi băusem în mare parte ceaiul, altfel l-aş fi vărsat pe mine.

— Demon?

Până şi Seryu părea şocat.

— Eşti sigur în privinţa asta, Elang?

— Nu te-ai întrebat de ce perla Spectrului arată aşa? La fel de întunecată ca o noapte cu eclipsă, când perla unui dragon ar trebui să fie la fel de strălucitoare ca luna? E coruptă din pricina naturii lui. Se sparge din pricina naturii lui. Dragonii şi demonii sunt duşmani înnăscuţi, iar existenţa Spectrului reprezintă o abominaţie. Din acest motiv se teme bunicul de el şi nu vă va dezvălui niciodată numele său adevărat.

— Numele lui adevărat? am repetat.

— Anumite nume deţin putere. Nu la fel de multă ca o plasă de scântelar, dar suficientă încât să tulbure un dragon – în fine, dacă o asemenea informaţie ajunge în mâinile unui vrăjitor experimentat.

O scânteie de nemulţumire a apărut în ochii lordului.

— De asemenea, să cunoşti numele adevărat al unei fiinţe e util şi pentru distrugerea blestemelor, cum ar fi cel pe care Solzaya l-a aruncat asupra lui Gen.

— Lorzii şi doamnele Celor Patru Mări Suverane îşi cunosc reciproc numele adevărate, mi-a explicat Seryu. Elang îl cunoaşte pe al mamei, iar mama, pe al lui.

— Iar o consecinţă regretabilă este că nu pot să fur eu însumi oglinda, a bombănit Elang.

Am amuţit, căci totul căpăta acum sens. Pentru a rupe blestemul aruncat de Raikama asupra fraţilor mei, fusesem nevoită să-i aflu numele adevărat. Nu era Vanna, aşa cum credea restul lumii. Ci Channari.

— Cunoşti numele adevărat al Spectrului? l-am întrebat.

— Da! Şi ştiu unde să-l găsesc. Îţi voi împărtăşi ambele informaţii – *dacă* te întorci cu oglinda.

Nu mi-a plăcut cum a accentuat acel „dacă”

— Atunci, am ajuns la o învoială!

— Un aranjament, m-a corectat Seryu. Elang, ţi-ai dat cuvântul pe Jurământul faţă de Ai'long, iar promisiunea nu poate fi încălcată. Aşa cum nici jurământul nu poate să fie încălcat.

— Mi-am dat cuvântul, iar promisiunea nu poate fi încălcată, a repetat Elang. Aşa cum nici jurământul nu poate fi încălcat.

În timp ce puterea făgăduielii a învolburat apa, lordul a clătinat din cap către Seryu.

— Să înţeleg că muritoarea îţi este cu adevărat dragă. Sper că merită să înfrunţi mânia mamei tale în numele ei.

— De fapt, mă îmboldeşte mai mult dorinţa de a o convinge să se întoarcă acasă decât faptul că îmi este dragă, a spus Seryu, evitând în continuare să mă privească în ochi. Necazurile o însoţesc oriunde o poartă paşii.

— Încep să cred şi eu asta.

Elang şi-a chemat ţestoasele bătând din palme.

— Vă vor conduce în camerele în care veţi rămâne peste noapte.

— Stai! am strigat.

Nu era momentul să cer o favoare, dar nu îmi păsa.

Am făcut semn spre rochia de ceremonie pe care încă o purtam, fluturând mâna de la guler până la poalele fustei, însă nu m-am ales decât cu priviri goale din partea celor doi dragoni. O, ce prostănaci! Prin urmare, m-am dat puţin în spectacol, lovind cu piciorul faldurile de material, iar fusta a fluturat în sus, împodobită cu atât de multe perle, încât părea că aş fi jefuit un grup numeros de scoici.

— Am nevoie de haine noi! am zis. Nu pot să merg îmbrăcată aşa ca să fur de la lady Solzaya. Nici măcar nu pot dormi într-o asemenea rochie fără să mă trezesc singură!

— N-am de gând să-mi irosesc nici măcar o fărâmă de magie pentru a crea haine.

În mod clar, Elang regreta că nu m-a închis.

— Te vei descurca. La prima geană de lumină, o să primeşti o poţiune de tăinuire şi o să îţi recapeţi plasa.

Răsuflarea mi-a rămas blocată în gât.

— Ai plasa de scântelar?

Elang mi-a confirmat acest lucru, ignorând întrebarea.

— Tu şi Seryu o să plecaţi dimineaţa, când mareele se îndreaptă

spre răsărit. Dacă norocul o să vă surâdă, mă voi întâlni cu voi doi la suprafaţă înainte ca lumina lunii să se stingă.

— Şi dacă norocul nu ne surâde?

— Atunci vei fi moartă, Shiori'anma. Şi nu voi putea face nimic în privinţa asta.

CAPITOLUL 12

PE JUMĂTATE DEMON.

De ce nu-mi spusese Raikama?

M-am zvârcolit în pat. Nu puteam să dorm. De fiecare dată când închideam ochii, mintea mi-l evoca pe Spectru. Un dragon născut din umbre şi coşmaruri, al cărui ochi roşu de demon mă bântuia chiar şi-n liniştea neclintită a Mării Apusene.

Cel puţin Kiki a dormit. Aripile ei de hârtie nici măcar n-au zvâcnit cât m-am răsucit de pe o parte pe alta în pat, neliniştită.

Orele s-au scurs, iar când primele licăriri de lumină au atins apa, am deschis un ochi. Într-un colţ al camerei, perla Spectrului stătea suspendată şi scăldată în umbre. De îndată ce m-am ridicat, s-a deplasat graţios spre braţul meu şi mi s-a cuibărit în îndoitura cotului.

Am ţinut-o aproape, într-un fel ocrotitor, trecându-mi uşor dosul degetelor peste fisura adâncă din centru.

— Din acest motiv nu m-ai condus mai devreme la Spectru? am întrebat perla. Amândoi sunteţi pierduţi. Prinşi între două lumi, fără să reuşiţi să găsiţi o cale de scăpare.

Perla a rămas nemişcată.

— Ştiu că Raikama a fost mai puternică şi mai capabilă. Şi că îţi este dor de ea, i-am spus. Dar hai să ajungem la o înţelegere: am nevoie de tine la fel de mult pe cât ai şi tu nevoie de mine! Dacă vrei să-l regăseşti pe Spectru, trebuie să-mi fii alături când îţi cer ajutorul. Gata cu jocurile, gata cu momentele în care mă ignori! Altfel nu voi avea încredere în tine.

Niciun răspuns. Fireşte!

Cu un oftat, am rostogolit perla într-un colţ al încăperii. Până la urmă, de ce să mă încred într-o perlă de dragon? Eram convinsă că nici măcar Raikama nu fusese atât de nesăbuită.

Lângă uşă plutea o tavă; am luat-o numaidecât, sperând că Elang trimisese haine noi.

Nu o făcuse.

Nu trimisese nici plasa de scântelar, dar sosise poţiunea promisă, clocotind din buzele deschise ale unei scoici cu ţepi. Sub cochilie se afla un bilet într-o kiatană de începător, cu un scris de mână aproape ilizibil: *Bea asta!*

Ce ciudat că nu auzisem un sol venind şi plecând! Mai ales că fusesem trează cea mai mare parte a nopţii.

Am ridicat cu precauţie scoica la buze. Poţiunea mirosea a sulf şi-mi înţepa nările.

Miroase dezgustător! a remarcat Kiki, fluturându-şi aripile peste umărul meu.

Am tresărit când i-am auzit vocea.

— Păi, bună dimineaţa şi ţie! am spus. Credeam că dormi.

Somnul e un răsfăţ, nu o necesitate, a răspuns ea cu un căscat, apoi şi-a încreţit nasul de hârtie. *Chiar ai de gând să bei o poţiune de tăinuire fără să întrebi cum anume te va tăinui?*

— Aşa m-a instruit Elang.

Dacă te transformi într-un rechin-goblin sau, chiar şi mai rău, într-un peşte-fără-corp? Prudenţa este deviza celor înţelepţi, Shiori! Până şi perla îmi împărtăşeşte părerea.

Sfera vibra, dar mă îndoiam că reacţia avea vreo legătură cu poţiunea.

— Ceva nu-i în regulă!

Confuză, am pus scoica la loc pe tavă, însă perla continua să pulseze.

Pe de altă parte, poate că nu ar trebui să avem încredere în tine! a spus îngândurată Kiki, adresându-se perlei. *E destul de rău că eşti o inimă de dragon, dar se pare că mai există şi un demon în tine. N-aş fi surprinsă dacă ne-ai omorî în somn.*

Perla a tăcut în continuare, o enigmă în sine, cu suprafaţa neagră şi lucioasă reflectând încruntătura păsării de hârtie.

— E de ajuns, Kiki! am zis, făcându-i semn să mi se aşeze pe umăr. Hai să-l căutăm pe Seryu!

Dar am întâmpinat o problemă: Seryu rea de negăsit.

De fapt, întregul castel părea gol. Ţestoasele care păzeau coridoarele dispăruseră, iar strălucirea diminuată a luminilor plutitoare crea o ambianţă sumbră, rău-prevestitoare, care înstăpânea holurile cavernoase.

Am bătut a treia oară la uşa lui Seryu.

— Seryu!

— Nu-i aici! mi-a dat de veste Elang, desprinzându-se din umbre. A plecat aseară.

Aproape că am tresărit, surprinsă de apariţia neaşteptată a lordului pe jumătate dragon. Ca de obicei, o încruntătură îi brăzda fruntea.

— Seryu n-ar pleca fără să-mi spună!

Elang mi-a ignorat cuvintele.

— Nu prea excelezi în urmarea instrucţiunilor, a comentat, fixându-mă cu ochii lui de culori diferite. Ţi-am spus să bei poţiunea.

— Unde s-a dus Seryu?

În loc să răspundă, lordul s-a îndreptat graţios spre capătul coridorului, fluturând o gheară spre mine ca să-l urmez.

— Planurile s-au schimbat, m-a anunţat. Am veşti bune pentru tine! Până la urmă, se pare că nu va trebui să te întorci la palat. Avem un oaspete.

— Un oaspete?

Din neant, o frânghie din alge marine împletite m-a tras de glezne, târându-mă spre o poartă de cristal negru, situată în spatele unui pilastru. Cu o viteză bulversantă, un vârtej m-a absorbit şi m-a adus în holul de primire, unde, dinaintea porţilor, aştepta lady Solzaya.

M-am cutremurat, recunoscând îndată gustul trădării. Dar nu m-am mişcat suficient de repede. O caracatiţă şi-a înfăşurat tentaculele alunecoase în jurul gâtului şi al membrelor mele. În timp ce mă zbăteam, Kiki s-a îndreptat ca o săgeată spre Elang, dornică să-i scoată ochii cu ciocul.

Şopârlă trădătoare! a ţipat ea pe un ton ascuţit.

Lordul a prins-o în zbor.

— Un dragon îşi pune propriile interese pe primul loc.

— Dar ai jurat!

Nu duceam lipsă de blesteme la adresa lui Elang, dar niciunul nu mi-a trecut de buze. Caracatiţa Solzayei mă sugruma!

— O să te doară mai puţin dacă îţi ţii gura, m-a sfătuit Solzaya, cu o voce catifelată, iar ghearele ei cu margini zimţate mi-au zgâriat uşor unul dintre obraji. Ce bine că lui Elang i-a venit mintea la cap! Ne-a scutit de efortul de a trimite asasini. Pentru a vă ucide pe amândoi.

— Primesc cu bucurie un răgaz de la asasinii tăi, mătuşă, a spus lordul cu răceală. Ai trimis atât de mulţi, încât am rămas fără spaţiu pentru a-i îngropa pe toţi aşa cum se cuvine. Însă poate că ar trebui să aştepţi până când Seryu ajunge la forma lui completă, înainte de a

încerca să-l pui pe tron. Un dragon pe jumătate dezvoltat nu impune mult mai mult respect decât unul pe jumătate uman.

Iritarea a colorat solzii Solzayei într-o nuanţă de violet.

— Unde e fiul meu?

— Nu sunt dădaca lui. Nici a fetei, a sfidat-o Elang, care a dat să-i întoarcă spatele. Înţelegerea noastră s-a încheiat. Ai cerut fata, iar eu ţi-am oferit-o. Acum ia-o de aici!

Caracatiţa m-a târât spre poartă, iar Solzaya şi-a adus o gheară în faţa pieptului, clădind o cuşcă din corali şi pietre – în care a aruncat-o pe Kiki.

— Dă-i drumul! am strigat. Kiki!

Până acum, pasărea de hârtie îmi fusese luată de două ori. Mânată de furie, mi-am întins mâna, iar din vârfurile degetelor mi-au ţâşnit fascicule argintii-aurii de magie. Scoicile plutitoare care luminau tavanul lui Elang s-au clătinat, dintr-odată însufleţite.

— Atacaţi! am strigat.

Cochiliile s-au năpustit spre Solzaya, dar dragonul nici măcar nu a tresărit. Cu o simplă privire, a pus capăt atacului feroce şi a îngheţat scoicile în apa dintre noi.

Apoi a ridicat cuşca lui Kiki. Una dintre cochilii ajunsese periculos de aproape de a-i zdrobi barele.

— Cât de nesăbuită eşti, Shiori'anma! a exclamat mama lui Seryu. Nu te-a învăţat fiul meu să-ţi controlezi temperamentul în timp ce foloseşti magia?

Mi s-au ridicat firele fine de păr de pe ceafă.

— Da, oglinda mi-a arătat *totul* despre prietenia ta cu fiul meu, m-a lămurit Solzaya. Aşa cum mi-a arătat şi că nu eşti demnă să porţi asupra ta perla Spectrului.

A bătut de două ori din palme. Liane groase de varec au răsărit din pământ, înlocuind tentaculele caracatiţei şi încolăcindu-mi membrele până când nu m-am mai putut mişca. În tot acest timp, perla a plutit deasupra mea ca o spectatoare curioasă; resentimentele mele faţă de ea au crescut.

Caracatiţa Solzayei m-a aruncat peste umăr şi mi-a lipit un tentacul rece peste gură. Un giulgiu de cerneală mi-a pogorât peste ochi, iar lumea a devenit înceţoşată. Ultimele sunete pe care le-am auzit au fost vâjâitul unui torent acvatic – şi zdrăngănitul răsunător al porţilor castelului lui Elang închizându-se în urma mea.

CAPITOLUL 13

CHIAR TREBUIE SĂ SE GRĂBEASCĂ ATÂT DE TARE SĂ TE OMOARE? a mormăit Kiki, în vreme ce Solzaya şi caracatiţa ne duceau în viteză înapoi la palatul Regelui-Dragon. Pasărea de hârtie şi-a înfăşurat aripile în jurul gratiilor de coral ale cuştii, părând că suferă de rău de mare. *N-am putea încetini măcar puţin? Jur că nu mă voi mai plânge niciodată de cum înoată Seryu!*

I-am aruncat lui Kiki o privire plină de compasiune, cu o infinitate de gânduri asaltându-mi mintea. De când plecasem de la castelul lui Elang, mă întrebam încontinuu de ce ne trădase. Dacă îşi dorea oglinda Solzayei, nu avea să o obţină predându-mă fără luptă.

„Un dragon îşi pune propriile interese pe primul loc", spusese el. Dar ce-l interesa pe Elang?

Hai, Shiori! a scâncit Kiki. *Foloseşte-ţi mintea! Foloseşte perla!*

În continuare îngrijorată, m-am uitat pe furiş la Solzaya. Fragmentele de oglindă îi scânteiau pe solzi, reflectând priveliştea marină pe lângă care treceam ireal de iute. Şapte fragmente, fiecare cam la fel de mare pe cât îmi era mâna de lată.

Aveam nevoie doar de unul.

— Ştii, am bănuit că nu urma să te primim în familia noastră, a zis Solzaya, de parcă mi-ar fi simţit privirea aţintită asupra ei. Din moment ce perla Spectrului te protejează de magia mea, poate că vechile metode reprezintă cea mai bună soluţie. O simplă suliţă înfiptă în piept ar trebui să fie de ajuns.

— Sau poate că ar trebui să mă laşi să plec, am propus. Să scuteşti pe toată lumea de problema dizolvării în nisip. Înţeleg că asta se întâmplă dacă mă ucizi.

— Am spus cumva că o să te omor?

Ochii de nuanţa aurului topit ai dragonului nu clipeau.

— Nu, am spus că o să te înjunghii în piept.

Şi o să te abandonez în ghearele marţii, a rămas nespus. Aşa avea să forţeze perla să mă părăsească.

— Perla Spectrului nu îi aparţine uneia ca tine. O fiinţă umană pe jumătate vrăjitoare! a pufnit Solzaya. O umbră a mamei tale vitrege.

Parţial mascat de tonul batjocoritor, vocea îi era plină de amărăciune. Un amănunt care m-a frapat. La ceremonie, îşi dorise să revendice perla Spectrului pentru ea.

Un dragon îşi pune propriile interese pe primul loc.

— Atunci cine ar trebui să o aibă? am întrebat încet. Regele Nazayun? Tatăl tău este Regele-Dragon. Nu are nevoie de perlă.

Am tărăgănat cât se poate de mult următoarele cuvinte.

— Nu o vrei pentru tine?

Solzaya a râs scurt, iar lianele de varec s-au încleştat mai strâns în jurul meu, strivindu-mi articulaţiile. Am apelat la toată voinţa mea ca să nu scot un strigăt de durere.

— Să nu-ţi închipui că mă ispiteşti, muritoareo!

— Aş putea să ţi-o ofer, am insistat, încercând din răsputeri să nu tresar. Perla e legată de mine, dar aş... aş putea să ţi-o deleg.

Kiki a zburat neliniştită în cuşcă. *Shiori, ce faci?*

— Sau aş putea pur şi simplu să te înjunghii în piept.

Mustăţile Solzayei au zvâcnit foarte subtil, dezminţindu-i râjnetul dispreţuitor.

— Şi să te las să sângerezi până când perla decide să vină la mine.

— Dacă ar fi fost atât de uşor, tatăl tău ar fi pus deja un astfel de plan în aplicare, am răspuns, conştientă că viaţa îmi depindea de convingerea cu care aveam să-mi susţin cea din urmă afirmaţie: În plus, nu există nicio garanţie că perla te-ar alege pe *tine.*

O altă zvâcnire a mustăţilor, la fel de subtilă precum cea de mai devreme.

— Dar dacă ţi-aş oferi de bunăvoie perla – ca urmare a unui pariu –, atunci...

— A unui pariu?

Gata! Îi captasem atenţia.

— Da! am exclamat, profitând de şansa ivită. Miza o să fie un fragment din oglinda ta, dacă câştig, şi perla Spectrului, dacă pierd.

Solzayei i s-au contractat pupilele.

— Un fragment de oglindă pentru perla spartă? Cunoşti puterea obiectului pe care îl porţi asupra ta?

— Într-o oarecare măsură.

— De ce te-ai răzgândit? Nu i-ai oferit-o tatălui meu în timpul

ceremoniei.

— El are destulă putere şi fără ea, am spus, umezindu-mi buzele. Şi nu mă va ajuta să-l găsesc pe Spectru. Oglinda ar face-o.

— Oare?

Rânjetul dispreţuitor al dragonului s-a lăţit.

— Să-ţi aud condiţiile!

Am vorbit repede, înainte să-mi pierd curajul.

— Ascunzi fragmentele oglinzii adevărului printre alte o mie de bucăţi de sticlă. Dacă pot găsi unul, atunci îmi vei permite să-l păstrez şi ne vei elibera. Dacă dau greş, îţi voi oferi perla Spectrului.

Am răsucit perla astfel încât să apară în câmpul vizual al Solzayei. Chiar şi-n starea sa cel mai puţin impresionantă, puterea îi era imposibil de ignorat. Umerii dragonului s-au încordat, iar solzii înflăcăraţi i-au strălucit intens, animaţi de o dorinţă impetuoasă.

— Dacă-mi oferi perla Spectrului, renunţi la protecţia ei şi nu o să mai fii în siguranţă în Ai'long. Presupun că-ţi dai seama ce se va alege de tine în acel moment, nu-i aşa?

N-am ezitat.

— Va trebui să câştigi pentru ca eu să-ţi dau perla.

— Nu te-am avertizat să nu te implici nicicând într-un joc cu un dragon? Întotdeauna câştigăm.

— N-am fost niciodată o bună ascultătoare.

Dragonul a scos un hohot de râs gutural.

— Îţi accept pariul! *Dar* cu condiţia să găseşti toate cele şapte fragmente – înainte ca ultimul grăunte de nisip să ajungă la miazăzi.

În palmă i-a apărut o clepsidră subţire.

— Dacă reuşeşti, te voi elibera!

Toate cele şapte fragmente? Dacă iniţial crezusem că ideea competiţiei avea să-mi dovedească ingeniozitatea, acum cu siguranţă mi-am schimbat părerea.

— Sunt de acord, dar numai dacă o eliberezi pe Kiki înainte de încercare. Şi promiţi să respecţi condiţiile. Cuvântul unui dragon nu înseamnă nimic fără o promisiune.

— Promisiunea este făcută! a jurat Solzaya.

A suflat în clepsidră, iar granule de nisip fin şi alb au trecut printr-un gât îngust.

— Începem!

De îndată ce cuvintele au prins glas, varecul şi-a retras lianele.

Ţinându-se de promisiune, Solzaya a eliberat-o pe Kiki din cuşcă, apoi şi-a deschis larg gura şi a suflat.

Dintre buze i s-au revărsat mii şi mii de fragmente de oglindă, o cascadă de cioburi de sticlă, care au rămas suspendate în apă, o furtună de picături de ploaie încremenite în timp şi spaţiu. Toate fragmentele străluceau asemenea unor diamante. Mi-am croit cu grijă drum printre cioburi, înfruntându-mi propria reflexie ori de câte ori făceam vreo mişcare, înmulţită de o mie de ori. În fiecare bucată de sticlă îmi vedeam panica tot mai mare.

În numele Curţilor Eterne, în ce te-ai băgat? a strigat Kiki. *Toate arată la fel!*

Într-adevăr, arătau la fel, dar mi-am îngropat panica în străfundul minţii. Nu aş fi pus la bătaie perla Spectrului fără o măsură de prevedere, însă am presupus că aveam să fiu nevoită să găsesc un fragment, nu să le strâng pe toate şapte.

Foloseşte-ţi mintea, Shiori! m-am încurajat. *Frica este doar un joc; îl câştigi dacă joci. Gândeşte-te bine la asta!*

Ştiam că oglinda adevărului fusese creată cu magie kiatană, la fel ca a mea. Mă bazam pe acel fapt – şi pe abilitatea mea unică în calitate de sânge-mag – pentru a alege cele şapte fragmente. Tot ce trebuia să fac era să strecor o parte din sufletul meu în fiecare ciob de sticlă şi să le găsesc pe cele care rezonau cu magia kiatană.

Dar erau *mii* de fragmente de oglindă! Nu-mi puteam împărţi sufletul în suficiente frânturi cât să le inspectez pe toate. Un astfel de plan avea să mă ucidă! Iar abordarea sarcinii în etape necesita mai mult timp decât cel avut la dispoziţie.

Începe odată să cauţi! m-a zorit Kiki, scoţând un ţipăt ascuţit. *Nisipul se scurge repede!*

Licăriri de magie mi-au izvorât din palme şi s-au răsucit în jurul cioburilor plutitoare, căutând magia kiatană în bucăţile de oglindă. Pe măsură ce încercam şi dădeam greş, la nesfârşit, dezamăgirea îşi înfigea tot mai adânc ghearele înăuntrul meu. Spiralele luminoase s-au dizolvat şi a trebuit să o iau de la capăt.

Gândeşte-te la lucrurile care te fac fericită! m-a îndemnat Kiki. *Magia ta e întotdeauna mai puternică atunci când eşti fericită! Perne de mătase cu ciucuri moi, ramuri cu…*

— Nu mă ajuţi, Kiki! am mormăit. Dimpotrivă, mă agiţi şi mai tare!

Pasărea şi-a deschis ciocul, dar i-am alungat vocea din minte şi am

închis ochii, străduindu-mă să mă concentrez.

Să-mi invoc magia semăna cu aprinderea unui foc, iar în Ai'long nu reuşisem decât să stârnesc nişte scântei. Îmi trebuia mai multă iască. O, de-aş fi avut suficiente fire pentru împletirea unei plase îndeajuns de vaste cât să cuprindă toate fragmentele deodată! Perla a început să zumzăie, pulsând sălbatic, în contrapunct cu bătăile năvalnice ale inimii mele. Pentru prima dată, mi-am dorit să tacă, aşa că am aruncat-o în traistă, surprinsă să simt sub degete cotorul volumului dinăuntru.

Caietul de schiţe al lui Takkan.

Mi-l dăruise pe ţărmurile Kiatei, chiar înainte să plec în Ai'long. Ca să nu-l uit.

L-am deschis, căzută pe gânduri, de parcă putea conţine răspunsuri.

Cum te vor ajuta desenele lui Takkan? s-a interesat Kiki.

O întrebare bună. După câteva zile petrecute în Ai'long, ajunsesem periculos de aproape să-mi pierd toate amintirile legate de casă. Aveam nevoie de frânturi din trecut, ca să nu uit pentru ce luptam. Pentru *cine* luptam.

Prima pagină: un desen cu mine şi cu Megari, sora lui Takkan, aruncând bulgări de zăpadă una în cealaltă pe Muntele Iepurelui. Următoarea: unul cu mine, cu acel blestemat de bol de lemn pus peste cap, privind florile de prun.

Am continuat să răsfoiesc paginile şi am dat de schiţe ale fraţilor mei preschimbaţi în cocori, de cele cu mine împăturind păsări de hârtie sau amestecând cu polonicul într-o oală cu supă de peşte. Apoi m-am oprit la ultima pagină...

Cu toate că desenul nu era terminat, am recunoscut râul, dealul uşor înclinat, cele două siluete cu lampioane în mâini aplecate deasupra apei – eu şi Takkan, cu încheieturile legate de un fir roşu, care se întindea de la pământ până la lună.

Mi s-a strâns inima în piept. Rămăseseră atât de multe lucruri nespuse între noi, atât de multe de clarificat! Dar orice şansă la un viitor împreună avea să dispară odată cu eşecul meu, dacă nu găseam fragmentele.

Am închis caietul de schiţe. Toţi mă aşteptau: fraţii mei, tatăl meu, Takkan. Nu-i puteam dezamăgi!

Împreunându-mi mâinile, m-am agăţat cu înverşunare de amintirile legate de Takkan, de familia mea, de tot ce iubeam şi apreciam în privinţa căminului meu. Am adunat fiecare dram de putere rătăcit în

mine şi mi-am ţinut răsuflarea până când m-am simţit pregătită – până când presiunea lăuntrică ameninţa să explodeze. Apoi am eliberat-o.

Asemenea unor flăcări, fire argintii-aurii mi-au ţâşnit din fiecare fibră a trupului. Mulţumită lui lady Solzaya, am înţeles că mă uitam la firele sufletului meu, însă, până în clipa aceea, nu le mai văzusem când îmi folosisem magia. Pe de altă parte, poate că nu ştiusem niciodată după ce anume să mă uit.

Pe măsură ce firele se desfăşurau mai departe, mi-am şoptit dorinţa: *Găsiţi-le pe cele şapte!*

Cu o fluturare a braţului, am aruncat firele peste câmpul format din fragmente de oglindă. Vraja părea o adiere care îmi gâdila porii. A străbătut valvârtej marea, îndemnând cioburile să clincăne, cu fiecare sunet duios înglobat într-un cântec percutant.

Şapte fragmente au început să strălucească, de parcă lumina lunii le-ar fi învăluit marginile. Le-am descoperit şi adunat pe rând, până când n-a mai rămas decât unul singur…

Se afla mai departe decât celelalte, aproape la capătul câmpului. Când am înotat spre ultimul fragment, curenţi necruţători mi-au tăiat calea, ţinându-mă la distanţă.

Se scurge timpul! a strigat Kiki. *Grăbeşte-te, Shiori!*

Am aruncat o privire peste umăr, la clepsidră. Kiki avea dreptate: mai rămăsese doar un strat subţire de grăunţe de nisip.

Trebuia să mă grăbesc! Cea de-a şaptea bucată de oglindă strălucea în continuare, dar ştiam că urma să-mi pierd concentrarea în orice moment. Am dat furioasă din picioare, întinzându-mi braţele şi străduindu-mă să ajung mai repede la comoara îndelung râvnită.

I-am zgâriat colţul cu unghiile, dar, când eram pe cale să-mi înfăşor degetele în jurul ultimului fragment, toate cioburile s-au cutremurat şi au început să se încline.

Pe neaşteptate, manipulat cu o intenţie necinstită, curentul şi-a schimbat direcţia. Am zburat înapoi, apucând-o pe Kiki de aripă şi îndesând-o în mânecă, dar m-am rotit prea târziu ca să salvez caietul de schiţe al lui Takkan.

Cioburile au trecut fulgerător prin el, sfâşiindu-i fără milă paginile preţioase.

Nici măcar n-am putut salva bucăţile de hârtie rupte. Ultimul grăunte de nisip a alunecat prin gâtul clepsidrei, iar testul Solzayei a dispărut, totul aflat în limitele sale dezintegrându-se în mare. Când

dragonul a reapărut rânjind, m-a copleşit deznădejdea.

— Şase din şapte, a spus mama lui Seryu. Un rezultat mai bun decât mă aşteptam de la o vrăjitoare atât de slabă. Din păcate, ai dat greş.

Nu puteam vorbi. Pierdusem totul!

Totul.

Tremurând, am dat să întind o mână spre traistă pentru a scoate perla, când Kiki mi s-a strecurat din mânecă.

Opreşte-te! a strigat ea. Avea ceva între aripi, un obiect pe care mi l-a aruncat în palmă.

Al şaptelea fragment.

L-am ridicat, iar un zâmbet larg mi-a apărut pe faţă în vreme ce rânjetul Solzayei s-a transformat într-o simplă amintire.

— Bine lucrat, sânge-mag al Kiatei! a spus dragonul, deşi o mânie abia stăpânită i se distingea în voce. O promisiune e o promisiune. Poţi păstra ultimul fragment.

Mi-am îmbrăţişat pasărea.

— Îmi vine să te sărut!

Aş prefera să ne scoţi de aici, a zis Kiki. *Şi ideal ar fi cât mai repede posibil.*

Avea dreptate; m-am întors spre Solzaya.

— Cum plec din Ai'long?

— Ridică-ţi privirea!

Dragonul a arătat spre suprafaţă, spre spiralele scânteietoare roz-pal şi galbene care atingeau valurile.

— Locul în care razele se furişează în mare marchează graniţa apuseană a Ai'longului. Dincolo de aceasta se află tărâmul muritorilor. Ţi-aş recomanda să ajungi acolo înainte de sosirea tatălui meu.

Frica mi-a diminuat treptat entuziasmul.

— Dar credeam...

— Că te-aş lăsa să pleci? a vorbit Solzaya peste mine. Am făcut-o.

Un rânjet nou i-a arcuit buzele.

— Dar n-am promis niciodată că te voi proteja de tatăl meu. Şi se pare că a venit!

Am aruncat o privire în spate, unde se adunase o armată de rechini şi meduze, condusă de Regele-Dragon.

Ai fost atât de proastă! m-am mustrat. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu pot să am încredere într-un dragon.

Cu adrenalina năvălindu-mi în cap, am apucat-o pe Kiki şi am înotat

în sus. Aproape că puteam să ating dungile violet refractate în adânc şi să disting faldurile schimbătoare ale suprafeţei, unde graniţele Ai'longului deveneau cele ale tărâmului muritorilor, sau să gust promisiunea sării pe buze.

Mai aveam atât de puţin!

Apoi apa a devenit mai greu de străbătut. S-a învolburat şi a clocotit. Temperatura i-a scăzut brusc, iar frigul mi-a săgetat muşchii, transformându-mi membrele în bucăţi de plumb. Cu fiecare avânt, urcam un pas şi coboram zece.

Kiki m-a prins de păr, disperată să mă tragă în sus. *Hai, Shiori! Luptă!*

Încercam, dar aş fi putut la fel de bine să înot prin smoală. Indiferent cât de mult dădeam din picioare şi din mâini, nu reuşeam să avansez. Apa se împotrivea evadării mele şi, spre deosebire de Kiki, mă trăgea în jos, înapoi în Ai'long.

Nazayun m-a prins între două gheare, cu fulgere scânteindu-i în ochi şi prin păr.

— Taie-ţi legăturile cu perla, Shiori'anm, altfel o voi face eu în locul tău!

Mi-am încleştat maxilarul.

— Perla. Nu. E. A. Ta!

— Prea bine! a oftat Regele-Dragon, înfuriat, trosnetele fulgerelor oglindindu-i dispoziţia sumbră. Atunci, dacă perla pe care o porţi asupra ta s-a spart, tu te vei frânge!

CAPITOLUL 14

TOTUL S-A ÎNTÂMPLAT ATÂT DE REPEDE, ÎNCÂT APROAPE că nu mi-am dat seama că fusesem lovită.

Dar apoi zburam îndărăt, cu pielea opărită de un val de căldură. Am presupus că aveam să mă preschimb în praf şi pulbere, într-o stană de piatră sau în spumă de mare, dar lumea înconjurătoare era scăldată în nuanţe de verde. Şi încă respiram. Inima încă îmi bătea cu putere. Mi-am lipit obrazul de firele înţepătoare de iarbă-de-mare şi am scuipat nisipul depus pe dinţi.

Se părea că un ţipar venise în grabă să mă salveze.

Cel puţin, arăta ca un ţipar. Nu puteam fi sigură. Ochii îmi lăcrimau, iar inima îmi bubuia în continuare în urechi. N-am văzut decât o siluetă lungă şi verde, cu doi ochi roşii.

Seryu!

Seryu se întorsese cu un batalion de ţestoase – şi cu plasa mea de scântelar!

A atacat din stânga, iar ţestoasele au venit din dreapta. Împreună, în acelaşi timp, s-au izbit de Regele-Dragon, carapacele dure ale aliatelor lui Seryu absorbind impactul loviturilor date de Nazayun.

M-am târât pe antebraţe şi mi-am apăsat fruntea de iarba-de-mare, aşteptând ca respiraţia să-mi revină la normal. O ţestoasă de mărimea unui măgar aterizase lângă mine şi m-a luat pe spinarea ei, apoi, fără să irosim nicio clipă, am înotat în sus, în spirală. Mi-am întins gâtul pentru a vedea de ce făptura se grăbea atât de tare.

Seryu se lupta cu bunicul lui. Şi pierdea.

Nazayun îşi înfăşurase o gheară în jurul gâtului propriului nepot, care se zbătea ca un peşte într-un cârlig, cu coada atârnată şi lipsită de vlagă. Seryu a recurs la un ultim atac, trecându-şi ghearele peste solzii tari ca fierul ai bunicului său, înainte să cadă pe o parte, strângând anemic plasa de scântelar.

Nu puteam pur şi simplu să privesc şi să stau cu mâinile în sân. M-am aplecat în faţă, un îndemn silenţios adresat ţestoasei ca să înoate

mai repede.

— Trebuie să-l ajutăm!

— Nu vei interveni! s-a auzit o voce din spatele meu.

O tentaculă mi-a încolăcit gleznele, smulgându-mă de pe spinarea ţestoasei şi aducându-mă faţă în faţă cu Solzaya.

— Ce naiba crezi că faci? am strigat la ea. Nazayun îl ucide!

— Nazayun nu-l va răni pe Seryu, m-a asigurat Solzaya.

— Uită-te la ochii lui! Uită-te la ochii *amândurora!*

Ochii Regelui-Dragon erau complet albi, sălbatici şi fără pupile. În timp ce Seryu se zvârcolea în strânsoarea bunicului său, solzii lui şi-au pierdut luciul. Scânteia din irisurile roşii i se stingea rapid...

— Îl ucide!

— Ajunge! a răcnit Solzaya.

Deşi caracatiţa ei mi-a acoperit gura cu un tentacul, înăbuşindu-mi strigătele, am simţit nehotărârea apăsătoare a dragonului. Un muşchi i-a tresărit în maxilar, iar tensiunea i-a întunecat coarnele cu vârfuri aurii.

Dar dacă voia să intervină, îşi ratase şansa.

Coada lui Seryu a rămas înfricoşător de nemişcată, mustăţile i-au coborât, iar capul i-a căzut pe spate. Triumfător, Nazayun l-a aruncat departe de el.

Am muşcat tentaculul caracatiţei şi am ţipat:

— Seryu!

Cu un bufnet răsunător, dragonul a aterizat pe un strat solid de rocă.

Coada i s-a încovoiat instinctiv, dar altfel nu s-a mişcat. Am zărit plasa de scântelar în strânsoarea lui Seryu, cu capetele ieşite din pumnul lui strâns. Lacheii lui Nazayun au coborât asupra lui, încercând să o scoată, dar nu au putut să-i mişte ghearele.

Mi-am încleştat la rândul meu pumnii, fără să îndrăznesc să mă urnesc din loc.

Plasa sfârâia. Pe fruntea lui Seryu a apărut o încruntătură fioroasă, apoi muşchii i s-au relaxat.

— Seryu! am strigat din nou, iar de data aceasta am auzit şi vocea lui lady Solzaya, ca un ecou.

Un mârâit a răsunat din locul în care se prăbuşise Seryu. În următoarea clipă, a explodat un fulger de lumină atât de strălucitor, încât până şi Solzaya s-a clătinat îndărăt. Fiul ei emana o aură orbitoare; nu mai văzusem nicicând o nuanţă de verde atât de intensă.

Şi, deodată, Seryu a început să crească.

Ochii i-au devenit la fel de rotunzi ca două luni pline, coarnele i s-au triplat în lungime, ramificându-i-se deasupra părului, iar solzii de pe spate i s-au îngroşat, transformaţi în plăci de armură de nuanţa smaraldelor şlefuite. Într-un vârtej verde, a crescut şi a tot crescut, până când bunicul lui nu l-a mai putut strânge de gât cu o singură gheară. Până când a rivalizat cu Regele-Dragon însuşi în mărime şi măreţie.

Seryu şi-a descleştat pumnul şi a fluturat plasa de scântelar.

Nazayun a râs.

— Nu mă poţi răni. E împotriva jurământului tău!

— Ştiu că *eu* nu te pot răni. Dar Shiori poate.

Cu un răcnet, Seryu şi-a folosit coada lungă ca pe un bici, apucându-şi bunicul de gât. Puterea lui l-a luat prin surprindere pe Regele-Dragon, iar ambii oponenţi s-au întors spre lady Solzaya.

— Mamă! a strigat Seryu. Dă-i drumul lui Shiori!

— Stăpâneşte-ţi fiul! a urlat Nazayun în acelaşi timp.

Solzaya a ezitat, cu un licăr iernatic furişat în ochii aurii.

— Fiul meu a atins forma deplină, tată. Nu îl mai pot stăpâni.

Fragmentele de oglindă rămase i-au zburat din colier şi s-au înfipt în coada Regelui-Dragon, ţinându-l pe loc.

— Aşa cum nici eu nu mai sunt a ta.

Caracatiţa Solzayei mi-a dat drumul, eliberând jeturi de cerneală care au întunecat numaidecât apa. Am înotat în viteză până la Seryu, iar eu şi Kiki am apucat fiecare câte un capăt al plasei de scântelar. Împreună, cât prietenul meu l-a imobilizat pe Regele-Dragon, am aruncat-o peste pieptul lui Nazayun.

— Iar acum, bunicule, hai să încercăm din nou! a spus Seryu printre dinţi. Cuvântul unui dragon este onoarea lui. Onoarea lui este perla sa. O să promiţi că niciun dragon, inclusiv tu, nu-i va răni pe Shiori şi pe cei din neamul ei, atât timp cât trăiesc!

— Cum îndrăzneşti?! s-a răstit Nazayun, cu o voce aspră.

Magia plasei de scântelar i-a trasat conturul inimii, firele săpându-i adânc în carne.

— Sunt un zeu al dragonilor! Nu mă voi închina în faţa niciunui muritor!

Din ochi i-a ţâşnit un fulger luminos, iar haosul s-a dezlănţuit.

La vederea valului colosal apărut din neant năpustindu-se înainte,

Seryu m-a apucat de gleznă şi m-a tras pe spinarea lui, pregătit să îndure din plin impactul brutal. Curenţi înverşunaţi s-au repezit spre noi, smulgând tulpinile de iarbă-de-mare, pădurile de corali, tot ce le stătea în cale.

Urmam eu şi Seryu.

În timp ce dragonul mă proteja cu trupul lui, perla Spectrului mi-a zburat de sub braţ şi s-a ridicat ca o lună făurită din umbre, jumătăţile separându-se şi îndepărtându-se una de alta mai mult decât oricând.

Dintr-odată, din centrul sferei s-a revărsat o lumină orbitoare. Valurile lui Nazayun s-au izbit de un zid invizibil. Nu ne puteau atinge.

Lumina perlei a înfruntat scutul defensiv al Regelui-Dragon şi a împins înainte, avansând spre Nazayun.

Am întins mâna spre sferă, hotărâtă să-i ofer fiecare fărâmă de putere sălăşluită în mine. Parcă îmbrăţişam o stea frântă, pe cale să explodeze. Nu eram sigură dacă se putea controla de una singură.

— Să nu te spargi! i-am zis perlei. Foloseşte cât de multă forţă ai nevoie, dar să nu te spargi! Te rog!

Perla s-a cutremurat, luptând din răsputeri împotriva lui Nazayun, însă noi fisuri apăruseră pe suprafaţa întunecată şi lucioasă. Jumătăţile s-au distanţat şi mai mult, răspândind lumină în toate direcţiile.

Să nu te spargi! am repetat înainte să-i dau încă o dată drumul.

În vreme ce Regele-Dragon era distras de perlă, am adunat capetele plasei de scântelar şi am tras cu toată puterea.

Peste câteva secunde, a apărut inima lui Nazayun, scânteind într-un auriu strălucitor. Mi-am pus protector palmele în jurul suprafeţei curbate – era fierbinte şi rece deopotrivă şi ardea ca sticla proaspăt forjată. Cu un efort însemnat şi o ridicare a braţelor, i-am smuls-o din piept.

Aveam perla! Perla Regelui-Dragon!

Cele două perle erau cât se poate de diferite. Una întunecată şi spartă, cealaltă luminoasă, strălucitoare şi întreagă. Adevărul era că perla lui Nazayun nu mai strălucea atât de puternic. Lumina i s-a domolit, iar curenţii uriaşi pe care îi invocase s-au răsucit tot mai departe şi au dispărut.

După ce marea s-a liniştit, Seryu şi-a strâns braţul în jurul gâtului bunicului său.

— Vei jura acum! a spus el cu răceală în glas.

Nazayun a mârâit, zvârcolindu-se de furie. Coada îi şfichiuia în toate

direcţiile, lovind fragmentele de oglindă şi sfărâmând stâncile situate dedesubt. Dar nu avea de ales.

— Voi onora promisiunea! a rostit el cu vehemenţă. Niciun rău nu va pogorî asupra ta, Shiori'anma – sau asupra celor din neamul tău –, nici din partea mea, nici din partea vreunui alt dragon de pe tărâmul meu. Nu vom reprezenta un pericol pentru tine – nici în cer, nici în apă, nici pe pământ. Fac acest jurământ în calitate de Rege al Ai'longului şi Cârmuitor al Celor Patru Mări Suverane.

Puterea jurământului a cutremurat apa, iar fiori reci mi-au gonit de-a lungul pielii.

— Îţi mulţumesc! am spus, din moment ce nu ştiam cum altfel să-i răspund.

Seryu a rămas tăcut şi doar a întins gheara în care se afla inima bunicului său.

Nazayun a înhăţat-o imediat, apoi a încercat să înşface şi plasa de scântelar, dar Seryu şi-a aruncat propria vrajă şi prefăcut-o în spumă de mare.

— O armă împotriva unui dragon e o armă împotriva tuturor dragonilor, a spus prietenul meu. Nu va mai fi folosită vreodată!

Înainte ca Regele-Dragon să-şi poată arăta nemulţumirea, Seryu şi-a lungit corpul, o aducere-aminte subtilă că noua lui putere rivaliza cu cea a lui Nazayun.

— Spune-i fetei să închidă blestemata aia de perlă! a bodogănit regele, cu o voce aspră. Înainte să ne distrugă pe toţi!

Din centrul spart al sferei se revărsa lumină, însă nu reuşeam sub nicio formă să apropii jumătăţile.

— Ajunge! i-am spus iar. Ai câştigat!

Închide-te! a ciripit Kiki, dând din aripi spre perlă. *Hai odată, mărgeluţă mofturoasă! Închide-te sau nu te vei întoarce niciodată acasă!*

Pasărea de hârtie şi-a fluturat încă o dată aripile şi, într-un târziu, perla ne-a ascultat rugăminţile. Cu un pocnet şi un şuierat, jumătăţile s-au unit, apoi sfera s-a întunecat.

Într-un final, haosul care se dezlănţuise în Ai'long s-a potolit, lăsând în urmă ape cristaline şi tăcute. Peşti şi crabi au ieşit cu precauţie din recifele distruse, caracatiţa Solzayei şi-a eliberat tentaculele dintr-un bulgăre de alge marine, iar un grup de ţestoase a înotat spre suprafaţă.

Epuizată, am luat perla şi am rostogolit-o în traistă. Când mi-am

ridicat iar privirea, Regele-Dragon dispăruse.

Rămăseseră doar Seryu şi lady Solzaya.

Niciun rânjet dispreţuitor nu juca pe buzele Solzayei, nicio intenţie răuvoitoare nu-i scânteia în ochi. Dimpotrivă, părea aproape mulţumită.

— Mamă... a început Seryu.

— Ai atins forma deplină, l-a întrerupt Solzaya. În sfârşit ai ajuns la maturitate! Revendică-ţi victoria şi du-o pe fată acasă! Repede!

Nu a trebuit să ni se spună de două ori. În timp ce Solzaya se retrăgea, cele şase fragmente de oglindă rămase s-au rearanjat într-un colier la gâtul dragonului, iar eu m-am apucat de coarnele lui Seryu.

Pentru ultima dată, am străbătut apele Ai'longului şi am urcat la suprafaţă. Spre casă.

CAPITOLUL 15

SLAVĂ MĂREŢILOR ZEI, CE BINE ERA SĂ RESPIRI! OARE aerul fusese întotdeauna atât de proaspăt şi de dulce? Am inspirat cu lăcomie, bucurându-mă de stropii sălcii ai mării care-mi înţepau nările şi de vântul care-mi biciuia faţa.

Însă soarele m-a încântat cel mai mult. Mi-am arcuit gâtul pe spate, ca să savurez căldura pe care o răspândea. Mă simţeam de parcă eram deja acasă, ca-n zilele în care stăteam prea aproape de foc, iar obrajii îmi deveneau atât de rumeni, încât semănau cu prăjiturile preparate la tavă. Stomacul mi-a chiorăit, visând la asemenea delicatese. La prăjiturile maimuţei, la cele de orez zaharate, la cele cu fasole roşie şi căpşuni. Aveam să le mănânc până îmi plesnea burta!

Dar trebuia să iau lucrurile pe rând. Încă nu sosise momentul să-i spun rămas-bun mării.

L-am urmat pe Seryu spre o siluetă îndepărtată, care ne aştepta pe o insulă de piatră învăluită în ceaţă.

Elang privea răsăritul, trecându-şi degetele lungi, umane, prin apă. Când ne-am apropiat, s-a răsucit cu faţa către noi, ochii lui de culori diferite mijindu-se la vederea lui Seryu.

— Văd că în sfârşit ai ajuns la formă completă, vere. Felicitări! a spus el, cu o voce monotonă şi o indiferenţă vădită. Ai fragmentul?

Îmi vârâsem preţiosul fragment de oglindă în cingătoare, ca să-l păstrez în siguranţă. De îndată ce l-am scos, Seryu mi l-a şterpelit dintre degete şi l-a fluturat furios spre vărul lui.

— Crezi că o să-ţi dăm oglinda adevărului după ce ai încercat să mă droghezi şi să mă încui în pivniţa aia deplorabilă pe care o numeşti temniţă? Din cauza ta, Shiori aproape că a fost ucisă!

— Eşti exagerat de dramatic, a răspuns Elang cu detaşare. Te-am echipat cu ţestoasele mele, nu-i aşa? Şi cu plasa de scântelar? Nu se poate spune că mi-am încălcat promisiunea.

— Gândim diferit.

Înainte să-l pot opri, Seryu a ridicat fragmentul de oglinda deasupra

capului şi l-a rupt în jumătate, aruncând una dintre părţi către vărul lui.

— Jumătatea aia e a ta, cealaltă e a lui Shiori.

Lordul a prins bucata de oglindă într-o mână. A urmat o pauză scurtă.

— O jumătate de fragment e o răsplată acceptabilă. Învoiala e onorată.

Am studiat jumătatea mea – sticla reflecta valurile strălucitoare.

— Nu ştiu ce să fac cu asta.

— Păstreaz-o! a zis Seryu. Te va ajuta să-l găseşti pe Spectru.

— Nicidecum, l-a contrazis Elang. Fragmentul îţi va împărtăşi multe lucruri despre trecut, dar şi despre prezent, însă nu ţi-l va arăta pe Spectru. Nu cât timp sălăşluieşte în Lapzur.

— Lapzur? am repetat. N-am auzit niciodată de acest loc.

— Foarte puţini au auzit. E un tărâm cufundat în întuneric, năpădit de fantome şi demoni. Nici măcar oglinda nu poate vedea ce se desfăşoară acolo.

— Atunci, cum îl voi găsi?

— Cu o astfel de informaţie nu te pot ajuta.

Elang a luat frâiele ţestoasei, pregătindu-se să coboare în mare.

— Stai! am strigat. Ai promis că o să-mi dezvălui numele lui!

Deşi lordul pe jumătate dragon stătea cu spatele la mine, s-a oprit brusc.

— Numele lui e Khramelan, a spus el după o pauză lungă.

Khramelan. Traista s-a cutremurat, lipită de şold, iar perla dinăuntru a început să se încălzească dintr-odată.

— Nu desconsidera valoarea oglinzii! m-a avertizat Elang, fără să se întoarcă spre mine. Nu te va duce la Spectru, dar încă deţine o putere însemnată.

— Îţi mulţumesc!

Pentru prima dată, mi-a acceptat recunoştinţa. A călcat pe ţestoasă, înlăturând-o pe Kiki de pe carapace cu o fluturare de mână. Era pe cale să se scufunde în mare, când o ultimă întrebare mi-a scăpat involuntar de pe buze:

— De ce ţestoase?

Spre surprinderea mea, Elang chiar mi-a răspuns.

— Deşi trăiesc în grupuri mari, sunt făpturi solitare. Am descoperit că am mai multe în comun cu ele decât cu fiinţele umane – sau cu

dragonii.

— Au carapace dure şi inimi sensibile, am cugetat.

M-am ales cu o privire mânioasă.

— Eu n-am inimă.

— Nu eşti lipsit de inimă. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, nu m-ai fi ajutat.

— Te-am ajutat să-mi iei fragmentul de oglindă, a spus Elang, morocănos, mijindu-şi ochii de culori diferite. Numai printr-un miracol divin ai reuşit să-ţi asiguri victoria.

— Aşa e! am recunoscut. Sper că îţi va arăta ce trebuie să vezi. Ai încredere, lordule Elang! Perla ta este acolo, undeva. O vei găsi!

— Fireşte că o voi face, m-a asigurat el, şi voi sărbători ziua în care nu mai trebuie să pun piciorul pe pământul tău plin de gunoaie în căutarea ei!

Mi-am suprimat impulsul de a-mi da ochii peste cap. Un rămas-bun mai decent nu aveam să primesc de la lordul pe jumătate dragon.

— Acel tărâm plin de gunoaie e casa mea.

Elang a tras frâiele ţestoasei.

— Ai face bine să-ţi aminteşti cuvintele mele: casa este *inima* ta! Până când nu înţelegi acest lucru, nu o să-ţi găseşti niciunde locul.

Şi, înainte să mai apuc să spun ceva, s-a aruncat în mare.

Am rămas cu ochii aţintiţi în zare, aşteptând ca valurile stârnite de plecarea lui Elang să dispară şi nicio undă să nu mai tulbure suprafaţa apei. „Casa este inima ta.” Am lăsat cuvintele să mi se întipărească în memorie. „Până când nu înţelegi acest lucru, nu o să-ţi găseşti niciunde locul.”

M-am întors către Seryu.

— Deşi nu are inimă, vărul tău nu-i chiar atât de rău. Aşa că am speranţe şi în privinţa Spectrului.

— Atunci te amăgeşti, Shiori’anma! Spectrul este pe jumătate demon. El e...

— O monstruozitate? am completat, coborându-mi umerii. Aşa spuneau şi despre Raikama. Toată viaţa a fost un monstru. Mai întâi, în ochii fiinţelor umane, care au considerat-o un şarpe, apoi în ai ei, când a fost blestemată să poarte chipul surorii sale.

Am simţit un nod în gât la gândul că sigur erau mulţi oameni acasă care mă considerau acum un monstru.

Împins de o briză, un nor a acoperit soarele, aruncând o umbră

lungă peste mare.

— Orice ar fi Spectrul – un dragon, un demon sau un monstru –, îşi merită perla înapoi. La fel şi Elang, am adăugat, tot mai conştientă de nodul tare din gât. Mă vei ajuta să-l găsesc, Seryu?

Acesta a rămas tăcut. Avea un chip cu desăvârşire enigmatic, ceea ce era neobişnuit pentru prietenul meu veşnic expresiv. Când m-a prins cu ochii aţintiţi asupra lui, s-a întors brusc.

— Treci pe spatele meu! a spus el scurt. Hai să te ducem la mal înainte să ne vadă pescarii! Tot soarele ăsta începe să-mi afecteze ochii.

S-a scufundat, dar nu înainte să arunc o privire spre cer, doar pentru a confirma. O mare de nori îngropa în continuare zorii. Soarele nu strălucea pe bolta cerească.

Abia când avansam cu greu prin apă spre ţărm, cu faldurile rochiei ridicate şi strânse în mâini, călcând apăsat în direcţia plajei, mi-am observat nisipul din păr.

Kiki mi-a aterizat pe cap. *Tocmai am ajuns acasă. Cum se face că părul îţi e deja atât de murdar?*

Mi-am lăsat faldurile rochiei să cadă şi m-am ghemuit lângă apă, cu ochii larg deschişi atraşi de propria reflexie.

— Nu e nisip.

Am observat că la tâmplă îmi apăruse o şuviţă alb-argintie, asemănătoare cu cea a Raikamei.

Cu o expiraţie adâncă, mi-am suflat-o de pe faţă şi mi-am lovit uşor obrajii. Mai bine câteva fire de păr alb decât o coadă de peşte sau coarne. Tata încă îşi putea recunoaşte singura fiică. Speram doar că şi restul Kiatei avea să-i urmeze exemplul.

Când plecasem de acasă, ţara mea era în pragul primăverii. Acum m-a întâmpinat un aer înăbuşitor şi-mi simţeam pielea lipicioasă din pricina umidităţii – un semn inconfundabil al sfârşitului verii.

Fusesem plecată o jumătate de an.

Genunchii au început să îmi tremure când mi-am dat seama de asta. Şase luni pierdute!

Ar fi putut trece cu uşurinţă şase ani sau şaizeci, mi-am reamintit. Când am privit astfel lucrurile, un hohot de râs mi-a încleştat gâtul, nerăbdător să fie eliberat. Eram acasă! Câştigasem!

Vântul a aruncat-o pe Kiki în sus, iar pasărea a scos un ţipăt

strident, fluturându-şi aripile. Părea o descătuşare de magie – umplea aerul, o prezenţă plăpândă, dar mai puternică decât înainte. M-au furnicat obrajii, şi m-am lăsat în voia unei crize de râs; Kiki mi s-a alăturat numaidecât.

Seryu a clătinat din cap. Trecuse la forma lui umană, dar părul îi era în continuare verde, mai închis la soare decât fusese sub apă.

— Încep să cred că ar fi trebuit să te las să te îneci în Lacul Sacru.

Fără să mă opresc din râs, m-am ridicat şi mi-am înfipt călcâiele în nisip.

— Atunci, ai fi ratat o mare aventură, Seryu! Şi o prietenie minunată!

— Prietenia ta nu mi-a adus nimic altceva decât necazuri, a mormăit el, dând cu piciorul în nisip. Cine ştie ce îmi va face bunicul când mă întorc? S-ar putea să-mi taie coarnele. Sau să mă exileze din Ai'long.

— Mama ta nu ar permite să se întâmple aşa ceva! am răspuns. Poate că o încântă nespus să *mă* tortureze, dar ţine la tine. Când ai ajuns la formă deplină, jur că a explodat de mândrie!

I-am oferit un zâmbet larg, pieziş.

— Trebuie să fie un ritual de maturizare important pentru dragoni.

— Chiar este, a confirmat Seryu. Te-a impresionat?

— Foarte mult! Nu mai arăţi ca un ţipar.

Pieptul i s-a umflat de mândrie.

— Atunci cred că a meritat totul!

Zâmbetul mi-a devenit o amintire.

— Ştii, ai putea rămâne aici. Pe uscat, cu mine şi cu fraţii mei. Te-am primi cu braţele deschise.

— Aş prefera ca bunicul să mă transforme într-un calamar decât să trăiesc printre cei din neamul tău pentru tot restul vieţii mele nemuritoare, a pufnit Seryu. Şi aş prefera să mă înec cu alge decât să mă uit cum tu şi băiatul ăla crescut printre jgheaburi pentru cai vă sorbiţi din priviri.

— Nu ne sorbim din...

Seryu mi-a acoperit gura cu o mânecă, reducându-mă la tăcere. Îi dispăruse expresia arţăgoasă.

— Trebuie să ştiu, a spus dragonul încet, coborând braţul. Dacă n-ar fi fost el, aş fi avut vreodată vreo şansă?

Am simţit un junghi în piept. Nu voiam să-l rănesc.

— Takkan şi cu mine suntem legaţi de firele destinului.

Mă aşteptam să fie gelos, dar colţurile gurii i s-au ridicat.

— Atunci va trebui să te găsesc când vei renaşte, înainte ca firele tale să aibă timp să se înnoade din nou cu ale lui, a glăsuit Seryu, cu un licăr în ochii roşii. Mă rog doar să nu mai fii o fiinţă umană în viaţa următoare. Acum, că mi-am atins forma deplină, sunt mult prea maiestuos ca să-ţi suport iar lumea.

Nu ştiam dacă să-l lovesc cu pumnul sau să râd. Ori să plâng.

— Aşadar, ne luăm rămas-bun? l-am întrebat, cu umerii lăsaţi.

Licărul i-a părăsit ochii.

— Mă îndoiesc că mi se va permite să-ţi vizitez tărâmul pentru foarte mulţi ani. Poate că abia când vei fi bătrână. Cu pielea zbârcită şi plină de riduri, cu 17 strănepoţi.

A pufnit încă o dată, de data asta în semn de dezgust.

— Vezi, părul începe deja să-ţi încărunţească!

Am izbucnit în râs.

— Să albească, l-am corectat, trecându-mi degetele ca un pieptăn prin firele atinse de zăpadă. S-a albit din cauza folosirii perlei Spectrului, nu din cauza vârstei.

— E acelaşi lucru!

Seryu mi-a desconsiderat explicaţia cu o fluturare de mână. Spre deosebire de veşmintele mele, ale lui erau deja uscate. O vrajă utilă.

Avea o dispoziţie schimbătoare, care mă împiedica să-i descifrez adevăratele gânduri. Însă când a vorbit din nou, vocea îi părea blândă:

— Dacă chiar ajungi să te căsătoreşti cu lordul ăla amărât, sper că vor semăna cu tine, nu cu el.

— La cine te referi?

— La strănepoţi, a răspuns Seryu, acum maliţios. Ferească zeii să fie plictisitori şi încăpăţânaţi.

Nu m-am putut abţine să-l apăr pe Takkan.

— Nu e plictisitor şi nici încăpăţânat! Abia dacă ai vorbit cu el!

— Şi regret din tot sufletul că am ratat o asemenea ocazie, a comentat sec Seryu. Ar trebui să ştie că nu te voi salva din nou, aşa că ar fi bine să facă faţă sarcinii şi să se ridice la înălţimea aşteptărilor.

Mi-am pus mâinile în şolduri.

— Sper că-ţi dai seama că sunt capabilă să mă salvez din când în când.

— Chiar şi aşa, dacă luăm în considerare toate necazurile în care intri, Shiori, toate necazurile în care *vei* intra, ai nevoie de orice ajutor

poţi primi. Asigură-te că el ştie asta! Asigură-te că e demn de tine! a adăugat dragonul după o pauză.

În următoarea clipă, mi s-a strâns inima, iar mâinile mi-au căzut de-o parte şi de alta a trupului. Nu cu mult timp în urmă, mi-aş fi putut imagina că mă îndrăgostesc de Seryu. Dacă Raikama nu m-ar fi blestemat, dacă n-aş fi petrecut acea iarnă în Iro, aş fi putut să tânjesc după el, nu după Takkan.

Dar o asemenea întorsătură de situaţie ar fi însemnat o altă poveste. Nu aceasta.

— Cu siguranţă e demn de mine, am şoptit.

— O să te cred pe cuvânt! a mormăit Seryu. Să ştii că-ţi voi vizita strănepoţii şi le voi împărtăşi poveşti despre tine. Poveşti deloc măgulitoare, drept răsplată pentru toată durerea pe care mi-a provocat-o prietenia ta!

Mi-am ascuns zâmbetul. În pofida tuturor comentariilor răutăcioase, Seryu se străduia din răsputeri să fie impasibil şi să se comporte ca un dragon. Dar îl cunoşteam mai bine decât credea.

— Spune-le şi nişte lucruri frumoase! am zis cu emoţie în glas.

— Presupun că voi avea timp să mă gândesc la câteva, a mormăit din nou.

Deodată, Seryu s-a ridicat şi s-a întors spre mare. Coarnele îi creşteau – primul semn că începea să se transforme la loc în dragon.

— Aşteaptă! am strigat după el. Nu-l uita!

I-am întins colierul pe care mi-l dăruise aproape cu o viaţă în urmă şi i l-am îndesat în palmă.

— Să nu îndrăzneşti să le spui! a bombănit, apucând colierul cu ghearele.

— Ce anume să spun?

— Toate acele formulări kiatane idioate de rămas-bun: „Fie ca firele să ni se încrucişeze din nou!" şi, cea mai rea dintre toate, „Fie ca norocul dragonilor să te însoţească!" Dacă spui astfel de lucruri, nu voi avea de ales decât să te trag înapoi în mare!

Am vrut să râd, dar nu am putut.

— Rămas-bun, dragul meu prieten! am şoptit.

O să-mi fie dor de tine, am vrut să zic, dar cuvintele mi-au rămas blocate în gât.

Aşa că l-am îmbrăţişat.

Dragonul a fost luat prin surprindere şi a încremenit imediat, dar nu

m-a îndepărtat. Înainte să rostească ceva care ar putea strica momentul, mi-am lipit buzele de obrazul lui. Un sărut precum cel pe care i-l dădusem cu atâtea luni în urmă, lângă Lacul Sacru, prima dată când ne luaserăm rămas-bun.

— Îţi mulţumesc pentru tot!

Seryu şi-a ţinut brusc răsuflarea, cu pielea nefiresc de caldă pentru un dragon cu sânge-rece. S-a dat înapoi şi, regăsindu-şi tonul trufaş, a spus:

— Nu ar fi mers niciodată între noi, să fim tovarăşi şi tot restul. Suntem amândoi mult prea mândri, iar eu sunt mult prea magnific.

Mi-am înclinat capul, dar nu am vorbit. Ştiam că nu a terminat.

Vocea i-a devenit solemnă.

— Însă mă bucur că te-am cunoscut, Shiori! Pentru o fiinţă umană, eşti interesantă. Când o să priveşti marea, să te gândeşti uneori la mine.

— O voi face! am spus încet.

Apoi dragonul s-a învârtit, iar o rafală puternică de vânt m-a făcut să cad înapoi în nisip. Până am reuşit să mă ridic din nou în şezut, am văzut doar apa înspumată, ca după o scufundare, urmată de strălucirea arzătoare a soarelui. Mi-am dus o mână la ochi, încercând să mă uit prin lumină ca să întrezăresc coada dragonului.

Dar Seryu dispăruse.

Am rămas multă vreme cu ochii aţintiţi asupra apei, o parte din mine dorindu-şi ca el să apară din nou la suprafaţă, împroşcând cu stropi împrejur.

Kiki mi-a aterizat pe umăr. *O să-mi fie dor de dragonul ăla, cu tot cu coarne!* Din moment ce nu am spus nimic, pasărea şi-a ridicat privirea şi mi-a cercetat faţa. *Te simţi bine, Shiori?*

Nu, nu mă simţeam.

Odinioară, firele noastre, al meu şi al lui Seryu, fuseseră înnodate atât de strâns de soartă, încât aproape că ne legaserăm de-a pururi unul de altul. Acum nu eram sigură dacă aveau să se mai încrucişeze vreodată.

Cu un gust dulce-amar pe limbă, am înghiţit în sec şi am răspuns într-un târziu:

— O să fiu!

O să fiu! M-am săltat în picioare şi mi-am stors fusta de apă de mare.

— Hai, Kiki! A sosit timpul să ne întoarcem acasă!

CAPITOLUL 16

AM STRĂBĂTUT PLAJA, FRĂMÂNTÂND NISIPUL ÎNTRE degetele de la picioare, fără să-mi iau privirea de la dealurile din depărtare şi de la acoperişurile curbate şi roşii, uşor de distins în spatele unui zid întins de pini.

Gindara! Palatul! Acasă.

În câteva ore, aveam să fiu acolo! Poate chiar la timp ca să iau prânzul cu fraţii mei – şi cu tata, pe care nu-l mai văzusem de peste un an.

Uite! a strigat Kiki, care a observat navele. *Tatăl tău a trimis marina să te întâmpine!*

Dincolo de stâncile mării se adunase o întreagă flotă, împânzind coasta Kiatei cu vele şi flamuri roşii strălucitoare.

— Sunt corăbii a'landane, am răspuns cu o voce joasă, neliniştită.

M-am căţărat până în vârful unei dune şi mi-am ferit ochii mijiţi de soarele orbitor, încercând să-mi dau seama de ce corăbiile a'landane erau acostate pe ţărmurile Kiatei. O misiune imposibilă, de la o distanţă atât de mare.

În numele Celor Nouă Iaduri! a exclamat Kiki. *Kiata a fost cucerită?*

În urmă cu şase luni, când plecasem, relaţiile cu A'landi deveniseră din ce în ce mai nestatornice. Oare situaţia căpătase amploare în timpul petrecut pe tărâmul dragonilor?

— E prea devreme pentru a face presupuneri, i-am răspuns cât am putut de calm, dar cu pumnii încleştaţi pe lângă corp.

Răspunsurile urmau să vină după ce ajungeam în Gindara.

Sau mai devreme.

Pe la jumătatea distanţei spre casă, un grup de bărbaţi îmi striga numele.

— Prinţesă Shiori!

Vânturile aprige ale coastei le-a distorsionat vocile, dar le-am recunoscut coifurile cu pene stacojii. Crescusem înconjurată de aceşti bărbaţi.

De santinelele tatălui meu.

Relaxându-mă dintr-odată, mi-am îndreptat spatele şi mi-am tras umerii, încercând să invoc un aer de regalitate. Nu prea aveam ce să fac în privinţa nisipului lipit de obraji sau a mănunchiurilor de alge din păr, dar puteam măcar să iau postura unei prinţese.

— Prinţesă Shiori'anma? a întrebat căpitanul.

El şi oamenii lui au păstrat distanţa, însă nu şi-au îndepărtat prea mult mâinile de săbii.

Sinceră să fiu, nu-l puteam învinovăţi că-mi punea la îndoială identitatea. Arătam ca o făptură scuipată de apă şi încă purtam veşmintele de la curtea dragonilor. Deşi erau şifonate şi pătate, straturile diafane proveneau indiscutabil dintr-o altă lume, ca o revărsare scânteietoare de perle. În plus, mai aveam şi un fulger alb în păr.

— Eu sunt, am confirmat. Shiori'anma.

La sunetul familiar al vocii mele, santinelele s-au înclinat, iar postura căpitanului şi-a pierdut puţin din rigiditate.

— Iertaţi-ne că v-am întrebat, Alteţă! a spus el pe un ton măsurat. Suntem staţionari aici de luni în şir în aşteptarea întoarcerii domniei voastre. Ni s-a spus că veţi veni, dar nu ştiam unde, când sau...

Vocea i s-a stins, dar un „cum" nerostit a zăbovit în aer.

Cum mă întorsesem, se întrebau cu siguranţă santinelele, fără o corabie sau un cal?

Şi unde fusesem? Bărbaţii se străduiau din răsputeri să nu se uite lung la rochia mea, însă am recunoscut fără probleme confuzia întipărită pe chipurile lor.

Am afişat un zâmbet.

— Nu a trebuit să aştept mult. Vă mulţumesc!

Căpitanul şi-a dres glasul.

— Ar fi trebuit să vă găsim mai devreme, dar odată cu sosirea a'landanilor...

— Da, am văzut corăbiile de la baza stâncilor, l-am întrerupt. Suntem în război?

— Nu dacă nunta prinţului Reiji se desfăşoară fără probleme.

Zâmbetul mi-a dispărut îndată de pe buze.

— Nunta?

— Am presupus că din acest motiv v-aţi întors.

Habar n-aveam despre ce nuntă vorbea. Ştiam că înţelept ar fi fost

să-mi ţin gura, dar nu m-am putut abţine:

— Când are loc?

Căpitanul nu a reuşit să-şi ascundă surpriza la timp; am vrut să mă trag singură de urechi. Bineînţeles că presupusese că aş şti! Eram prinţesa Kiatei – cum se putea să nu fiu la curent cu nunta propriului frate?

— Azi, mi-a răspuns, în timp ce bărbaţii au schimbat priviri nedumerite, pe care credeau că nu le-aş observa. Chiar acum, de fapt.

Santinelele m-au sfătuit să-mi schimb rochia înainte să intru în Templul Cocorului Sacru pentru nunta lui Reiji, care am vrut să o pun numaidecât în aplicare.

Dar, după ce m-am întors la palat, gândurile mi s-au schimbat ca vântul. Fusesem plecată mult prea mult timp şi ratasem mult prea multe momente importante. Nu aveam să ratez nunta lui Reiji!

Una dintre santinele îmi oferise mantia sa, care îmi fluturase pe umeri în drumul parcurs în goană spre templu. Aici era acasă: curţile interioare cu nisip alb, foişoarele cu streşini înclinate şi felinarele de bronz suspendate. Din grădini se auzeau găi şi sturzi, iar la nări mi-a ajuns parfumul îmbietor al livezilor de citrice din faţă.

Dar nu totul rămăsese neschimbat.

Steaguri colorate fluturau de pe stâlpii purpurii ai palatului, întâmpinându-i pe vizitatorii noştri a'landani. În jurul templului se adunaseră sute de persoane pentru a fi martore la alianţa dintre fratele meu şi prinţesa străină. Desigur, a'landanii ieşeau în evidenţă în mulţime, cu haine la fel de ostentative ca ale dragonilor din Ai'long.

Înveşmântaţi în cele mai îndrăzneţe nuanţe de roşu, albastru şi auriu, oaspeţii noştri se plimbau ţanţoş dintr-o parte în alta, hotărâţi să-i eclipseze pe toţi. M-am întrebat dacă oficialii de la curte, cu podoabele lor de cap din pene de pescăruş şi robele minuţios brodate, se împiedicaseră unii de alţii pe drum încoace, având în vedere cât de lungi le erau mânecile, asemenea unor trene colorate.

Aşa se îmbracă mereu? m-a întrebat Kiki.

— Ca o paradă de păuni? am comentat zeflemitor. Numai când vin în Kiata.

Între A'landi şi Kiata exista o rivalitate veche, de pe vremea întemeierii împărăţiilor noastre. Luând în considerare copacii proaspăt tăiaţi, felul în care străluceau băncile lăcuite din afara sălilor

şi uniformele călcate la dungă ale servitorilor, mi-am dat seama că ne jucaserăm din plin partea în această competiţie trivială.

Probabil că ofeream o privelişte cu adevărat dezagreabilă, cu mantia unei santinele pe umeri şi cu nisip curgându-mi din conduri şi alge de mare în păr!

Întoarcerea mea i-a uimit pe toţi cei care m-au recunoscut: pe doamnele şi pe lorzii îngenuncheaţi în afara templului, dar şi pe preoţii agitaţi de la baza scărilor. Până şi gărzile şi-au smucit capetele în direcţia mea, privindu-mă insistent când am trecut pe lângă ele.

— Prinţesă Shiori! a exclamat unul dintre preoţii din faţa uşilor templului, tulburat de sosirea mea. Nu ni s-a spus că v-aţi întors.

— Am revenit, am zis cu cea mai autoritară voce de care eram capabilă. Acum, deschideţi uşile!

— Mă tem că aşa ceva nu este permis, nici măcar pentru domnia voastră, Shiori'anma, a răspuns el. Ceremonia a început deja, iar ei sunt în mijlocul rugăciunilor…

— Nu voi scoate niciun sunet! l-am asigurat. Nimeni nu va observa că intru.

— Dar, Alteţă…

Nu-mi stătea în fire să le acord prea multă atenţie preoţilor şi nu aveam de gând să încep de acum. Cu o ridicare a braţelor şi o şoaptă adresată copacilor, am chemat o rafală de frunze la intrarea grandioasă a templului.

Au zburat şi s-au lipit de chipurile preoţilor asemenea unor măşti de hârtie, iar bărbaţii au strigat după gărzi în timp ce urcam şovăitor treptele templului.

Apoi am intrat şi, ţinându-mă de promisiune, n-am scos niciun sunet şi am închis cu grijă uşile grele. În pofida precauţiei, tot am atras atenţia asupra mea.

În templu nu am dat peste mulţimea aşteptată, formată din sute de invitaţi, ci peste o adunare restrânsă; deşi stăteau cu spatele la mine, am recunoscut siluetele tatei şi ale fraţilor mei. Lângă Andahai se afla o tânără. Mai erau prezenţi înaltul preot, doi călugări şi câţiva oficiali a'landani.

Nu l-am zărit pe Takkan. Şi nici măcar nu am văzut-o pe mireasa lui Reiji.

Unii dintre invitaţi mormăiau şi pufneau, spulberând din când în când liniştea ceremoniei. Am început să regret că m-am furişat

înăuntru – până când fraţii mei s-au întors.

Cât de straniu şi de minunat era să-i văd pe toţi, stând lângă tatăl nostru şi îmbrăcaţi în veşmintele lor regale elegante, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat! Imaginea familiară mi-a dat speranţa că mi-aş putea redobândi vechea viaţă.

Toţi şase m-au întâmpinat cu zâmbete orbitoare, surpriza şi bucuria destrămând aerul scorţos al ceremoniei. Chiar şi Reiji, care stătea în genunchi în centrul templului, lângă un tablou al prinţesei Sina Anan, viitoarea lui soţie, a încuviinţat din cap.

Îndrumată de îndrăzneală, am aruncat o privire către tata, nădăjduind că avea să mă întâmpine la rândul lui. Dar împăratul a reacţionat ca a'landanii. Cu o mişcare scurtă, s-a întors cu faţa spre înaltul preot.

Dezamăgirea mi-a urcat până la ochi într-un val arzător; mi-am muşcat interiorul obrazului şi m-am făcut mică într-un colţ, aşteptând sfârşitul ceremoniei. Din păcate, din moment ce abilitatea lui Kiki de a desluşi emoţiile umane lipsea cu desăvârşire, nu a simţit că vreau să fiu lăsată în pace.

Am crezut că fratele tău se căsătoreşte cu o prinţesă a'landană, a chicotit pasărea de hârtie. *Nu văd nimic altceva în afară de o bucată de pergament.*

Am ridicat din umeri.

Cine e fata aceea de lângă Andahai? Mi s-a părut că sosirea ta a neliniştit-o.

Chiar aşa? Fusesem atât de fericită să-mi văd familia, încât abia o observasem. Cu ochi ovali şi buze de culoarea murelor, împrumuta ceva din delicateţea florilor de liliac brodate pe jacheta de nuanţa lavandei. Îşi ţinea mâinile în poală, sfioasă, iar dacă straiele bogat ornamentate îi provocau vreun disconfort, îl tăinuia cu măiestrie. Avea postura elegantă şi graţioasă pe care profesorii mei renunţaseră de mult să mi-o insufle.

— Yihei'an Qinnia, am spus. Logodnica lui Andahai. Andahai ar fi trebuit să se căsătorească toamna trecută cu ea, la doar câteva săptămâni după ce Raikama îmi transformase fraţii în cocori şi ne alungase pe toţi. Evident, nunta fusese amânată.

I-am studiat pe fratele meu şi pe logodnica lui. Stăteau cu capetele înclinate unul spre altul, iar umerii li se atingeau. Această latură tandră a lui Andahai reprezenta ceva nou pentru mine. Pe de altă parte,

fusesem plecată o jumătate de an.

Multe se schimbaseră. Nici tata nu mai era acelaşi.

Îmbătrânise în perioada în care fusesem pe tărâmul dragonilor. Pe frunte îi apăruseră cute noi, adâncite de o melancolie care nu existase înainte.

Îmi doream atât de mult să-l văd, să-i vorbesc şi să-l fac să zâmbească, dar nici măcar o dată nu şi-a mai întors privirea spre mine. Cu fiecare minut înghiţit de negura timpului, durerea din inimă mi se înteţea. Speram că nu e furios – sau dezamăgit – că plecasem.

În cele din urmă, un gong a reverberat dintr-un capăt în altul al sălii, iar fraţii mei s-au năpustit spre intrarea în templu, nerăbdători să mi se alăture, îmbrăţişându-mă şi asaltându-mă cu întrebări într-un mod defel princiar.

— Când te-ai întors, surioară? a vrut să ştie Wandei, cel îngrijorat.

— Ar fi trebuit să ne spui că te întorci! m-a mustrat Andahai, cel mai mare dintre noi.

— Arăţi bine! mi-a spus Benkai, cel grijuliu.

— Arăţi diferit, a observat Hasho, cel sincer.

— Dar cu ce eşti mai exact îmbrăcată? s-a interesat Yotan, deja concentrat pe un detaliu irelevant.

Am întrezărit şi alte întrebări în ochii fraţilor mei, unele secrete, referitoare la magie şi la Ai'long, dar niciunul dintre ei nu le-a rostit cu voce tare. Urma să acordăm mai târziu timp pentru astfel de curiozităţi.

I-am cercetat din nou pe a'landani şi pe miniştrii din sală. Zâmbete politicoase le încordau expresiile, asemănătoare cu cele ale santinelelor de pe plajă, când mă văzuseră prima dată.

— Mi-au crescut coarne pe cap cât am stat în Ai'long? l-am întrebat în şoaptă pe Benkai. De ce se holbează toată lumea?

Trăsăturile frumoase ale lui Benkai s-au destins îndeajuns cât să permită afişarea unui zâmbet.

— În caz că nu ştiai, tocmai ţi-ai făcut apariţia la o nuntă de stat, după ce le-am spus a'landanilor că te afli în Gaijha, studiind Cântecele Amărăciunii şi Epopeile Războiului şi ale Datoriei.

Am tresărit, nemulţumită de răspuns.

— Ar fi trebuit să le spui că studiez arta gastronomiei. Cel puţin ar fi fost o scuză credibilă.

Benkai a râs scurt, iar ceilalţi fraţi ai mei doar au zâmbit. Hasho,

care fusese dintotdeauna cel mai puţin destoinic la păstrarea secretelor, şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, părând neliniştit. Ce îmi ascundeau?

— Ai întârziat, ca de obicei, Shiori, m-a mustrat din nou Andahai, dar de data asta cu o urmă de amuzament în ochi. Îţi aşteptăm întoarcerea de luni bune. Mi-ai ratat nunta, dar cel puţin nu ai ratat-o şi pe cea a lui Reiji.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că Andahai se însurase cât fusesem plecată, însă tot m-a surprins vestea şi am rămas cu gura căscată.

— Eşti însurat?

— A fost o ceremonie restrânsă, în cele o sută de zile de la moartea Raikamei, mi-a explicat el, strângând din buze. Am vrut să aştept, dar... dar nu ştiam când urma să te întorci.

Aş fi înţeles, chiar şi fără explicaţie. Nici eu nu ştiusem când urma să mă întorc. Şi, din câte se părea, tata avea nevoie de toate alianţele pe care le putea încheia ca să protejeze Kiata.

— Permite-mi să te prezint soţiei mele, prinţesa Qinnia.

Aceasta a înaintat cu timiditate. De aproape, era foarte palidă, cu umbre agăţate de obraji. La prima vedere, părea că a pierdut recent în greutate. M-am înclinat repede, înainte ca ea să observe că o analizăm făţiş şi ca ochii să ni întâlnească. Era reacţia corespunzătoare: în calitate de prinţesă moştenitoare, mă depăşea în rang.

— Te rog, Shiori'anma, nu trebuie să te înclini...

— E onoarea mea, am spus, plecându-mă şi mai mult, apoi mi-am îndreptat spatele şi am zâmbit larg. Şi spune-mi Shiori, te rog – slavă Firelor că nu voi mai fi singura prinţesă a Kiatei! Presupun că asta înseamnă că îmi poţi lua locul la rugăciunile de dimineaţă?

— Glumeşte! şi-a asigurat Andahai soţia.

Mi-am golit expresia de orice urmă de neastâmpăr.

— Întotdeauna mi-am dorit o soră mai mare. Bine ai venit în familie! Poţi să-i deosebeşti deja pe gemeni?

Mi-a răsplătit întrebarea cu un surâs.

— De săptămâna trecută. Yotan are o aluniţă pe bărbie şi, spre deosebire de Wandei, zâmbeşte mereu.

— Wandei mai are tendinţa să-şi mijească ochii când se uită în depărtare, a adăugat Reiji, care ni s-a alăturat în cele din urmă. În copilărie, a petrecut prea mult timp citind la lumina lumânărilor.

L-am îmbrăţişat pe Reiji. Când m-am îndepărtat, i-am scuturat

nisipul de pe straiele de ceremonie.

— Unde e mireasa *ta?* l-am întrebat.

— Încă în A'landi. E o căsătorie prin reprezentanţi.

— Vrei să spui că nu vine?

Cu ochii aţintiţi asupra a'landanilor rămaşi în templu, Reiji mi-a explicat în şoaptă:

— Trebuie să mă duc în Japor şi să mă căsătoresc cu fiica khaganului, astfel încât să putem instaura pacea.

— Vei fi un ostatic acolo!

— Vreau să merg, a spus Reiji. Andahai şi Benkai şi-au îndeplinit întotdeauna îndatoririle. A sosit momentul să fac şi eu ceva util.

Nu am distins amărăciune în vocea fratelui meu. Vorbise pe un ton relaxat şi mi-am dat seama că era sincer. Prin urmare, nu înţelegeam de ce cuvintele lui mi-au împovărat inima.

— Când pleci? l-am întrebat, dar Reiji nu a avut ocazia să-mi răspundă.

Toţi cei şase prinţi au făcut imediat un pas în spate şi, aliniaţi unii lângă alţii, şi-au înclinat capetele. Tata se afla chiar în spatele meu.

Am apelat la tot autocontrolul de care eram în stare ca să le urmez exemplul şi să nu-mi ridic privirea. Nu-l mai văzusem pe tata de când eu şi fraţii mei fuseserăm blestemaţi. Mai presus de orice, îmi doream să-l îmbrăţişez la fel de mult ca pe oricare dintre ei şi să răspund la sutele de întrebări pe care, fără îndoială, le avea. Dar reţinerea mea s-a dovedit a fi alegerea înţeleaptă.

— Ai fost plecată luni întregi şi n-am primit defel veşti de la tine, mi-a reproşat împăratul, apoi, la întoarcere, întrerupi cu insolenţă o ceremonie sacră! Şi faci de ruşine Kiata în faţa emisarilor a'landani!

M-am făcut mică în faţa lui.

— Tată...

— Te vei întoarce imediat în camera ta! a continuat, după care s-a îndreptat spre ieşirea din altar. Îmbracă-te cu ceva adecvat unei prinţese imperiale şi aşteaptă-mi vizita! Ai multe explicaţii de dat.

CAPITOLUL 17

MUSTRAREA NECRUŢĂTOARE A TATEI M-A URMAT TOT drumul până în cameră, ca un junghi ascuţit, aşa că mi-am ţinut buzele ferecate în compania Qinniei. Noua mea cumnată insistase să mă însoţească şi, cu o bunăvoinţă înduioşătoare, a umplut tăcerea cu povestioare despre cum îşi ocupaseră timpul Andahai şi fraţii mei cât fusesem plecată. Un gest amabil, datorită căruia am prins şi mai tare drag de Qinnia.

Ar trebui să te împrieteneşti cu ea, m-a îndemnat Kiki din interiorul mânecii. *Pare drăguţă.*

Nu azi! Nu aveam dispoziţia necesară.

— Am ajuns! a anunţat Qinnia, împingând în lături uşile glisante.

Am păşit înăuntru. În subconştient, fusesem plecată doar o săptămână; mi-am amintit exact cum îmi lăsasem camera. În dezordine, cu turnuri din perne de mătase lângă pat şi cu haine şi farfurii pe jumătate golite împrăştiate pe podea. Dar totul fusese aranjat şi strâns, chiar şi micul cuibuşor de perne pe care îl amenajasem pentru Kiki. Cearşafuri de doliu, de nuanţa fildeşului, atârnau la ferestre, iar suluri şi plăcuţe de rugăciune îmi înconjurau patul, dorindu-mi o călătorie în siguranţă spre viaţa de apoi.

— Voi trimite pe cineva să ia toate astea, mi-a spus Qinnia, părând mai afectată decât mine în privinţa aranjamentelor de doliu. După ce ai plecat, împăratul a ordonat să fie puse din nou.

— E în regulă! am asigurat-o. Nu mă deranjează.

M-am îndreptat direct spre camera de baie, conştientă de picăturile de apă sărată dintre degetele de la picioare şi de greutatea nisipului aflat în continuare în păr.

— Ar fi indicat să mă îmbăiez. Pun pariu că miros oribil!

Qinnia m-a urmat îndeaproape.

— Vei avea nevoie de ajutor cu asta.

A fluturat o mână spre sutele de nasturi ai rochiei roz dăruite de dragoni. Avea să îmi fie imposibil să-i desfac pe toţi de una singură.

— O! am exclamat cu timiditate. Mulţumesc!

Cu grijă, a început să descheie nasturii din buclele de prindere.

— Ce material splendid! a murmurat ea. Cusăturile sunt mai fine decât orice am văzut vreodată.

În afară de câteva observaţii pline de tact, Qinnia nu mi-a pus întrebări în privinţa locului în care fusesem plecată, a cicatricilor de pe degete sau a şuviţei albe din păr. Poate că, mai târziu, avea să-l tragă de limbă pe Andahai. Sau poate că ştia deja răspunsurile.

— Gata! a zis ea când a terminat de desfăcut nasturii. Vrei să-mi trimit slujnicele să spele şi să repare veşmântul?

— Nu-i nevoie.

Am aruncat o ultimă privire spre rochie şi mi-am amintit cuvintele de rămas-bun ale lui Seryu, cu inima străbătută dintr-odată de un junghi dureros.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru propunere, dar o voi păstra aşa cum este!

Am dispărut singură în camera de baie, apoi, când am revenit, îmbrăcată într-o rochie simplă şi purpurie, cu fluturi brodaţi, soarele de vară îmi scălda dormitorul.

Qinnia dădea jos cearşafurile de doliu, unul câte unul. Respira greu.

— Lasă-mă să te ajut! m-am oferit, dar trecuse deja la ultimul dintre ele. Eşti prinţesa moştenitoare, nu ar trebui să...

— Nicio sarcină nu este sub demnitatea unei prinţese, mi-a zis ea cu un zâmbet. O lecţie învăţată de la mama. Dimpotrivă, fiecare sarcină îţi întăreşte puterea.

Drept răspuns, buzele mi s-au arcuit uşor. Asta ar fi spus Raikama!

Din moment ce Qinnia părea obosită, am sfătuit-o să ia loc, însă cumnata mea a clătinat din cap.

— Ar trebui să plec! Tatăl tău poate sosi în orice clipă, a spus ea, apoi mi-a atins braţul, temperând orice fel de reacţie din partea mea. Andahai nu ar vrea să-ţi spun asta, dar ar trebui să ştii – când Înălţimea Sa Imperială s-a trezit din somnul iernatic, prima persoană de care a întrebat ai fost tu, Shiori!

Mi-am ridicat capul.

— A întrebat de *mine?*

— Împăratul te-a jelit în toate lunile în care ai fost plecată, a continuat Qinnia, care şi-a împăturit cearşafurile de doliu peste braţe. A crezut că ai murit împreună cu mama ta vitregă şi nimic din spusele fraţilor tăi nu l-a putut convinge că eşti încă în viaţă!

Am simţit înţepături fierbinţi la coada ochilor. Nu găseam cuvintele potrivite.

— Mă bucur că mi-ai spus!

M-a strâns cu putere de braţ.

— Iar eu mă bucur că te-ai întors! Ne vedem la cina în familie!

După ce a plecat, Kiki mi-a zburat din mânecă. Veşnic neştiutoare în privinţa emoţiilor umane mai delicate, nu a avut nicio reacţie când m-a văzut stând într-un colţ, clipind ca să-mi astâmpăr lacrimile.

A fost cât pe ce! a exclamat ea. *Qinnia aproape că ţi-a văzut perla din traistă. Ar fi bine să o ascunzi înainte să vină tatăl tău!*

Cuvintele ei mi-au atras atenţia. Aproape că uitasem de perlă. Şi de fragmentul din oglinda adevărului.

Tata încă nu sosise, aşa că am strecurat repede bucata de sticlă în cutia în care păstram scrisorile lui Takkan şi mi-am deschis traista. În pofida exteriorului zgâriat şi îmbibat cu apă, căptuşeala de lemn din interior nu avusese de suferit în urma aventurii mele marine.

Am scos perla, îngrozită de momentul în care aveam să fiu nevoită să le explic fraţilor mei că se află în continuare în posesia mea şi că trebuie să merg în Insulele Uitate ale lui Lapzur.

De îndată ce am atins-o, cele două jumătăţi s-au îndepărtat puţin. M-a tulburat starea curentă a perlei, pentru că fisura era mai lungă şi mai adâncă decât oricând.

— După ce voi pune capăt ameninţării demonilor, îmi voi găsi drumul spre Lapzur! i-am jurat perlei. Te voi duce acasă!

În adâncul sufletului, m-am temut că îndeplinirea promisiunii faţă de Raikama reprezenta doar primul pas al întoarcerii *mele* acasă. Că lipsea într-adevăr o bucată din mine şi că, în ciuda recuperării ei, urma să mă simt în continuare precum zmeul pe care-l pierdusem cândva, zburând aninat de un fir nesfârşit.

Însă cel puţin drumul meu căpătase o direcţie. Raikama se baza pe mine.

Pe cât am putut de atent, am înfăşurat perla într-un cearşaf de culoarea fildeşului şi am vârât-o în fundul dulapului.

— Rămâi acolo deocamdată! i-am cerut. Nu-ţi va folosi la nimic să mă urmăreşti prin palat. Oamenii vor pune întrebări.

Bănuiesc că ar trebui să rămân şi eu în camera ta, a spus Kiki în timp ce se tolănea pe o grămadă de perne de mătase. *Sinceră să fiu, chiar nu mă plâng. Sunt încântată că m-am întors! Deşi tu vei fi*

următoarea, nu-i aşa?

— Următoarea să ce?

Să te căsătoreşti. Cu Băiatul cu Ridichile.

Aşa îl poreclise Kiki pe Takkan, o amintire a zilelor când lucrasem ca bucătar în fortăreaţa lui.

La auzul numelui său, aproape că am zâmbit, dar căsătoria era ultimul lucru la care mă gândeam. Fusesem plecată timp de şase luni. N-am îndrăznit să presupun că legătura noastră îşi putea relua făgaşul din punctul rămas.

— Probabil că s-a întors în Iro, am spus.

Kiki s-a lăsat pe spate pe o pernă, îngropându-şi capul sub ciucurii argintii.

La cât de bine îl cunosc, mă îndoiesc profund de asta.

— Nu contează! Trebuie să plec destul de curând. Perla aproape că s-a spart în două.

Vestea nu-l va bucura pe tatăl tău. E destul de supărat că ai plecat.

— Nu mă îngrijorează reacţia tatei! am minţit.

La o fracţiune de secundă după ce am rostit cuvintele, uşile au alunecat în lături.

Mi-am îndreptat imediat postura şi am făcut o plecăciune adâncă în faţa împăratului Kiatei, care a intrat cu paşi mari în cameră. După toate confruntările şi primejdiile din Ai'long, o întâlnire cu tata, departe de ochii lumii, nu ar fi trebuit să mă neliniştească. Totuşi, când şi-a suflecat mânecile, mi-am adunat curajul. Cea mai cumplită formă de mustrare era cea pe care ştiam că o merit.

— La 17 ani eşti încă la fel de neobrăzată ca o copilă, a spus tata. Te-ai făcut de râs în faţa a'landanilor!

— Iartă-mă, tată! am zis pe un ton supus şi împăciuitor, în contrast cu mânia din vocea lui.

— Să te iert? Acţiunile tale au adus o ruşine profundă asupra familiei noastre. Îndeosebi asupra lui Reiji! E un miracol că nunta în sine nu a fost anulată!

Am îngenuncheat la picioarele lui, pregătită pentru mai multe dojeni.

— Ştiu că n-ar fi trebuit să fiu atât de impulsivă, dar n-am vrut să ratez nunta lui Reiji. Am ratat deja atât de multe!

— Mă dezonorezi, a continuat tata, apoi, spre surprinderea mea, a răsuflat prelung. Şi totuşi, nu m-aş fi aşteptat la nimic altceva din

partea celui mai mic dintre copiii mei.

În ciuda cuvintelor dure, când mi-am ridicat privirea, tata zâmbea.

O umbră a unui surâs, dar tot mi-a încălzit inima.

— Mă bucur că ai venit să ne vezi imediat, Shiori!

Şi-a deschis braţele şi mai că am zburat în îmbrăţişarea lui, la fel ca în copilărie.

— Mi-a fost dor de tine, tată! am şoptit.

— Şi mie de tine, draga mea fiică! a spus el. M-am rugat în fiecare zi să te întorci. Se pare că zeii m-au auzit.

M-am desprins din braţele lui şi mi-am reluat locul, dându-mă îmbleticit câţiva paşi înapoi.

— N-am declanşat un război pentru că am întrerupt ceremonia, nu-i aşa? Ştiu că a'landanii pun mare preţ pe tradiţiile lor...

— N-ai declanşat un război, m-a liniştit tata. În cel mai rău caz, ambasadorii vor răspândi vestea că cea mai tânără prinţesă a Kiatei este lipsită de respect şi obraznică, dar nu pun prea mare preţ pe părerea a'landanilor.

— Oricum, e adevărat, am recunoscut pe ocolite.

— Aşa să fie? Mi se pare că te-ai schimbat mult, fiica mea. De fapt, şi tu, şi fraţii tăi v-aţi schimbat mult.

A atins plăcile de rugăciune stivuite de Qinnia pe masa din colţ, iar expresia i-a devenit gravă.

— Când aţi dispărut cu toţii, o parte din spiritul meu a murit. Abia a început să se întoarcă.

Ce bine ar fi fost să ştiu cum să-l consolez! Tatăl cu care crescusem nu avusese niciodată nevoie de alinare. Nu atâta vreme cât Raikama îi fusese alături.

— Cât ai fost plecată, a spus el solemn, mama ta vitregă mi-a împărtăşit că visa adesea că trăieşti. Vorbele ei m-au liniştit mai mult decât îţi poţi închipui.

Raikama îi dezvăluise că suntem în viaţă? Ce ironie, având în vedere că ea fusese cea care ne blestemase!

Am simţit o înţepătură uşoară în piept.

— Am fost cu ea când a murit, am şoptit. M-a rugat să-ţi spun că-i pare rău. A ţinut foarte mult la tine!

Chipul tatei a părut să se lungească şi să se subţieze deopotrivă, fantomele tăinuite în ochii lui ieşind la suprafaţă.

— Fraţii tăi mi-au zis că ai plecat într-o călătorie la rugămintea ei, a

continuat el. Una care ţi-a purtat paşii cu mult dincolo de tărâmul nostru.

— Până în Ai'long, am confirmat.

— Regatul dragonilor... a murmurat el. Nu le-am dat crezare, dar chiar arătai ca şi cum ai fi ieşit din mare când ai sosit. Nimeni nu a vrut să-mi spună de ce ai plecat sau de ce ultimele ei dorinţe te-au trimis într-un asemenea loc.

— Fraţii mei nu au ştiut.

Tata a dat încet din cap, înţelegând.

— Mama ta vitregă avea un talent aparte la păstrarea secretelor. Am jurat să nu o întreb nicicând de ale ei, chiar dacă uneori era dificil.

— O promisiune ţinută valorează cât o mie de secrete, am zis, recitând proverbul pe care ni-l spunea mie şi fraţilor mei.

— O lecţie uşor de predat copiilor mei. Nu la fel de uşor de predat mie însumi, a adăugat tata cu un oftat. Deşi nu-mi place să recunosc un asemenea lucru, presupun că, în mare parte, ai moştenit curiozitatea de la mine.

I-am oferit un zâmbet stins. Eu şi fraţii mei juraserăm să nu-i spunem niciodată tatei despre blestemul pe care Raikama îl aruncase asupra noastră şi nici că se căsătorise cu o vrăjitoare. El credea că lordul Yuji poruncise ca fiii să îi fie preschimbaţi în cocori şi ca fiica să îi fie alungată – şi că Raikama fusese ucisă de demoni. Tânjeam să-i dezvălui adevărul, dar adevărul avea să-i aducă numai durere.

— Un secret a împovărat-o mai mult decât oricare altul, a continuat tata. M-am întrebat adesea dacă are legătură cu tine, draga mea fiică.

S-a uitat cu atenţie la pasărea de hârtie situată pe pervaz. Mereu ingenioasă, Kiki stătea nemişcată – o tortură pură pentru ea, fără îndoială. Dacă tata şi-a amintit ce reprezenta cu adevărat, a păstrat tăcerea.

A rostit următoarele cuvinte în şoaptă.

— De când ai fost plecată, am aflat că magia îţi curge prin vene.

Nu mi-a oferit şansa de a confirma.

— Pentru siguranţa ta, am făcut tot ce era necesar pentru a preveni răspândirea veştii.

Mi-am fixat privirea asupra rochiei şi am început să trag de un fir descusut de la unul dintre fluturii brodaţi.

— Asta ar explica multe. Santinelele care m-au găsit... Păreau să se teamă.

Tata s-a încordat, de parcă ar fi pus în balanţă dacă să mă consoleze sau să-mi destăinuie adevărul.

— Kiatanii sunt înspăimântaţi că magia se reîntoarce, mi-a explicat. Locuitorii Gindarei au dormit profund mai bine de o lună, sub efectul unei vrăji de adormire, însă nici măcar până în prezent nu ştim cum s-a întâmplat aşa ceva. Când ne-am trezit cu toţii, fraţii tăi se întorseseră, mama ta vitregă murise, iar tu... tu lipseai. Şi cel mai cumplit lucru dintre toate a fost că oamenii susţineau că eşti sânge-magul Kiatei.

A rostit „sânge-mag" de parcă ar fi fost un blestem.

— Nu crezi că sunt, am spus.

— Nu contează ce cred. Arderea unui sânge-mag este un ritual barbar, căruia i-am pus capăt la începutul domniei mele. Propriul meu bunic a permis moartea ultimului dintre ei pentru a le linişti pe preotesele din Munţii Sfinţi. Indiferent de consecinţe, nu le voi lăsa pe acele eretice să-mi ia singura fiică!

Am tăcut, amintindu-mi ce văzusem în oglinda adevărului.

— Cum rămâne cu demonul Bandur? A evadat din munţi şi atacă Kiata!

Tata s-a cutremurat, surprins că ştiu.

— Kiata e în siguranţă. Şi tu vei fi.

— Dar...

— Există rapoarte conform cărora zonele cu terenuri agricole se confruntă cu un sezon arid, în timp ce ploi abundente năpădesc din cer, o vreme neobişnuită pentru această perioadă a anului în Gindara. Dacă sunt chemat la mai multe şedinţe decât de obicei, acum cunoşti motivele. Toată povestea asta despre demoni este absurdă, nimic altceva decât coşmarul unui copil.

— Nu e...

— E un coşmar, a repetat tata. Abia te-ai întors. Nu-ţi face griji în privinţa problemelor de stat.

Mi-am aţintit ochii asupra cearşafului de nuanţa fildeşului aruncat pe podea. Încerca să mă protejeze, îmi dădeam seama de asta. Mă îndoiam că minţise vreodată pe cineva – nu pe mine şi cu siguranţă nici pe el însuşi.

— Da, tată! am zis, doar ca să putem schimba subiectul. Dar cum rămâne cu Reiji? Chiar pleacă săptămâna viitoare?

— Decizia i-a aparţinut în totalitate, mi-a răspuns tata, cu o oarecare mândrie în glas. Toţi fraţii tăi s-au străduit să-l salveze de la o

asemenea soartă... Benkai s-a oferit chiar să se căsătorească în locul lui cu fiica khaganului.

— Dar în calitate de viitor mare comandant, Benkai deţine un rol prea important pentru a părăsi Kiata! am murmurat, înţelegând raţionamentul lui Reiji.

Iar dacă tata îl trimitea pe oricare dintre fraţii mei mai tineri, khaganul s-ar fi simţit profund insultat.

Trebuia să fie Reiji, al treilea în linia de succesiune.

— Ţara se află într-o situaţie delicată, Shiori, a continuat tata, iar relaţiile dintre comandanţii de război sunt, în cel mai fericit caz, tensionate. Căsătoria lui Reiji cu fiica khaganului va consolida o alianţă atât de necesară cu A'landi, iar uniunea dintre Andahai şi lady Qinnia a adus un sprijin însemnat din partea Ţinutului de la Miazăzi. Iar acum, că te-ai întors... mai avem de discutat şi despre logodna ta.

Inima mi-a săltat în piept, tulburată.

— Logodna mea?

— Da, fraţii tăi mi-au dat de înţeles că ai o părere mai favorabilă despre logodnicul tău decât înainte, a zis tata, mângâindu-şi barba. Dacă e adevărat, ar fi realmente o veste bună!

Roşeaţa arzătoare care mi-a acaparat obrajii a fost un răspuns îndeajuns de grăitor.

— Vom continua discuţia în seara asta, a spus el. Vom lua cina în apartamentul meu – pentru a sărbători atât întoarcerea ta, cât şi căsătoria lui Reiji.

Într-un fel, era o ultimă cină în familie, înainte ca fratele meu să fie nevoit să plece.

— Da, tată!

Un zâmbet i-a jucat pe buze.

— Sunt surprins că nu ai întrebat despre el. Abia aştepta să te vadă, poate chiar cu mai multă nerăbdare decât mine.

Takkan? Mi-am ţinut răsuflarea.

— Am crezut că a plecat acasă. Nu credeam că avea să mai fie aici...

— Lordul Bushian s-a întors acum câteva luni în Iro, a spus tata.

Dezamăgirea a înlocuit numaidecât speranţa.

— Înţeleg...

Zâmbetul împăratului s-a lăţit doar puţin.

— Dar... fiul lui a rămas.

Mi-am ridicat brusc capul. Deodată, lumea se învârtea în jurul meu

şi mă străduiam din răsputeri să-mi menţin vocea calmă.

— Unde e?

— Nu a fost invitat la ceremonie. În acest moment al zilei, bănuiesc că participă la o şedinţă a consiliului. A devenit foarte interesat de...

Asta era tot ce trebuia să ştiu.

— Îţi mulţumesc, tată! am exclamat. Ne revedem în curând!

O luasem deja la fugă.

CAPITOLUL 18

NUMAI PENTRU TAKKAN ERAM ÎN STARE SĂ MĂ AVENTUREZ în Cuibul de Viespi, porecla mea lipsită de afecţiune pentru locul de întâlnire al consilierilor tatei. Însă am fost răsplătită din plin pentru efort.

Iată-l acolo: stătea în primul rând al adunării, cu spatele la fel de drept ca teancul de cărţi din faţa lui. Când l-am văzut, un chicotit mi-a scăpat de pe buze. Dintre toate locurile în care ar fi putut să meargă în această după-amiază minunată de vară, numai Takkan era în stare *să aleagă* să şi-o petreacă înăuntru şi să participe la o şedinţă de consiliu plictisitoare. Orice alt tânăr de vârsta lui s-ar fi plimbat ţanţoş prin Gindara sau ar fi încercat să intre în graţiile altor nobili prin jocuri de cărţi.

Dar nu şi Takkan. Probabil că deja citise fiecare sul de pergament din arhive.

Şi cunoştea numele tuturor miniştrilor şi, de asemenea, pe cele ale copiilor lor.

Ministrul-şef Hawar ţinea o prelegere monotonă şi vorbea încontinuu, însă Takkan chiar era atent. Nu ne-a văzut pe mine şi pe Kiki uitându-ne la el prin fereastra cu zăbrele.

Emoţiile mi-au răscolit inima.

— Se pare că nu a aflat că m-am întors.

Ce-i? a exclamat Kiki. *Ţi-e teamă că te-a uitat?* Dacă şi-ar fi putut da ochii negri peste cap, ar fi făcut-o. *Au trecut şase luni, nu şase decenii! Grăbeşte-te şi intră, înainte să strici surpriza! Vreau ca Băiatul cu Ridichi să cadă de pe scaun când te vede.*

Am zâmbit larg, amuzată de comentariul ei. Înainte să-mi pierd curajul, m-am năpustit pe lângă gărzi şi în Cuibul de Viespi.

Ar fi trebuit să mă impresioneze vioiciunea neaşteptată cu care miniştrii bătrâni au sărit în picioare, dar nici că ar fi putut să-mi pese mai puţin de reacţiile lor. Abia le-am auzit strigătele. „Shiori'anma, te-ai întors!" sau „Shiori'anma, ce te-a îndemnat să dai buzna aici?"

Însă ochii mei erau aţintiţi numai asupra lui Takkan. Kiki a avut dreptate: când m-a văzut, aproape că a căzut de pe taburetul din lemn de trandafir. S-a repezit să se ridice şi să li se alăture miniştrilor într-o plecăciune identică.

— Tu nu! am spus, trăgându-l de braţ.

M-am uitat la consilierii tatălui meu, ignorându-le încruntăturile şi gurile căscate.

— Îl împrumut pe Bushi'an Takkan pentru restul după-amiezii, i-am anunţat. Continuaţi fără el!

Doar ministrul-şef a îndrăznit să-şi arate dezaprobarea. Am simţit o urmă ascuţită de iritare când şi-a ridicat nasul în formă de ciupercă şi a plescăit din limbă.

L-am luat pe Takkan de mână şi l-am tras după mine din sală.

— Fugi! i-am şoptit de îndată ce am ieşit pe uşă.

Am alergat prin grădinile imperiale, animate de bâzâitul libelulelor şi de cântecele găilor, dar totodată scăldate în parfumul copleşitor al crinilor şi al crizantemelor. În cele din urmă, am încetinit abia când ne-am distanţat suficient de privirile indiscrete.

După ce am trecut de primul pod, Takkan m-a întrebat, pe bună dreptate:

— De ce fugim?

— Pentru că putem, i-am răspuns abia respirând. Pentru că, în ultima săptămână, am trăit la aproape 2000 de metri sub mare. Pentru că tatăl meu m-a sfătuit să mă comport ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, iar acesta este primul lucru pe care l-ar fi făcut vechiul meu sine.

— Înţeleg, a zis Takkan, apoi mi-a făcut cu ochiul. Hai să ne întrecem!

A luat-o la goană înainte, iar eu am alergat la rândul meu, strigând după el:

— Nici măcar nu ştii unde mergem!

— Am o bănuială.

Nu s-a oprit şi, naiba să-l ia, se îndrepta în direcţia bună!

Oricât de rapid era, nu avusese decât şase luni la dispoziţie pentru a explora grădinile vaste ale palatului. Nu se puteau compara cu cei 17 ani ai mei. M-am abătut de la potecile cu pietriş, am năvălit printre tufişurile răspândite pe un teren format din roci de calcar plate şi am trecut în viteză pe lângă galeria meditaţiei. Datorită scurtăturii, am ajuns la Pavilionul Norilor – un refugiu ascuns, adăpostit între doi

arbori de begonie – cu câteva secunde înaintea lui Takkan.

Am surâs cu viclenie, savurând expresia uluită de pe chipul lui când şi-a dat seama că-l întrecusem. S-a înclinat, pe de-o parte pentru a-mi recunoaşte victoria şi pe de altă parte pentru a se apleca înainte şi a-şi trage răsuflarea.

— De când ai început să pierzi vremea cu miniştrii, nu prea mai eşti în formă, tinere lord Bushi'an! l-am tachinat. Nu mai alergi în fiecare dimineaţă, aşa cum făceai în Iro?

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet larg, şi am ştiut că nu-mi imaginam lacrimile nevărsate apărute pe neaşteptate în ochii lui.

— Am rămas fără suflu doar pentru că te-am revăzut pe tine, Shiori!

Shiori. Nu se schimbase felul în care îmi rostea numele, ca primele note ale unei melodii pe care adora să o cânte. Deodată, m-am bucurat că mă îmbătiasem şi mă schimbasem.

Roşeaţa mi s-a furişat în obraji.

— Miniştrii cu siguranţă nu te-au învăţat să vorbeşti aşa, am spus în grabă. Parcă ai cita una dintre poeziile de dragoste ridicole pe care profesorii mei mă obligau să le citesc. Ar trebui să ştii că m-au făcut întotdeauna să râd. Nimeni nu este *atât* de romantic!

Takkan zâmbea în continuare.

— Atunci, râzi! m-a încurajat el, cu o voce incredibil de serioasă. Mi-a fost dor de sunetul fiinţei tale!

„Mi-a fost dor de sunetul fiinţei tale!" Numai Takkan putea să îi ofere unei mărturisiri atât de ridicole francheţea de netăgăduit a unui adevăr. Abia mă simţeam în stare să-mi trag răsuflarea, darămite să râd, însă, înainte să mă pot opri, m-am aruncat în braţele lui şi am spus:

— Mi-a fost dor de *toată* fiinţa ta, trup, inimă şi suflet!

M-a îmbrăţişat strâns şi am lăsat ca bătăile năvalnice din pieptul lui Takkan să estompeze tumultul verii. Chiar şi pe această verandă retrasă, cicadele scoteau sunete stridente, iar Kiki, care zburase de mult, vorbea cu celelalte păsări printr-o înlănţuire de ciripituri profunde. Nu exista niciun alt loc în lume în care aş fi vrut să mă aflu.

— Dar cum de ai ştiut de acest lăcaş?

— Hasho mi-a povestit că te ascundeai aici când chiuleai de la lecţii.

M-am strâmbat.

— Trădătorul!

Takkan a râs.

— A spus că e pavilionul tău preferat. Şi a devenit şi al meu.

Poate că fratele meu cel mai mic nu era chiar un trădător. Gândul că Takkan îşi petrece dimineţile aici m-a umplut de bucurie şi mi-l puteam închipui citind sub copaci, pictând sau pur şi simplu gândindu-se... la mine.

— Când te-ai întors? m-a întrebat.

— La revărsatul zorilor. Dar am stat doar câteva ore în palat. Vestea nu a ajuns până la Cuibul de Viespi?

La auzul poreclei, Takkan a ridicat o sprânceană, dar nu a cerut mai multe detalii.

— Am avut şedinţe toată ziua.

— Atunci ar trebui să-mi mulţumeşti că te-am salvat! am spus pe un ton obraznic. Nu ai prefera să fii aici, cu mine, decât cu toţi miniştrii ăia în vârstă şi exagerat de serioşi?

— Eu *sunt* exagerat de serios. Şi mai în vârstă decât tine.

— Doar cu un an, am precizat, zâmbind larg când şi-a dat ochii peste cap. Îţi mai este dor de sunetul fiinţei mele?

Takkan a conturat gropiţa care-mi apăruse în obrazul stâng.

— Mereu.

Şi, uite-aşa, toată faţa mi-a luat foc. Am devenit conştientă de cât de aproape mă aflam de Takkan – stăteam unul lângă altul, cu coatele atingându-ni-se în treacăt – şi de cât de impulsiv fusese din partea mea să-l aduc în grădini, departe de ochii lumii. Nu fusese intenţia mea ca acest moment să fie o întâlnire romantică secretă, dar nimeni nu avea să afle adevărul.

Dacă aveam să fim prinşi, bârfele răspândite urmau să fie savuros de picante. Nu că mi-ar fi păsat.

O iarnă întreagă, locuisem în casa lui Takkan, în Castelul Bushian. Din pricina blestemului Raikamei, mă alesesem cu faţa pe jumătate ascunsă sub un bol de lemn fermecat şi cu gura ferecată, plătind un preţ cumplit pentru fiecare sunet scăpat de pe buze. Totuşi, chiar şi aşa, eu şi Takkan ajunseserăm să ţinem unul la altul.

Mi-a luat mult prea mult timp să-mi dau seama că-l iubesc. În plus, puteam număra pe degetele de la o singură mână de câte ori fuseserăm atât de aproape şi singuri. Nici măcar nu ne sărutaserăm până acum.

Mi-aş fi dorit să fiu îndeajuns de curajoasă, încât să-i dau acel sărut. Simplul gest de a întinde mâna ca să-i ating vârfurile părului îmi

îndemna inima să bată cu putere, dezlănţuit. În urma întrecerii noastre, mai multe şuviţe negre aleseseră să se revolte şi, cât i le-am aşezat în spatele urechii, mi-am lăsat degetele să zăbovească acolo.

Se bronzase puţin datorită verilor toride ale Gindarei. În minte, i-am trasat conturul trăsăturilor – nasul drept, maxilarul uşor rotund, despicătura aproape imposibil de distins din bărbie, cei mai sinceri ochi pe care îi văzusem vreodată.

Zeilor, cât de dor îmi fusese de el!

— La ce te gândeşti? m-a întrebat Takkan.

Să te sărut, am spus în taină, cu o claritate înfricoşătoare, dar, pentru prima oară, raţiunea a avut câştig de cauză, iar cuvintele au rămas nespuse.

— Viaţa la curte nu te-a schimbat, am zis în schimb, pe un ton jucăuş. Nu ai renunţat la inul din Iro pentru brocartul din Gindara. Are chiar şi acea nuanţă stinsă de albastru pe care o purtai în fiecare zi acasă.

— Şi tu arăţi... arăţi la fel. În mare parte.

— În mare parte? am repetat, prefăcându-mă rănită de comentariul lui. Părul nu mi-a devenit verde, iar ochii nu-mi sunt roşii!

— Ochii tăi au rămas neschimbaţi, a consimţit. Plini de şotii şi de râsete. Dar asta – mi-a atins uşor, cu vârfurile degetelor, şuviţa alb-argintie – e ceva nou.

Surprinsă de mângâierea lui, inima mi-a tresărit deopotrivă de entuziasm şi de nelinişte. Eram tentată să mă las purtată de moment şi să fac o remarcă nevinovată, să-i depun un sărut pe obraz şi să-i ignor întrebarea din ochi. Dar nu-l puteam minţi pe Takkan. Şi nici nu voiam.

— E de la folosirea perlei, am mărturisit. Am... am avut nişte probleme cu dragonii.

— Cu prietenul tău, prinţul-dragon? s-a mirat Takkan, ridicând o sprânceană.

— Nu, nu cu Seryu.

Am ezitat, conştientă de faptul că toate aventura încă îmi era atât de proaspătă în minte, încât puteam simţi gustul apei de mare pe buze.

— Regele-Dragon a vrut perla pentru el, i-am explicat. Au apărut câteva complicaţii, dar Seryu m-a ajutat să plec din Ai'long.

— Deci mai ai perla.

Eşti la fel de perspicace ca întotdeauna, Takkan, m-am gândit.

— Da, am răspuns, şi va trebui să plec din nou, în curând, pentru a-

mi îndeplini promisiunea!

— Atunci vin cu tine! Nu vreau să ai de-a face singură cu mai mulţi dragoni.

— N-am fost singură. L-am avut pe...

— Seryu, a zis Takkan, care a tresărit brusc. Ştiu.

Mi-am înclinat capul. Nu-l mai văzusem nicicând reacţionând aşa.

— Am avut-o şi pe Kiki, am adăugat. Nu-mi spune că ai fost gelos pe Seryu!

Takkan şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, în mod clar agitat, şi nu m-am putut abţine – drăcuşorului din mine îi plăcea să-l vadă atât de stânjenit.

— *Chiar* ai fost gelos!

— E un prinţ-dragon! a recunoscut Takkan, oftând. Un prinţ-dragon care te-a dus în regatul lui subacvatic. Şi era evident că ţine mult la tine.

— Că ţine mult la mine? am repetat. Cum ai fi putut să ştii... Nici măcar n-ai vorbit cu el!

— Dacă aş fi avut şansa, aş fi făcut-o.

Tonul lui tăios m-a convins să-mi ascund zâmbetul.

— Toată lumea a văzut că îi pasă de tine. Fraţii tăi cu siguranţă au observat.

O, puteam numai să-mi imaginez ce urmase! Reiji şi Yotan chinuindu-l pe bietul Takkan şi umplându-i capul cu fel şi fel de scenarii în care rămâneam pentru totdeauna în Ai'long şi deveneam o prinţesă-dragon. Din acest punct de vedere, fraţii mei puteau fi cu adevărat diabolici – o trăsătură moştenită şi de mine. M-am străduit din răsputeri să nu zâmbesc, în timp ce Takkan a continuat:

— Am simţit o oarecare alinare ştiind că avea să fie cu tine, când eu nu puteam.

— Dar?

— Dar gândul că ai putea rămâne în Ai'long m-a ţinut treaz mai multe nopţi decât aş vrea să recunosc, a răspuns Takkan. Se spune că apele din Ai'long au puterea să înceţoşeze mintea, chiar să şteargă trecutul. Mi-am făcut griji că ai putea să mă uiţi.

M-am gândit la elixirul pe care aproape că-l băusem.

— Se pare că toate legendele conţin un sâmbure de adevăr, am spus pe un ton blajin. Dar acum m-am întors. Şi nu te-am uitat! l-am asigurat, apoi mi-am atins nasul de al lui şi i-am făcut cu ochiul. Deşi, în

mare parte, am revenit pentru că îţi ador atât de mult sora!

Tensiunea din umerii lui Takkan s-a estompat, iar el a râs scurt.

— Va trebui să-i scriu lui Megari şi să o anunţ că te-ai întors. Mă întreabă încontinuu de tine în scrisorile ei.

— Sper că nu-i supărată pentru că eşti încă aici. Credeam că te-ai întors acasă, în Iro, împreună cu tatăl tău.

— Am vrut să fiu aici când te întorci, a spus Takkan. Am aşteptat pe plajă în fiecare dimineaţă, dar tocmai astăzi membrii consiliului au vrut să se întâlnească pentru a discuta despre...

S-a oprit brusc.

— Pentru a discuta despre ce anume?

O umbră i-a întunecat chipul luminos, şi am bănuit că ştiu răspunsul.

Despre demoni. Despre magie. Despre mine.

— Ar trebui să mă întorc, a zis el. Sunt convins că în Cuibul de Viespi domneşte haosul şi că toţi consilierii *bâzâie.* Nu vreau să ratez ceva important.

— Ce spun ei despre mine? l-am întrebat.

Tata încercase să mă protejeze, dar aveam încredere în Takkan că o să-mi împărtăşească adevărul.

— Miniştrii au fost precauţi de când *ai* dispărut în Ai'long, a spus el după o clipă de ezitare. Eu şi fraţii tăi am încercat să-ţi găsim scuze, dar când s-a răspândit zvonul că eşti vrăjitoare – şi sânge-magul – am ajuns într-un impas, iar eforturile noastre nu au mai avut efectul dorit.

M-am rezemat de peretele verandei, cu faţa pe jumătate ascunsă de umbre şi pe jumătate mângâiată de soare.

— Mă urăsc. Pur şi simplu nu o vor arăta făţiş din cauza tatei.

— Shiori...

Nu i-am dat ocazia să intervină.

— Când am fost în Ai'long, mi s-a oferit şansa de a vedea o frântură din Kiata, am spus cu un nod dureros în gât. Am văzut pădurea cuprinsă de flăcări... L-am văzut pe Bandur evadând din munţi.

De îndată ce am rostit numele demonului, am simţit cum ceva rece ca gheaţa mi se înfăşoară pe furiş în jurul inimii.

— Era liber.

— Aşadar, ştii. Tatăl tău nu a vrut să afli.

— Spune-mi tot!

Takkan a inspirat adânc.

— Chiar şi după ce ai plecat, vraja de adormire aruncată asupra Gindarei a mai ţinut câteva săptămâni bune. Dar, la venirea primăverii, când toată lumea s-a trezit, a fost de netăgăduit că magia se întorsese în Kiata. Oamenii au intrat în panică, iar unii dintre săteni au început să trimită de veste că arborii din pădure mureau. Auzeau strigăte de jale şi râsete în toiul nopţii, din adâncul codrilor. Eu şi fraţii tăi am mers să investigăm şi am descoperit o fisură de-a lungul piscului central.

Aceeaşi fisură pe care Raikama o deschisese pentru a mă elibera din ghearele lui Bandur. Nu aş fi scăpat din munţi fără ajutorul ei.

— O numim breşa, a continuat Takkan. Străluceşte încontinuu, toată ziua şi toată noaptea. Dar, din informaţiile strânse până acum, numai Bandur are capacitatea de a trece prin ea. Ceilalţi demoni rămân înăuntru.

„Magia pe care am folosit-o asupra munţilor nu va ţine la nesfârşit", mă avertizase Raikama.

Ah, dacă aş fi ascultat-o! Folosirea perlei o costase viaţa, însă pentru ce?

O jumătate de an mai târziu, Bandur găsise deja o cale de evadare.

Mi-aş fi dorit ca ea să fie aici. Raikama ar fi ştiut ce să facă.

— A fost văzut stând la pândă în jurul satelor care mărginesc Munţii Sfinţi, a spus Takkan. Am primit rapoarte despre săteni atacaţi, dar demonul pare vlăguit şi nu poate sta mult timp departe de munţi. Până acum, nu a fost zărit în Gindara.

— Situaţia se va schimba odată cu întoarcerea mea, am zis printre dinţii încleştaţi. M-a aşteptat.

N-am mai spus nimic, dar Takkan putea să-mi citească emoţiile contradictorii întipărite pe faţă: *N-ar fi trebuit să mă întorc. Ar fi trebuit să rămân în Ai'long.*

— Orice gânduri îţi tulbură mintea, dă-le uitării! a spus el încet. Aici e acasă. Aici îţi este locul.

De aceste cuvinte mă agăţasem cu îndârjire pe parcursul lunilor lungi în care mă aflasem sub blestemul Raikamei, singură, fără voce şi fără casă, şi cât fusesem în Ai'long, tânjind să-mi revăd familia. Voiam cu disperare să-l cred, dar, în adâncul sufletului, ştiam adevărul: abia când magia avea să aibă un loc în Kiata, urma să-l am şi eu pe al meu.

Nu avea niciun rost să-mi plâng de milă. Ce a fost, a fost. Mă întorsesem şi trebuia să înfrunt consecinţele. *În primul rând, va trebui să-l trimitem pe Bandur înapoi în munţi,* m-am gândit. *Cu cât mai*

repede, cu atât mai bine.

— O să mă duci acolo? l-am rugat pe Takkan. Vreau să văd breşa cu ochii mei.

— Când?

— Nu azi, am spus, dusă pe gânduri. Se va întuneca în curând, iar tata mă aşteaptă la cină. Voi merge mâine.

Am ezitat.

— O să ni te alături, nu-i aşa? La cină, vreau să spun.

Takkan a clipit, nedumerit.

— N-am fost niciodată invitat.

Fireşte că nu fusese! Cina cu împăratul reprezenta o mare onoare, iar ultima interacţiune dintre tata şi Takkan, conform amintirilor mele, mă avea pe mine în prim-plan, sărind pe o fereastră ca să scap de logodna noastră.

— Acum eşti! i-am zis. Vino să mănânci cu noi! Reiji pleacă în A'landi la sfârşitul săptămânii, prin urmare vom avea puţin timp pentru mesele în familie.

M-am înroşit, conştientă că, în mod necugetat, îl inclusesem deja în familia noastră.

Chiar dacă nu aş fi făcut-o, era o invitaţie cu o însemnătate aparte. Toată lumea avea să presupună că ne reluăm logodna.

Nu mă îndoiam că Takkan ajunsese la aceeaşi concluzie după ce mi-a observat reacţia. A început să vorbească, bălmăjind mai multe absurdităţi politicoase despre faptul că nu trebuia să-l invit, dar l-am întrerupt cu o fluturare a mâinii.

Am vorbit peste el, cu o voce fermă:

— Ne vedem la cină!

CAPITOLUL 19

SUBESTIMASEM CÂT DE ÎNCÂNTATĂ AR FI FAMILIA MEA să-l vadă pe Takkan la cină. Din momentul în care prezenţa lui a fost anunţată la uşa împăratului, fraţii mei au început să zâmbească larg, cu gurile până la urechi.

Era evident că Takkan ajunsese să-mi cunoască familia cât fusesem plecată în Ai'long. Când tata şi-a întors privirea, Reiji l-a întâmpinat cu o palmă pe spate, iar Yotan i-a oferit o cupă de lemn, plină cu vin de orez.

— Bea! l-a îndemnat Yotan. Dar nu prea repede! N-am vrea să te clatini beat la prima ta cină *în familie,* nu-i aşa?

Takkan s-a înecat, de parcă aerul i-ar fi rămas blocat în gât, iar eu mi-am ridicat mâneca pentru a-mi ascunde un hohot de râs. Mă puteam baza pe Yotan să destindă oricând şi oriunde atmosfera.

„O să te descurci", i-am spus pe muteşte lui Takkan. Mi-am înăbuşit cu greu impulsul de a-mi întinde mâna după a lui şi de a i-o strânge cu putere.

Era îmbrăcat în albastru – culoarea familiei lui şi culoarea care, în ochii mei adoratori, i se potrivea cel mai bine. O haină simplă de in îi accentua umerii laţii şi, într-un mod enigmatic, cureaua cu şnururi negre din jurul taliei îi oferea atât o înfăţişare robustă, cât şi o alură erudită. „Ansamblul rustic", cum l-ar fi descris Yotan, confirma faptul că Takkan nu-şi ocupase defel timpul observând stilurile vestimentare de la curte. Oricare alt lord s-ar fi înveşmântat în mătase şi ar fi purtat podoabe din jad şi aur la o cină cu împăratul, dar mă îndoiam că astfel de gânduri îi trecuseră vreodată prin minte lui Takkan.

Probabil că-şi făcea mai multe griji în privinţa petelor de cerneală care îi pătau buricele degetelor. Erau veşnic prezente, chiar şi când îl cunoscusem în Iro, deşi nu le văzusem nicicând atât de estompate ca-n seara asta. M-am întrebat cât timp le frecase înainte de cină.

— Bine ai venit, Takkan.' a spus tata, adresându-se tânărului lord îngenuncheat.

— Vă mulţumesc, Majestate!

— Dacă memoria nu mă înşală, cred că e prima oară când Shiori nu a întârziat. Presupun că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Ai dreptate, tată! am spus în locul lui Takkan.

Speram ca răspunsul îndrăzneţ să ascundă cât eram de neliniştită.

— Şi ar trebui să le mulţumeşti şi maeştrilor bucătari. Am auzit că ne servesc cu ouă înăbuşite şi raţă?

Într-adevăr, aşa a fost.

După călătoria mea în Ai'long, m-aş fi mulţumit cu un simplu bol de orez şi supă. Dar a sosit o varietate uimitoare de feluri de mâncare: bucăţi de tofu care se topeau pe limbă precum mătasea lichidă, ouă înăbuşite, la fel de parfumate şi de galbene ca florile de lotus văratice, şi raţă prăjită, cu carnea fragedă şi crocantă deopotrivă, cu un sos savuros pe care mi l-am turnat peste orez.

Ah, ce bine ar fi fost dacă m-aş fi putut bucura de preparate fără ca toţi să mă tachineze în privinţa prezenţei lui Takkan la cină! Până şi Wandei, care de obicei îşi vedea de treburile lui, îşi ridica şi cobora sprâncenele cu subînţeles, dar teatral, ori de câte ori îmi întâlnea privirea.

Fără tragere de inimă, mi-am pus bolul pe masă şi mi-am dres glasul.

— Azi-dimineaţă, tata m-a întrebat dacă aş vrea să am o nouă ceremonie de logodnă cu Bushi'an Takkan, am anunţat, emoţionată. Mi-ar plăcea foarte mult să aibă loc... înainte ca Reiji să fie nevoit să plece în A'landi.

I-am aruncat o privire lui Takkan.

— Dar înţeleg dacă el şi-ar dori să aştepte, având în vedere că familia lui se află în Iro.

Un zâmbet a apărut pe buzele lui Takkan.

— Când vine vorba despre tine, Shiori, am învăţat că cel mai bine este să nu aştept.

Fraţii mei şi-au mascat hohotele de râs cu ajutorul cupelor ridicate, dar, măcar de data asta, nu m-am uitat urât la ei. Şi eu am zâmbit.

— Atunci, aşa rămâne! a spus tata. L-am rugat deja pe Înaltul Preot Voan să aleagă o dată. Ziua de nouă a lunii curente pare să fie de cel mai bun augur.

Adică peste numai trei zile! M-am fâţâit pe scaun, zâmbetul de pe faţa mea pierzându-şi rapid strălucirea. Ar fi trebuit să fiu fericită. Îmi

doream să fiu.

Dar m-am tot uitat la locul gol de lângă tata, unde ar fi stat Raikama, măcinată de promisiunea neonorată.

Takkan ştia că încă mai am perla, dar nu-i spusesem lui – sau oricui altcuiva – că trebuie să merg în Lapzur.

— În cinstea lordului Bushi'an şi a lui Shiori! a spus Andahai, ridicând cupa. Fie ca firele să vă fie înnodate din această viaţă până în următoarea! Vă doresc toată fericirea din lume!

— Şi ce bine că nu mă mai aflu în centrul atenţiei! a adăugat Reiji, bucuros să susţină urarea. Toată săptămâna am sărbătorit căsătoria mea cu o prinţesă de hârtie.

— Aşa e, dar, spre binele tău, sper că-i la fel de frumoasă ca în tablou, a glumit Hasho.

Reiji a pufnit dezaprobator, dar tot şi-a golit cupa dintr-o singură înghiţitură.

Mi-am ridicat propria cupă la buze şi am băut lent Nu-mi plăcuse niciodată vinul de orez, iar acesta era deosebit de amar, de parcă aş fi mestecat frunze nefierte de ceai.

Apoi a început să ardă.

Am scuipat vinul înapoi în cupă, dar otrava s-a răspândit iute. O durere cruntă mi-a străbătut pieptul şi am început să mă sufoc, simţind cum tot sângele mi se scurge din obraji. Cupa de vin mi-a alunecat din mână şi mi-a zăngănit la picioare.

În următoarea clipă, m-am trezit pe podea, cu obrazul lipit de gresia rece.

Lumea s-a învârtit, apoi am distins un sunet: paşi repezindu-se spre mine. Fraţii mei – toţi şase – îmi erau alături, cu feţele înceţoşate contopite într-una singură.

— Otravă! a ţipat Hasho. Cineva să se ducă după ajutor!

Strigătele lui s-au estompat în fundal, şi o vedeam doar pe Qinnia, încercând să-mi desfacă gulerul ca să pot respira. Două spirale de fum negru i s-au învârtejit în ochi şi, pe măsură ce aerul îmi părăsea plămânii, o umbră a învăluit-o. Pielea i-a căpătat o tentă cenuşie, iar pupilele i-au devenit roşii ca sângele.

— Bine ai revenit, Shiori! a spus Bandur cu buzele trandafirii ale Qinniei. Nu m-ai uitat, nu-i aşa?

— Cum... cum de eşti aici? l-am întrebat printre răsuflări. În... în Qinnia?

— Nu-ţi aminteşti?

Mişcându-se lent, Qinnia a luat o mână de curmale roşii şi le-a strivit în pumn, trimiţându-mi un junghi prin inimă. Sucul i s-a prelins printre degete ca sângele, în râuleţe şerpuitoare.

— Sângele tău m-a eliberat. Nu sunt încătuşat de munţi, precum ceilalţi. Am fost aici. Te-am urmărit.

Am făcut ochii mari de groază.

Un zâmbet fals, ireal de grotesc, a schimonosit faţa Qinniei.

— De ce eşti atât de supărată? Ar trebui să-mi mulţumeşti pentru ajutorul pe care ţi l-am acordat cât ai fost plecată. Datorită mie, nouă preotese din Munţii Sfinţi s-au alăturat lordului Sharima'en. Trei au păşit în foc, două în mare, iar celelalte patru... păi, au simţit imboldul stăruitor de a cunoaşte pe propria piele vârful ascuţit al unui pumnal.

Şi-a lins buzele.

— Doar nu puteam să le permit să te ardă şi să te preschimbe într-o grămadă de cenuşă. Sângele tău este prea preţios pentru aşa ceva.

— Ieşi din Qinnia! am şoptit. Las-o în pace!

— Te deranjează faţa ei?

Bandur s-a prefăcut că e bosumflat.

— Pe cine ai prefera să posed? Aş putea fi oricine dintre cei pe care îi cunoşti. Unul dintre servitorii tăi, tatăl tău. Chiar şi dragul tău Takkan.

Gata, până aici! M-am aruncat asupra Qinniei, ţintindu-i ochii.

Slavă măreţilor zei că a ţipat! Andahai a împins-o din calea mea cu o clipă înainte să o fi înjunghiat.

Umbrele au stins luminile felinarelor, însă râsul lui Bandur a ricoşat din perete în perete. *Păstrează-ţi energia, Shiori! Vrei să o ucizi pe soţia prinţului moştenitor? Ea ar muri, nu eu.*

Îngrozită, m-am clătinat înapoi, iar pământul mi-a fugit de sub picioare. Mă aflam pe podea. Hasho încerca să-mi deschidă forţat gura, ca să înghit ceva. Mi-am muşcat buza inferioară, refuzând să beau. Nu mai aveam încredere în nimeni, nici măcar în el.

Nu te mai împotrivi! a zis Bandur. *Fratele tău încearcă să te salveze.*

Sfatul lui n-a reuşit decât să mă facă să-mi înfig şi mai tare dinţii în buză.

Crezi că eu te-am otrăvit? a râs el. *Numai un imbecil te-ar ucide cât eşti legată de perla Spectrului. Deşi trebuie să-ţi fac o mărturisire: mă bucur că nu ai permis ca perla să ajungă în ghearele Regelui-Dragon.*

Umbra lui Bandur mi-a alunecat de-a lungul trupului, pâlpâind deasupra şuviţei albe din păr, în timp ce scotea un sunet jos şi continuu, ca un tors. *M-am temut că urma să-mi fie răpită şansa de a-mi încerca norocul cu perla.*

— *Niciodată!* am spus, fierbând de furie.

Nazayun a dat greş pentru că nu a ştiut cum... să te ademenească. Vocea lui Bandur mi-a ajuns la ureche. *Nu voi face aceeaşi greşeală! Răbdarea este virtutea unui demon, nu a unui dragon.*

Unul dintre fraţii mei mă ciupea de nas şi, în pofida zbaterilor mele, un lichid cald mi-a picurat pe gât. Gustul amar mi-a dispărut aproape instantaneu din gură.

Da, aşa... Respiră! Bandur a inspirat, luându-mi în derâdere răsuflările gâfâite. *Gata, gata!*

Când lumea a început să se limpezească, i-am văzut pe fraţii mei şi pe Takkan stând aplecaţi deasupra mea, evident îngrijoraţi. Qinnia se retrăsese spre peretele îndepărtat.

Din ochi îi ieşeau rotocoale de fum – pe care, aparent, doar eu le vedeam. Pe măsură ce se evaporau în depărtare, încă îl auzeam pe Bandur. *Bucură-te de timpul petrecut acasă, Shiori! Nu lăsa pe nimeni să te omoare înaintea mea!*

Apoi a dispărut brusc, apoi Qinnia a fost zguduită de un fior violent şi s-a prăbuşit pe scaun.

— Sunt bine, a spus cumnata mea, când Andahai s-a dus în grabă la ea.

Avea ochii tulburi şi, după felul în care zâmbea, de parcă ar fi fost uşor ameţită, mă îndoiam că-şi amintea ce se întâmplase.

— Sunt bine, a repetat ea. Ajut-o pe Shiori!

Takkan mi-a verificat pulsul, cu degetele apăsate pe pielea mea, şi m-a aşezat pe scaun.

— Aşa, Shiori! Respiră! încet!

În timp ce inspiram, Hasho mi-a pus o sticluţă în mână.

— E de la Raikama, mi-a zis el. Mai bea dacă încă nu te simţi bine.

De la Raikama?

— Ea ne-a lăsat-o, mi-a explicat fratele meu, observând alinarea pe care mi-o aducea simplul fapt că vorbea despre ea. E un antidot pentru majoritatea otrăvurilor. Trebuie să se fi aşteptat că vom avea nevoie de el.

Într-un final, am încetat să-mi mai muşc buza inferioară. Chiar şi

răpusă de moarte, mama mea vitregă mă salvase.

Ridicându-mă cu greu de pe scaun, l-am apucat de mânecă pe Hasho.

— El a fost aici, i-am şoptit, cu o voce răguşită. Bandur...

Fratele meu şi Takkan au schimbat o privire între ei.

— Eşti sigură? m-a întrebat Hasho.

— Fără îndoială. A... a fost în Qinnia.

M-am uitat pe furiş la ea.

— Se simte bine?

Prinţesa moştenitoare părea la fel de confuză pe cât era de zguduită. A scăpat curmalele din mână, tremurând vizibil în timp ce-şi ştergea petele de pe degete pe un şervet. Nu voia să se uite la mine, o reacţie justificată. Cel puţin ochii îi erau limpezi.

Bandur dispăruse. Deocamdată.

— Eşti rănită? a întrebat-o Andahai pe soţia lui, cu o voce încordată.

Nu auzise ce le spusesem lui Takkan şi Hasho, prin urmare trebuia să fie foc şi pară.

Drept răspuns, Qinnia a dat uşor din cap. Unii dintre servitori s-au încruntat şi le-am putut citi fără probleme gândurile: eram geloasă pe noua prinţesă, înnebunisem cât fusesem plecată. *Eram* într-adevăr o vrăjitoare periculoasă.

Mi s-a uscat gura. Am vrut să le explic totul, dar acum nu era momentul.

— Aş dori să mă retrag, i-am spus tatei cu cea mai joasă şi slabă voce de care eram capabilă. Poate să mă escorteze Takkan până în camera mea?

De obicei, o astfel de răspundere cădea în sarcina lui Hasho sau chiar a lui Benkai, dar tata s-a uitat scurt la Takkan, apoi a încuviinţat din cap.

— Du-te! Şi să nu ieşi din camera ta până nu te chem!

Înainte să plec, am schimbat o privire cu Hasho, ştiind că pot avea încredere în el să conducă investigaţia. Avea să le explice fraţilor mei – în special lui Andahai – ce se întâmplase.

— Ce-ai văzut? m-a întrebat în şoaptă Takkan, de îndată ce am rămas singuri pe hol.

— A fost Bandur.

Am tremurat, încă bântuită de prezenţa demonului.

— Mi-a vorbit – prin Qinnia.

— Ce a spus?

— A fost tare guraliv. S-a lăudat că ar putea poseda trupul oricui, dacă şi-ar dori. A susţinut că nu el a fost cel care m-a otrăvit, însă a precizat că a ucis nouă preotese din Munţii Sfinţi.

Takkan s-a oprit brusc.

— Poate că nu-i o idee bună să mergem mâine la breşă.

— Cum adică nu-i o idee bună? am izbucnit. Bandur ştie că m-am întors. Nu are rost să mă ascund.

— Shiori, a încercat să te omoare!

— N-a fost mâna lui.

— De unde ştii?

Mi-a spus chiar el, aproape am zis, înainte să îmi dau seama cât de ridicolă îmi era explicaţia.

— Trebuie să aibă loc un ritual... pentru a-mi rupe legătura cu perla.

— El vrea să vii la Munţii Sfinţi. O să-i pici direct în capcană!

— Trebuie să văd breşa, am insistat. Pot găsi o modalitate de a-l întemniţa din nou.

Takkan nu a protestat, deşi mi-am dat seama că nu-l convinsesem.

— Hai să discutăm despre asta mâine! a spus el, făcând un pas în spate. Voi sta de pază în faţa uşii.

— Nu eşti garda mea de corp.

— Aşa e! m-a aprobat Takkan. Sunt logodnicul tău. În mod oficial, din nou, începând din seara asta – ceea ce înseamnă că nu mă poţi alunga, a adăugat înainte să se aşeze confortabil într-un colţ. Du-te la culcare!

Încă stăteam în pragul uşii.

— Eşti imposibil, Bushi'an Takkan, am murmurat suficient de tare, încât să mă audă. Îmi plăcea mai mult de tine când purtam bolul pe cap şi habar n-aveai cine sunt.

Era o minciună şi amândoi ştiam asta.

S-a înclinat, complet netulburat

— Ne vedem mâine, Shiori!

Cumva, în ciuda pericolului care ne aştepta, acelea au fost cele mai înduioşătoare cuvinte pe care le auzisem de luni bune.

CAPITOLUL 20

CÂND M-AM STRECURAT ÎN ODAIA LUI HASHO, ABIA răsărise soarele, iar el încă sforăia. Eu şi fraţii mei stăteam în camere interconectate de când mă născusem, aşa că nu era prima dată când le furam hainele pentru a mă furişa din palat. De obicei, le luam pe ale lui Hasho, din moment ce dormitoarele ne erau învecinate. Ce noroc pe capul lui! Îmi îmbrăcasem deja cele mai simple straie, dar îmi trebuia o pălărie ca să-mi ascund părul şi faţa. Hasho avea destule, prin urmare mi-am ales una albastră, care se asorta cu tunica de bumbac în dungi pe care o purtam. În ultima clipă, i-am scos două pumnale din rastelul de arme şi mi le-am prins la centură.

Takkan se trezise deja şi mă aştepta. *Chiar* îşi petrecuse noaptea în faţa uşii mele!

— Unde sunt gărzile? l-am întrebat în loc de salut.

Cel puţin două erau postate în faţa fiecărei camere a fraţilor mei.

— Eliberate din funcţie. La fel şi slujnicele tale. Până când nu este găsit cel care a încercat să te asasineze, tatăl tău n-are încredere în nimeni să te asiste.

Takkan a făcut o pauză ca să-mi studieze deghizarea, ridicând cât se poate de subtil dintr-o sprânceană.

— Să înţeleg că nu te-ai răzgândit în privinţa călătoriei către Munţii Sfinţi.

— Arăt de parcă m-am răzgândit?

Am aranjat cu nerăbdare pălăria lui Hasho, strecurând sub bor câteva fire rebele de păr argintiu. Apoi am bătut uşor cu palma în traistă. Înăuntru se aflau perla şi fragmentul din oglinda adevărului.

— Hai să mergem!

Takkan a făcut un pas în lateral, blocându-mi calea.

— Tatăl tău ţi-a interzis să ieşi din cameră.

— Dacă ar fi vrut să-l ascult, nu ar fi trebuit să mă mintă în privinţa demonilor.

— Şi fraţii tăi mi-au cerut să mă asigur că rămâi aici.

— Atunci ei fi ar trebui să-mi păzească odaia, nu tu! N-am nevoie de permisiunea lor – sau de a ta – ca să plec.

Am trecut cu paşi mari pe lângă Takkan, care şi-a încleştat maxilarul, o dovadă vădită că-mi dezaproba decizia. Şi Kiki îi împărtăşea părerea, doar că şi-a exprimat mult mai vocal nemulţumirea.

Încă ai capul plin cu apă de mare, Shiori? Cineva a încercat să te omoare aseară! Ar trebui să rămâi acasă, unde eşti în siguranţă.

— În siguranţă? am repetat. Bandur a fost în palat. A posedat-o pe Qinnia…

Mi-am strâns pumnii.

— Nu m-am întors din Ai'long doar ca să stau cu mâinile în sân! O să-l găsesc.

Dar…

— Oricine a încercat să mă omoare se află în palat. Nu se va opri doar pentru că sunt închisă în cameră. Voi fi mai în siguranţă afară.

Pasărea mea de hârtie l-a tras pe Takkan de păr, rugându-l astfel să o susţină.

Înainte ca el să poată vorbi, l-am avertizat:

— Nu o să reuşeşti să mă faci să mă răzgândesc! Poţi să mă însoţeşti sau pot pleca singură.

Însă Takkan nu s-a clintit din loc. Pe Firele lui Emuri'en! Uitasem cât de încăpăţânat putea fi!

— Shiori, te rog să rămâi în camera ta!

— Dă-te la o parte! am poruncit cu trufie, ridicându-mi mâna la fruntea lui. Seryu m-a învăţat o vrajă de somn şi nu mi-e frică să o folosesc asupra ta.

Un muşchi a tresărit în maxilarul lui Takkan, care a încercat din nou să mă înduplece, de data asta cu o voce blândă.

— Gândeşte-te la ce s-a întâmplat noaptea trecută…

— *Chiar* mă gândesc la noaptea trecută! Există un demon în libertate, iar eu sunt singura care îl poate opri.

Am vârât-o pe Kiki în pălărie înainte să protesteze şi ea.

— Acum, ai de ales: fie vii cu mine în calitate de garda mea de corp, fie tragi un pui de somn şi mă întâmpini când mă întorc.

— Porţile vor fi închise…

Porţile reprezentau ultima mea grijă.

— Ştiu o scurtătură.

Deşi Takkan nu a rostit nici măcar un singur cuvânt, i-am simţit confuzia când, în loc să mă îndrept spre porţile principale, l-am condus tot mai adânc în inima palatului. Am evitat cele mai intens circulate coridoare şi pasaje, trecând prin livada de citrice şi grădinile de piatră până când am ajuns la locul pe care îl iubisem şi de care mă temusem odinioară.

— Apartamentele numite Poarta Lunii, am şoptit, glisând în lături uşile de lemn.

Liniştea întotdeauna înstăpânise reşedinţa Raikamei, însă, chiar şi aşa, am simţit un zbucium lăuntric când nu am văzut gărzi postate în fiecare colţ sau slujnice care să se plimbe dintr-o cameră în altă, îndeplinindu-şi sarcinile. Înăuntru, buchetele de crizanteme şi mirosul stătut de tămâie mi-au inundat nările – arome de rugăciune şi doliu.

Uşile către camera ei de audienţă erau larg deschise, ceva ce nu s-ar fi întâmplat nicicând pe vremea când trăia Raikama. Nu accepta mulţi vizitatori.

Şovăind, am făcut un pas în reşedinţa ei.

— În copilărie, ne fugăream una pe alta în această cameră, am spus, arătând spre pereţii aurii. Apoi, după ce ne lua ameţeala, ne îndopam cu prăjituri şi piersici şi pretindeam că trăim pe lună.

Îmi lipseau cu atâta ardoare acele vremuri, încât mă durea să respir.

— Într-o zi, m-am strecurat în grădina ei şi i-am pierdut încrederea. Ultima dată când am venit aici, am crezut că tata mă chemase ca să-mi cer iertare faţă de ea, dar altul i-a fost motivul. Mi-a anunţat logodna... cu tine.

Spre meritul lui, Takkan nu a tresărit. Pe de altă parte, ştia cât de mult nu-mi dorisem să mă căsătoresc cu el.

— Îmi închipui că n-ai primit prea bine vestea, a comentat.

— Aş fi preferat o condamnare la moarte, am răspuns sec. Am plâns într-un asemenea hal, încât tata aproape că ne-a anulat chiar atunci logodna, dar Raikama nici nu a vrut să audă de aşa ceva.

Chiar şi după atâţia ani, amintirea era la fel de clară.

Mă aruncasem pe podea, aproape sărutând lemnul când m-am înclinat.

Sperasem că o asemenea reacţie avea să-mi câştige compasiunea tatei, dar mă înşelasem.

— Ai terminat să te dai în spectacol? mă întrebase el.

Aveam doar nouă ani, dar eram destul de familiarizată cu accesele de furie ale împăratului ca să ştiu că situaţia era deosebit de gravă când nu părea supărat. Îmi vorbise cu o voce monotonă, doar o urmă extrem de fină de nemulţumire punctându-i cuvintele.

Comportamentul Raikamei nu reuşise decât să-mi sporească neliniştea. Nu se mişcase deloc. Nu spusese absolut nimic.

— Mamă vitregă! strigasem şi mă aruncasem la picioarele ei. Te rog, nu mă alunga pentru că te-am ofensat!

Îmi lipisem fruntea de podea, renunţând complet la mândrie.

— O să fiu cuminte! Promit!

Raikama îşi ridicase evantaiul brodat cu şerpi şi orhidee albe şi îl deschisese cu un pocnet care nu făcuse decât să îi sublinieze următoarele cuvinte:

— O promisiune nu este un sărut în vânt, ceva care să fie oferit cu nepăsare.

Un licăr auriu îi însufleţise ochii.

— Pentru binele tău, lecţia trebuie învăţată, Shiori.

Începusem să protestez, dar dintr-odată mă simţisem cuprinsă de ameţeală. Discursul măreţ pe care-l repetasem îmi zburase de pe buze, iar trupul mi se moleşise, înclinat într-o altă plecăciune.

— Da, mamă vitregă. Dacă asta îţi doreşti, voi pleca din Kiata. Nu o să mă revezi.

Evantaiul îi căzuse moale pe lângă trup, iar când îmi ridicasem privirea, ochii Raikamei erau uşor înceţoşaţi. Pentru o clipă, îndrăznisem să sper că s-ar putea răzgândi. Că ar putea să mă tragă într-o îmbrăţişare şi să anunţe cu voce tare că fusesem iertată.

Dar ochii îi deveniseră din nou reci şi îşi închisese evantaiul cu un gest atât de violent şi de asurzitor, încât fusesem încredinţată că urma să se rupă în două. Fără un alt cuvânt, se ridicase şi ieşise din cameră.

În acea zi învăţasem cum să-mi împietresc inima. În acea zi pierdusem o mamă.

Takkan mi-a atins umărul.

— Shiori?

Astăzi mă aşteptasem la o confruntare cu demonii, nu cu propriul trecut. Am înghiţit nodul din gât şi am continuat să înaintez pe coridor.

— La ora asta, ar fi fost în camera ei de broderie, lucrând la o scenă cu orhidee lunare sau crini, am spus. Întotdeauna cosea, deşi nu poseda vreun talent deosebit la un astfel de meşteşug. Două doamne îi

erau de obicei alături, dar nu prea vorbea cu ele. Probabil că mureau de plictiseală.

Rama de broderie era încă în cameră, dar firele şi fusurile fuseseră depozitate, ferestrele, închise, iar felinarele, înlăturate.

Am făcut semn spre colţul de lângă fereastră.

— Acolo stăteam, i-am împărtăşit lui Takkan, cu o voce blândă. Ghemuită în acel colţ, am lucrat la o tapiserie pentru tine şi pentru familia ta, ca să-mi cer iertare. A durat aproape o lună, iar Raikama venea la fiecare două ore pentru a se asigura că nicio cusătură nu era strâmbă.

Buzele mi s-au arcuit într-un zâmbet melancolic.

— Cât am urât-o atunci – şi cât te-am urât pe tine, pentru că m-ai făcut să-mi pierd vara!

Takkan mi-a răspuns la zâmbet.

— Mă bucur că sentimentele tale s-au schimbat – faţă de amândoi!

— Şi eu mă bucur!

M-am ghemuit lângă cufărul în care-şi ţinea instrumentele de cusut, emoţionată să-l deschid. Noaptea trecută, îmi căutasem în cameră ghemul roşu pe care Raikama îl avusese cândva. Aş fi putut să jur că îl lăsasem în dulap, pentru a-l păstra în siguranţă, dar nu era acolo.

În numele Curţilor Eterne, m-am rugat să-şi fi găsit cumva drumul înapoi aici, printre lucrurile Raikamei!

Cu degete tremurânde, am deschis cufărul şi am scotocit înăuntru. Cuibărit sub o grămadă de gheme şi bucăţi de mătase brută se afla un mănunchi de fir roşu atât de obişnuit şi de simplu, încât nimeni nu s-ar fi gândit vreodată că este ceva special.

Eu cu siguranţă nu o făcusem.

— Ce-i asta? m-a întrebat Takkan în timp ce ridicam ghemul din cufăr, mânuindu-l cu grija pe care i-aş fi acordat-o unui ou de cocor.

L-am luat de mână şi l-am tras spre Grădina Lunii.

— O să vezi!

Iazul era încă plin de crapi, grupuri de flori de lotus plutind nestingherite. Tulpinile de glicină violet se lungiseră, ţesând copertine tot mai mari deasupra copacilor înalţi care umbreau grădina. Dar am observat numaidecât o schimbare: dispăruseră şerpii.

— Acesta a fost sanctuarul Raikamei, am spus în cele din urmă. Venea în fiecare zi aici, ca să stea lângă apă şi să le vorbească şerpilor ei. Îi aducea şi pe fraţii mei la iaz, dar pe mine nu m-a invitat niciodată.

N-am ştiut niciodată de ce, iar asta m-a deranjat. Atunci eram apropiate, la fel ca o mamă şi o fiică. Îmi dorisem de-o veşnicie să-i văd sanctuarul, aşa că, într-o zi, m-am strecurat aici în urma unei provocări. Trebuia să-i fur unul dintre şerpi, dar Raikama m-a prins în flagrant.

— Aşa i-ai pierdut încrederea, a zis Takkan, unind frânturile de poveşti pentru a forma imaginea de ansamblu.

— S-a înfuriat. După aceea, lucrurile n-au mai fost niciodată la fel între noi.

Vocea mi s-a îngroşat.

— Ani întregi am presupus că din cauza faptei mele, dar m-am înşelat. Şerpii sunt sensibili la magie. Au simţit-o pe a mea şi i-au spus Raikamei, care s-a străduit din răsputeri să-mi ascundă puterile şi să le împiedice manifestarea, chiar dacă asta însemna să se distanţeze de mine.

— Ştia ce s-ar întâmpla dacă oamenii nepotriviţi ar descoperi că eşti sânge-magul, a spus Takkan. Te proteja!

— Aşa e!

M-am aşezat pe un petic de iarbă-de-argint, îngenunchind lângă salcia plângătoare care-mi adăpostise mama vitregă în ultimele clipe de viaţă.

— Întotdeauna mă proteja.

În grădină fuseseră aduse ghivece cu orhidee lunare, puse pe pietre plate pentru a o onora pe consoarta imperială, însă unele dintre flori începuseră să se usuce din pricina căldura verii. Le-am atins petalele căzute, eliberând cea mai plăpândă descătuşare de magie ca să le îndrum spre cerul luminos.

Pentru o clipă, am putut să o văd în nori. I-am zărit ochii opalescenţi, părul negru-cărbune, care strălucea chiar şi-n întuneric, cicatricea misterioasă de pe obraz. Îşi dăduse prea curând ultima suflare, rămânând vie doar în amintirile mele.

Am înghiţit nodul dureros din gât, regăsindu-mi treptat vocea.

— Nu a fost perfectă. A făcut greşeli, greşeli egoiste. Dar a ţinut la mine mai mult decât am bănuit vreodată, am spus, ridicând firul roşu. Înainte să moară, a folosit acest fir pentru a mă ajuta să scap din Munţii Sfinţi.

Takkan a atins capătul desprins al ghemului şi l-a pus la loc.

— E vrăjit.

— Cu magia lui Emuri'en, i-am confirmat.

Puterea destinului.

Am rostogolit ghemul în mâini.

— Încep să cred că magia nu a părăsit niciodată Kiata. Nu în totalitate. Zeii au îngropat-o adânc în inima tărâmului, unde se află într-o stare latentă.

Mi-am imaginat o grădină sub o ninsoare perpetuă, rădăcini şi bulbi aşteptând dezgheţul.

Magia se trezea treptat. O simţeam în firul mamei mele vitrege, dar şi în Kiki, zi de zi, pe măsură ce devenea mai vie. O simţeam chiar şi acum, aplecându-mă spre iaz, în căutarea pasajului vrăjit ascuns în adâncurile de dedesubt.

Când am ridicat ghemul deasupra apei, undele i-au străbătut lin suprafaţa, într-un semn subtil de anticipare.

— Du-mă în Munţii Sfinţi!

CAPITOLUL 21

AM URMAT FIRUL ROŞU PÂNĂ-N LĂCAŞURILE MAI întunecate ale pădurii, nu departe de Munţii Sfinţi. Takkan m-a informat că o astfel de călătorie îţi lua, de obicei, o dimineaţă întreagă călare.

Deşi breşa se afla la o scurtă drumeţie distanţă, Takkan a insistat să cerceteze zona înainte să ne apropiem prea mult.

— Demonii ştiu că te-ai întors, mi-a explicat el sumbru. Mai bine să fim prudenţi.

M-a condus pe un drum care se înclina spre trecătoare şi am urcat cu paşi măsuraţi, în linişte. Când în sfârşit am distins strălucirea breşei, am rămas fără suflare. O mai întrezărisem în oglinda adevărului, dar arăta diferit de aproape.

A crescut, mi-am dat seama.

Acum breşa se întindea până la jumătatea celui mai falnic vârf de munte, la fel de înaltă şi de lată precum o salcie. Din fisura strâmbă se revărsa lumină stacojie, ca o rană sângerândă. Sau ca un râu format din ochii demonilor.

Apucând o creangă joasă, m-am căţărat într-un copac pentru a vedea mai bine. La baza breşei am văzut o unitate de santinele şi soldaţi, formând un cordon în jurul muntelui.

— Oare e o decizie înţeleaptă ca toţi aceşti bărbaţi să fie staţionaţi aici, ca să ne protejeze de Bandur? l-am întrebat pe Takkan. Dacă o poate poseda pe Qinnia...

— Nu-i invincibil, mi-a răspuns. În plus, nu poate sta mult timp departe de breşă. Mereu se întoarce după câteva ore. Soldaţii îi dau de veste lui Benkai ori de câte ori se întâmplă ceva şi ori de câte ori se întoarce. E mai greu de văzut când pleacă, din moment ce preferă să o facă noaptea.

— Acum e înăuntru, am precizat.

Takkan a încuviinţat din cap.

Deşi gândul m-a liniştit, tot m-am încruntat.

— Înţeleg menirea patrulelor, dar nu avem nevoie de atâţia soldaţi

de strajă.

— Se pare că demonii nu reprezintă singura noastră grijă, mi-a explicat Takkan, care mi-a îndreptat atenţia înapoi spre pădure. Observi acele zone de lemn ars?

Am făcut un pas în faţă, ca să văd mai bine, dar ştiam deja despre ce vorbea, deoarece oglinda adevărului îmi arătase realitatea. Observasem crângurile de copaci carbonizaţi de îndată ce am ajuns.

— N-a fost Bandur?

— Nu! Răspunzători au fost kiatanii locali, mi-a spus cu o voce mai joasă. Circulă zvonul că există un demon în Gindara. Tatăl tău şi fraţii tăi au făcut tot posibilul ca să-l ţină în frâu, dar teama se răspândeşte mai repede decât orice incendiu. De când ai fost plecată, mulţi au venit la breşă şi au încercat să ardă sămânţa răului din pădure.

Cuvintele lui m-au neliniştit. În scurt timp, toată ţara avea să afle despre Bandur. În străfundul sufletului, o asemenea posibilitate mă tulbura mai mult decât însuşi Regele-Demon.

— Soldaţii sunt întăriri necesare până când descoperim o modalitate de a sigila breşa, a continuat Takkan. Tatăl tău a permis ca doi vrăjitori să vină şi să cerceteze munţii. Sperăm că vor putea găsi o soluţie.

Asta da, surpriză! Niciun vrăjitor nu mai pusese piciorul în Kiata de secole.

— Sunt la breşă? l-am întrebat, sărind din copac. Aş vrea să-i întâlnesc...

M-am oprit brusc în mijlocul frazei. Atmosfera se schimbase. Dispăruseră căldura şi umiditatea lipicioasă. Frigul mi-a înfiorat pielea dezgolită.

— Shiori... a şoptit vântul. Shiori!

Pământul de sub pădure a început să tremure. Iniţial, a fost doar o vibraţie, frunzele copacilor din apropiere foşnind în jurul nostru. Apoi, un cutremur violent a zguduit pământul. Păsările au scos sunete ascuţite, apoi pietre şi roci de toate dimensiunile s-au rostogolit de pe versant, forţându-i pe soldaţi să-şi abandoneze posturile ca să se adăpostească.

Mi-am îndoit genunchii pentru a-mi menţine echilibrul, iar Kiki s-a strecurat înapoi sub pălăria lui Hasho. În depărtare, breşa strălucea în nuanţe de roşu.

— *SHIORI!* a şoptit din nou vântul, de data aceasta cu mai multă

disperare. *SHIORI!*

Însă nu era vântul. Erau vocile demonilor. Ştiau că sunt aici!

— A venit sânge-magul! au strigat ei.

— A venit să ne elibereze!

— Trebuie să-l trezim pe rege...

— N-am venit să vă eliberez! am şuierat, îndrăznind să fac un pas în faţă. Am venit să mă asigur că nu veţi scăpa niciodată!

— Mai vedem noi!

Furia demonilor a părut să-mi pulseze sub picioare. L-am luat pe Takkan de mână, însă amândoi ne-am clătinat un pas îndărăt, apoi încă unul şi încă unul, până când pământul nu s-a mai cutremurat, iar frigul s-a risipit.

— Ce-a fost asta? a întrebat Takkan.

Nu am apucat să-i răspund, deoarece dintre copaci a ţâşnit în zbor cel mai mare şi mai sălbatic şoim pe care-l văzusem vreodată, cu penajul lucios brăzdat de dungi subţiri, ca ale unui tigru, şi cu urechi la fel de ascuţite ca ale unei pisici. Kiki a scos un ţipăt înfiorător când ghearele şoimului au ratat-o la mustaţă, smulgându-mi în schimb pălăria de pe cap.

— Heedi! a strigat o voce, însă nu l-am văzut pe posesorul ei. Parcă am stabilit că nu ne ataci prietenii! Cere-ţi imediat scuze!

Şoimul şi-a plecat capul spre Kiki, apoi a coborât şi s-a aşezat pe braţul unui băiat. Al unui băiat cu un zâmbet larg, pieziş, pe care l-aş fi recunoscut oriunde.

— Gen! am exclamat.

Vrăjitorul a făcut o plecăciune.

— Îţi cer scuze în numele vrăjitoarei Heedi! Se entuziasmează de fiecare dată când există activitate demonică. Şi slavă zeilor că a avut loc, altfel v-aş fi ratat pe tine şi pe Kiki! Cât de bine arătaţi amândouă, proaspăt exilate din tărâmul dragonilor!

I-a trimis un sărut păsării mele de hârtie.

— Mai ales tu, Kiki.

Chiar mă auzi! a exclamat ea, iertându-l numaidecât pe Gen pentru incidentul cu şoimul. *M-am tot întrebat dacă poţi să o faci.*

— Întotdeauna am avut o afinitate pentru păsări, a mărturisit băiatul. Sunt adesea mai deştepte decât fiinţele umane.

Kiki şi-a îndreptat corpul şi a început să-şi cureţe penele. Am oftat, uimită de cât de uşor se lăsa fermecată pasărea mea.

Şi tu arăţi bine, a spus ea.

Era adevărat. Obrajii lui Gen îşi recăpătaseră rotunjimea, buclele îi erau bine îngrijite şi chiar purta veşminte kiatane. Dacă nu ar fi avut ochii albaştri, ar fi putut trece drept unul dintre noi.

— Hai să vorbim puţin mai departe despre breşă! a propus Gen. Demonii au fost ţâfnoşi toată ziua.

— Vă cunoaşteţi? a întrebat Takkan, mai conştient decât oricând că nu o putea auzi pe Kiki.

— Dacă ne cunoaştem? a repetat Gen. Am fost colegi de celulă în Ai'long. După ce am trecut prin atâtea împreună, Shiori îmi e practic mătuşă!

— Mătuşă? am pufnit. Doar pentru că ţi-ai petrecut 20 de ani din viaţă împietrit nu înseamnă că eşti mai tânăr decât mine!

— Dar arăt mai tânăr, mai ales când porţi aşa ceva.

Gen mi-a cercetat hainele.

— Erai mult mai bine îmbrăcată în Ai'long, chiar şi când dragonii încercau să te omoare.

— Sunt hainele fratelui meu, am răspuns, recuperându-mi pălăria din ghearele şoimului. Nu-i uşor să te furişezi din palat când eşti prinţesă! Am crezut că deghizarea e convingătoare.

— Poate în ochii soldaţilor, dar nu şi în ai mei, a spus Gen, care a strâmbat din nas, apoi şi-a dovedit punctul de vedere arătând spre traista mea, ascunsă neglijent sub mantie. Încă ai perla. Eşti sigură că-i înţelept să o ai mereu asupra ta?

— E mai înţelept decât să o las nesupravegheată în cameră, am zis cu asprime, iar mâinile mi s-au îndreptat spre şolduri. Kiata era parcă ultimul loc pe care ai vrea să-l vizitezi vreodată, n-ai zis aşa?

— Aşa e, dar m-ai minţit în privinţa problemei tale cu demonii, m-a contrat Gen. Am venit de îndată ce am putut primi o invitaţie.

Îmi era greu să cred că tatăl meu şi miniştrii lui ar lua în considerare sfaturile acestui bărbat-băiat mult prea încrezător.

— Tatăl meu te-a invitat în Kiata?

— A invitat-o pe profesoara mea, a spus Gen, mângâind şoimul de pe umăr. Pe vrăjitoarea Heedi.

— Aceea e vrăjitoarea Heedi?

Băiatul a râs.

— Nu, adevărata vrăjitoare Heedi a murit acum vreo două sute de ani. Dar voi, kiatanii, nu prea mai sunteţi la curent cu nimic legat de

magie, aşa că am ales cel mai faimos nume la care m-am putut gândi.

Ne-a făcut cu ochiul.

— O înşelăciune neînsemnată nu a omorât pe nimeni.

— O înşelăciune neînsemnată te-ar putea trimite în temniţă, dacă ar afla împăratul, a spus Takkan cu severitate. Invitaţia a fost făcută unei vrăjitoare măreţe, nu ucenicului ei.

Gen i-a aruncat o privire.

— Şi totuşi, mi-ai păstrat secretul în tot acest timp, lord Takkan. Cred că asta te face complice.

— Dar *voi doi* cum de vă cunoaşteţi? am întrebat.

— Logodnicul tău este cel care l-a convins pe împărat să-mi ofere o şansă, a răspuns Gen, cu un zâmbet şiret. Îl duce mintea. Acum înţeleg de ce ai refuzat propunerea lui Seryu.

— Ce vrei să spui cu propunerea lui Seryu? a întrebat Takkan.

L-am înfruntat pe Gen cu o privire nemulţumită.

— Nu ţi-a spus? a continuat băiatul, iar zâmbetul i-a devenit mai larg. E o poveste pe cinste!

Însă Takkan nu zâmbea.

— Aş fi curios să o aud.

Deodată, mi-am dorit ca unul dintre vârtejurile din Ai'long să apară şi să mă înghită.

— E... e aşa cum ţi-am spus, m-am bâlbâit. Regele-Dragon urma să mă omoare pentru că am refuzat să-i predau perla Raikamei. Seryu l-a convins să mă cruţe, dar a existat o singură modalitate de a o face.

— Prin căsătorie? a întrebat Takkan.

Nimic nu-i scăpa. Am dat din cap, agitată.

— Dragonii au o tradiţie de a lua tovarăşi umani. A... a trebuit să mă prefac că aveam să fiu tovarăşa lui.

— Nu-ţi face griji! a intervenit Gen, înainte ca Takkan să poată reacţiona. Amândoi au jucat teatru, deşi, dacă aş fi fost în locul ei, aş fi acceptat oferta dragonului de a deveni nemuritor.

Şi-a trecut degetele peste bărbie, ca şi cum ar fi mângâiat o barbă imaginară.

— De fapt, dacă mă gândesc mai bine, Shiori nu te-a menţionat nici măcar o singură dată.

Nemulţumirea mea faţă de tânărul vrăjitor s-a înzecit.

— Având în vedere că ai fost statuie şi că nu prea am avut mult timp la dispoziţie, n-am menţionat pe *nimeni,* i-am spus cu răceală în glas.

Dacă aş fi ştiut că aveai să fii aşa un bârfitor, te-aş fi lăsat în Ai'long.

Drept răspuns, Gen a râniit. Naiba să-l ia de băiat!

M-am întors spre Takkan, încercând să găsesc cuvintele potrivite înainte să vorbesc. Nu îi stătea deloc în fire să ţină cont de rang sau de statut, dar ştiam că motivul pentru care tatăl meu îi promisese mâna mea reprezenta un mister pentru toţi. Îmi imaginam bârfele de la palat în lunile în care-mi aşteptase întoarcerea: De ce era singura prinţesă din Kiata logodită cu un lord modest din Ţinutul de la Miazănoapte, când ar fi putut să-l aleagă pe oricare dintre toţi prinţii eligibili din Lor'yan?

Când ar fi putut să aleagă inclusiv un prinţ-dragon.

— Chiar am luat în considerare propunerea lui Seryu, am recunoscut încet. Dar numai pentru că am crezut că, dacă nu mă întorc, Kiata ar putea fi un loc mai sigur. Însă în fiecare clipă petrecută în Ai'long, mi-a fost dor de casă. Mi-a fost dor de tine!

Takkan şi-a ridicat una dintre mâini şi mi-a atins uşor vârfurile firelor argintii.

— Mă bucur că te-ai răzgândit, a şoptit el. Mă bucur mai mult decât îţi poţi închipui.

Am simţit o fluturare în stomac. Era atât de înţelegător!

— Şi eu mă bucur! a exclamat Gen cu o voce stridentă. Acum, că te-ai întors, voi putea în sfârşit să vizitez palatul.

— Nu mai spune!

M-am uitat urât la băiat.

— Dintr-odată, decizia de a interzice vrăjitorilor să pună piciorul în Kiata mi se pare nespus de înţeleaptă.

Zâmbetul larg al lui Gen a devenit trist.

— Kiata este singurul loc din lume unde nu suntem bineveniţi. Birocraţii tatălui tău nu mă lasă să stau în cel mai apropiat oraş, darămite în palat, a adăugat el, masându-şi teatral ceafa. De săptămâni întregi zac aici, în tabără, cu soldaţii. Patul meu de campanie e atât de incomod, încât sunt convins că e plin de pietre.

Kiki mi-a sărit pe umăr. *Poţi să-i faci rost de o vilă pe domeniul palatului, nu-i aşa? Bietului băiat i-ar prinde bine un somn odihnitor – mai ales după ce a fost transformat în stană de piatră şi a trecut prin atâtea.*

— O să văd ce pot face! am zis, aruncându-mi mâinile în sus, învinsă. Nu te bucura atât de tare, Gen! Nu-i o promisiune. Sinceră să fiu, aş

prefera să rămâi aici. Takkan spune că miniştrii tatei au început să creeze probleme şi...

Şoimul băiatului m-a întrerupt cu un ţipăt ascuţit, singurul avertisment înainte ca o piatră mare să zboare din copaci şi să-l lovească pe tânărul vrăjitor direct în nas.

Cu ochii mari, Gen şi-a atins nasul şi a scos un geamăt. Apoi s-a prăbuşit la pământ, inconştient.

CAPITOLUL 22

— GEN! AM STRIGAT.

Sângele îi curgea pe faţă, strălucitor şi lugubru, iar nasul îi căpătase o nuanţă alarmantă de violet. Era rupt, mai mult ca sigur.

M-am aplecat şi l-am scuturat, încercând să-l trezesc, dar o altă piatră a ţâşnit spre capul meu.

— Vrăjitoareo!

Zeci de bărbaţi şi de femei au năvălit din spatele copacilor, mânuind pumnale şi suliţe de pescuit.

L-am tras pe Gen în picioare, apoi Takkan l-a aruncat peste umăr. Nu puteam rămâne aici.

În timp ce ne îndreptam, poticnindu-ne, spre un loc sigur, sătenii ne-au urmat, iar suliţele pe care le aruncau aterizau cu o precizie uluitoare.

— Parcă s-a descătuşat urgia lui Sharima'en! am mormăit. Şi eu care-mi făceam griji în privinţa demonilor!

L-am împins pe Takkan înainte.

— Du-l pe Gen în tabără!

Însă încăpăţânatul de Takkan nu m-a ascultat. M-a prins de mână, practic trăgându-mă după el. Sătenii se apropiau.

Kiki mi-a lovit uşor obrajii cu aripile. *Fă ceva!*

— Cum ar fi?

Nu puteam decât să alerg, rugându-mă ca arborii să continue să ne protejeze până când ajungeam la tabăra ridicată în apropiere de plajă.

O altă suliţă a trecut razant pe lângă mine, străpungând o ramură aflată deasupra mea. M-am ferit chiar înainte să-mi dărâme pălăria lui Hasho de pe cap. Părul mi s-a revărsat pe spate.

— Prindeţi-o! a strigat o femeie din grupul sătenilor. E prinţesa-demon!

Takkan a apărut imediat lângă mine, cu sabia ridicată.

— Santinelele Majestăţii Sale sunt pe drum! le-a spus urmăritorilor noştri.

A fost prima minciună pe care o auzisem vreodată rostită de Takkan – soldaţii tatei nu se zăreau prin împrejurimi şi nici nu veneau.

— Duceţi-vă acasă, întoarceţi-vă în satele voastre!

Femeia care vorbise mai devreme şi-a croit drum cu coatele până în faţa mulţimii. Avea obrajii scobiţi şi părul alb prins într-un coc simplu. Cu straiele ei obişnuite de bumbac şi toiagul care o ajuta să meargă, arăta ca o bunică amabilă. Cu toate acestea, exista ceva în legătură cu dârele cenuşii de murdărie întinse pe faţa ei care-mi îngheţa sângele în vene.

— Dă-te la o parte, santinelă! Îţi dezonorezi jurămintele faţă de Kiata, apărând-o pe trădătoarea Shiori'anma.

— Nu există niciun conflict, a răspuns Takkan. Am jurat să-mi protejez ţara, regele şi prinţesa.

— Prinţesa este sânge-magul. Pentru binele Kiatei, trebuie să moară! La fel şi vrăjitorul, a adăugat bătrâna, îndreptându-şi toiagul spre Gen, care încă era inconştient. Din cauza magiei lor s-au trezit demonii. E nefirească. Interzisă de zei! Doar morţile lor pot sigila din nou munţii.

Înflăcărarea femeii i-a stârnit pe săteni, care s-au înghesuit mai aproape.

Această bătrână nu-i nici pe departe o bunică din sat, a observat Kiki cu prudenţă. *Crezi că ar putea fi o... o...*

O preoteasă din Munţii Sfinţi? Am încuviinţat sumbru din cap. *Nu este singură,* am precizat. În mulţime am zărit cel puţin trei colegi de cult – toţi aveau obrajii însemnaţi de aceeaşi pastă de culoarea cenuşii.

Mi-am aţintit ochii asupra sătenilor.

— Nu o ascultaţi! am zis, întinzându-mi mâinile într-un gest de pace. Nu aveţi de ce să vă temeţi de mine.

— N-avem de ce să ne temem? a strigat preoteasa, care mi-a repetat cuvintele cu o voce dispreţuitoare. Răul năpăstuieşte aceşti munţi, care au fost sigilaţi timp de o mie de ani – până când a început ea să-şi bage nasul. Dacă Shiori'anma îşi eliberează armata de demoni, aceştia ne vor ucide fraţii şi surorile, mamele şi taţii – chiar şi copiii! Bărbaţii kiatani vor fi osândiţi să ducă o luptă nesfârşită, deoarece cum putem câştiga împotriva duşmanilor care nu pot muri? Spune-mi, cum poţi susţine că nu avem de ce să ne temem?

Mulţimea a urlat, împărtăşindu-i părerea.

— Aduceţi-mi-o! a ordonat preoteasa. Numai moartea ei ne poate

scăpa de acest rău!

Sătenii abia aşteptau o astfel de poruncă, aşa că s-au năpustit înainte, ocolindu-l pe Takkan ca să ajungă la mine.

— Fugi, Shiori! mi-a strigat el, în timp ce respingea atacuri din toate direcţiile.

Nu dorea să-i rănească pe săteni, un sentiment care nu era reciproc.

— Fugi!

Am făcut exact opusul. Am scos pumnalele lui Hasho din centură şi am izbit cu ele în capul cuiva. Mă repezeam spre următorul adversar când Kiki m-a tras cu putere de păr, salvându-mă în ultima secundă de o săgeată cu vârful înflăcărat.

N-am apucat să-i mulţumesc. La vederea preoteselor care îşi fixau noi săgeţi în arcuri, inima aproape că mi-a sărit din piept, îngrozită. O altă salvă a ţâşnit în aer.

Opriţi-le! am spus, invocându-mi magia. Pumnalele din mâini mi-au zburat în sus, însufleţite, şi au deviat săgeţile îndreptate asupra mea.

Preotesele au înaintat cu calm, încordându-şi din nou arcurile, deja înarmate. Semenele lor mai încercaseră să mă ardă de vie şi ştiam că nu aveau să renunţe uşor. După cum şi ele ştiau că folosirea magiei urma să mă obosească şi că Takkan, de unul singur, nu ne putea apăra de atâţia duşmani.

Ce aveam să facem?

Următorul val de săgeţi înflăcărate a trasat un arc înalt pe boltă, însă, exact când mă pregăteam pentru ce e mai rău, perla din interiorul traistei a început să murmure şi să tremure. Sunetul a crescut în volum, amplificat de răgetul brusc descătuşat din munţi.

— *LĂSAĂŢI-O ÎN PACE PE SHIORI'ANMA!* a bubuit vântul, purtând mesajul demonilor prin pădure. *EA ESTE A NOASTRĂ!*

Din munţi a pornit o trepidaţie, care a reverberat până în locul în care mă aflam. Copacii s-au legănat, iar unul s-a răsturnat în faţa mea. Când m-am clătinat înapoi, sătenii au ţipat de groază.

Săgeţile din cer au împietrit brusc, apoi au coborât în spirală, aţintite asupra preoteselor, care s-au răspândit împrejur. În mijlocul haosului, l-am prins pe Takkan de mână.

— Eşti rănit?

Rapiditatea cu care l-a ridicat pe Gen peste umăr mi-a răspuns la întrebare. M-a luat de braţ şi l-a înlănţuit cu al lui.

Apoi am luat-o la goană.

Am fugit până când am ajuns în inima pădurii, departe de breşă. După ce am fost siguri că nimeni nu ne urmărise, ne-am refugiat într-o dumbravă marcată de doi pini căzuţi. În apropiere era un mic ochi de apă, iar Takkan l-a aşezat pe Gen pe mal, curăţându-i sângele de pe faţă, în timp ce eu m-am prăbuşit pe un ciot de copac.

Dintre toţi ocrotitorii care ar fi putut să intervină şi să ne salveze, tocmai demonii ne săriseră în ajutor!

Numai pentru că vor să aibă plăcerea de a mă ucide ei înşişi, m-am gândit. Mă simţeam ca un peşte în Ai'long, salvat de rechini doar ca să fie ucis de dragoni.

— Te simţi bine? m-a întrebat Takkan. Tremuri.

Avea dreptate.

— Preotesele... şi sătenii. Aproape că l-au ucis pe Gen... şi aproape că te-au ucis pe tine.

— Şi pe *tine,* a adăugat Takkan în şoaptă.

Eram recunoscătoare că logodnicul meu nu era genul care să scoată în evidenţă, pe un ton trufaş, faptul că ar fi trebuit să rămân la palat. Eu aşa aş fi procedat.

M-am proptit mai bine pe picioare în noroi.

— Ştii, au dreptate, am spus în cele din urmă. Oamenii mor din cauza mea.

— Oamenii mor din cauza lui Bandur.

— Eu sunt cea care l-a eliberat, am continuat. E responsabilitatea mea să găsesc o modalitate de a-l întemniţa înapoi în munţi.

Sau ai putea pleca pentru totdeauna din Kiata, mi-a sugerat Kiki. *Sunt sigură că Băiatul cu Ridichi ar merge cu tine. Te-ar urma oriunde în lume.*

M-am înroşit, deşi Takkan nu putea să-mi audă pasărea de hârtie. *Nu i-aş cere niciodată aşa ceva lui Takkan!* am mustrat-o. *Şi-n plus, dacă aş fi vrut să mă ascund, aş fi rămas în Ai'long.*

Ei bine, asta nu mai e o opţiune, m-a luat în zeflemea Kiki. *Mă îndoiesc că ai fi binevenită înapoi – poate nici măcar peste zece vieţi.*

Nu prea îmi era de ajutor.

— Încă mai am perla, am spus cu voce tare, deschizându-mi traista. Puterea ei a sigilat iniţial munţii. Poate că aş putea să o folosesc pentru a-l închide din nou pe Bandur.

— Puţin probabil, a zis Gen, cu glas stins.

Trezindu-se treptat, a gemut de durere când s-a ridicat cu greu în şezut.

— Naiba să-i ia de înţelepţi, nasul îmi e rupt, nu-i aşa? Doare ca focul demonilor!

Ia nu te mai plânge de parcă ai avea oasele sfărâmate! l-a dojenit Kiki, sărind pe umărul lui Gen. *E doar o fractură. Takkan a curăţat deja ce era mai rău.*

Băiatul s-a sprijinit de ciotul de copac, apoi şi-a ciupit nasul cu o batistă pentru a opri hemoragia şi a oftat profund, de uşurare.

— E doar podul nazal, a spus el, îndepărtând cu o mână oferta de ajutor a lui Takkan. Nimic atât de grav, încât să nu poată fi refăcut după câteva nopţi de somn vindecător. Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru şi despre perlă.

Perla Spectrului ieşise din traistă şi-mi plutea deasupra poalei, tremurând ca o lună frântă.

— Mai are puţin şi se va sparge complet. Nu vezi?

Gen a arătat spre fisura din centrul sferei.

— Când am văzut-o ultima dată, era o simplă zgârietură.

Shiori a folosit-o împotriva Regelui-Dragon, l-a pus la curent Kiki. *Aproape că le-a nimicit pe amândouă.*

— Ce tragedie! a murmurat Gen. Nu va avea puterea să-l întemniţeze pe Bandur în munţi. Ce-i drept, oricum nu ai fi reuşit să o faci. De îndată ce te-ai fi apropiat, te-ar fi târât înăuntru pentru a-şi hrăni semenii demoni. Asta dacă nu cumva supuşii tăi loiali nu i-o iau înainte şi te ucid primii, a adăugat, rânjind.

M-am strâmbat.

— Nu *toată* lumea mă urăşte!

— Majoritatea o face, a comentat Gen.

Băiatul nu îndulcea adevărul.

— Vrăjitoarea Heedi zicea că oamenii sunt cei mai mari duşmani ai lor. Încep să înţeleg ce a vrut să spună.

— Şi ce a vrut *de fapt* să spună?

— Că oamenii sunt fiinţe nesăbuite şi capricioase, slabe la minte. Uite, hai să le luăm drept exemplu pe preotesele voastre de la Munţii Sfinţi! Timp de generaţii întregi, au fost considerate nişte eretice zeloase, iar toată lumea s-a ferit de ele. Dar acum, pentru că ai devenit duşmanul mai de temut, sunt eroine.

— Frica îi uneşte pe cei mai diverşi duşmani, a consimţit Takkan

încet.

M-am încruntat.

— Vrei să spui că ar trebui să mă îngrijoreze mai mult sătenii decât demonii?

— Depinde şi de demon, a răspuns Gen. Cei mai mulţi sunt periculoşi, dar previzibili. Sunt ca nişte fiare sălbatice, însă înzestrate cu magie. Cu protecţiile adecvate – protecţii *magice,* care nu mai există în ţara ta –, majoritatea daunelor pot fi prevenite.

— Dar în cazul unui demon ca Bandur? l-am întrebat.

— Bandur aparţine unei categorii diferite de demoni, a zis Gen sumbru. Celei mai periculoase, celei mai puternice categorii – e capabil să fure sufletul cuiva cu o atingere, să ţi se strecoare în minte şi să-ţi stăpânească gândurile, să-i subjuge pe alţi demoni astfel încât să se supună voinţei sale. Bandur a ales Kiata tocmai pentru că ştie că poporul tău nu este pregătit să înfrunte magia. Iar acum conduce o armată de demoni care tânjesc după libertate de o mie de ani. Dacă îi eliberează, va fi o forţă de neoprit.

— Atunci mă voi asigura că nu o să reuşească, am spus.

Mintea a început să-mi lucreze cu frenezie, punând cap la cap piesele de puzzle oferite de Gen.

— O să-l ademenesc pe Bandur în afara Kiatei.

— Unde l-ai duce? m-a întrebat Takkan.

Am ezitat, conştientă că nu urma să-i placă răspunsul.

— În Insulele Uitate ale lui Lapzur, i-am zis. Mă gândeam că el este gardianul din Lapzur... Şi dacă nu putem să-i întindem o capcană lui Bandur în Kiata, poate că putem încerca să o facem în Lapzur. E o insulă aproape necunoscută, departe de orice alt loc. Îl putem întemniţa acolo cu ajutorul Spectrului.

— Nici măcar nu-l cunoşti pe acest Spectru, Shiori, a precizat Takkan cu o voce aspră. Ar putea fi mai rău decât Bandur.

— Atunci îi vom folosi perla ca monedă de schimb. Îl vom constrânge să ne ajute.

Takkan nu părea pe deplin convins.

— Gen, tu ce părere ai?

Tânărul vrăjitor păstrase tăcerea în ultimele minute, iar acum lovea pământul cu o ramură lungă şi răsucită.

— Cred că-i cea mai nebunească idee pe care am auzit-o vreodată, a spus el într-un final. Dar... dacă nu cumva sunteţi mai întâi ucişi, s-ar

putea ca planul să funcţioneze.

Ramura s-a rupt brusc.

— Atâta vreme cât puneţi mâna pe amuleta lui Bandur.

— Pe amuleta lui? am repetat.

— Toţi foştii vrăjitori – precum Bandur – au una. E punctul lor slab. Ai putea chiar să o numeşti inima lor. Nu-l poţi ademeni dincolo de graniţele Kiatei fără amuletă.

— De ce nu? am întrebat.

— Pentru că amuleta reprezintă sursa puterii sale şi ancora pentru corpul lui fizic. Oriunde merge ea, merge şi el.

Mi-am amintit cum Bandur venise la mine, în palat, zvârcolindu-se în umbre şi-n spirale de fum, împrumutând trupul Qinniei în loc să-l folosească pe al lui. Gen avea dreptate.

— Aşadar, susţii că el e prins în capcană.

— De fapt, amuleta lui e cea prinsă în capcană, m-a corectat Gen. E blocată înăuntrul Munţilor Sfinţi, care, la rândul lor, îl întemniţează pe Bandur.

— Ce se întâmplă dacă o avem? s-a interesat Takkan. Ne-ar permite să-l controlăm?

— V-ar ajuta să-l stăpâniţi, a spus Gen precaut. Într-o oarecare măsură. Însă ar trebui să mă întrebaţi cum să extrageţi amuleta. Înlăturarea ei din munţi implică un anumit preţ, cu o durabilitate scurtă.

Nu ne-a oferit mai multe detalii.

— În cele din urmă, va trebui să o returnaţi.

— Sau să-l întemniţăm în altă parte, am spus, revenind la ideea mea iniţială. Cum ar fi în Lapzur.

— Ar fi nevoie de o putere extraordinar de mare pentru a înfăptui aşa ceva, a zis tânărul vrăjitor. Dar poate că Spectrul ar avea sorţi de izbândă, cu ajutorul perlei sale.

— Atunci avem un plan, am continuat, răsuflând ameţită. Sau măcar un punct de pornire. Gen, cred că meriţi într-adevăr o cameră în palat.

Băiatul a ridicat din umeri.

— Ştiu câte ceva despre demoni. E o idee bună, Shiori! a adăugat el după o clipă de ezitare, dar riscurile sunt pe măsură. Trebuie să ştii că Insulele Uitării sunt pline de fantome şi de demoni – acolo prosperă. Fantomele din Lapzur te pot transforma într-una dintre ele printr-o simplă atingere, iar demonii... se vor juca încet cu tine. Se vor hrăni cu

temerile tale şi-ţi vor distorsiona amintirile până când îţi vei uita chiar şi propriul nume. Apoi te vor ucide.

— Pare locul potrivit în care să-l lăsăm pe Bandur, am răspuns. Se va simţi exact ca acasă.

Gen s-a încruntat, de parcă răspunsul meu nonşalant l-ar fi tulburat.

— Am avut destul de-a face cu demonii, l-am asigurat. Nu o să cad în capcanele lor.

— Din moment ce există atât de multă energie demonică pe insule, puterea lui Bandur va fi mai mare acolo! m-a avertizat el. Primul lucru pe care va încerca să-l facă este să recupereze amuleta. Ai grijă să nu ajungă în ghearele lui!

— O să am.

Takkan a încuviinţat la rândul lui din cap. Păstrase tăcerea, analizând cu atenţie planul. Presupunerea mi-a fost confirmată când a întrebat:

— Ştim cum să ajungem în Lapzur?

— Am hărţi care fac referire la locul unde s-ar putea afla, însă e un secret bine păstrat de vrăjitori, a răspuns Gen, încruntat. Ah, dacă aş fi putut să fur acea oglindă pentru Elang! Aş fi...

— Oglinda adevărului?

Am vârât mâna în traistă şi am scos bucata pe care o câştigasem de la lady Solzaya.

— Ai un fragment din oglindă? a exclamat băiatul, smulgându-mi-l dintre degete. De ce nu mi-ai spus? Cu ăsta... *cu ăsta* o să găseşti drumul spre Lapzur!

— Lady Nahma a zis că nu-mi va arăta Insulele Uitate.

— Nu de unul singur, m-a aprobat Gen şi, înainte să-l pot opri, a scăpat fragmentul în ochiul de apă din spatele nostru. Dar o va face cu puţin ajutor.

— Gen!

Băiatul şi-a dus degetul la buze.

— Uite! Apa e vrăjită. Nu-ţi dai seama? Chiar şi cu nasul rupt, tot am simţit magia.

M-am învârtit, cercetând în cele din urmă împrejurimile. Exista ceva familiar în legătură cu acest loc, cu acest ochi de apă... Mintea mi-a zburat la ziua în care Raikama ne alungase pe mine şi pe fraţii mei din palat. O urmărisem până aici! Atunci n-am ştiut, dar venise să întrebe apele dacă sunt în pericol.

— Sunt Lacrimile lui Emuri'en, am spus, amintindu-mi într-un târziu. Apele dezvăluie posibilităţile destinului.

Ceva ce mi-aş fi dorit să fi ştiut mai de mult. Poate că atunci nu aş fi presupus că Raikama încerca să mă omoare. Poate că ar fi încă în viaţă acum.

— Magia lui Emuri'en ar trebui să sporească abilitatea oglinzii, a spus Gen. Hai, încearcă!

Pe măsură ce m-am apropiat de ochiul de apă, puterea mi-a ieşit la iveală, filamente pale, de un aur-argintiu, revărsându-se ca nişte spirale din vârfurile degetelor.

— Fire ale sufletului meu, am murmurat, fascinată. Le-am văzut pentru prima dată în Ai'long.

— Magia ta îţi aparţine în totalitate, a răspuns simplu Gen. Întotdeauna a fost acolo, aşteptând să fie văzută, dar probabil că nu te-ai uitat suficient de bine.

Iar acum avea să-mi rămână de-a pururi întipărită în minte. Mi-am trecut degetele pe deasupra apei, iar firele au strălucit, ca şi cum m-ar fi îndemnat să mă apropii. Încet, mi-am suflecat pantalonii până la genunchi şi m-am apropiat de Lacrimile lui Emuri'en. Perla Spectrului m-a urmat îndeaproape, în umbra mea. De îndată ce am intrat în apă, fragmentul de oglindă a răsărit dintr-odată la suprafaţă, într-o explozie de bule.

Mâna mi-a dispărut în ochiul de apă, ca să-l recuperez, dar, când mi-am strâns degetele în jurul marginilor netede, reflexia mi-a dispărut, înlocuită de perla Spectrului, iar apa s-a întunecat, oglindindu-i suprafaţa neagră şi scânteietoare.

Apoi, într-o succesiune rapidă, mai multe imagini mi s-au perindat prin faţa ochilor.

Am văzut Insulele Uitate, în formă de degete lungi şi scheletice, atingând în treacăt apa. Un turn unde picura sângele stelelor. O furtună devastatoare, care învolbura oceanele.

Aici urma să-l găsesc pe Khramelan. Pe Spectru.

Am dat să mă îndepărtez, dar Lacrimile lui Emuri'en mai aveau să-mi arate ceva. Apa a devenit la fel de neagră ca perla, din ce în ce mai tulbure. Undele s-au adunat în jurul meu, aruncându-mă în ochiul de apă – şi în viitor.

Şase cocori m-au purtat în zbor pe deasupra focului dezlănţuit al demonilor, întins împrejur ca o mare roşie.

Ne îndreptam către un turn închis la culoare, profilat pe fundalul unui cer însemnat de o lună sfărâmată, urmaţi de sute de păsări de hârtie, care băteau sălbatic din aripile arse de flăcări.

Iar acolo, pe metereze, înconjurat de demoni, se afla Takkan, cu sânge în păr şi pe faţă, plutind în aer, suspendat de sfori invizibile.

— Takkan! am strigat.

Bandur şi-a făcut deodată apariţia, cu ochii sângerii învăluiri în întuneric. Buzele i s-au curbat într-un zâmbet la fel de ascuţit ca o seceră. Nu a spus nimic, nu a dat niciun avertisment. Cu un atac fulgerător, desprins din coşmaruri, şi-a înfipt ghearele în pieptul lui Takkan.

Apoi, de parcă propria inimă mi-ar fi fost înjunghiată, am ţipat.

CAPITOLUL 23

CÂND M-AM AUZIT ŢIPÂND, AM REVENIT ÎN PREZENT, unde eram încă scufundată în ochiul de apă. Lichidul tulbure mi-a năvălit în gură, iar căldura arzătoare mi-a pârjolit gâtul. Am dat din mâini şi din picioare, disperată după aer.

— Shiori!

Takkan m-a prins de braţ şi m-a tras la suprafaţă.

— Shiori, deschide-ţi ochii!

Kiki mi-a atins obrazul cu aripa. *Shiori?*

Pasărea de hârtie a încercat să mi se strecoare în minte, dar n-am lăsat-o. O fortăreaţă invizibilă îmi împrejmuia gândurile, ferindu-le de ochii ei iscoditori.

Mă ţine la distanţă, i-a spus Kiki lui Gen, neliniştită. *Nu-i pot citi gândurile!*

— Îşi revine după viziune, a asigurat-o vrăjitorul, recuperând fragmentul de oglindă din apă. Acordă-i o clipă!

M-am rostogolit într-o parte, încă tuşind şi scuipând. Lumina soarelui îmi înţepa ochii, pădurea verde, nefiresc de înceţoşată, căpătând treptat contur. Când am remarcat ochiul de apă limpede precum cristalul, m-am întrebat dacă doar îmi închipuisem suprafaţa sa întunecată... şi viitorul cumplit pe care mi-l arătase.

Cât mi-aş fi dorit să fie aşa!

Gen mi-a înghiontit umărul.

— Ce ai văzut?

Ochii mei l-au găsit pe Takkan şi au rămas aţintiţi asupra lui. *Te-am văzut murind,* aproape că am zis, dar cuvintele mi s-au destrămat în gât.

Nu puteam să-i mărturisesc adevărul. Ştiam că urma să spună ceva enervant de raţional, cum ar fi că există mai multe modalităţi de a interpreta o carapace de ţestoasă. Sau că apele nu-mi arătau decât un singur aranjament al frunzelor sorţii.

Avea să insiste să vină. Apoi urma să moară.

— Desenează o hartă! am spus pe un ton domol. Ştiu locul!

M-a surprins calmul de care dădeam dovadă. O simplă iluzie, din moment ce abia îmi puteam stăpâni emoţiile. Nu mai voiam să merg în Lapzur. Voiam să renunţ la promisiune şi să arunc inima lui Khramelan în adâncul mării, astfel încât să nu mai fie văzută niciodată.

Însă perla din traistă mă împovăra mai mult decât oricând.

Timpul i se scurgea.

Între timp, Takkan îşi scosese pensula de scris şi pregătise piatra de cerneală[3]. Lângă el, Gen îi rupea pagini din caiet şi le punea pe suprafaţa plată a ciotului de copac. După ce Takkan a schiţat o hartă a Lor'yanului, am arătat spre un loc aflat mai jos de oceanul Cuiyan, în partea stângă.

— Insulele Uitate sunt aici.

— Aici?

O cută adâncă a brăzdat fruntea lui Takkan, care a însemnat locul.

— E prea aproape de Tambu. Nu poate fi o coincidenţă.

Gen a fluierat scurt.

— Impresionant, lord Takkan! Stai bine la capitolul mitologie şi cunoşti legendele. Într-adevăr, primii demoni s-au născut în Tambu.

Mi-am înăbuşit un fior. *Apa mi-a arătat doar o posibilitate,* mi-am reamintit. *Dacă Takkan nu se duce în Lapzur, Bandur nu-l va putea răni.*

Takkan şi Gen erau atât de prinşi în discuţia lor cu privire la legendele despre demoni, încât niciunul dintre ei nu a observat că m-am distanţat, trăgându-mi tunica mai strâns în jurul meu.

Dar lui Kiki nu i-a scăpat acest lucru.

A fost nepoliticos să mă ţii la distanţă, m-a mustrat ea, aterizându-mi în poală. *Sufletul tău este şi al meu, Shiori. Pe ei poţi să-i minţi, dar cu mine nu-ţi merge. Ce ascunzi?*

S-a strecurat din nou în gândurile mele, spulberând scutul pe care-l clădisem cu stângăcie. A scos un suspin adânc când a văzut frânturi din ce îmi arătase apa: fraţii mei preschimbaţi la loc în cocori, purtându-mă în zbor prin furtuni şi peste mări spre Lapzur.

Am ridicat scutul înainte să ajungă prea departe.

Shiori! a strigat pasărea de hârtie.

---

[3] O piatră folosită în arta şi caligrafia chineză, pe care se amestecă apă şi bucăţi de cerneală uscată (n. tr.).

Am ignorat-o.

— Va trebui să zburăm până în Lapzur, am spus cu voce tare.

Pensula a alunecat dintre degetele lui Takkan.

— Să zburăm?

— Insulele Uitate ale lui Lapzur se află departe, peste mări şi ţări, iar locul este protejat de apele vrăjite ale lacului Paduan, i-am explicat. Vor scufunda orice navă. Trebuie să zburăm.

— Cum? m-a întrebat Takkan, atent să usuce harta, suflând peste tuşele de cerneală. Cum o să zburăm noi până la Lapzur?

Am tresărit când a spus „noi".

— Există o mulţime de opţiuni, a intervenit Gen, vorbind tot mai tare; evident, subiectul îl entuziasma. Am putea să creăm aripi, pentru a face o casă zburătoare... sau să vrăjim un covor... ori să chemăm păsări să ne poarte. Dar pentru astfel de soluţii am avea nevoie de o magie măreaţă, de o magie chiar mai măreaţă decât cea accesibilă aici, în Lacrimile lui Emuri'en.

Kiki m-a împuns. *Ştii deja răspunsul, Shiori,* a comentat ea pe cel mai sec ton posibil. *N-ai de gând să spui ceva?*

Nu i-am răspuns. Neliniştea mi-a răscolit pieptul când imaginea celor şase cocori zburând mi-a trecut fulgerător prin minte, pentru a doua oară.

— Dar ce zici de o vrajă pe care perla a mai aruncat-o? am întrebat în şoaptă.

— Ar putea să meargă, a aprobat Gen. Dacă perla e deja familiarizată cu aceasta, iar obiectele vrăjite anterior sunt încă în posesia ta... Ar trebui să priveşti lucrurile ca şi cum ai reciti o carte!

A râs scurt, amuzat de metafora folosită, apoi a ridicat o sprânceană.

— Însă te rog să-mi faci pe plac şi să-mi spui la ce te gândeşti!

Mi-am muşcat buza inferioară. Trebuia să existe o altă cale. Nu puteam să-mi implic din nou fraţii. Nu puteam să-i pun din nou în pericol. Dar nu părea să am de ales.

— Gen, am spus, cu o voce atât de fragilă, încât abia am recunoscut-o, odihneşte-te puţin! Lasă-mă să vorbesc cu fraţii mei.

I-am găsit adunaţi în camera lui Benkai. De la blestemul Raikamei, prinţii petreceau mult mai mult timp împreună; de fapt, rar se întâmpla să nu-i vezi laolaltă. Acesta fusese cadoul mamei noastre vitrege pentru noi. După toate încercările prin care trecuserăm şi după

toate lucrurile pe care le înduraserăm, eram mai apropiaţi decât oricând. Chiar şi Qinnia se afla aici, absorbită într-un joc de şah cu Yotan.

— Nu sunt mult mai simpatic decât Reiji? o întreba Yotan. Cred că fiica khaganului m-ar fi plăcut pe mine mai mult.

Reiji a pufnit.

— Într-adevăr, eşti atât de fermecător, încât ai dezvălui toate secretele Kiatei după o săptămână în A'landi!

— Mai bine decât să pornesc un război cu grimasa aia permanentă!

— Shiori! a exclamat Qinnia, părând tulburată de sosirea mea.

Nu mai vorbiserăm după incidentul de la cină.

De îndată ce m-au văzut, fraţii mei s-au ridicat şi au început să strige în acelaşi timp:

— Am auzit ce s-a întâmplat în munţi, că aproape ai fost ucisă! Eşti rănită?

— Cum ai putut să pleci aşa, mai ales după evenimentul de aseară? Tata a înnebunit de griji!

— Ar fi trebuit măcar să spui cuiva!

— *Chiar* a spus cuiva, a remarcat Wandei. Ia uitaţi cine e în faţa uşii!

Îl rugasem pe Takkan să aştepte afară, dar puţine lucruri îi scăpau lui Wandei. În timp ce mi-a condus logodnicul înăuntru, am ridicat glasul:

— Trebuia să văd breşa.

— Ai acţionat impulsiv, surioară. Tu...

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui că ar trebui să rămân în camera mea! l-am avertizat pe Andahai. Sau că nu am de ce să-mi fac griji! Nu-l veţi învinge pe Bandur fără ajutorul meu.

La menţionarea lui Bandur, Qinnia a tresărit, încordându-şi fiecare muşchi din trup, apoi i-a atins mâneca lui Andahai şi i-a şoptit ceva la ureche.

— Takkan, soţia mea nu se simte bine, a spus Andahai rigid. Eşti aşa de amabil, încât să o escortezi până la apartamentele noastre? Ultima uşă de pe hol.

Takkan a încuviinţat cu o plecăciune şi a urmat-o pe prinţesă afară. Când am remarcat că Qinnia îşi strângea cu putere cingătoarea, chiar şi-n timp ce ieşea din cameră, l-am privit îngrijorată pe Andahai.

— E...

— E bine, a intervenit el. N-ai de ce să te îngrijorezi! Ai aflat ceva la

breşă sau doar ţi-ai irosit timpul?

M-am încruntat la Andahai, dar *chiar* aveam veşti de împărtăşit.

— Cred că am descoperit o cale de a-l învinge pe Bandur, însă am nevoie de ajutorul vostru.

— Îl ai, a spus Benkai fără să ezite.

Ceilalţi fraţi ai mei au încuviinţat din cap, dându-şi tăcut acordul.

— Ce putem face?

Un nod mi s-a format în gât. O, de-ar fi fost atât de simplu!

— Trebuie să merg în Lapzur, am spus. E o insulă la vest de Tambu, uitată de toţi, în afară de vrăjitori şi demoni. Acolo sălăşluieşte cineva pe jumătate dragon, întemniţat ca gardian al oraşului. El este deţinătorul de drept al perlei Raikamei.

Andahai s-a încruntat.

— Ce legătură are asta cu Bandur?

— Încă mai am perla, am recunoscut în cele din urmă. Am de gând să o returnez gardianului şi să-l eliberez din Lapzur. Apoi o să-l păcălesc pe Bandur să-i ia locul, am adăugat după o pauză.

Clar le captasem atenţia.

— O idee ingenioasă, surioară, a spus Wandei, dar cum vei proceda?

Yotan îi împărtăşea părerea.

— Bandur nu-i tocmai o fiinţă pe care o poţi ademeni pe o corabie.

— Corăbiile nu mă vor duce acolo unde trebuie să ajung, am zis evaziv, apoi mi-am coborât genele şi m-am uitat fix la picioarele mele, dorindu-mi să nu fi privit niciodată în Lacrimile lui Emuri'en. Trebuie să zbor.

— Să zbori? a repetat Reiji.

— Nu mai îndruga asemenea prostii, Shiori! m-a certat Andahai, fără să înţeleagă. Ai spus că ai nevoie de ajutor. Benkai ne va împrumuta cea mai rapidă corabie din flota lui.

— Ştie exact ce spune, a intervenit Hasho, cu ochii negri aţintiţi asupra mea.

Din moment ce fuseserăm mereu apropiaţi, a intuit cu uşurinţă motivul neliniştii mele.

— Răspunsul este da, Shiori. Fă-o! Transformă-ne din nou în cocori!

Naiba să te ia, Hasho! Mi-am ridicat brusc capul, o reacţie oglindită de ceilalţi fraţi ai mei, iar o senzaţie cumplită de inevitabilitate mi-a răscolit sufletul. Ştiam că era singura cale, dar, cu toate acestea, gândul de a-i pune să îndure încă o dată urmările unui astfel de blestem mă

îndurera nespus.

— Nu...

— Te vom duce oriunde trebuie să mergi, a adăugat el ferm. Nu-i aşa, fraţilor?

Pe rând, toţi au încuviinţat din cap. Chiar şi Andahai, deşi a fost ultimul.

— Dar să vă transform din nou în cocori... am început, apoi am tras adânc aer în piept, i-am privit pe toţi şi am dat glas celei mai mari temeri de-ale mele. Dacă nu vă pot preschimba la loc?

Hasho a schiţat un zâmbet.

— Viaţa de cocor nu ar fi cea mai cumplită soartă. Mi-a lipsit harul de a vorbi cu păsările.

— Sincer să fiu, mi-a plăcut mult să zbor, a adăugat Yotan. Totuşi, nu şi mâncarea, mai exact viermii şi şoarecii.

— Raikama nu ţi-ar fi dat perla dacă nu credea în tine, mi-a spus Benkai. Şi noi avem încredere în tine. Aşa că nu-ţi mai muşca buza şi lasă-ne să te ajutăm!

M-am uitat pe furiş la cel mai mare dintre fraţii mei, care şi-a înclinat iar capul, sumbru.

— Te ducem, a confirmat Andahai. Şi suntem conştienţi ce ne aşteaptă, inclusiv o săptămână numai cu viermi în meniu. Numai răspunde-mi la următoarea întrebare: cum îl ducem pe Bandur? Te-ai gândit şi la asta, nu-i aşa?

— Vom avea nevoie de amuleta lui pentru a-l ademeni afară din Kiata, am răspuns. Gen spune că se află în Munţii Sfinţi.

— Mai nou primeşti sfaturi de la băiatul-vrăjitor? m-a întrebat Reiji. Câţi ani are, 12?

— De fapt, 13, l-am corectat. Ştie mai multe despre demoni decât oricare dintre noi. Ne poate ajuta.

În ciuda umbrei de scepticism care i-a întunecat chipul, Andahai nu s-a împotrivit.

— Dacă ai încredere în el, atunci vom avea şi noi, a spus el. Mâine, Benkai îşi va pune oamenii să investigheze. Eu şi Hasho ne vom alătura lor. Reiji se va ocupa de a'landani, iar Yotan şi Wandei vor găsi o modalitate de a-i duce pe Shiori şi pe Takkan în Lapzur.

Mi-am suprimat o tresărire la menţionarea numelui său. Încă nu-l invitasem propriu-zis pe Takkan.

— Când vei pleca spre breşă? l-am întrebat. Gen e încă aici, iar eu

pot...

— Tu? m-a întrerupt Benkai, râzând. *Tu* nu vii, surioară – sau ai uitat că în două zile are loc ceremonia ta de logodnă? Mâine vei avea multe de pregătit. Doar dacă nu cumva plănuieşti să o ratezi pentru a doua oară.

În numele Celor Nouă Iaduri ale lui Sharima'en, *chiar* uitasem de ceremonia mea de logodnă! Mi-am muşcat iar buza inferioară.

— Poate că l-aş putea ruga pe tata să o amâne.

— Şi să-i frângi inima lui Takkan? m-a tachinat Yotan. Te-a aşteptat atâtea luni! Dacă ar fi trebuit, probabil că te-ar fi aşteptat ani buni.

— Ar putea să mai aştepte puţin, am spus cu reţinere. Şi să le distragă atenţia tatei şi consiliului. Până ne întoarcem.

Andahai s-a încruntat.

— Nu vine şi el în Lapzur? N-ai început să ai îndoieli în privinţa lui, nu-i aşa?

Obrajii mi-au luat foc.

— Nu-i asta! Doar că... Takkan nu poate veni. Oricum, voi şase nu ne puteţi căra pe *amândoi.*

— Sunt convins că gemenii vor construi ceva suficient de rezistent pentru doi, a spus Hasho cu ironie. Ştii, n-o să te punem din nou pe o pătură.

M-am uitat urât la el. De obicei, mă puteam baza pe faptul că Hasho avea să-mi ţină partea, dar în lunile cât fusesem plecată, se formase o prietenie de durată între fraţii mei şi Takkan. Aceştia nu aveau să fie de partea mea, dacă asta însemna să fie împotriva lui.

Nici Kiki nu mi-a sărit în ajutor. *Pot recruta alte păsări pentru sprijin,* s-a oferit ea, *dacă îţi faci griji în legătură cu greutatea lui Takkan.*

— Nu-i vorba despre asta... am spus.

Atunci? m-au întrebat la unison Kiki şi fraţii mei.

Am sărit de pe scaun, frustrată.

— Nu poate veni cu noi! am repetat cu vehemenţă. Lacrimile lui Emuri'en mi-au arătat viitorul. Dacă Takkan ne însoţeşte, Bandur îl va ucide!

După numai o clipă de tăcere, toţi au reacţionat. Benkai, al doilea ca vârstă şi cel mai blând dintre fraţii mei – cel puţin faţă de mine –, s-a apropiat primul.

— Aşadar, din acest motiv eşti supărată, a zis el. Acum totul are

sens. Stai puţin, lasă-mă să ghicesc: încă nu i-ai spus, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu! E un nesăbuit curajos. Ar insista să fie un erou.

— Acest nesăbuit curajos poate ţine piept oricărui adversar, a precizat Benkai. Şi nu spun asta despre mulţi bărbaţi.

Într-adevăr, rar se întâmpla ca Benkai să laude abilităţile de luptă ale altcuiva, dar nu m-am lăsat influenţată.

— Bandur nu este precum ceilalţi demoni.

— Nu vă începeţi viaţa împreună cu o minciună, a adăugat încet Hasho. Spune-i ce ai văzut! Ar trebui să fie decizia lui dacă vine sau nu.

— Hasho are dreptate, a spus Andahai. Mărturiseşte-i adevărul, Shiori!

— Tu vorbeşti? l-am contrat. L-ai trimis să o escorteze pe Qinnia.

— Prezenţa soţiei mele la această conversaţie nu era necesară. Se află într-o stare delicată.

— Într-o stare delicată? Ce i s-a întâmplat?

— Nimic, a spus cel mai mare dintre fraţii mei, pe un ton nefiresc de tăios. Starea de sănătate a soţiei mele este ceva personal. Implicarea lui Takkan ne priveşte pe toţi.

Am dat să protestez, dar Wandei a intervenit în discuţie.

— Îl iubeşti pe Takkan, a spus el direct, ca şi cum tocmai m-ar fi informat că toţi respirăm. Nu-i putem proteja întotdeauna pe cei pe care îi iubim dacă îi excludem sau păstrăm secrete faţă de ei. Asta a fost greşeala Raikamei.

Vorbele lui, de o sinceritate debordantă, m-au redus la tăcere. Mă obişnuisem ca fratele meu cel mai mic să facă apel la logică şi raţiune, nu la inima mea. M-a surprins atât de tare, încât mi-am coborât brusc umerii, învinsă.

— Îi voi spune, am zis fără vlagă.

Nu era o minciună. Cu toate acestea, cele trei cuvinte mi s-au înfipt în gât asemenea unor spini ascuţiţi, aşteptând rostirea adevărului ca să fie eliberaţi.

CAPITOLUL 24

AŞA CUM AM PROMIS, A DOUA ZI AM CERUT CA GEN SĂ FIE adus la palat. După ce mi-am adunat curajul, am îndurat mustrarea tatei, nemulţumit de faptul că plecasem pe furiş, apoi i-am povestit cum tânărul vrăjitor mă salvase din ambuscada din munţi. O jumătate de adevăr, dar părea să-l liniştească puţin, iar bucuria de pe chipul lui Gen, când a sosit, a meritat osteneala.

— În sfârşit văd palatul imperial! a exclamat băiatul, ridicând vocea de entuziasm. E la fel de măreţ pe cât mi-am imaginat. Şi mai curat.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc. Compania băiatului era o distragere binevenită de la gândurile întunecate care mă bântuiau.

— Luând în considerare toate locurile pe care le-ai vizitat, aş fi presupus că ai fost în zeci de palate, am zis, înclinându-mi capul. După reacţia ta, pare că acesta e primul pe care-l vezi.

Gen a încercat să afişeze un zâmbet strengar, dar efortul l-a făcut să tresară.

— Aşa e, dacă nu-l pui la socoteală pe cel al Regelui-Dragon. N-am văzut mare lucru în afară de temniţă, iar locuinţa lui Elang seamănă mai mult cu o peşteră decât cu un palat.

— Ce standarde înalte! l-am tachinat. Crede-mă pe cuvânt, viaţa la palat nu este atât de interesantă pe cât pare. Înainte să se sfârşească săptămâna, îţi vei dori să te întorci în tabără.

— Mă îndoiesc. Aştept cu nerăbdare să-mi petrec timpul la curte!

Şi-a scuturat de praf mânecile, apoi şi-a îndreptat postura, astfel încât să fie aproape la fel de înalt ca mine.

— Există petreceri la care pot participa? Vreun festival sau ospăţ?

— Nu chiar. Anul acesta nu va avea loc Festivalul de Vară.

— Nu se va pregăti nici măcar un ospăţ în cinstea nunţii fratelui tău?

— A fost doar o ceremonie privată şi intimă. Mama mea vitregă a murit de curând. Suntem încă în doliu.

— Ah! a exclamat Gen. Atunci de ce se organizează toate aceste

nunţi într-o succesiune rapidă? A lui Adanhai, a lui Reiji, a ta...

— Tata nu are de ales decât să ne căsătorească. Kiata încă îşi revine după rebeliunea lordului Yuji.

— Înţeleg... Pentru a menţine alianţe şi tot tacâmul. Aşa cum se procedează în toate regatele.

Gen şi-a înăbuşit un căscat, de parcă gândul în sine l-ar fi plictisit.

— Nu vă invidiez defel pe voi, cei cu sânge albastru, dar măcar îl ai pe Takkan... Apropo, unde e?

— Într-o şedinţă cu miniştrii. Cum îţi mai e nasul? l-am întrebat, dornică să schimb subiectul. Tot nu vrei să te vadă medicul?

Băiatul a şuierat printre dinţi.

— Îl voi vindeca mai bine şi mai repede decât doctorii tăi.

— Faci cum vrei! am spus, fluturând o mână spre poteca pietruită din faţă. Vila ta se află în curtea de la miazăzi. Am adus la cunoştinţă faptul că eşti oaspetele meu, aşa că nimeni nu ar trebui să te deranjeze. Încearcă să stai departe de necazuri!

Demonii să mă ia, începeam să vorbesc ca Andahai! De obicei, eu primeam astfel de avertismente.

— N-ai de gând să-mi oferi un tur? m-a întrebat Gen, apelând la un ton linguşitor. Măcar arată-mi unde e biblioteca. Voi găsi nişte volume relevante pentru tine. Ştii, ţi-ar prinde bine nişte lecţii de magie.

M-am gândit la Seryu şi la lecţiile de lângă lac. Dragonul crease odată un stol de păsări din apă şi mă învăţase cum să o readuc la viaţă pe Kiki după ce Raikama o rupsese în bucăţi.

— Mi-ar plăcea asta, dar ideea ta va trebui să mai aştepte, am spus, clătinând cu regret din cap. Mă aşteaptă o zi lungă – „recompensa" mea pentru că m-am furişat ieri din palat. O dimineaţă plină cu mai multe ceremonii pentru nunta lui Reiji, apoi o întâlnire cu croitoreasa imperială pentru propria logodnă.

Am încercat să nu mă strâmb când am pomenit de cea din urmă, din moment ce nu aveam dispoziţia necesară ca să probez veşminte.

— Apoi trebuie să o văd pe Qinnia.

— Pe prinţesa moştenitoare?

Am fost impresionată că ştia cine e.

— Wandei m-a rugat să-i dau cele mai groase haine de-ale mele. Nu mi-a specificat de ce. Poate fi secretos când pune ceva la cale.

— Nu pari prea nerăbdătoare să te întâlneşti cu ea.

Avea dreptate. O văzusem pe soţia lui Andahai cu fraţii mei şi la

rugăciunile de dimineaţă, dar de la prima noapte petrecută acasă – când aproape că îi scosesem ochii – o evitasem şi simţeam că şi ea se străduia din răsputeri să facă acelaşi lucru.

„Se află într-o stare delicată", spusese Andahai.

Însă am înţeles ce voise să zică de fapt fratele meu: din cauza mea, trebuie să fi fost traumatizată de Bandur. Nu mă îndoiam că mă ura. Şi nici măcar nu o învinovăţeam.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Gen. Pari bolnavă.

— Sper doar că nu va trebui să cos, am spus.

O tentativă de diversiune, dar nu *neapărat* o minciună.

— E de înţeles! a răspuns băiatul. Până la urmă, e un meşteşug obositor.

Plin de veselie, mi-a făcut cu mâna şi a dispărut în curtea interioară vastă. Am oftat adânc. În numele zeilor, speram să nu atragă prea mult atenţia asupra lui! Cel puţin nu adusese acel şoim uriaş.

— Nu-l scăpa din ochi, bine? am rugat-o pe Kiki.

Până la prânz, pasărea de hârtie mă înştiinţase că tânărul vrăjitor susţinuse spectacole de prestidigitaţie în faţa copiilor curţii şi obţinuse, cu ajutorul trucurilor sale şirete, mai multe invitaţii la cină de la părinţii lor. Apelase chiar şi la o iluzie ca să pară mai în vârstă şi abordase câţiva miniştri, cucerindu-i cu tot soiul de complimente oportune, precum şi cu şarmul lui înnăscut. Declarase că avea de gând să-i uimească atât de tare, încât urmau să aprecieze magia.

— Aha! am exclamat. Se vede că nu a petrecut prea mult timp în compania birocraţilor.

Se joacă şi acum *cu focul,* a bombănit Kiki, evident nemulţumită. *S-ar putea să fie chiar mai imprudent şi mai îndrăzneţ decât tine.*

— O să se maturizeze.

Aşa cum ai făcut şi tu?

M-am uitat urât la pasărea mea şi mi-am aruncat peste umăr un set de straie roşii.

Din instinct, gâtul mi s-a înclinat pentru a atinge căptuşeala de mătase, incredibil de moale.

Eşti sigură că vrei să le donezi? m-a întrebat Kiki.

Erau hainele de iarnă pe care le primisem cadou la împlinirea vârstei de 16 ani, căptuşite cu lână şi mătase densă. Veşminte pe care mi-aş fi dorit din tot sufletul să le fi avut în lunile lungi petrecute în Iro, anul trecut.

— Wandei mi-a cerut să i le dau pe cele mai groase, am spus. Astea sunt. Mai sunt şi roşii, cu un model cu cocori. Numai semne de bun augur.

Kiki şi-a coborât aripile. *Presupun că vom avea nevoie de tot norocul pe care îl putem primi.*

Am aprobat-o în gând. Apoi am închis uşa de la dulap şi mi-am târşâit picioarele spre ultima întâlnire a după-amiezii, cea de care mă temeam cel mai mult.

Qinnia a deschis uşa, primindu-mă în apartamentele pe care le împărţea cu Andahai.

— Le-am spus slujnicelor că au după-amiaza liberă, a zis ea, deşi nu o întrebasem. M-am gândit că ar fi de preferat să fim singure.

Deşi îşi controla perfect trăsăturile, purtând masca politicoasă pe care toate doamnele de la curte o deprinseseră cu măiestrie, mi-am dat seama că o neliniştea prezenţa mea. Stătea cu mâinile împreunate peste cingătoarea purpurie a rochiei, însă degetele îi erau încordate, de parcă ar fi încercat să le împiedice să se joace cu materialul, iar de fiecare dată când cerceii îi scoteau un clinchet perceptibil, îşi dregea glasul. Afişa o sinceritate atât de debordantă, de altfel deosebit de rară în Gindara, încât nici nu era de mirare că Andahai o iubea.

A luat hainele pe care i le adusesem şi le-a pus lângă coşul cu instrumente de cusut. Am văzut un teanc ordonat de jachete şi robe – câte una pentru fiecare dintre cei şase fraţi ai mei.

— Bănuiesc că Wandei nu ţi-a spus de ce are nevoie de ele, am zis.

— Nici măcar Yotan nu mi-a dat vreun indiciu, mi-a răspuns, clătinând din cap. Se aşteptau să întrebi, aşa că nu mi-au împărtăşit nimic. Doar că totul urmează să fie dezvăluit la Lacul Sacru.

— La Lacul Sacru?

Qinnia a ridicat din umeri, iar eu am strâns din buze, supărată. Takkan sigur ştia despre ce-i vorba, dar, de când planul fusese pus în mişcare, îl evitasem cu fiecare ocazie ivită. Sinceră să fiu, îmi era mai teamă să-l văd pe el decât să dau ochii cu Qinnia.

M-am întors, gata să plec, însă ea mi-a făcut semn să iau loc. Apoi am văzut două farfurii cu piersici aşezate pe masă, cu feliile galbene frumos aranjate în formă de floare; mă aşteptase.

— Au sosit azi-dimineaţă din livada familiei mele, a spus ea, oferindu-mi o farfurie. Ia câteva, înainte ca Andahai să se întoarcă şi să

le mănânce pe toate. Nu voi fi modestă – sunt atât de dulci, încât albinele le confundă cu mierea.

Stomacul meu s-a lăsat cu uşurinţă cucerit, iar la vederea desertului, am uitat atât de emoţii, cât şi de maniere. Fără a insista ca Qinnia să mănânce mai întâi – din moment ce mă depăşea în rang –, am devorat o felie, apoi încă una şi încă una.

— Mă aşteptam ca piersicile nemuririi să aibă un asemenea gust, am zis, plescăind din buze de plăcere. Acum ştiu de ce Andahai s-a căsătorit de fapt cu tine. Pentru livezile familiei tale.

— Voi aranja ca o cutie să vă fie trimisă ţie şi lui Takkan, a răspuns Qinnia.

Să fi fost imaginaţia mea de vină sau zâmbetul îi devenise un pic mai larg?

— Un cadou timpuriu de logodnă.

— Poate că ar trebui să aştepţi până *după* ceremonie, am mormăit cu gura plină. Ca să te asiguri că apar de data asta.

Zâmbetul Qinnei s-a preschimbat într-un hohot de râs, pe care l-a ascuns numaidecât în spatele mânecii. Şi-a îndreptat puţin ţinuta şi a revenit la tonul formal.

— Voiam să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Am înghiţit în sec şi mi-am pus farfuria pe masă. Asta era! Sosise momentul!

Timpul petrecut departe de casă îmi temperase simţitor mândria, aşa că mi-am împreunat mâinile pătate de suc de piersici şi am îngenuncheat în faţa ei.

— Te implor să mă ierţi, prinţesă Qinnia! Ţi-am provocat o mare suferinţă şi te-am jignit profund, însă vreau doar să...

— Shiori, ce se întâmplă?

Qinnia a încercat să mă tragă în picioare.

— Te-a pus Andahai să faci asta? Te rog, ridică-te! Ridică-te!

M-am aşezat la loc pe canapea, apoi m-am lăsat pe spate, dintr-odată recunoscătoare pentru suportul oferit de pernele dure.

— Nu m-ai chemat aici ca să-ţi cer iertare?

— Te-am chemat aici pentru că Wandei m-a rugat să-l ajut şi să cos aceste straie, mi-a explicat, arătând spre zona din jurul coşului cu instrumente de cusut. Şi pentru că eu... *eu* voiam să-ţi cer iertare.

— Tu? am exclamat, cu sprâncenele unite într-o încruntătură. Dar eu... eu te-am atacat! Aş fi putut să te rănesc! Eu sunt cea care l-a

eliberat pe Bandur din munţi. Din cauza mea, el...

Am dat din mâini, neştiind cum să-i spun că demonul îi stăpânise mintea.

— S-ar putea ca *eu* să fi fost cea care te-a otrăvit, a zis Qinnia, care şi-a muşcat buza inferioară. Patru preotese au fost capturate în Munţii Sfinţi. Andahai crede că acestea au furnizat otrava care aproape te-a ucis... şi că a fost administrată de cineva din palat. De cineva în care toţi avem încredere.

Mi-am suprimat impulsul de a mă strâmba. Oglinda adevărului îmi confirmase deja acest lucru, dar nu-mi arătase niciun chip.

— Având în vedere abilitatea lui Bandur de a trece dintr-un corp în altul, ar fi putut fi oricine, a spus Qinnia. Îmi fac griji că... că s-ar putea să fi fost eu. Sper din tot sufletul să nu fi fost eu!

— Eşti nevinovată, am spus cu certitudine. Bandur are alte planuri cu mine.

Qinnia a strâns materialul roz al rochiei în pumn.

— Eşti sigură? I-am simţit mânia îndreptată asupra ta.

— Ce altceva îţi aminteşti?

— Am fost atât de înfrigurată! a spus ea, străbătută de un fior. Şi... atât de amorţită. Parcă aş fi fost prinsă într-un coşmar.

— Şi eu am simţit frigul, am spus domol.

Aşa ştiusem că Bandur era aproape.

Qinnia şi-a suflecat mâneca şi mi-a arătat o brăţară din mărgele de lemn.

— O port încă din copilărie. Mama l-a rugat pe Înaltul Preot Voan să o binecuvânteze, astfel încât să fiu ferită de forţele răului. Mulţi curteni, şi nu numai, aveau astfel de talismane pentru a se proteja de demoni. Dar nu ne ajută, nu-i aşa?

— Nu împotriva lui Bandur.

— Bănuiam, a spus ea, apoi şi-a desfăcut brăţara în zăngănit de mărgele. Am fost atât de superstiţioasă de mică, încât îmi număram paşii ca să mă asigur că nu fac niciodată patru[4] deodată. Nici măcar nu mâncam patru felii de piersică sau nu purtam flori albe[5] în păr – ca nu

[4] În cultura chineză, numărul patru (四) este considerat ghinionist, deoarece la nivel de pronunţie este foarte asemănător cu verbul „a muri” (死). Din acest motiv, majorităţii clădirilor din China le lipseşte etajul al patrulea (n. tr.).

[5] În cultura chineză, albul este asociat cu moartea şi fantomele (n. tr.).

cumva să aduc ghinionul la uşa familiei. Totuşi, n-am crezut niciodată în magie, nici în dragoni sau în vrăjitorie. Şi cu siguranţă nu în demoni.

Şi-a tras mâneca la loc.

— Apoi tu şi prinţii aţi dispărut luni întregi. Andahai mi-a spus că a fost transformat într-un cocor şi că ai fost nevoită să-i rupi blestemul. Iniţial, nu l-am crezut, dar uneori, noaptea, încă îl bântuie spiritul lui de cocor, a mărturisit ea, neliniştită. În vechile legende, se spune că odată ce ai fost atins de magie, aceasta nu te părăseşte niciodată pe deplin.

Am tăcut. Seryu îmi povestise aproape acelaşi lucru despre Kiata – că zeii nu puteau şterge toate urmele de magie din tărâm. Că însăşi existenţa mea o dovedea. Oare asta însemna că trebuia să fiu îndepărtată şi smulsă din pământ ca o buruiană? Sau că eram o sămânţă – un semn că sosise timpul ca magia să se reîntoarcă? Mi-am frământat mâinile. Cu magie sau fără? Cum era mai bine pentru Kiata?

Era o problemă pe care nu ştiam cum să o rezolv, aşa că, deocamdată, mi-am înlăturat-o din minte.

— Andahai ţi-a povestit despre blestem?

— Mi-a povestit tot, a răspuns ea. Despre bolul de pe capul tău, despre perla pe care ţi-a lăsat-o Raikama, despre călătoria ta în Ai'long. Dar de la acea cină îngrozitoare, a devenit mai distant. Ştiu că încearcă să mă protejeze, mai ales de când...

Cuvintele au rămas suspendate între noi, iar Qinnia şi-a dus mâinile la pântec.

Dintr-odată, totul a căpătat sens.

— Pe Firele lui Emuri'en! Ce veste minunată!

— E încă devreme, a adăugat Qinnia cu sfială. I-am spus lui Andahai cu o zi înainte să te întorci. Dar aproape că mi-aş fi dorit să fi aşteptat! I-am menţionat odată, în treacăt, că mă simţeam obosită, iar de atunci l-a rugat pe medicul imperial să mă viziteze în fiecare zi. A devenit...

— Autoritar? am sugerat. Exagerat de protector şi absurd?

Am râs amândouă.

— Da! Exact aşa!

— Acesta este adevăratul Andahai, cel pe care l-am tolerat toată viaţa. Numai în preajma ta e tandru şi amabil.

— Sunt norocoasă, a recunoscut Qinnia. Dar şi tu eşti. Toţi am prins drag de Takkan.

M-am înroşit, iar căldura mi-a inundat inima. Îmi cucerise cu

adevărat familia, aşa cum ştiam că avea să se întâmple. Încă un motiv pentru care trebuia să-l protejez.

— Te simţi mai bine acum? am întrebat-o pe Qinnia.

— Mâncarea diminuează greaţa. Oboseala vine în valuri.

— Mâncarea are un mod magic de a mă face şi pe mine să mă simt mai bine, am spus. Jur că orice preparat dulce are puteri magice!

Când am muşcat în acelaşi timp din feliile de piersică, am zâmbit amândouă cu timiditate. Nu exista nicio modalitate de a explica de ce, dar mă simţeam de parcă am fi fost prietene de ani buni. Prietene care făceau excursii săptămânale în Gindara pentru a studia vitrinele prăvăliilor, fără intenţia de a cumpăra ceva, şi care schimbau bârfe la micul-dejun, mâncând *crullere*[6] prăjite şi *congee*[7].

— Dacă Andahai îşi uită vreodată manierele şi nu-ţi mai oferă răspunsuri, întreabă-mă pe mine! i-am propus. Îţi spun tot ce pot.

Qinnia s-a mutat spre marginea scaunului şi mi-a acceptat cu recunoştinţă invitaţia de a fi inclusă în cercul meu de apropiaţi, înclinând capul. M-am aplecat şi eu în faţă. Ştiam ce voia să afle.

— Cred că am găsit o modalitate de a-l învinge pe Bandur, i-am divulgat.

Nu puteam să-i împărtăşesc prea multe, de teamă să nu o compromit, dar îmi doream permisiunea ei.

— Voi avea nevoie de ajutorul lui Andahai. Noi şapte va trebui să plecăm din nou. În curând.

Qinnia părea gânditoare.

— Tot ce îţi cer este să-l aduci pe Andahai înapoi în viaţă, a spus ea. Îţi poruncesc, soră!

Nu mă mai numise „soră” până acum; am zâmbit, înduioşată de noua noastră prietenie.

— Aşa voi face!

Am ieşit bine dispusă din apartamentul ei, dar dispoziţia mi s-a schimbat fulgerător.

Acolo, în capătul holului, stătea Takkan.

---

[6] Un *cruller* este o prăjitură mică, din aluat dens, care este răsucit şi îndoit până când capătă forma unei gogoşi cu marginile spiralate, pusă apoi la prăjit (n. tr.).

[7] Un tip de terci de orez (n. tr.).

CAPITOLUL 25

AM FUGIT, PUNÂND CÂT MAI MULTĂ DISTANŢĂ ÎNTRE MINE şi Takkan, până când am ajuns aproape de Templul Sacru. Nu mi-a scăpat ironia situaţiei: aici trebuia să aibă loc ceremonia noastră de logodnă. Mâine.

Însă nu avea să se gândească să mă caute în această parte a palatului.

Mi-am scos jacheta, un veşmânt oribil, strălucitor şi brodat, care sigur atrăgea atenţia, şi am îndesat-o sub un tufiş de begonie. Apoi m-am îndepărtat de templu şi am căutat cea mai apropiată bucătărie.

Era cea mai mică dintre cele trei case de gătit ale palatului, iar când m-am furişat înăuntru, servitorii au încremenit la locurile lor, înspăimântaţi, până când şi-au amintit să se încline. Cu prima ocazie ivită, au părăsit în grabă clădirea. M-am prefăcut că nu-i aud mormăind cuvântul „vrăjitoare"

Deoarece această bucătărie era cea mai îndepărtată de sălile de banchet regale, era foarte puţin folosită, iar produsele din cămară păreau străvechi. Sinceră să fiu, unele dintre legume arătau de parcă ar fi fost uitate acolo de dinainte să plec în Ai'long. Cartofii încolţiseră, varza se îngălbenise, iar morcovii s-au înmuiat când i-am luat de pe rafturi.

Ocazia perfectă pentru mine să-mi exersez magia.

— Redeveniţi aşa cum aţi fost cândva! le-am spus morcovilor.

Au crescut, apoi culoarea lor – însemnată de pete albe odată cu trecerea timpului – a căpătat o strălucire sănătoasă, nuanţele variind de la purpuriu la portocaliu. După ce firele de magie de un alb-argintiu au ţesut vraja, mi-am îndreptat atenţia spre ridichile, cartofii şi varza din cămară, hotărâtă să le insuflu din nou o scânteie de viaţă. Când am terminat, apa fierbea.

Preparasem de atâtea ori supă de peşte, încât ştiam reţeta pe de rost şi m-am lăsat condusă de instinct. O făcusem pentru fraţii mei când erau bolnavi, pentru Takkan când fusese rănit, dar şi pentru

pescarii de la Hanul Vrăbiuţei când fusesem silită să lucrez acolo. Dar niciodată pentru mine.

Eram atentă la fiecare morcov cojit, la fiecare bucată de tofu tăiată, la fiecare ridiche fiartă – iar în oala mea am evocat gustul vremurilor mai fericite, când eram doar o fată care stătea pe vârfuri şi-şi privea mama gătind. Mirosul mi-a săgetat inima, străbătută de un junghi dureros, şi, pentru o clipă, am redevenit fostul meu sine. Alergam prin grădini cu zmeie furate, săream în bălţoace şi întârziam la lecţii, fermecându-i şi exasperându-i pe toţi cei pe care îi cunoşteam. Eram o fată fără secrete, fără umbre care să-i invadeze visele. O fată care nu trebuia să se întrebe dacă acasă s-ar mai simţi vreodată ca acasă.

O, cât îi duceam dorul!

Eram atât de absorbită de muncă, încât nu am auzit uşa deschizându-se cu un hârşâit răsunător.

— Eşti o persoană tare greu de găsit, Shiori. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că mă eviţi.

Am uitat să respir.

Când Takkan a intrat în bucătărie, am scăpat polonicul în oală.

Oare mă văzuse fugind din apartamentul Qinniei mai devreme? Sau îl trimiseseră fraţii mei? Îi povestiseră despre viziunea mea?

Defel conştient de furtuna pe care mi-o stârnise în minte, Takkan a vorbit:

— Solii au spus că nu mi-ai citit invitaţiile la prânz. Sau la ceai… ori la cină.

Ah, pârâcioşii ăia! Odinioară fuseseră de partea mea.

— Am fost ocupată. Abia dacă am avut parte de o clipă în care să fiu doar eu cu gândurile mele.

— O…

Takkan a clipit de câteva ori, înlăturând orice urmă de confuzie, şi şi-a trecut o mână prin părul închis la culoare.

— Ar trebui să plec?

Da! mi-a şoptit mintea.

— *Nu!* au rostit în schimb buzele mele trădătoare.

Voiam să iau polonicul şi să mă lovesc peste faţă. Însă ochii lui Takkan s-au îmblânzit, iar uşurarea i-a estompat cuta adâncă dintre sprâncene.

— Te-am căutat. Am bănuit că s-ar putea să te găsesc într-o bucătărie, a spus el, apoi s-a aplecat deasupra oalei şi a zâmbit când

mirosul i-a gâdilat nările. Iar prepari supă de peşte?

Părea atât de plin de speranţă, încât aproape că am izbucnit în râs.

— Nu se poate mânca! am zis, scoţând polonicul. Vezi?

Inspirând adânc, am permis să-mi fie distrasă atenţia şi am eliberat firele de magie pe care le ţineam. Morcovii au căpătat o tentă cenuşie, cartofii au încolţit din nou, iar capul peştelui a plutit la suprafaţă.

Takkan a făcut ochii mari.

— Îmi exersam puterile magice, i-am explicat, strâmbând din nas din cauza supei stricate. Mi-am cam ieşit din mână. Să redau prospeţimea ridichilor nu-i mare lucru, dar e un început...

Mi s-a frânt vocea. Un început nu avea să fie îndeajuns pentru a-l putea înfrunta pe Bandur. Viziunea mi-a răsărit din nou în minte şi, când l-am revăzut pe Takkan sângerând până la moarte, am simţit un nod în gât.

— Ar trebui să merg în camera mea, am spus, căscând teatral, poate puţin cam exagerat. Magia îmi induce mereu o stare de somnolenţă.

— Abia apune soarele. Nu iei cina?

— Nu îmi este foame, am minţit, rostind pentru prima dată acele patru cuvinte.

Takkan şi-a înclinat capul, evident bănuitor, iar stomacul nu mi-a sărit deloc în ajutor când a chiorăit zgomotos, incriminator.

— Ce se întâmplă, Shiori? Te rog, uită-te la mine!

— Trebuie să mă întorc! am bâlmăjit. Wandei a petrecut toată ziua în atelier şi vreau să mă asigur că e bine...

— Wandei e cel care mi-a spus să te găsesc, mi-a răspuns Takkan. El şi Yotan m-au prevenit că s-ar putea să te comporţi aşa.

— Aşa... aşa cum? m-am bâlbâit din nou.

— Mi-au spus că o să mă eviţi, dar n-au vrut să-mi dezvăluie motivul.

Mai întâi solii, acum gemenii! Oare nu mai puteam să am încredere în nimeni? Când am vărsat nişte supă pe masă, Takkan mi-a înmânat un prosop, dar tot nu l-am privit în ochi. Mi-a atins braţul.

— Shiori, nu te purta aşa! m-a rugat el, cu vocea încordată.

Deoarece destinul refuza să fie de partea noastră şi ne ţinuse despărţiţi atâta vreme, avea tot dreptul să fie supărat pe mine pentru că-l evităm fără să-i explic de ce. Şi, deşi era foarte răbdător, mi-am dat seama că era frustrat.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus, a continuat el, pe un ton mai blând, cu

multe luni în urmă, când încă purtai acel bol de lemn? Dacă te apasă ceva, nu te ascunde de mine!

— Nu mă apasă nimic! am minţit, regretându-mi imediat cuvintele. Am fost ocupată, atâta tot.

— Te rog, nu mă minţi!

Părea îngrijorat.

— Mă laşi măcar să ghicesc?

— Nu e nimic de gh...

— Te preocupă ce s-a întâmplat cu sătenii?

Am tăcut. Cu mâna liberă, am stins focul de sub oală cu puţină apă.

— Sau ceremonia de logodnă?

Tonul îi era la limita fragilă dintre prudenţă şi umor.

— Dacă tu şi Kiki plănuiţi să înotaţi din nou mâine după-amiază în apa încălzită de soarele verii...

Naiba să-l ia pe Takkan! Mi-am ridicat privirea şi, la vederea îngrijorării gravate pe chipul lui şi a sclipirii din ochi, am lăsat garda jos, neputincioasă.

— Fără înot!

Altceva nu aveam de gând să-i spun. Am vărsat supa şi mi-am scuturat mâinile.

— Ce risipă de supă!

Privirea lui tristă a rămas fixată asupra oalei goale. Părea atât de profund dezamăgit, încât nu mi-am putut înăbuşi la timp hohotele de râs, iar când Takkan a zâmbit, ultimul imbold de a-l evita a dispărut ca prin magie.

— O să-ţi pregătesc o altă porţie, i-am promis. Din legume proaspete, care nu au fost vrăjite.

Încă râzând de el, mi-am înlănţuit braţul cu al lui.

— Hai, condu-mă acasă!

Palatul era frumos noaptea. Felinarele atârnate de streşini se legănau în bătaia vântului, iar licuricii sclipeau deasupra iazurilor din grădini. Takkan şi cu mine mergeam unul lângă altul, într-un ritm firesc. Dacă n-ar fi fost secretele pe care le păstram cu sfinţenie, am fi avut parte de o seară perfectă. Am simţit că şi el ascunde ceva.

Deşi nu era vorbăreţ din fire, tăcerea dintre noi era plăcută, reconfortantă. Nu şi-n seara asta.

— Takkan... am început, apoi am îngenuncheat. Ce te preocupă?

— Şedinţa cu miniştrii de azi-dimineaţă, mi-a mărturisit. Nu a decurs prea bine. Cred că ar trebui să plecăm spre Lapzur mai devreme decât ne-am propus. Nu eşti în siguranţă aici.

Aproape că am râs. Hawar şi cuibul lui de birocraţi nu se numărau nici pe departe printre cele mai presante probleme de-ale mele.

— Nu-mi spune că-ţi faci griji în privinţa viespilor! am spus, chicotind dispreţuitor. Te agiţi din orice! Tata ar ordona să fie jupuiţi dacă s-ar încrunta la mine.

— Chiar şi aşa, nu le-aş desconsidera influenţa, Shiori. În special pe cea a lui Hawar. După întâmplarea din munţi, tatăl tău a promis că nu vei mai părăsi palatul.

Asta era într-adevăr o noutate, însă tot mi-am dat ochii peste cap.

— Aşa a făcut? Ce i-a zis şobolanul ăla de Hawar?

Am scotocit în traistă după oglinda adevărului.

— Nu, nu-mi spune! O să aflu singură. Oricum, a sosit momentul să învăţ cum să o folosesc.

Am şters bucata de sticlă şi am ridicat-o în faţa mea.

— Oglindă, arată-mi ce au zis miniştrii!

Suprafaţa ciobului s-a înceţoşat, apoi mi-a arătat Cuibul de Viespi, unde miniştrii stăteau înşiraţi de-a lungul pereţilor lambrisaţi, iar tata ocupa un loc în centru, cu o cingătoare de doliu peste veşmintele imperiale.

— Nu puteţi ignora aşa ceva, Majestate! a strigat ministrul Pahan, protestând zgomotos. Shiori'anma a vizitat chiar ieri Munţii Sfinţi. În timp ce se afla acolo, pământul s-a cutremurat…

— Pământul se cutremură adesea, fără să ţină cont de prezenţa sau de absenţa fiicei mele, a spus tăios tata.

— Demonii au reacţionat la influenţa ei, a insistat ministrul Caina. Fiica domniei voastre este periculoasă, iar magia ei ne ameninţă tărâmul! Trebuie să o alungăm!

— Alungaţi-l şi pe vrăjitor! au strigat miniştrii.

— Dar dacă nu-i suficient să o alungăm? Majestate, în Munţii Sfinţi sălăşluiesc mii de demoni! Dacă unul poate evada, cu siguranţă reprezintă doar o chestiune de timp înainte ca şi alţii să o facă. Poate că ar fi indicat să le ascultăm pe preotese. Au existat sânge-magi de secole. Cu toţii au fost sacrificaţi, astfel încât Kiata să fie un loc sigur, iar Kiata a fost un loc sigur… până la Shiori'anma!

Takkan, care stătea în primul rând, auzise destul

— Moartea prinţesei nu va face decât să continue ciclul nesăbuit al sacrificării sânge-magilor, aflat în vigoare de generaţii întregi. Ea are puterea de a se lupta cu demonii. Am văzut-o cu ochii mei. Trebuie să-i oferim această şansă!

Miniştrii nu au fost de acord.

— O moarte la fiecare generaţie este un preţ mic de plătit pentru siguranţa măreţei noastre ţări.

— Aşa să fie? i-a contrazis Takkan. Alte ţări se confruntă zilnic cu demoni şi magie…

— Şi haosul le conduce. Kiata este perla Lor'yanului tocmai pentru că poporul nostru deţine controlul asupra propriului destin. Dar ce ştii tu, lordule Takkan, despre astfel de lucruri? Nu ai petrecut foarte mult timp în inima Kiatei.

— Vă grăbiţi să-i numiţi pe alţii barbari, a spus Takkan cu răceală în glas. Dar uitaţi-vă la voi! Sunteţi pregătiţi să vărsaţi sângele unei fete nevinovate fără să luaţi în considerare alte opţiuni.

Miniştrii au pufnit şi au strâmbat din nas, apoi şi-au îndreptat din nou atenţia spre împărat, ignorându-l pe Takkan.

— Majestate, fiţi raţional! Predaţi-o pe fiica domniei voastre preoteselor, înainte să fie prea…

— Destul!

Tata se străduia să pară calm, dar cuvintele nu-i ascundeau complet furia mocnită.

— Nu voi colabora cu acele cultiste! Următoarea persoană care va sugera aşa ceva se va trezi mâine pe tărâmul lordului Sharima'en.

Miniştrii au amuţit.

— Nici Shiori'anma nu va deveni o armă împotriva demonilor, a adăugat împăratul, mustrându-l pe Takkan. Chiar dacă asta îşi doreşte.

Ministrul-şef Hawar păstrase tăcerea până acum. Când toată lumea a încremenit, a luat cuvântul:

— Atunci ar trebui să o ţinem pe prinţesă închisă în palat, Majestate. Cel puţin până când vom avea şansa de ale chestiona aşa cum se cuvine pe preotesele capturate – şi să le executăm pentru trădarea lor. Mă alătur cu bucurie comandantului imperial la interogatorii… după încheierea ceremoniei de logodnă a Alteţei Sale, firește. Pentru siguranţa ei.

— Majestate! a protestat Takkan. Nu cred…

— Da! l-a întrerupt împăratul. E o idee bună, ministre Hawar! Lord Takkan, te rog să te asiguri că fiica mea nu părăsește palatul!

Am aruncat oglinda. Văzusem destul.

— Nu-mi vine să cred că tata l-ar asculta pe Hawar! E un mincinos cu două fețe.

Am oftat profund, tot mai deznădăjduită pe măsură ce plămânii mi se goleau de aer. Același lucru se putea spune și despre mine, doar că Takkan nu știa asta.

— Mă îndoiesc că tatăl tău are încredere în Hawar, a spus Takkan, veșnic loial. Dar își dorește cu adevărat să te știe în siguranță. Din acest motiv m-a numit...

— Garda mea personală? Acum, că rolul este oficial, probabil că ești în al nouălea cer!

Mi-am lăsat umerii în jos și mi-am înfipt unghiile în pământul noroios.

— Îți mulțumesc că măcar ai votat să nu mă omoare!

— Am motive egoiste pentru care-mi doresc să te țin în viață.

Deși m-am împotrivit, buzele mi s-au curbat într-un zâmbet.

— Cred în magia ta, Shiori. Și în tine, a adăugat el. Magia a dispărut de atâtea secole, încât semenii noștri nu-și mai amintesc binele pe care îl poate face.

— Cum ar fi să preschimbe ridichile mucegăite în unele proaspete?

— Cum ar fi asta, a spus Takkan, fluturând mâna spre florile sălbatice care se ițiseră acolo unde mâna mea atinsese pământul.

Gen avusese dreptate când îmi spusese că trebuie să-mi exersez puterile magice – nici măcar nu observasem.

— Nu voi câștiga încrederea kiatanilor cu flori, am spus, gândindu-mă la servitorii palatului, care acum mă evitau de parcă magia mea ar fi fost o boală. Oamenilor le este mai frică de mine decât de Bandur, iar teama o să le rămână înrădăcinată în suflete chiar dacă-l învingem.

Florile s-au ofilit și au dispărut când mi-am retras brusc firele de magie.

— Prea multe persoane au fost rănite din cauza mea, am adăugat, cu un nod în gât. Poate că *sunt* o amenințare la adresa Kiatei.

— După felul în care ai spus asta, îmi dau seama că te mai preocupă ceva.

Takkan s-a aplecat mai aproape, iar mânecile lui le-au atins ușor pe

ale mele.

— Mă îndepărtezi pentru că bănuieşti că mă vei pune în pericol?

Cum de mă cunoştea atât de bine?

Am rămas cu privirea aţintită în pământ până când mi-a ridicat cu blândeţe bărbia.

— Iată-l – acel tic de a-ţi trage buzele într-o parte, ori de câte ori te nemulţumeşte ceva. Eşti o mincinoasă iscusită, Shiori, dar gura te dă de gol.

Eram pe cale să protestez, dar Takkan nu terminase:

— Uiţi că am petrecut o iarnă întreagă urmărind-o. Am observat fiecare zâmbet, fiecare rictus, fiecare surâs şi fiecare tresărire, sperând să-ţi citesc gândurile. Iar acum, când îţi pot vedea ochii, lucrurile pe care mi le poţi ascunde s-au diminuat simţitor. Mereu îţi faci griji pentru siguranţa celorlalţi, a continuat el. Măcar de data asta, lasă-mă pe mine să-mi fac griji. Îmi spui ce te apasă?

Vinovăţia. Numai în seara asta mai aveam şansa de a-i împărtăşi viziunea mea înainte de ceremonia noastră de logodnă. Mi-am întredeschis buzele, pregătită să mărturisesc, dar coastele mi s-au strâns în jurul inimii, iar gura mi s-a uscat. Cuvintele au refuzat să prindă glas.

O pierdusem deja pe Raikama, iar posibilitatea de a-l pierde şi pe Takkan mă durea îngrozitor. Mai bine să mă urască decât să moară. Mai bine să punem întru totul capăt ceremoniei.

Mi-am închis strâns ochi.

— Poate că ar trebui să te întorci în Iro. Poate că ar trebui să ne anulăm logodna.

Gata, o spusesem!

Am aşteptat ca Takkan să se enerveze, ca mândria să preia controlul, aşa cum se întâmplase în urmă cu an, când fugisem de la ceremonie.

Însă nu a spus nimic şi, deşi îşi încordase umerii, nu s-a îndepărtat de mine.

— Dacă tot ai de gând să propui aşa ceva, a zis în cele din urmă, cred că merit o explicaţie mai bună.

Nu fusesem niciodată o laşă, dar aşa mă simţeam acum. Stăteam cu spatele la Takkan.

Nici măcar nu eram îndeajuns de curajoasă, încât să-l privesc în ochi.

„Nu ziceai tu că frica este doar un joc?” mă certase Kiki azi-dimineaţă. „Îl câştigi dacă joci, nu dacă fugi. Şi exact asta ai face dacă nu îi spui.”

Avea dreptate.

M-am uitat lung la mâinile mele însemnate de cicatrici.

— Te-am văzut murind, am recunoscut într-un târziu, prin cea mai delicată şoaptă. Lacrimile lui Emuri’en mi-au arătat totul: Bandur o să te ucidă în Lapzur.

Takkan m-a luat de umeri şi m-a întors lent spre el.

— De aceea vrei să rupi logodna. De aceea vrei să plec.

— Da!

Am ezitat.

— Ai să o faci?

— Nu! a spus Takkan, de parcă nu-i venea să creadă că l-aş ruga aşa ceva.

— Trebuie să pleci! am insistat. Bandur ştie că eşti slăbiciunea mea. Te va ucide!

— Nu! a repetat el, cu o voce aspră, inspirând adânc. Ştii cum m-am simţit când am fost nevoit să rămân aici, iar tu a trebuit să pleci în Ai’long? M-am întrebat în fiecare zi dacă aveam să te mai văd vreodată. După o iarnă întreagă în care nu ţi-am ascultat vocea şi nu ţi-am putut vedea chipul, am vrut să te aud râzând. Am vrut să...

— Să ce?

Cu o tandreţe înduioşătoare, mi-a îndepărtat părul de pe tâmplă şi mi-a aşezat firele argintii în spatele urechilor, fără să-şi desprindă nici măcar pentru o clipă ochii din ai mei. M-am îmbujorat, răvăşită de emoţii. Dacă se gândea să mă sărute chiar acum, magia mea avea să ne facă pe amândoi să plutim – nu, de fapt, avea să facă întreaga curte interioară să plutească, şi atunci miniştrii chiar aveau să mă aresteze. Dar Takkan mi-a dat drumul, apoi şi-a pus mâna pe pământ, atât de aproape de a mea, încât am simţit scânteile de electricitate dintre degetele noastre.

— Nu eşti o pasăre într-o cuşcă, Shiori! Nici eu nu sunt. Vin cu tine!

— N-am spus că poţi...

— Apreciez că-ţi faci griji pentru mine, pentru că acum ştiu că trebuie să-mi iau toate măsurile de precauţie.

A micşorat spaţiul dintre noi, însă doar cu un centimetru.

— Aşadar... când plecăm?

I-am aruncat o privire sfidătoare.

— Tot n-am spus că poţi veni. Oricum, fraţii mei n-ar putea să te poarte în zbor.

— M-ai putea transforma într-un cocor.

— În niciun caz!

Am rămas cu gura căscată.

— Nu ştii ce-mi ceri!

— Ba da, ştiu! Va trebui să mă legi dacă vrei să rămân în Gindara. N-am să stau deoparte şi să te privesc cum îţi rişti viaţa, Shiori! Niciodată n-am să o mai fac! Fie că sunt soţul, logodnicul sau doar prietenul tău.

— Eşti atât de încăpăţânat! am bombănit, dregându-mi zgomotos glasul. Bine, dacă vrei să vii, nu te voi opri! Dar nu te transform într-un cocor.

— De acord! a cedat Takkan.

Câştigase şi se străduia din răsputeri să nu zâmbească.

— Nu trebuie să fii nesăbuit de curajos, am continuat. Dacă o să mori, nu te voi ierta niciodată! Ai înţeles?

— Ţi se aplică aceeaşi regulă?

Am pufnit.

— Sunt o nesăbuită înnăscută.

— Iar eu sunt un curajos înnăscut.

— Takkan!

— Îţi promit, a adăugat el, pe un ton serios, de data asta. Dar nu crezi că este o rugăminte destul de egoistă, să mă pui să jur, deşi tu refuzi să o faci? Şi eu am nevoie de tine, Shiori!

„Am nevoie de tine!" Un sentiment intens de ardoare m-a prins în mrejele sale, spulberând orice replică plină de zel pe care aş fi putut să i-o dau. Zeilor, Takkan avea să-mi pecetluiască soarta cu astfel de vorbe!

— Fie, promit!

— Bun! a zis el, apoi şi-a scos din mantie un pachet mic, care îi încăpea perfect în palmă. Mai există un motiv pentru care am vrut să te văd azi.

Un cadou? Pachetul era învelit într-o pânză cu imprimeu de bujori şi legat cu un şnur auriu, un însemn distinctiv al uneia dintre cele mai faimoase prăvălii din Gindara.

— Ai cumpărat asta pentru mine? l-am întrebat.

— Nu! Adică... nu!

Şi-a dres la rândul lui glasul, sub privirea mea curioasă. Era oare agitat?

— Qinnia l-a împachetat. N-am avut nimic la îndemână.

Deveneam din ce în ce mai neliniştită. Îl ajutase Qinnia?

— Ce este?

— Deschide-l!

Din obişnuinţă, aş fi tras cu putere de pânză, până când aş fi rupt ţesătura, însă am ridicat cu mare grijă fiecare pliu, ca şi cum ar fi fost aripile unui fluture. Înăuntrul pachetului se afla un pieptăn simplu, lustruit şi sculptat cu măiestrie.

— Lemnul provine din Iro.

— De unde ai ştiut?

Am zâmbit timid.

— Miroase ca tine.

De obicei, Takkan avea un talent aparte în a-şi ascunde sentimentele, dar nu mi-a scăpat îmbujorarea uşoară care i s-a întins în sus pe gât, de sub gulerul înalt.

— Întoarce-l!

Pe cealaltă parte a pieptănului era pictat un iepure care ţinea cu o lăbuţă un zmeu legat cu fir roşu şi gravat cu cocori surprinşi în zbor. Chiar zmeul pe care Takkan şi cu mine aproape că-l făcuserăm împreună când eram copii.

— Conform legendei, a grăit Takkan, peţitorii Imurinyei i-au adus bijuterii şi aur, bogăţii din întregul Lor'yan, însă vânătorul i-a oferit un pieptăn simplu pentru a-şi prinde în sus părul, astfel încât să-i poată vedea ochii şi să-i facă să strălucească de bucurie.

M-am îmbujorat. Nu mă gândisem cum acea parte din povestea Imurinyei se aseamănă cu a mea. Timp de o iarnă întreagă, Takkan nu îmi putuse vedea faţa şi încercase cu dârzenie să-mi ridice moralul, chiar şi atunci când nu ştia cine sunt. Acum, după câteva luni, călca pe urmele vânătorului şi îmi oferea un pieptăn, un dar cât o promisiune. Jura să-mi fie devotat. Să mă iubească.

Am simţit cum rămân fără aer când Takkan a luat pieptănul şi mi l-a prins în păr, un gest nespus de tandru.

— Ştiu că au trecut atâţia ani, a zis el, rostind din ce în ce mai repede cuvintele, în mod clar tulburat, şi că nu ai avut niciun cuvânt de spus când eram copii, dar voiam să te întreb acum, înainte ca noi să...

— Nu mai bate atâta câmpii, Takkan! m-a luat gura pe dinainte. Mă

întrebi dacă vreau să mă căsătoresc cu tine?

Îl lăsasem fără cuvinte, cel puţin pentru o clipă. Şi-a revenit admirabil, iar eu m-am mustrat în tăcere pentru că sunt o nesăbuită impulsivă. Dar, nesăbuită sau nu, tot eram curioasă.

— Aveam de gând să te întreb mai formal, a continuat el încet, dacă vrei să fii logodnica mea.

Mi-a oferit un zâmbet larg, uşor ironic.

— Până la urmă, presupun că înţelesul este acelaşi.

Am apelat la toată stăpânirea de sine pentru a-mi păstra vocea calmă şi uniformă.

— Conform legendei, vânătorul i-a oferit Imurinyei un pieptăn pentru a încerca să-i cucerească inima, am spus, iar mâinile îmi tremurau în timp ce vorbeam. Dar a mea a fost deja cucerită. Aşa că răspunsul este *da,* Takkan.

M-am uitat la el, străduindu-mă să temperez bucuria care exploda în mine, apoi am sărit în braţele lui, toată numai un zâmbet.

— Da!

Takkan s-a ridicat şi m-a tras odată cu el, cu ambele braţe, ţinându-mă atât de aproape, încât nasurile ni s-au atins şi i-am simţit răsuflarea pe buze.

— În sfârşit ai de gând să mă săruţi? am murmurat obraznic.

Când Takkan mi-a mângâiat bărbia, mi-am coborât uşor pleoapele, aşteptând ca el să se încline şi să-mi taie respiraţia.

Însă el doar a râs scurt, încet.

— Vei afla mâine, mi-a răspuns pe un ton la fel de obraznic.

Mi-a depus un sărut pe nas, care mi-a ars pielea, apoi picioarele mele au atins din nou pământul.

— Un motiv în plus să apari de data asta.

Chiar era un motiv în plus. Nu-l credeam pe Takkan şiret şi îndrăzneţ, dar trebuie să fi prins ceva de la mine, îmi plăcea schimbarea.

— Voi fi acolo!

CAPITOLUL 26

ÎN SFÂRŞIT VENISE DIMINEAŢA CEREMONIEI MELE DE logodnă! Eram deja trează şi-n culmea fericirii când au sosit slujnicele să mă îmbrace. Fără să mă plâng, m-am aşezat pe un taburet capitonat şi, cu răbdare, le-am permis să mă înfăşoare într-o duzină de straturi de mătase şi să-mi perie părul până când a început să strălucească.

— Vă rog să mi-l puneţi în păr! le-am zis, întinzându-le firul roşu pe care îl luasem din cufărul cu ustensile de cusut al Raikamei.

Deşi nu putea să-mi fie azi alături, tot aveam să o onorez.

Îmbrăcatul a durat toată dimineaţa. Aveam multe defecte şi, deşi vanitatea nu se numărase nicicând printre ele, în ultima vreme fusesem conştientă de şuviţa albă care mi se ondula peste tâmple. Slujnicele încercaseră necontenit să o vopsească în negru, chiar să o pudreze cu cărbune şi să o dea cu lac, însă nicio soluţie nu durase.

Mi-am înclinat capul spre oglindă şi mi-am privit fix părul. Cumva, într-un mod cu totul straniu, mi se potrivea.

— Hai să-l lăsăm aşa! am zis în cele din urmă.

— Dar, Alteţă...

N-am nimic de ascuns, am vrut să spun. Toată lumea ştia deja că sunt o vrăjitoare, însă am preferat să tac, o decizie de altfel înţeleaptă, şi le-am înmânat în schimb pieptănul dăruit de Takkan.

— Îl lăsăm aşa! am repetat.

Slujnicele s-au înclinat, acceptându-mi hotărârea fără să comenteze. Până la urmă, mi-au dat şuviţa pe spate şi au ascuns-o sub acoperământul de cap. Am zâmbit, întrebându-mă dacă Takkan urma să-şi observe pieptănul printre atâtea pene.

Faţa îmi era acoperită cu o pudră albă, conform ritualului, buzele şi obrajii îmi erau înroşiţi, iar genele, conturate cu kohl. Şiraguri de rubine, opale şi smaralde îmi atârnau din păr, iar discuri de jad îmi clincheteau la urechi şi încheieturi. Apoi am trecut la ultimele veşminte: haina şi rochia de ceremonie.

Cu un an în urmă, purtasem exact această ţinută – aceeaşi jachetă

brodată, aceeaşi fustă elaborată, cu o trenă care îmi mătura pământul în urma călcâielor, acelaşi guler şi aceleaşi manşete tivite cu fir de aur. Însă veşmintele nu mai păreau la fel de grele ca înainte. Poate pentru că eram mai puternică acum. Sau poate pentru că, de data asta, chiar aşteptam cu nerăbdare ceremonia.

— Arătaţi minunat, Shiori'anma! mi-au spus slujnicele cu un entuziasm exagerat, de îndată ce am fost gata. Ca o adevărată prinţesă!

Un zâmbet mi-a tras buzele într-o parte când mi-am înclinat capul în semn de mulţumire, apoi Kiki a ţâşnit din ascunzătoarea ei, din spatele unei vaze.

Mint! a zis ea, cocoţându-se pe umărul meu pentru a-mi cerceta cu un ochi critic înfăţişarea. *Faţa îţi este mai albă decât o coajă de ou şi semeni mai degrabă cu o grămadă de rufe decât cu o mireasă.*

— Sunt atât de fericita că mă pot baza pe tine să-mi ridici moralul! i-am răspuns.

Nu te-aş minţi! a pufnit Kiki. *Sunt realmente uimită că ai reuşit să mergi aşa, înfăşurată în toată mătasea aia, darămite să fugi anul trecut la Lacul Sacru.* S-a sprijinit de gâtul meu de parcă aş fi fost un copac. *N-ai de gând să faci asta din nou, nu-i aşa?*

— Bineînţeles că nu! Aseară i-am spus adevărul lui Takkan.

Serios? Neîncrederea aşternută pe chipul ei de hârtie părea o reacţie aproape umană.

— E adevărat! am izbucnit, mândră de mine. Poţi să-l întrebi personal!

Hasho a sosit ca să mă escorteze la templu. Când a văzut că eram îmbrăcată şi gata să plec, şi-a lăsat capul într-o parte.

— Să fie un miracol înfăptuit de Ashmiyu'en? O să ajungi devreme la ceremonie?

— Ai mare noroc că podoabele şi vălul îmi ascund ochii, dragul meu frate! Îi tot dau peste cap.

A izbucnit în râs.

— Oare Kiki se află în mâneca ta şi de data asta?

— Azi e în guler.

Mi-am înclinat gâtul, astfel încât pasărea de hârtie să se poată întoarce la locul ei. În timp ce acoperământul de cap a scos un sunet delicat, Hasho i-a făcut cu ochiul lui Kiki.

— Stai! am spus, întinzând mâna spre perna rotundă de pe divan, în spatele căreia îmi tăinuisem traista. Fă-mi o favoare şi ai grijă de perlă

pe durata ceremoniei.

Hasho s-a cutremurat.

— N-o poţi ascunde sub pat?

Încercasem. Încercasem să o dosesc în dulap, să o vâr sub pat, ba chiar să o îngrop sub tufele de crizantemă din faţa ferestrei. Dar mă simţeam în siguranţă numai când era în apropiere, mai ales acum, când ştiam că Bandur şi-o dorea.

— Nu e un bob de mazăre, Hasho. E o perlă de dragon.

— M-aş simţi mai bine dacă m-ai ruga să stau cu ochii pe Kiki. Poate că ar trebui să-i dai perla lui Gen.

— Nu pot!

Am îndesat traista în mâinile fratelui meu, convinsă că va găsi o modalitate de a o ascunde sub propriile veşminte bogate.

— L-am trimis departe de curte.

— Departe de curte?

— Pentru binele lui, am răspuns, fără să-i împărtăşesc mai multe detalii.

Chiar luasem această decizie pentru binele lui Gen. După şedinţa de consiliu pe care o urmărisem în oglindă, îl căutasem cât se poate de repede pe tânărul vrăjitor.

— Vreau să investighezi lăcaşul în care este ascunsă amuleta, îi spusesem. Benkai va fi la Munţii Sfinţi. Ajută-l cât timp toţi ceilalţi sunt la ceremonia mea de logodnă!

— Asta înseamnă că nu sunt invitat?

— Eşti vrăjitor, Gen. Hawar şi miniştrii lui n-ar îndrăzni să mă răănească, dar n-ar avea astfel de reţineri în privinţa ta. Ţine-te departe de palat până când cineva poate să stea cu ochii pe tine!

Gen pufnise.

— Şi cine va sta cu ochii pe tine?

— Nu-ţi face griji pentru mine! Doar găseşte amuleta! insistase, apoi îi oferisem fragmentul din oglinda adevărului ca mită. Foloseşte asta!

Ochii lui albaştri i se luminaseră.

— Primesc şi perla?

— Nu!

De pe buzele băiatului ieşise un mormăit, dar, spre uşurarea mea, mă ascultase.

De îndată ce am ajuns la templu, am primit confirmarea că decizia de a-l trimite pe Gen departe de curte fusese cea corectă. Veniseră toţi

miniştrii şi lorzii de rangul întâi, care îşi fluturau la unison evantaiele, încercând să combată căldura înăbuşitoare. Mi-au adus aminte de dragoni, dornici să fie martorii unui scandal sau ai unei scene compromiţătoare. Cel mai rău dintre toţi era ministrul-şef Hawar. Şi iată-l aici, pălăvrăgind vesel cu celelalte viespi ale lui, de parcă nu ar fi cerut chiar ieri să fiu ucisă.

După ce procesiunea m-a condus până la perna roşie din faţa lui Takkan, m-am lăsat moale pe locul meu, ca şi cum aş fi călătorit ore întregi, nu câteva minute.

Takkan mi-a zâmbit pe furiş înainte să ne ocupăm poziţiile obişnuite. Cât de ridicol arătam amândoi! El cu ciucuri de argint şi aur atârnând în faţa ochilor, iar eu cu vălul şi acoperământul de cap împovărător. O, şi veşmintele noastre! Semănam cu nişte caravane.

Era adorabil – şi straniu de potrivit că treceam împreună prin ritualul ceremonial, suferind în tăcere. Mi-aş fi dorit să-l pot lua de mână şi să-i spun asta.

— În această a noua zi a lunii licuricilor, a început Înaltul Preot Voan, ne adunăm pentru a lega soarta lui Shiori'anma, preaiubita prinţesă a Kiatei şi singura fiică a Majestăţii Sale Imperiale, împăratul Hanriyu, de cea a lordului Bushi'an Takkan, fiul şi moştenitorul prefecturii din Iro.

Preoţii şi preotesele palatului ne-au înconjurat pe mine şi pe Takkan, purtând o panglică roşie, lungă, şi scandând rugăciuni în kiatana veche. Voiam să aud ce spuneau, însă nu puteam distinge cuvintele din pricina tobelor.

S-au învârtit iar şi iar, răsucind cu mişcări dibace panglica deasupra capetelor noastre. Aveau să ne dea ocol de nouă ori, numărul eternităţii. În timpul ceremoniei noastre de căsătorie, aceeaşi panglică urma să fie înnodată pentru a ne pecetlui jurămintele.

Mersul în cerc începea să mă ameţească, aşa că mi-am fixat ochii pe fereastra din spatele lui Takkan. Un nor a eclipsat soarele, iar întunericul s-a strecurat în templu, însoţit de un freamăt ritmic, care a zguduit acoperişul.

Nimeni altcineva nu părea să-l audă. Sau să-l simtă. Dar picăturile de transpiraţie de la gât s-au evaporat în scurt timp, înlocuite de acelaşi fior de gheaţă pe care-l simţisem în Munţii Sfinţi.

Kiki? am strigat-o, căutându-i mintea. În ultimul moment, pasărea mea se hotărâse să stea cu Hasho, nu cu mine. *Spune-mi că simţi asta!*

Frigul.

Frigul? a ciripit ea. *Mi se umezeşte ciocul de la toată umezeala asta!*

Nu o mai ascultam. Întunericul a înstăpânit templul, negru precum cerneala şi la fel de greu ca un giulgiu. În câteva clipe, i-a învăluit pe tata, pe înaltul preot, chiar şi pe Takkan.

Eu urmam. Mâinile, deşi aşezate într-o postură formală, îmi erau încleştate deasupra fustei, iar când mi-am coborât privirea în poală, am văzut umbrele furişându-se în valuri înspre mine, înecând cocorii brodaţi şi vopsind în negru florile din mărgele.

Felicitări, Shiori'anma!

Vocea venea dinspre tata. Mi-am ridicat capul, speriată. Dâre de fum, de la mangalurile de afară, au pătruns şerpuitor prin ferestre şi s-au preschimbat în liane tenebroase, care s-au strâns în jurul gâtului împăratului până când i s-au înroşit ochii.

Îngrozită până-n măduva oaselor, am început să mă ridic în genunchi, dar preoţii şi preotesele încă desfăşurau ritualul înfăşurării panglicii. Acoperământul meu de cap a zdrăngănit zgomotos, şiragurile cu bijuterii dăngănind ca nişte clopoţei de avertizare.

Tata a clipit o singură dată, iar ochii lui au revenit la normal. Inima însă îmi bătea năvalnic, şi mi-am întins instinctiv mâna spre şold, uitând că îi dădusem traista lui Hasho.

Ce s-a întâmplat? m-a întrebat pe muteşte Takkan. Ochii i s-au întunecat de îngrijorare. Trebuia să-mi păstrez cumpătul. Nu puteam să mă dau în spectacol.

Nimic, i-am răspuns pe muteşte.

Mi-am plecat cât se poate de mult capul, dornică să mă conving că-mi imaginasem totul.

Hotărâtă să mă concentrez asupra ceremoniei.

Şase, am spus, numărând de câte ori ne încercuise panglica pe mine şi pe Takkan. Şapte.

În timpul celei de-a noua şi ultimei ture, o gheară rece mi-a mângâiat obrazul şi, pe rând, fiecare muşchi din trup mi s-a încordat.

Fără perle în ziua logodnei tale? s-a auzit vocea joasă şi ademenitoare a lui Bandur, ca o lamă de gheaţă apăsată pe gât, dătătoare de fiori. *Ce păcat! Îţi stă atât de bine cu ele. În special cu una.*

Ochii îmi săgetau în toate direcţiile, însă nu l-am găsit. Unde era? *Cine* era?

Mi-am încleştat degetele pe tivul fustei. *Ai mare tupeu, dacă*

îndrăzneşti să vii aici. Ne aflăm pe pământ sacru. Înaltul preot şi...

Rugăciunile lor demne de milă ar putea îndepărta un demon de rang inferior, dar eu sunt un rege.

Cu greu poţi fi numit rege, din moment ce eşti legat de munţi, i-am întors-o. *Chiar dacă ţi-aş da perla, tot n-ai fi în stare să o păstrezi.*

Bandur a mârâit, în sfârşit ivindu-se din spatele tronului tatei într-un nor de fum. *Dacă aş fi în locul tău, aş învăţa ce înseamnă respectul.* A trântit o labă peste umărul împăratului. *Altfel această ceremonie de logodnă ar putea deveni o înmormântare.*

N-ai îndrăzni!

Oare? N-ar fi prima dată când omor un rege.

Am apelat şi la ultima urmă de control ca să nu sar în picioare şi să atac demonul. Însă era numai o umbră. Nimeni, nici măcar tatăl meu, nu l-a observat, pe când ministrul-şef Hawar îmi urmărea în tăcere fiecare mişcare, cu ochii lui pătrunzători, parţial ascunşi de pleoapele căzute.

Totul îl încuraja pe Bandur să mă tortureze în continuare şi să pună şi mai multe paie pe foc.

Aş putea face să pară că tu l-ai ucis pe împărat, Shiori, a spus demonul, gânditor. *Ai fi aruncată în temniţă, uşor de luat şi de dus în munţi.*

Ura mi-a înceţoşat mintea. *Nimeni nu ar crede vreodată că mi-am ucis tatăl!*

Ai fi surprinsă ce pot face câteva pumnale bine plasate pentru a schimba părerea fiinţelor umane. Mai ales dacă ţinem cont de reputaţia ta, a adăugat Bandur, râzând scurt. *Miniştrii nu ar rata ocazia să te pună în lanţuri.*

Uram că avea dreptate. Dar, mai presus de toate, uram că nu puteam să fac nimic.

Bandur s-a îndepărtat de tronul tatei şi a plutit spre Takkan. *Dar de ce să mă complic, când îţi cunosc cea mai mare slăbiciune."*

Furia şi teama mi-au strâns la unison gâtul. *Lasă-l în pace pe Takkan!*

Ce emoţie stranie e iubirea umană! a spus Bandur, înconjurându-l pe Takkan din spate. *N-am simţit-o nicioiată când am fost om.*

De data asta, am început să mă ridic de pe pernă, ignorând preoţii încruntaţi. *Te avertizez...*

Nu, eu te avertizez pe tine, Shiori! Ţi-ai văzut soarta în apă. Dacă

refuzi să-mi dai ceea ce-mi doresc, îl voi ucide pe cel pe care-l iubeşti cel mai mult! Gheare la fel de ascuţite ca nişte seceri au ţâşnit din labele lui Bandur, trasând dâre sângerii pe maxilarul lui Takkan.

Apoi, printr-o singură mişcare fulgerătoare, Bandur i-a tăiat gâtul.

— Nu! am ţipat. Takkan!

— Shiori! a strigat tata, cu o voce bubuitoare. Ce crezi că...

Cu inima încătuşată de teamă, m-am întors spre Takkan. Stătea în genunchi, cu capul uşor aplecat în rugăciune, aşa cum trebuia să fie şi al meu. Nu am văzut nicio picătură de sânge, nicio tăietură de-a lungul gâtului său. Când mi-a întâlnit privirea, s-a încruntat, evident confuz.

Undeva, în spatele nostru, Bandur a izbucnit într-un râs zgomotos, ştiind că mă păcălise. Eliberată brusc din ghearele groazei, am simţit cum panica îşi înfige colţii în mine.

— Shiori, stai jos! mi-a poruncit tata. Imediat!

Abia dacă l-am auzit. Sala se învârtea în jurul meu, iar toţi şuşoteau, pe măsură ce zvonurile începeau să se răspândească. Puteam citi cu uşurinţă pe buze.

— De ce a ţipat? s-au întrebat doamnele unele pe altele. Uitaţi-vă la ochii ei, sunt atât de sălbatici!

— Ce comportament neadecvat! au murmurat lorzii. Hawar avea dreptate – e ceva în neregulă cu ea!

Şi Hawar însuşi le spunea celor de lângă el, fără să-şi tempereze tonul victorios:

— Ce v-am spus eu? E periculoasă!

Era prea târziu ca să mă aşez la loc. Trebuia să le distrag atenţia, ca să nu vorbească despre magie sau demoni. Trebuia să mă comport precum acea Shiori de odinioară – să fiu impulsivă, nesăbuită şi complet imprevizibilă.

Fără să stau pe gânduri, mi-am aruncat acoperământul de cap şi am îndepărtat panglica roşie care-mi înconjura

— Nu mă voi căsători cu Bushi'an Takkan! am declarat pe cel mai insolent ton posibil.

Cuvintele mele au amuţit sala. O victorie, într-un fel.

Confuzia de pe chipul lui Takkan se transformase într-o înţelegere consternată. *Shiori, nu o face!*

Am inspirat adânc, ca să-mi adun curajul.

— Nu voi finaliza această ceremonie! am continuat, bătând cu piciorul în podea pentru a-mi întări decizia. Nu voi fi forţată să trăiesc

într-un tărâm pustiu şi nu voi accepta să fiu trimisă atât de departe în Ţinutul de la Miazănoapte, încât soarele o să mi se pară doar o pietricică pe cer! Lordul Bushi'an Takkan se va întoarce numaidecât în Iro. Logodna s-a rupt!

Mi-am ridicat fusta, gata să o iau la o goană. Nimeni nu a fost mai surprins decât Takkan când l-am prins de braţ şi l-am tras în picioare.

— Fugi! i-am poruncit.

Takkan mi-a aruncat o privire nedumerită, dar slavă Curţilor Eterne că nu a ezitat!

Şi a fugit.

CAPITOLUL 27

CU FRAŢII MEI TRIMIŞI PE URMELE NOASTRE, AM străbătut iute grădinile, evitând potecile pietruite, şi am dispărut în livadă. Nu ştiam unde mergem, doar că trebuia să ne duc cât mai departe posibil de templu.

Ajunseserăm la piersici când am simţit cum cineva mă trage de capătul cingătorii. Mi-am invocat magia, cu gândul de a îndemna fructele să zboare de pe ramuri şi să-l lovească pe urmăritor, oricine ar fi fost. Apoi am văzut cine venise.

Piersicile au căzut pe pământ.

Era Hasho. Rămăsese fără suflu, dar asta nu l-a împiedicat să-mi ţină o lecţie de morală:

— Nici să nu te gândeşti să-ţi foloseşti magia asupra mea, surioară! Nu voi accepta aşa ceva!

— Nu mă întorc! am spus, smulgându-mi cingătoarea din mâinile lui.

— Atunci aştept o explicaţie.

Ce-a fost în capul tău? m-a mustrat Kiki, pe un ton strident. *Zău, Shiori, am crezut că ai renunţat să te mai comporţi atât de prosteşte, de când ţi-ai spart bolul de pe cap. Dar e clar că m-am înşelat.*

— Ajunge! a spus Takkan, stând între mine, fratele meu şi Kiki. E de-ajuns!

— Te-a posedat Bandur? a vrut să ştie Hasho. Pentru că acesta e singurul motiv la care mă pot gândi ca să-ţi justific reacţia.

Din cauza transpiraţiei, pudra de pe faţă căpătase textura unei vopsele, iar picături albe au început să-mi alunece de pe frunte şi obraji, înţepându-mi ochii şi lăsându-mi un gust amar pe buze. Mi-am şters ochii cu dosul palmei.

— Nu-i departe de adevăr.

Luat prin surprindere, Hasho şi-a lăsat mâinile să-i cadă de-o parte şi de alta a corpului. Apoi a scos un oftat adânc, care s-a transformat într-un râs trist.

— Ar fi trebuit să-l las pe unul dintre ceilalţi fraţi ai noştri să te prindă. Ai anulat ceremonia, dar ai fugit *cu* logodnicul tău – cum o să le explic aşa ceva curtenilor? Asta-i fără precedent, chiar şi pentru tine!

I-am dispreţuit pe amândoi, atât pe Kiki, cât şi pe Hasho, pentru că au chicotit.

— Fugiţi şi găsiţi un loc unde să vă ascundeţi! a spus fratele meu, făcându-ne semn să plecăm. Voi lămuri lucrurile cu tata.

Iar tu lămureşte lucrurile cu Takkan, a adăugat Kiki înainte să-l urmeze pe Hasho.

M-am întors către Takkan, care devenise atât de tăcut, încât am început să mă neliniştesc.

— Bănuiesc că o altă tapiserie nu va fi îndeajuns pentru a-mi cere iertare, m-am bâlbâit, neştiind ce altceva să spun.

— E mai bine să-ţi petreci timpul departe de ac şi aţă, mi-a răspuns.

Mi-a împăturit jacheta, apoi şi-a pus-o peste braţ.

— Eşti bine?

— Dacă *eu* sunt bine? am intonat, fără să-mi ascund neîncrederea din glas. *Tu* eşti bine? Tocmai te-am umilit în faţa întregii curţi. *Din nou.* N-ar trebui să fii furios pe mine?

— Nu! a spus simplu Takkan. Nu ai fugit de mine, ci cu mine. E o diferenţă destul de mare.

— Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat?

Mi-a ridicat bărbia ca să poată şterge dârele de pudră albă care mi se prelingeau pe faţă, iar degetele lui m-au gâdilat.

— Mi-ai spus destul. Lasă-i pe toţi ceilalţi să-şi pună întrebări! E o zi frumoasă şi ar trebui să ne bucurăm de ea. Şi să luăm exemplu de la el... a continuat Takkan, care i-a făcut stângaci cu mâna cuiva din spatele meu. Bună dimineaţa, domnule Ji!

Domnul Ji, după cum s-a dovedit, era un grădinar care culegea fructele căzute din livadă şi acum se uita la noi, cu gura căscată. Drept răspuns la salutul lui Takkan, s-a împleticit şi s-a lăsat rapid într-o plecăciune adâncă, fără să rostească niciun cuvânt.

Îngrozită, l-am luat pe Takkan de braţ şi l-am târât peste un pod de lemn care ducea în inima grădinilor. Găile ciripeau, iar cicadele erau pe atât de zgomotoase, pe cât erau de stridente, dar cel puţin ne îndepărtaserăm de privirile indiscrete.

Takkan râdea.

— Nu-i amuzant! am spus, realmente stresată. Bârfa în Gindara se

răspândeşte mai repede decât focul demonilor. Probabil că tot oraşul ştie ce am făcut. Şi familia ta!

Am vrut să-mi îngrop faţa în mâini.

— Familia ta o să mă dispreţuiască!

— Iro se află destul de departe de Gindara, mi-a reamintit Takkan. Abia peste câteva zile vor ajunge veştile acolo. În plus, indiferent ce ai face, Megari nu o să te dispreţuiască niciodată.

— Nu poţi spune acelaşi lucru şi în privinţa mamei tale.

— Mama va fi mulţumită dacă vom avea copii. Şi tatăl meu va fi mulţumit când ea va fi mulţumită.

Ochii îi scânteiau jucăuş, aşa că nu mi-am putut da seama dacă vorbea serios sau glumea.

— Copii? am repetat, puţin tulburată. Până la urmă, am spus că logodna s-a rupt.

— Păi, în acest caz, poate că ar *trebui* să faci o altă tapiserie pentru a-ţi cere iertare.

L-am învrednicit cu cea mai înverşunată încruntătură a mea, însă tot nu mi-am putut stăpâni buzele să se arcuiască uşor.

— Cum poţi trata cu atâta uşurinţă situaţia?

Takkan mi-a pus jacheta pe balustrada podului.

— O tratez cu atâta uşurinţă pentru că nu-mi pasă ce cred alţii despre tine sau despre noi. Pentru mine nu contează nici măcar dacă ei nu vor afla niciodată adevărul. Vor fi multe provocări şi neînţelegeri în viitorul nostru, Shiori. Cu siguranţă o să ne certăm şi, uneori, s-ar putea să fiu prea supărat ca să fug după tine. Cu atât mai puţin cu tine, a adăugat, râzând scurt. Dar, în cele din urmă, am încredere că o să râdem mereu împreună. Şi presimt că o să râdem de ziua de azi peste câţiva ani.

„Peste câţiva ani." Felul în care a spus-o mi-a adus lacrimi în ochi.

L-am luat de mâini şi l-am condus mai adânc în grădini, departe de templu, până când ne-am adăpostit sub un arbore de glicină uitat. Acolo, am întins mâna după pieptănul din păr şi l-am tras uşor în jos pentru a slăbi unul dintre firele cu mărgele care-mi atârnau pe lângă obraji.

— Ce faci? m-a întrebat Takkan.

— Scot mărgelele, am spus, în timp ce degetele îmi lucrau cu îndemânare. Vor fi eliberat templul, aşa că nu ne putem întoarce. Dar asta nu înseamnă că nu putem termina ceremonia.

Am înlăturat ultima mărgea cu pieptănul şi am întins firul roşu, acum lipsit de podoabe, pe palmă. Apoi, brusc conştientă de vorbele rostite, m-am înroşit.

— Oricum, aş... aş prefera să o facem aici, în loc să fim închişi în templul ăla sufocant, cu toţi bârfitorii din oraş drept martori.

Limbajul meu blasfemator a smuls un zâmbet de pe buzele lui Takkan.

— Eşti sigură că vrei să-ţi legi soarta de a mea? m-a întrebat. De a unui lord de rangul al treilea, dintr-un tărâm pustiu aflat atât de departe în Ţinutul de la Miazănoapte, încât soarele o să ţi se pară doar o pietricică pe cer?

Obrajii îmi ardeau de ruşine. Într-adevăr, acestea fuseseră cuvintele mele.

— N-am vrut să sune aşa!

— Ştiu, a răspuns el, cu o notă de amuzament în voce.

— Takkan...

— Fraţii tăi m-au avertizat că o viaţă întreagă alături de tine ar însemna o mulţime de atacuri la adresa mândriei mele. Dar dragostea pe care ţi-o port este mult mai puternică decât mândria, Shiori. Mai puternică decât orice.

Şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a privit cu tandreţe.

— Aşadar, ai spus ceva despre finalizarea ceremoniei? Doar prin cea mai profundă formă de magie a putut Takkan să alunge tot întunericul care-mi încătuşa mintea. Să transforme ruşinea care-mi ardea obrajii în bucurie, într-o bucurie ce mi-a învăluit trupul ca o aură, răspândită atât de intens prin fiecare por şi prin fiecare fir de păr, încât strălucirea mea ar fi putut să o întreacă pe cea a soarelui. Însă o asemenea fericire nu dăinuia doar la exterior – ci şi în interior.

Am desfăşurat firul roşu din mână şi m-am uitat în ochii lui.

— Înconjoară-te de cei care te vor iubi mereu, am început, în pofida greşelilor şi a defectelor tale. Întemeiază-ţi o familie care te va considera în fiecare zi mai frumoasă, chiar şi atunci când părul tău este alb, atins de trecerea anilor. Fii lumina care face lampionul cuiva să strălucească!

Mi-am adus aminte de cuvintele Raikamei, o ultimă dorinţă ca eu să-mi găsesc fericirea.

Cu mare grijă, am început să înfăşor firul în jurul încheieturii lui Takkan.

— Ştiai că aşa s-a legat Imurinya de vânător, astfel încât să poată călători împreună spre lună?

O întrebare prostească. Fireşte că ştia – Takkan era un cărturar al legendelor.

Am trecut firul o dată, de două ori, de trei ori.

— Te leg de mine, Bushi'an Takkan. Nu pentru că tatăl meu, mama mea vitregă sau Kiata îmi cere acest lucru, ci pentru că *eu* îmi doresc să o fac. Te-aş alege mereu. Tu eşti lumina care îmi face lampionul să strălucească.

Am înnodat firul, apoi l-a luat Takkan, care a înnodat celălalt capăt în jurul încheieturii mele.

— Te leg de mine, Shiori'anma, a spus el. Fie ca firele noastre să fie de-a pururi înnodate, să împărţim atât clipele de fericire, cât şi pe cele de tristeţe, atât norocul, cât şi neşansa, şi să ne petrecem anii împreună, de la tinereţe până la bătrâneţe. Avem o singură inimă, uniţi de onoare, şi un singur suflet, fie pe pământ, fie în cer. Din acest moment şi până peste zece mii de ani.

I-am înclinat bărbia spre mine.

— Iar acum, nu ai o promisiune de respectat?

Cu un singur pas, a înlăturat distanţa dintre noi, apoi gura lui a găsit-o pe a mea. Nu a fost o atingere uşoară a buzelor pe obraz sau pe frunte, ca în trecut. Nici măcar un sărut tandru, precum cel depus pe nasul meu chiar cu o noapte în urmă. Ci un sărut adevărat, pe buze, o răsuflare pentru o răsuflare, care mi-a făcut genunchii să tremure şi mi-a furat pământul de sub picioare – aşa cum ştiam că avea să se întâmple.

Din instinct, m-am ridicat pe vârfuri, iar Takkan m-a tras mai aproape de el; aveam braţele înlănţuite şi degetele întrepătrunse, încă legaţi unul de altul de la ceremonie. Ne-am sărutat iar şi iar, îmbătaţi de bucurie, cu degetele de la picioare lăsând urme adânci în pământul moale şi capetele acoperite complet de petalele de glicină, asemenea unor coroane violet.

— Acum soarta ta este legată de a mea, am şoptit, cu buzele lipite de ale lui. Inima ta e a mea şi unde te poartă paşii, acolo îmi este casa. Orice ar fi, vom înfrunta totul împreună.

— Împreună, a repetat el ferm. Mereu.

Takkan era capătul firului meu. Indiferent cât de departe mi-ar fi rătăcit zmeul, avea să-şi găsească întotdeauna drumul înapoi la el. Şi,

deşi încă ne aştepta o sarcină imposibilă, inima mi-a răsuflat puţin mai uşor, ştiind că Takkan nu urma să scape nicicând firul.

CAPITOLUL 28

ÎN POFIDA DORINŢEI MELE ARZĂTOARE, EU ŞI TAKKAN NU puteam să ne ascundem pentru totdeauna în grădini. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să dăm ochii cu împăratul. De data aceasta, am ales să merg prima, iar Takkan a plecat să-l caute pe Gen, care încă nu trimisese veşti din munţi.

Aici erai! a exclamat Kiki, zburând deasupra capului meu de îndată ce am păşit pe aleile din grădină. *Fraţii tăi te aşteaptă în Curtea Libelulelor. Au pregătit o explicaţie, şi anume că... Shiori! O iei în direcţia greşită! Unde te duci?*

— Să-l văd pe tatăl meu.

Nu-i supărat pe tine?

Am şovăit.

— Voi afla! i-am răspuns, atingându-i aripa. Tu rămâi aici. E ceva ce trebuie să fac singură.

Altarul mamei se afla în colţul de nord-est al grădinilor imperiale, înconjurat de sălcii. Acesta era cel mai liniştit lăcaş de pe domeniul palatului, şi mulţi presupuneau că nu-mi respect mama pentru că nu-l vizitam des, dar nu era adevărat. Să vin în acest loc era ca şi cum aş redeschide o rană veche.

Tata era deja acolo şi urca scările de lemn. Raze pale de soare îi străluceau pe spate, iar când umbrele ni s-au suprapus, mi-a ignorat prezenţa.

— Pot să te însoţesc? l-am întrebat.

Şi-a ridicat precaut privirea, cu o expresie indescifrabilă. Nu mă îndoiam că Hasho găsise un motiv care să-mi explice plecarea bruscă de la ceremonie, însă încă părea nemulţumit. Pe bună dreptate.

— Te rog, tată? am adăugat cu glas domol.

În cele din urmă, a încuviinţat din cap.

L-am urmat în altar. În ciuda uşii deschise şi a căldurii după-amiezii, înăuntru era răcoare. De căpriori atârnau flamuri de nuanţa fildeşului, un simbol al dorinţei noastre ca mama să ajungă în siguranţă la porţile

raiului. Trei preotese menţineau focul de la altar, o groapă înflăcărată care avea să ardă veşnic în memoria împărătesei. Când ne-au văzut, s-au înclinat şi şi-au târşâit picioarele afară, în semn de respect.

Dincolo de ofrandele de orez, aur şi vin dispuse pe altar era o statuie de lemn a mamei. Tata îmi spunea adesea că semăn cu ea, dar, cu excepţia părului lung, de culoarea abanosului, şi a bărbiei ascuţite, nu întrezăream alte trăsături în comun. Ea avea ochii rotunzi, blânzi. Ai mei erau tăioşi, sfidători.

Tata a făcut o plecăciune adâncă în faţa statuii, apoi şi-a rostit în şoaptă rugăciunile.

M-am înclinat şi eu, dar, oricât m-aş fi străduit, n-am ştiut ce să-i spun mamei. Puţinele amintiri pe care le aveam despre ea nici măcar nu erau reale. Raikama mi le sădise în minte ca să-mi aducă pace şi fericire, însă acum, după aflarea adevărului, rămăsesem numai cu remuşcări.

— Cum era ea? m-am adresat tatei când s-a ridicat.

Era o întrebare la care evitase mereu să-mi ofere un răspuns concludent, spunând ceva vag, cum ar fi: „A fost foarte bună. Foarte frumoasă."

Mă aşteptam să procedeze la fel şi astăzi, dar, după o ultimă plecăciune dinaintea altarului, tata mi-a zis, cu ochii înlăcrimaţi:

— Ura tămâia pentru că o făcea somnoroasă. La un moment dat, a adormit în timpul ceremoniei de botez a lui Andahai.

— Serios?

— Da! mi-a răspuns, iar apoi s-a întors spre scări. Îi semeni mai mult decât crezi.

Reproşul mi-a săgetat pieptul.

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat azi-dimineaţă! Comportamentul meu a fost... de neiertat.

Tata s-a oprit brusc.

— Eşti norocoasă că Bushi'an Takkan este un tânăr răbdător. Un tânăr bun. Deoarece nu pot numi un altul care te-ar lua, prinţesă sau nu, după ce i-ai dezonorat astfel familia.

Mi-am plecat capul, îndurând mustrarea. Am vrut să protestez, să-i spun că nu-i dezonorasem familia mai de mult ca înainte. La urma urmei, fugisem cu el. Însă, într-un moment de înţelepciune, n-am dat glas gândurilor.

— M-ai dezamăgit, draga mea fiică! Mă aşteptam să ai un simţ al

datoriei mai puternic, mai ales după toate prin câte ai trecut tu şi fraţii tăi.

A urmat o pauză deliberată, de parcă mi-ar fi oferit un moment pentru a tresări.

— Nu te voi mai mustra la altarul mamei tale.

Tata şi-a încrucişat braţele, cu mânecile lungi astfel împăturite, cât să nu mături pământul sacru.

— Tot ce îţi voi destăinui este că am plănuit să te trimit departe de curte, drept pedeapsă, dar fraţii tăi m-au implorat să mă răzgândesc. Oricum, nu ar trebui să-mi ceri mie iertare, ci lordului Takkan.

Am ridicat privirea, poate puţin prea nerăbdătoare.

— Da, tată! Fireşte că ai dreptate!

Consimţământul meu l-a făcut să se încrunte.

— Rar mi-a fost dat să aud aceste cuvinte de la singura mea fiică. Luând în considerare... fuga ta de mai devreme, să înţeleg că ai vorbit deja cu el?

Când am dat încet din cap, a scos un sunet din adâncul gâtului.

— Fie ca zeii să-l răsplătească pe tânărul Takkan pentru îngăduinţa lui! a spus tata, oftând. Vino! Hai să ne plimbăm prin grădini înainte ca toată lumea din palat să descopere unde suntem!

Lumina asfinţitului contura coroanele copacilor, pictându-le într-o nuanţă intensă de roşu. Am savurat priveliştea, conştientă că avea să dispară în câteva minute, apoi am înghiţit în sec, întrebându-mă dacă tata avea obiceiul să se plimbe pe aici alături de mama.

— Ţi-e dor de ea? De mama.

— Mama ta a fost legată de mine de Emuri'en. Dacă zeii sunt îngăduitori, o voi regăsi când mă voi înălţa la ceruri.

— Mi-aş fi dorit să o fi cunoscut mai bine!

Tata a continuat să meargă şi am crezut că încheiasem subiectul – până când s-a oprit pe podul de lemn înălţat deasupra unui iaz cu crapi.

— Mama ta era încăpăţânată, la fel ca tine, şi adesea impertinentă, la fel ca tine. Dar îi punea mereu pe alţii pe primul loc. Când s-a îmbolnăvit, am jurat că nu mă voi mai căsători niciodată. Nici n-a vrut să audă de aşa ceva! A vrut să ai o mamă. Chiar dacă asta însenina că urma să o uiţi.

Abia mai puteam vorbi din pricina nodului care mi se pusese în gât.

— De aceea te-ai recăsătorit.

— Poate că nu m-am căsătorit din dragoste cu mama ta vitregă, dar am fost prieteni. Şi când am văzut că toţi copiii mei prind drag de ea, iar ea prinde drag de ei, durerea pierderii mamei tale a devenit mai puţin apăsătoare. Dragostea voastră a ajutat-o şi pe mama ta vitregă.

— Şi ea suferea, am murmurat. Pentru că şi-a pierdut sora.

— Ţi-a spus asta?

— Da, înainte să moară, am zis cu o voce răguşită. Nu ţi s-a părut ciudat că nu a vorbit niciodată despre trecutul ei, că nu avea nici măcar un nume?

— A avut un nume când am cunoscut-o, dar a vrut să-l uite. Viaţa ei în ţara natală nu a fost una fericită. Am întâlnit-o doar pentru că tatăl ei încerca să o căsătorească printr-o...

— Ceremonie de selecţie, am şoptit.

— Da!

Tata părea surprins că ştiam; mi-am ferit privirea când a continuat.

— Zvonurile despre frumuseţea ei au ajuns la nenumăraţi regi şi prinţi, care s-au adunat în Tambu cu fel şi fel de daruri, bijuterii şi aur. Iniţial, m-am dus şi eu. Auzisem că e blândă şi plină de compasiune şi sperasem să-ţi găsesc o mamă nouă. Dar competiţia mi-a lăsat un gust amar, aşa că am plecat.

— Atunci cum a ajuns să se căsătorească cu tine? l-am întrebat.

— E o poveste lungă! mi-a răspuns tata. Competiţia a durat multe luni, provocând vrajbe între pretendenţi. Unul dintre măreţii regi din Tambu s-a temut ca avea să izbucnească un război. M-a rugat să mă întorc, ca să o ajut să ia o decizie. Când am reîntâlnit-o, era în doliu pentru sora ei. Biata fată murise la scurt timp după ce începuse selecţia!

Mi-am ridicat capul, abia îndrăznind să respir.

— Ai cunoscut-o?

— Am întâlnit-o singură dată, dar nu-mi amintesc prea multe! Mamei tale vitrege nu i-a plăcut niciodată să vorbească despre trecutul ei. Mai ales despre sora ei.

Am preferat să nu mai insist; mai mult ca sigur, Raikama avea ceva de-a face cu amintirile pierdute ale tatei. După o vreme, tata a vorbit din nou:

— Îmi amintesc că avea cei mai pustii ochi pe care îi văzusem vreodată.

Vocea tatei a căpătat o tonalitate diferită, de parcă şi-ar fi scotocit

mintea în căutarea unor imagini mai clare.

— Şi avea un şarpe alături. Întotdeauna am presupus că de aceea prefera compania şerpilor, pentru că îi ofereau o oarecare alinare. Pentru că îi aminteau de sora ei.

Am simţit o durere în piept şi m-am uitat repede în altă parte, prefăcându-mă fascinată de o albină care zbura din floare în floare. Existau atât de multe lucruri pe care tata nu le ştia despre Raikama! Poate că, într-o zi, aveam să-i povestesc că fusese o vrăjitoare puternică, că ea fusese cea care ne trimisese pe mine şi pe fraţii mei departe de curte, ca să ne protejeze de lordul Yuji şi de Bandur – dar nu aveam să-i împărtăşesc niciodată întregul adevăr. Ultimul dintre secretele mamei mele vitrege urma să moară odată cu mine.

Şi anume că tata se căsătorise de fapt cu sora pierdută. Şi că numele ei fusese Channari.

— Durerea ne-a legat, a zis el încet, continuând povestea, şi am devenit apropiaţi. Într-o noapte, cu o seară înainte de a-şi alege soţul, mi-a pus o întrebare neobişnuită: dacă într-adevăr nu exista magie în Kiata.

În ciuda durerii din piept, m-am aplecat înainte. Tata nu-mi destăinuise niciodată asta.

— Când i-am spus că e adevărat, mama ta vitregă mi-a explicat că magia îi ucisese sora şi că-şi dorea să se îndepărteze cât se poate de mult de o asemenea forţă. Mi-a spus că se hotărâse să mă aleagă pe mine, dacă aş lua în considerare să-mi reînnoiesc ţinuta.

A inspirat adânc.

— A fost ultimul lucru la care mă aşteptam.

— Ce răspuns i-ai dat?

— I-am spus că o sută de suverani din Lor'yan îşi petrecuseră luni întregi declarându-şi dragostea nemuritoare pentru ea, a glăsuit tata, râzând domol. Şi că ar trebui să-l aleagă pe unul dintre ei, deoarece inima mea aparţine mamei copiilor mei. Dar se hotărâse deja. „Inimile noastre frânte nu se vor vindeca niciodată", mi-a zis. „Dar intenţionez să o întregesc la loc pe a mea. Dorinţa nu poate să-mi fie îndeplinită de un iubit, nici măcar de un soţ, ci de o familie. Hai să fim o familie unul pentru celălalt!"

A urmat o clipă de tăcere.

— S-a ţinut de cuvânt, a adăugat tata. Nu ştiu dacă îţi aminteşti, dar, când ai cunoscut-o, i-ai spus Imurinya.

— Pentru că strălucea, am zis. Ca doamna lunii.

— N-am văzut-o niciodată atât de fericită.

Umbra unui zâmbet i-a jucat pe buze înainte să redevină solemn.

— Prăpastia care a apărut între voi a rănit-o profund, Shiori. Te-a iubit. Foarte mult.

Lacrimile ameninţau să apară.

— Îmi e dor de ea, *baba!* am spus, îndurerată.

Îi spuneam atât de rar *baba!* Părea o formă de alint nepotrivită, din moment ce el era împăratul Kiatei, un bărbat venerat, iubit şi temut – inclusiv de copiii lui. Dar, în această clipă, era în primul rând tatăl meu şi abia apoi împăratul.

— Oare e îngrozitor că îmi este mai dor de Raikama decât de mama? l-am întrebat, cu o voce cât se poate de joasă. Mama a avut şase fii care au cunoscut-o şi au iubit-o. În inima mea, şi eu am iubit-o – dar eram prea mică atunci când s-a stins şi nu am putut să o cunosc. Raikama... nu avea pe nimeni. În afară de mine.

— Te-a iubit ca pe o fiică. Şi ai fost inimă din inima ei.

Tata nu ar fi putut să ştie că Raikama îmi spusese exact aceleaşi cuvinte înainte să moară. O clipă mai târziu, mi-am pierdut stăpânirea de sine şi am simţit primele lacrimi pe obraji, neputând să le mai ţin în frâu.

Lângă mine, tata s-a aplecat peste balustrada podului şi s-a uitat la un crap care se hrănea cu alge.

— Ştiai că ea l-a ales pentru tine? m-a întrebat cu o voce melancolică.

— Pe cine?

Am clipit, nedumerită.

— Pe Takkan?

— Plănuisem să te căsătoresc cu un rege dintr-un tărâm îndepărtat sau cu unul dintre fiii lordului Yuji, astfel încât să întăresc susţinerea comandanţilor de război faţă de tron. Mama ta vitregă a luptat în numele tău, ca să ai posibilitatea de a-ţi alege singură soţul, dar consiliul nu a fost de acord. Prin urmare, a jurat că vei avea parte de o căsnicie care cel puţin o să te facă fericită.

— Credeam că vrea să mă trimită cât mai departe de Kiata.

Tata a schiţat un zâmbet.

— Dacă nu greşesc, ai crezut că Iro este cel mai întunecat colţ al lumii. Nu l-ai numit chiar acum câteva ore un tărâm pustiu?

M-am făcut mică, ruşinată.

— Adevărul e că se află destul de departe. Dar de ce Takkan? Nici măcar nu a venit vreodată la curte.

— A venit, o singură dată. Ţi-am mai spus că Bushi'an Takkan nu e genul de băiat care s-ar integra bine la curte. Cred că nu ţi-am explicat niciodată la ce m-am referit.

Nu o făcuse, iar eu presupusesem că Takkan era un barbar lipsit de tact, un lord amărât de rangul al treilea. Cât de mult mă înşelasem!

— Tatălui său nu i-a păsat niciodată de putere, a explicat împăratul. Ceva ce am ajuns să preţuiesc, cu cât domnesc mai mult. La fel stau lucrurile şi cu Takkan. Chiar şi în copilărie, îi lipsea dibăcia necesară pentru a fermeca nobilimea.

— E prea sincer! am spus sec.

— Într-adevăr! O însuşire pe care mi-aş fi dorit să o ai şi tu, a zis tata, iar eu am tresărit. Pe durata vizitei sale, a reuşit să o impresioneze pe mama ta vitregă.

— Pe Raikama?

M-am încruntat, cuvintele lui aprinzându-mi fitilul curiozităţii. Raikama fusese renumită pentru comportamentul glacial faţă de curteni.

— Cum?

— Sunt convins că nu şi-a propus să o impresioneze. Într-o seară, copiii de la curte s-au adunat în jurul ei. Părinţii lor îi instruiseră să-i ridice în slăvi frumuseţea şi aşa au făcut, dar ştii că astfel de complimente o enervau pe mama ta vitregă. Aşa că i-a întrebat ce părere au despre cicatricea de pe faţa ei. Toţi copiii au minţit şi au susţinut că abia au observat-o.

— Cu excepţia lui Takkan, am şoptit.

Takkan nu putea să mintă, iar cicatricea Raikamei era primul lucru pe care îl observa cineva când o vedea. Lungă şi izbitoare, îi tăiase pe diagonală faţa, dar nici măcar o dată nu şi-o ascunsese, nici măcar o dată nu îşi plecase capul de ruşine.

Tata a încuviinţat din cap.

— Nu rostise niciun cuvânt până în acel moment, dar nu-i voi uita niciodată răspunsul. „Dacă ai vrea să ţi se spună că eşti frumoasă, ţi-ai ascunde cicatricea. Dar nu o faci. Îţi împărtăşeşte povestea, o poveste menită să ajungă doar la urechilor celor demni să o audă."

— O, Takkan!

Am încercat să-mi imaginez scena: Takkan, practic insultând-o pe consoarta imperială, în timp ce Raikama îşi păstra o expresie enigmatică, fără să-şi dea în vileag gândurile.

— Cred că părinţii lui au fost îngroziţi. Mai ales mama lui.

— Aşa e! a spus tata, râzând scurt. Timp de câteva luni, ca să îşi ceară iertare, ne-a trimis tapiserii şi un număr alarmant de iepuri sculptaţi din lemn de pin. Mama ta vitregă a ordonat să fie aruncate toate cadourile. Aşa că-ţi poţi închipui cât de surprins am fost când l-a ales pentru tine. Nici până în ziua de azi nu ştiu de ce cuvintele acelea au îndemnat-o să-l îndrăgească atât de tare.

Nici eu nu aveam o explicaţie. Cicatricea Raikamei reprezenta în continuare un mister pentru mine.

— De ce ai fost de acord?

— Am avut încredere în raţionamentul ei. A fost întotdeauna plină de secrete, dar în ceea ce-l priveşte pe Takkan, a adus argumente convingătoare în favoarea lui. După ce am fost de acord să-l iau în considerare pe băiat, m-a pus să-i promit că nu o să-ţi spun. Ştia că nu i-ai da nicio şansă.

— A avut dreptate, am şoptit.

Însă soarta găsise oricum o cale de a ne aduce împreună. M-am întrebat dacă Raikama ştiuse că aşa avea să se întâmple.

— Într-adevăr! m-a aprobat tata, care s-a dus spre capătul podului. Adesea părea să aibă puteri clarvăzătoare cu adevărat impresionante. Când tu şi fraţii tăi aţi fost plecaţi, a simţit că un fel de vrajă întunecată fusese aruncată asupra voastră, dar nu şi-a pierdut niciodată speranţa că urma să vă întoarceţi acasă.

Ironia ar fi trebuit să mă facă să tresar, dar nu m-am îndoit de cuvintele lui. Raikama ne blestemase pe mine şi pe fraţii mei, exilându-ne în cele mai îndepărtate colţuri ale ţării, însă procedase astfel pentru a ne proteja. O, cât de mult trebuie să o fi durut!

Tata şi-a coborât vocea.

— Nu-mi doresc să pleci din nou, dar nu eşti în siguranţă în Gindara.

Am dat să vorbesc, însă m-a redus la tăcere când a ridicat mâna.

— Nu mă contrazice şi nici să nu-ţi treacă prin cap să-mi spui că te întorci în Munţii Sfinţi!

Mi-am muşcat limba. Cât de bine mă cunoştea tata!

— Soldaţii încartiruiţi acolo ştiu ce intenţii are Regele-Demon în privinţa ta. Dacă te văd în apropiere de breşă, vor presupune că ţi-a

invadat mintea şi te-a luat prizonieră.

Mi-am ridicat brusc privirea.

— Chiar e necesar?

— Toate măsurile de precauţie sunt necesare, Shiori. Oamenii te învinuiesc pentru atacurile demonului, iar consiliul mă presează să te alung din Kiata.

Şi aşa s-a zis cu intenţia mea de a-i spune tatei că plănuiam să-i furăm amuleta lui Bandur şi să-l ducem pe demon în Lapzur. Fraţii mei avuseseră dreptate – nu exista nicio şansă ca el să fie de acord.

— Însă izbucnirea ta de azi nu a avut doar consecinţe nefavorabile, a continuat tata. Toţi sunt confuzi în legătură cu ce s-a întâmplat, inclusiv cei care au stat cel mai aproape de tine şi de lordul Takkan. Vor presupune că te trimit la un templu – pentru a reflecta asupra comportamentului tău.

— Şi de fapt voi merge în Iro, am zis.

Era o minciună pe care o tot repetasem, dar, când am spus-o acum, vocea mi-a devenit mai şovăitoare, încărcată de emoţie.

— Castelul Bushian e bine fortificat şi, având în vedere cuvintele deloc măgulitoare pe care le-am rostit în timpul ceremoniei, nimeni nu s-ar aştepta să merg acolo. Nici măcar Hawar.

Tata mi-a luat în considerare propunerea.

— Ia-l măcar pe unul dintre fraţii tăi! Aş fi mai liniştit dacă te-ar însoţi în călătoria spre Ţinutul de la Miazănoapte. Numărul celor care îţi doresc răul nu e nici pe departe mic, fiica mea.

Când o urmă de mânie i s-a strecurat în glas, am ştiut că se gândea la Hawar şi la viespile lui răzvrătite.

— Plecaţi cât de repede puteţi!

Am dat din cap şi am spus:

— O să plecăm mâine!

Era o minciună, firește, una din pricina căreia mă uram. Pentru că îl făceam să creadă că mă trimite în Iro – într-un loc sigur, un refugiu – când realitatea nici că ar putea fi mai departe de adevăr.

Chiar plecam a doua zi. Doar că nu fugeam de pericol, ci mă îndreptam direct spre el.

Era puţin trecut de amurg când m-am întors pe domeniul rezidenţial. Stomacul mi-a chiorăit, de parcă m-ar fi certat, şi abia aşteptam să mănânc. Am năvălit pe coridorul comun, gata să strig în

camerele fraţilor mei şi să-i chem pe toţi la cină, dar m-am oprit de îndată ce l-am văzut pe Takkan în faţa uşii mele.

— Shiori... a spus el şi m-a luat de braţ. Grăbeşte-te!

Surprinsă de reacţia lui, mi-am întredeschis buzele. Am început să-l întreb ce se întâmplă, dar Kiki a ieşit valvârtej din camera mea, bătând sălbatic din aripi, apoi m-a prins de păr şi m-a tras înăuntru.

Trebuie să ne grăbim! a strigat ea. *L-a luat Hawar!*

— Pe cine? am întrebat-o, clipind nedumerită. Kiki! Pe cine a luat Hawar?

Fără nicio explicaţie, pasărea de hârtie s-a strecurat prin deschizătura dintre uşile mele, încă înnebunită.

Eu şi Takkan am urmat-o, iar inima aproape că mi s-a oprit în piept.

Şoimul lui Gen stătea dincolo de fereastra zăbrelită, cu un fragment de oglindă sclipind în ghearele arcuite. Pasărea a clipit de câteva ori din ochii ei rotunzi şi galbeni şi a scos un strigăt puternic când a lăsat bucata de sticlă să-mi cadă în palmă.

Când am observat că era murdară de sânge, m-a străbătut un sentiment rău-prevestitor până-n măduva oaselor.

— Gen! am spus fără suflu. L-au arestat pe Gen!

CAPITOLUL 29

ŞOIMUL S-A AVÂNTAT SPRE NORI, UNDE SE ADUNASERĂ mai multe stoluri. Îngrămădite unele în altele, păsările zburau pe deasupra porţii de sud-vest – aproape de temniţele imperiale.

Gen chiar are o afinitate pentru neamul meu! a remarcat Kiki pe un ton aprobator.

— Aşa e, însă după felul în care ţipă, se pare că are probleme! am spus, aruncând-o pe fereastră. Adu-i pe fraţii mei! am instruit-o. Găseşte-l mai întâi pe Benkai!

Al doilea ca vârstă dintre fraţii mei urma să ajungă în curând mare comandant, prin urmare toate forţele armate, santinelele, soldaţii şi gărzile se aflau sub autoritatea lui.

— Takkan, vino cu mine!

Un pluton numeros păzea temniţele şi am strâns din dinţi când l-am zărit pe ministrul-şef Hawar înconjurat de câteva dintre santinelele tatălui meu.

— Eliberează-l pe băiat! am poruncit, fără să-mi maschez supărarea.

— Vă cer iertare, prinţesă Shiori! a spus Hawar, cu o plecăciune scurtă. Presupun că vă referiţi la vrăjitor? Din păcate, este reţinut.

— Sub ce acuzaţie?

— Băiatul a fost găsit aruncând vrăji asupra breşei, a răspuns Hawar. Practica magie neagră. Nu putem fi siguri, dar s-ar putea să comploteze cu demonii din Munţii Sfinţi – pentru a vă răni pe domnia voastră, Alteţă.

Mi s-au umflat nările.

— Ştii că asta-i o minciună! Gen a venit aici – a fost *invitat* aici – ca să ne ajute. Eu sunt cea care l-a trimis la breşă!

— Asta este cu adevărat regretabil, a spus Hawar. Tatăl Domniei Voastre şi prinţul Benkai au declarat cât se poate de clar că zona este restricţionată. Dacă doriţi să le contestaţi ordinele…

— Fratele meu e deja pe drum! l-am întrerupt, furioasă.

— Sper din tot sufletul că se grăbeşte! Din păcate, nu pot garanta

starea tânărului vrăjitor.

— Dacă l-ai rănit...

Mi-am încleştat pumnii.

— Ne-am străduit să-l tratăm cu cea mai mare bunăvoinţă, Alteţă, dar băiatul a opus destul de mult rezistenţă.

O altă minciună.

— Cât de multă rezistenţă ar fi putut opune un băiat de 13 ani împotriva unui regiment de gărzi imperiale instruite?

— Priviţi deasupra domniei voastre! m-a sfătuit Hawar, cu o voce înşelător de blândă. Chiar şi acum, foloseşte o formă puternică de magie.

— Sunt doar păsări! am răbufnit, sfredelind cu privirea santinelele răspândite prin mulţime. Să înţeleg că acum ascultaţi de Hawar? Cum rămâne cu loialitatea faţă de familia imperială?

— Conform jurământului pe care l-au depus, prima îndatorire a santinelelor este să protejeze Kiata, a răspuns Hawar. Iar Kiata e în pericol.

Takkan l-a apucat de guler pe ministrul-şef.

— Las-o pe prinţesă să intre în temniţă! Acum!

Luat prin surprindere, Hawar s-a împleticit, apoi l-a lovit pe Takkan cu evantaiul în cap.

— Dă-mi drumul imediat! Imediat, Bushi'an Takkan! Cum îndrăzneşti? Tatăl tău va afla despre asta! Mă voi asigura că întreaga curte îţi va acuza în mod public familia de...

Însă Takkan pur şi simplu era sătul. A înhăţat evantaiul ministrului-şef şi l-a rupt în bucăţi cu o singură mână.

— Deja mi-ai dat de înţeles ce părere ai despre familia mea, a spus el cu răceală. Susţii că Ţinutul de la Miazănoapte e plin de brute şi de barbari?

A scăpat evantaiul rupt ca să-şi poată scoate pumnalul din teacă şi i-a aţintit vârful spre umflătura tremurândă din gâtul ministrului-şef.

— Sunt mai mult decât încântat să-ţi demonstrez punctul de vedere. Acum, las-o pe Shiori înăuntru!

În acel moment, am fost martora celei mai inteligente decizii luate vreodată de Hawar, care şi-a fluturat mâna pentru a le cere gărzilor să se dea la o parte.

— Unde e vrăjitorul? am întrebat pe un ton poruncitor, de îndată ce m-am năpustit în temniţă.

După ce una dintre gărzi a arătat spre scări, am coborât iute treptele şi l-am găsit pe Gen în prima celulă din stânga.

Faţa băiatului era învineţită şi însângerată, încadrată de o claie ciufulită de cârlionţi negri, şi avea nasul rupt. Din nou. Stătea întins pe un pat de paie, dar, când m-a văzut, mi-a făcut cu mâna – un salut şi un gest prin care voia să mă asigure că trăieşte.

— Şi când mă gândesc că toată lumea spune că *eu* am un talent înnăscut de a intra în necazuri! am exclamat, ajutându-l să se ridice.

— Necazurile însoţesc mereu puterea, a murmurat.

Şi-a atins nasul pentru a evalua daunele şi a gemut de durere.

— La naiba! N-am apucat să-l vindec complet, iar acum şaua va fi strâmbă până în ultima zi a vieţii mele!

— Nu ţi-ai ales cel mai bun moment să fii vanitos! Poţi să mergi?

Băiatul a scos un scâncet, dar a încuviinţat din cap.

— Chemarea păsărilor a fost o tactică inteligentă, am continuat, încercând să-l înveselesc cu un zâmbet larg. Kiki a fost impresionată.

— Ştiam că are să fie! a fost tot ce a spus Gen.

Afară se dezlănţuise haosul. Cât fusesem în temniţă, Kiki condusese armata păsărilor împotriva lui Hawar şi a soldaţilor săi. Vulturii şi şoimii îi atacau neîncetat, iar corbii îi ciuguleau nasul şi urechile ministrului-şef, care a fost nevoit să ia o găleată de lemn de pe pământ pentru a-şi proteja faţa, în timp ce se grăbea să scape.

Sunt doar păsări! m-a imitat Kiki, repetând vorbele pe care i le adresasem mai devreme lui Hawar. Şi-a umflat cu mândrie pieptul de hârtie. *Mă îndoiesc că vei mai putea folosi vreodată această scuză.*

— Sper că nu va fi nevoie! i-am răspuns, dar i-am mângâiat cu afecţiune capul. Bine lucrat!

Mi-a cam plăcut să conduc o armată. S-ar putea să o fac din nou. Ne-ar prinde bine mai multe aripi, a zis Kiki şi a zburat chiar înainte de sosirea lui Benkai şi a oamenilor lui.

Mi-aş fi dorit să pot rămâne şi să-mi ascult fratele mustrându-le pe gărzile temniţei, dar Gen avea nevoie de ajutor. Ignorând protestele băiatului, eu şi Takkan l-am dus la infirmerie ca să fie bandajat, apoi în camera lui Takkan ca să-şi schimbe veşmintele şi să se odihnească puţin.

Teancuri de cărţi, suluri şi pergamente acopereau podeaua de lemn, iar pensule de scris nespălate erau împrăştiate pe suprafaţa biroului. Mi-am privit curioasă logodnicul. Camera lui din Iro fusese obsesiv de

imaculată.

— Am făcut cercetări, mi-a explicat sfios Takkan.

— Despre demoni? l-a întrebat Gen, care a luat unul dintre suluri şi l-a citit în grabă. Cunoştinţele kiatane pe acest subiect sunt îngrozitor de învechite.

— Din fericire, te avem pe tine, am spus, aruncându-mă pe o pernă.

Gen a pus sulul deoparte.

— N-am reuşit să iau amuleta, a zis în cele din urmă. Am fost aproape, dar apoi...

O pauză. Evident, eşecul misiunii reprezenta o lovitură puternică la adresa mândriei tânărului vrăjitor.

— Apoi m-am speriat.

— De santinele? l-a întrebat Takkan.

— Abia m-au observat! a pufnit Gen, coborându-şi vocea. Dar Bandur mi-a simţit prezenţa.

— E în breşă?

— Nu-ţi face griji, nu i-am spus nimic! m-a asigurat imediat băiatul. M-am îndepărtat suficient de breşă înainte să ajungă la mine. M-am gândit că santinelele tale sunt, de departe, răul cel mai mic. Nu ştiam că ministrul-şef le-a cumpărat loialitatea.

M-am crispat.

— Cred că nici tata nu ştia. Îmi pare rău, Gen! N-ar fi trebuit să-ţi cer să te duci!

— Mai bine să-l confrunt eu pe Bandur decât să o facă unul dintre fraţii tăi, a spus el. În plus, acum ştiu exact unde se află amuleta. Ai recuperat fragmentul de oglindă, nu-i aşa?

— Mi l-a adus şoimul tău, i-am răspuns, scoţându-l din traistă.

Mă grăbisem atât de tare să-l salvez pe Gen, încât nici măcar nu apucasem să şterg sângele de pe sticlă. Când am încercat să-l îndepărtez, am remarcat că nu era defel sânge, ci un praf straniu, arămiu, care-mi strălucea slab pe degete.

— Există o mică perforare în breşă, care e diferită de celelalte, a explicat Gen, obosit. Stânca de acolo este mai întunecată, aproape purpurie. Arată ca pupila unui ochi. Conform fragmentului de oglindă, amuleta lui Bandur este blocată sub stratul de rocă.

Nişte amărâte de roci nu aveau să mă împiedice să-l înving pe Bandur!

— O voi găsi!

— N-ar trebui să fii tu cea care o face, a precizat tânărul vrăjitor. Exact asta îşi doreşte. Te va ademeni în munţi şi-ţi va lua perla.

Takkan păstrase tăcerea în tot acest timp, dar în momentul în care a deschis gura, am ştiut exact ce urma să spună.

— Dacă eu... a început, dar s-a oprit brusc când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

Nu te apropii nici la o aruncătură de băţ de amuletă! l-a informat privirea mea tăioasă. *Nici să nu îndrăzneşti măcar să te gândeşti la asta!*

Takkan nu a mai insistat, dar şi-a unit buzele într-o linie subţire, la fel de neînduplecat ca de obicei.

Disputa noastră avea să continue.

— Oricine ia amuleta trebuie să fie atent, a continuat Gen, cu pleoapele coborâte de epuizare. Să fii atât de aproape de Bandur e o povară cumplită. Îţi va frământa sufletul şi te va îngreuna.

— Mulţumesc, Gen! am spus, începând să-l trag pe Takkan afară din cameră. Eu şi fraţii mei vom discuta mâine despre asta. Odihneşte-te!

Înainte ca tânărul vrăjitor să poată protesta, i-am închis uşa, iar eu şi Takkan ne-am dus în camera alăturată. De pe buze mi-a scăpat un oftat.

— Probabil că aşa se simte tata când îşi face griji pentru mine.

— Îl voi supraveghea, mi-a promis Takkan. Mă tem că nu ne putem încrede în gărzile prinţilor. Sau în ale tale.

— Mulţumesc!

Umerii mi-au căzut, ca şi cum aş fi purtat povara lumii, apoi am aruncat un ochi în cealaltă încăpere. Gen dormea profund, fiecare răsuflare cutremurându-i uşor pieptul.

— Nu mai este în siguranţă aici, i-am spus lui Takkan. Îl voi trimite acasă. Mâine, la prima oră.

— Nu o să fie de acord.

— Nu-mi pasă! i-am răspuns cu hotărâre. Îl voi ruga pe Andahai să-i facă rost de o corabie, care va pleca de la Lacul Sacru. Discret.

Chiar în clipa aceea i-a venit o idee.

— Îi voi spune tatei că şi eu sunt pe navă, în drum spre Iro, pentru exilul meu.

— Când de fapt ne vom îndrepta spre Munţii Sfinţi, a zis Takkan, înţelegându-mi planul.

— Sincronizarea e perfectă.

— Două păsări dintr-o singură lovitură. Inteligent, Shiori! m-a aprobat el.

Chiar eram inteligentă. Dar, de obicei, inteligenţa nu mă făcea să mă simt atât de vinovată! Mi-aş fi dorit să nu fiu nevoită să-l mint pe Gen sau pe tata.

Deocamdată, aveam de gând să ignor mustrările de conştiinţă.

— Ar trebui să vorbim despre amuletă, am continuat, conştientă că Takkan încă se gândea la ea.

S-a înseninat deodată, presupunând în mod naiv că îmi schimbasem părerea.

— Eu ar trebui să fiu cel care o ia.

— În niciun caz! am protestat pe un ton care nu accepta niciun contraargument. Ţi-am împărtăşit ce am văzut în apă şi mi-ai promis că nu vei fi nesăbuit de curajos.

— Asta nu are nicio legătură cu a fi nesăbuit sau curajos. Sunt singurul care o poate face.

— Am şase fraţi, am spus ferm. Dacă eu nu pot să merg, unul dintre ei îmi va lua locul.

— Vor fi cocori! a protestat Takkan. Cum pot păzi amuleta lui Bandur?

— Au experienţă cu magia. Tu, nu!

— Nu înţeleg de ce ar fi relevant acest aspect.

— Chiar este relevant, am spus, cu mai multă convingere decât aş putea explica.

În numele zeilor, uitasem cât de încăpăţânaţi puteam fi amândoi! Am întins mâna să-i ating braţul.

— Ai încredere în mine!

A eliberat o răsuflare lungă, dar silenţioasă.

— Chiar am încredere în tine, mi-a şoptit. Deşi, ultima oară când o persoană mi-a cerut să am încredere în ea, am primit un bulgăre de zăpadă în faţă.

A spus-o pe un tot atât de serios, încât am clipit de câteva ori.

— Megari?

— Cine altcineva?

Am râs, amuzată de imaginea surorii lui înlăturându-i seriozitatea înnăscută cu un bulgăre de zăpadă bine ţintit. Megari şi cu mine eram la fel, suflete înţelepte, dar corupte moral.

— Nu mă mir că suntem preferatele tale.

— Într-adevăr, sunteţi, a răspuns Takkan cu un zâmbet larg, deşi sora mea mă face adesea să regret asta.

— Eu nu o voi face! i-am jurat. Nu am bulgări de zăpadă în mânecă. Doar…

— Păsări de hârtie?

Un zâmbit mi-a înflorit pe buze.

— Doar păsări de hârtie.

Mâna mea era încă pe braţul lui, iar Takkan a luat-o şi ne-a împletit degetele. Cu un gest atât de simplu, ne-am împăcat. Şi, cu toate că tăcerea dintre noi s-a prelungit, am găsit putere în cuvintele pe care le-am lăsat nespuse.

A doua zi, Gen arăta mult mai bine. S-a plimbat alături de mine şi de Takkan, cu vântul răvăşindu-i buclele şi soarele arzându-i uşor obrajii. Dacă bănuia că pun la cale ceva, a păstrat tăcerea – o reacţie care m-a îngrijorat, din moment ce mă obişnuisem cu trăncăneala lui neîncetată.

— Shiori! a strigat Hasho, pe măsură ce ne apropiam de Lacul Sacru. Cumva prăjiturile de la micul-dejun ţi-au transformat picioarele în gelatină? Te aşteptăm de ore bune!

Fraţii mei stăteau înşiruiţi pe mal, iar pe feţele lor am distins o altă versiune a aceluiaşi zâmbet larg şi mândru. Când am făcut câţiva paşi înspre ei, s-au dat în lături pentru a-şi dezvălui opera.

— Iată! a declarat Yotan, fluturând o mână în spatele lui. E gata!

Un coş zburător!

În cea mai mare parte rotund şi având forma celor folosite la pescuit, dar deosebit de încăpător, părea mult mai solid decât vechiul coş cu care zburaserăm la Muntele Rayuna: părţile laterale erau construite din fâşii subţiri de bambus, strâns întrepătrunse, iar scânduri din lemn de cedru întăreau baza.

— E frumos! am spus încet, fără suflu. Şi rezistent, cel puţin la prima vedere.

— Încă nu ai văzut cea mai bună parte, a zis Yotan. Gen!

Exact în acel moment, tânărul vrăjitor a strigat:

— Zboară!

Şase frânghii migălos împletite, din ţesături bogate, au ţâşnit din interiorul coşului, cu capetele ridicându-se spre bolta cerească şi aplecându-se în bătaia vântului.

Am aplaudat, minunându-mă de privelişte. Deci asta făcuse Qinnia

cu toate acele veşminte de mătase!

— E un zmeu!

— Îmi aminteşte de caracatiţa Solzayei, a spus Gen, râjind.

Acum, că adusese vorba, am văzut asemănarea şi am izbucnit în râs.

— Ne-am dat seama că anul acesta nu va avea loc Festivalul de Vară, a început Hasho, însă e o tradiţie pentru noi să construim împreună un zmeu. Te-am aşteptat să faci ultimul nod.

Mi-a înmânat o frânghie de mătase – a şaptea şi ultima care să fie legată de coş.

Rugămintea era o aluzie la adresa numelui meu, care însemna literalmente „nod". Mama îl alesese ştiind că sunt al şaptelea şi ultimul ei copil, cel care avea să-şi aducă fraţii împreună, indiferent de cum ne despărţea soarta.

Mi-am trecut mâinile de-a lungul pânzei roşii şi împletite a frânghiei, recunoscându-mi vechile veşminte de iarnă. Sub privirea unei perechi de ochi de cocor brodaţi, parţial ascunsă de mătase, am legat ultimul nod de coş, cu buzele curbate într-un zâmbet. Apoi, după o clipă, am dat drumul celei de-a şaptea frânghii.

De parcă ar fi avut aripi, a zburat pentru a li se alătura celorlalte. Ştiam că magia lui Gen era cea care le însufleţea şi dirija, însă un astfel de amănunt nu reuşea să diminueze defel sentimentul de uimire care-mi umplea în continuare sufletul. Mi-am ridicat braţele spre cer, cât am putut de mult, mimând frânghiile.

— Ce faci? m-a întrebat Hasho.

— Mă întind, i-am răspuns. Îmi trag sufletul şi ascult cântecul vântului. Îmi amintesc cum este să fii acasă şi să te încălzeşti sub un soare familiar.

După câteva secunde, mi-am coborât braţele şi le-am lăsat să-mi atârne din nou de-o parte şi de alta a corpului. Lângă picioarele mele se afla o lădiţă cu materialele aduse de Wandei. M-am aplecat, luând o mână de pensule, şi i-am aruncat câte una fiecăruia dintre fraţii mei.

— Coşul arată puţin cam banal, am spus, făcându-le cu ochiul. Ce-ar fi să pictăm, ca pe vremuri?

În restul după-amiezii, am decorat coşul cu modele de la zmeiele pe care le construiserăm împreună de-a lungul anilor – o ţestoasă, un somn, o vulpe şi un iepure. Iar pe fundul coşului, Takkan a scris, cu o caligrafie elegantă, „Puterea a şapte noduri".

Nimeni nu a suflat o vorbă despre demoni, preotese sau perle; a fost

într-adevăr ca o zi a Festivalului de Vară, dacă nu puneam la socoteală lipsa nenumăratelor preparate delicioase. Totuşi, acest lucru nu m-a deranjat. Doar să fiu din nou cu fraţii mei, ca înainte de blestem, era o comoară în sine.

La un moment dat, Gen s-a retras şi s-a îndreptat singur spre Lacul Sacru. După ce m-am scuzat în faţa fraţilor mei, l-am urmat. Dacă tânărul vrăjitor m-a observat, nu s-a întors, ci a continuat să dea ocol lacului, în timp ce eu am urmat linia malului, cercetând pe furiş adâncurile apei.

Ai adus prăjituri de orez? aproape că l-am auzit pe Seryu întrebând. *Nu? Atunci, va trebui să mai aştepţi puţin înainte să mă vezi, prinţesă.*

Vocea, rânjetul, desconsiderarea lui obişnuită – toate erau doar rodul imaginaţiei mele. Nicio pereche de coarne de argint nu a tulburat suprafaţa apei şi nicio coadă şerpuitoare nu a fluturat printre valuri, acoperită de solzi scânteietori, de nuanţa smaraldului. Nici urmă de Seryu!

Deşi mă întorsesem de numai o săptămână, zilele petrecute în Ai'long păreau deja să aparţină unei vieţi demult apuse. Lady Solzaya, regele Nazayun şi Elang erau puţin mai mult decât un vis. Prietenia lui Seryu devenise o amintire îndepărtată. M-am întrebat dacă şi a lui Gen avea să împărtăşească aceeaşi soartă.

Băiatul se aşezase pe mal şi arunca pietricele în lac. Au sărit o dată, de două ori, de trei ori.

M-am apropiat şovăitor de el.

— Cauţi dragoni?

La sunetul vocii mele, unde au străbătut suprafaţa lacului, iar Gen mi-a întâlnit privirea prin reflexia noastră.

— Aici l-ai întâlnit pe Seryu, nu-i aşa? m-a întrebat.

— Da, aici m-a salvat de la înec. După aceea, ne întâlneam pe malul lacului pentru lecţii de magie.

— Se pare că nu te-a învăţat prea multe.

Drept răspuns la privirea mea furioasă, Gen şi-a ridicat mâinile.

— Glumesc! În mare parte.

A oftat, trăgând agitat de noul bandaj de pe nas.

— Ce te frământă?

— Probabil că e mai bine aşa, să nu mă iei cu tine în Lapzur. Pentru un vrăjitor măreţ, se pare că trebuie să fiu salvat destul de des.

A venit rândul meu să oftez şi l-am tras în picioare.

— Haide, n-are rost să stai îmbufnat! E o după-amiază minunată de vară, nici prea fierbinte, nici prea umedă. Ar trebui să ne bucurăm de ea!

L-am lovit în joacă în tibie, forţându-l să meargă pe lângă lac.

— De ce ai căutat tărâmul dragonilor? Nu ţi-ai terminat niciodată povestea, doar te-ai oprit la partea în care Elang ţi-a cerut să furi oglinda Solzayei.

Întrebarea a reuşit să-i smulgă un mic zâmbet de pe buze.

— A început cu o provocare, a răspuns Gen. Nimeni nu mai văzuse un dragon de secole. Prietenii mei de la şcoală susţineau că neamul lor s-a stins, însă nu am fost de acord. Aşa că m-au provocat să mă scufund în mare şi să aduc înapoi o dovadă care să ateste existenţa acestor fiinţe.

— Ai căutat Ai'longul pentru că ai fost provocat?

— Pentru că am simţul onoarei! m-a contrat băiatul cu mândrie în glas. Şi pentru că am vrut o perlă de dragon, dacă-mi aduc bine aminte.

Gen şi-a trosnit încheieturile degetelor.

— Se numără printre singurele căi de a câştiga putere fără a depune jurământul vrăjitorului. Niciunul nu a reuşit să dobândească aşa ceva.

Bandur a izbutit, am spus în gând. *Cel puţin pentru o perioadă scurtă.*

— Mi-a luat mai bine de o lună să pun la cale planul, a continuat. Am citit toate cărţile pe care am putut pune mâna, însă majoritatea informaţiilor s-au dovedit a fi greşite. Conform unui tom, consumul de alge albe mucegăite, într-o noapte cu lună plină, îţi permite să respiri sub apă.

— Şi nu e aşa?

— Nu îndeajuns pentru a ajunge în Ai'long, a spus Gen. Numai sangiul poate face asta, iar eu nu ştiam cum să-l prepar. Prin urmare, mi-am legat braţele de picioarele unei ţestoase. Sunt lente pe uscat, dar remarcabil de rapide sub apă. Aşa m-a găsit Elang. Restul poveştii îl ştii.

Într-adevăr!

— Trebuia să mă înveţe magia dragonilor în schimbul blestematei ăleia de oglinzi!

A urmat o tăcere îndelungată.

— Seryu te-a învăţat ceva util?

— Doar o vrajă de somn, am răspuns, cu ochii atraşi de lac.

La suprafaţă plutea o mână de alge, extrem de asemănătoare, cel puţin în mintea mea, cu părul unui anumit dragon.

— Încă nu am folosit-o.

Gen s-a uitat înapoi, observând cât de mult ne îndepărtaserăm de ceilalţi. A luat o altă pietricică şi a aruncat-o în apă, privind-o cum sare de trei, patru, chiar cinci ori.

— Ar fi trebuit s-o foloseşti noaptea trecută pe mine, a zis, apoi şi-a aţintit ochii asupra mea, mai pătrunzători decât de obicei. Când soseşte corabia?

Am tresărit, dându-mă de gol.

— Despre ce corabie vorbeşti?

— Nu minţi un vrăjitor, Shiori!

— Încă nu eşti vrăjitor!

— Te-am auzit pe tine şi pe Takkan vorbind aseară prin uşă.

Bineînţeles că ne auzise! Îmi venea să îmi dau singură palme. Ce mincinoasă îngrozitoare devenisem!

Gen şi-a încrucişat braţele peste piept.

— Lasă-mă să rămân, măcar până când vei obţine amuleta lui Bandur! Niciunul dintre *ei* nu are puteri magice, a precizat Gen, făcând un semn către Takkan şi fraţii mei, adunaţi în jurul coşului. Vei avea nevoie de ajutorul meu!

Nu aveam de gând să mă las influenţată sau să-mi schimb părerea.

— Ai făcut destule pentru noi, Gen! Mai mult decât suficient! Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă Bandur te-ar răni!

Nu a spus nimic. În schimb, s-a întors spre lac, unde o corabie cu pânze portocalii, strălucitoare, aluneca pe apă, cu capul de dragon din lemn de la proră parcă măsurându-ne din priviri, dacă ne luam după rânjetul cioplit.

— Cel puţin e o corabie impresionantă!

— Tata crede că nava o să mă ducă pe partea cealaltă a lacului. În Marea Taijin şi... în Iro, am mărturisit.

— Nu ar trebui ca fiica împăratului să aibă o suită mai mare care să-şi ia rămas-bun de la ea?

— E un rămas-bun secret, am spus, dând cu piciorul în fuste.

Erau exagerat de lungi, menite să fie purtate cu sandale cu toc în loc de cizme, însă tivul lor cu volane îmi ascundea perfect pantalonii.

— Nu eram sigură dacă voi avea şansa să mă întorc la palat până diseară, i-am explicat, bătând uşor cu mâna în traista rotundă de la

şold, de mărimea potrivită pentru a-mi transporta fragmentul de oglindă şi perla. Nu-ţi face griji, n-am de gând să înfrunt demoni într-o rochie cu mâneci bufante!

— Chiar mă întrebam, a comentat Gen, amuzat. Păi, sper că această corabie se îndreaptă realmente spre un ţinut mai cald decât Iro. Deşi presupun că un climat rece este de preferat celui specific unui deşert.

— Fraţii mei au aranjat ca nava să te ducă acasă – m-am oprit brusc, amintindu-mi că Gen nu avea un loc pe care să-l numească „acasă" şi că familia îi murise demult – sau oriunde vrei să mergi. Lucrurile tale sunt deja la bord.

Nu mi-a mulţumit.

— Pare greu de scufundat, a spus el în schimb. A trebuit să vrăjesc o şalupă de prins creveţi ca să ajung în Gindara. Va fi mult mai frumos să călătoresc aşa.

— N-ai de gând să te împotriveşti?

— Ştiu când sunt înfrânt, mi-a răspuns. Eşti mai vicleană decât am bănuit, Shiori. Dacă m-aş împotrivi acum, ai arunca vraja de somn a lui Seryu asupra mea.

Am strâns din buze, ticul meu caracteristic, dar nu am respins acuzaţia.

— Presupun că e utilă.

Gen şi-a dres zgomotos glasul, cu o notă de respect umbrit de invidie.

— Magia ta este mai măreaţă decât pare.

— Mersi! am spus, sarcastic.

— Însufleţirea lui Kiki e deosebit de impresionantă, şi bănuiesc că ai putea efectua cu uşurinţă câteva trucuri de telechinezie, poate chiar să reînvii o floare moartă sau un copac. Dar ai putea face mult mai mult... Ai putea să studiezi cu maeştrii şi să bei sângele stelelor, să devii o vrăjitoare adevărată. Acum, că magia se trezeşte, Kiata va avea nevoie de vrăjitori. Şi tu ai putea fi prima vrăjitoare.

Am urât tăciunele ispititor care s-a aprins în mine, un freamăt în stomac de la dorinţa de a avea ceva ce ştiam că nu ar trebui să posed. Simţisem efectele hipnotizante ale magiei pe propria piele, chiar de mai multe ori. Ar fi fost uşor să tânjesc după mai mult, să cred că mi se oferise un dar prin care să fac ceva bun pentru lume. Acum îmi doream să am mai multă magie – destulă cât să sigilez munţii şi să-l trimit pe Bandur atât de departe, încât nici măcar să nu-şi mai *amintească* de

Kiata.

Am clătinat vehement din cap.

— Dacă m-ai fi întrebat acum un an, aş fi spus da. Aş fi fugit de acasă, hotărâtă să devin vrăjitoare, să pot vedea lumea şi să trăiesc îndeajuns pentru a vedea cu ochii mei cum răsar şi apun noile epoci. Însă nu pot să renunţ la tatăl meu, la fraţii mei, la ţara mea. Vreau să-mi petrec zilele aici, cu ei. Mi-aş dori să duc o viaţă liniştită, am adăugat cu o voce mai blândă. Undeva în Ţinutul de la Miazănoapte, cu multă zăpadă.

— Undeva ca în Iro? m-a întrebat Gen, zâmbind cu subînţeles. O astfel de viaţă nu m-ar face niciodată fericit. M-am născut pentru a deveni vrăjitor, pentru a-i ajuta pe conducătorii măreţi şi a înfăptui lucruri măreţe. Voi fi o legendă!

— Dar peste o mie de ani, toţi cei pe care îi cunoşti vor fi praf şi pulbere. Îi vei vedea murind pe toţi cei dragi ţie.

— Nu am pe nimeni drag.

— Într-o zi, s-ar putea să ai.

Gen a pufnit sfidător.

— Vrăjitorii nu se îndrăgostesc.

Nimic din ce i-aş fi zis nu avea să-i schimbe părerea. Am recunoscut licărul perseverent din ochii lui şi felul în care-şi încleşta maxilarul. Urma să facă propriile greşeli, la fel ca mine.

— Toate legendele conţin o scânteie de adevăr! a fost tot ce am reuşit să spun. Uneori, mai mult decât o scânteie. Nu uita cine eşti atunci când porneşti pe acest drum pentru a deveni una! O legendă, adică.

— Îţi mulţumesc, *mătuşă* Shiori! Nu voi uita!

În pofida tonului obraznic, Gen îşi ţâra picioarele spre corabie.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Bretonul lung şi negru i-a căzut peste ochi. Deodată, a devenit melancolic.

— Preţul jurământului unui vrăjitor este unul pe care doar câţiva sunt dispuşi să-l plătească. Cândva, am avut şi eu şase fraţi. Ca tine. Nu le-a păsat de mine nici măcar pe jumătate cât le pasă alor tăi de tine, dar dacă ar mai fi în viaţă... Mă întreb dacă şi eu mi-aş dori să duc o viaţă liniştită.

Părea atât de bătrân! Pe de altă parte, văzuse deja mai mult decât ar vedea majoritatea în zece vieţi. L-am înghiontit.

— Hai să urci pe corabie!

Dar Gen nu terminase.

— Războiul e ceva îngrozitor! a murmurat. Poate chiar mai cumplit decât demonii. Sper să găseşti o cale de a salva Kiata de ambele ameninţări.

— Şi eu sper!

Împreună, ne-am apropiat de malul lacului, unde ne aşteptau fraţii mei şi Takkan. Gen şi-a luat rămas-bun de la fiecare în parte, apoi s-a oprit când a ajuns la mine.

— Învaţă-mă acea vrajă de somn înainte să plec! Arunc-o asupra mea!

— Acum?

— Dacă nu pot dovedi că am fost în Ai'long, va trebui să fie îndeajuns o frântură din magia dragonilor, a spus, ridicând din umeri. În plus, detest corăbiile şi nu prea ştiu să înot. Aş prefera oricum să dorm.

— E una uşoară, am zis, amintindu-mi instrucţiunile lui Seryu. Trebuie doar să atingi pe cineva pe frunte şi să te gândeşti la orice îţi induce somnolenţă.

— Asta-i tot?

— Ei bine, dragonul a spus că ajută şi dacă vraja e aruncată pe neaşteptate.

Gen a pufnit.

— Atunci bănuiesc că nu va funcţiona asupra mea. Poate că ar trebui să încerci mai târ...

Nu a apucat să-şi termine ideea. Mi-am întins dintr-odată braţul şi l-am bătut delicat pe frunte. Când s-a legănat înapoi, pe călcâie, Takkan l-a prins cu grijă şi l-a purtat la bordul navei.

Nu l-am urmat. Picioarele mi-au prins rădăcini, ancorate de greutatea pe care am simţit-o brusc în piept. Mai întâi Raikama, apoi Seryu, acum Gen. În ultimul timp îmi luasem de prea multe ori rămas-bun, fiecare dintre acestea punându-mi la încercare cu şi mai multă înverşunare firele inimii.

— Pari mai tristă decât băiatul, a observat Takkan când s-a întors de pe corabie.

Dacă ar fi aşteptat încă o clipă, mi-aş fi redobândit stăpânirea de sine. Dar când m-am întors spre el, ochii îmi erau mai mari din pricina lacrimilor nevărsate, ţinute cu îndârjire în frâu.

Am rostit pe muteşte cuvintele, gâtuite. *Rămâi cu mine!*

Takkan a înţeles imediat. Şi-a strecurat un braţ în jurul umerilor mei şi m-a tras la pieptul lui.

— Nu te părăsesc! Îţi promit!

Ştiam că el credea asta până-n adâncul sufletului. Doar eram legaţi de firele destinului ale lui Emuri'en. De cele care transcend timpul şi locul, înnodându-ne de la o viaţă la alta.

Însă firele puteau fi tăiate, iar cele ale destinului nu făceau excepţie.

Până la urmă, ce simboliza haosul, dacă nu un pumnal care tăia ţesătura sorţii?

CAPITOLUL 30

AMURGUL A ÎNVĂLUIT PE FURIŞ MUNŢII SFINŢI. NUMAI lumina plăpândă a lunii destrăma bolta cerească, neagră precum cărbunele, însă breşa emana o strălucire de un roşu intens, sângeros. Un avertisment dezolant că Regele-Demon se afla înăuntru. Şi mă aştepta.

Tata răspândise zvonul că eram exilată în secret în Iro, aşa că părăsisem pe ascuns palatul, însoţită de toţi fraţii mei, care se prefăceau că mă conduc până la corabie ca să-şi ia rămas-bun. Până acum, niciuna dintre persoanele cu care ne întâlniserăm nu ne întrebase unde mergem cu adevărat. Dar cineva trebuie să fi observat că nu am ajuns la drumurile imperiale şi că am luat-o în schimb spre pădure.

M-am ghemuit în faţa unui pin, înfigându-mi neliniştită degetele în pământul moale, noroios, în timp ce fraţii meu revizuiau pentru ultima oară planul. Fiind cel mai rapid, Benkai avea să urce la ochiul breşei şi să extragă amuleta. Urma să-l invoc pe Bandur, apoi să-mi transform fraţii în cocori şi să zburăm spre Lapzur.

Fraţii mei păreau la fel de practici ca bucătarii care abureau butoiul zilnic de orez. De parcă nimic nu ar putea merge prost.

Seryu mă avertizase odată că emoţiile îmi afectau abilităţile, dar niciodată nu fusese atât de evident ca acum. Sub influenţa magiei, care îmi scânteia sub mâini şi picioare, dezlănţuită, frunze şi fire de iarbă răsăreau din neant, apoi se veştejeau în clipa următoare, ca şi cum nu s-ar fi putut decide dacă să moară sau să trăiască.

Calmează-te! m-a mustrat Kiki. *O să ne dai de gol în faţa demonilor!*

Simţindu-mi vinovată, mi-am strâns imediat mâinile în poală. În seara asta, era în joc tot ce iubeam.

— Trebuie să fim vigilenţi! a zis Benkai. Ni l-am făcut duşman pe ministrul-şef şi bănuiesc că nu crede că Shiori a plecat în această după-amiază spre Iro. Dacă ne găseşte aici, ne va da mari bătăi de cap.

— Vom fi atenţi, comandante! a zis Wandei. Shiori nu va pune piciorul nicăieri în apropiere de breşă, nu-i aşa, surioară?

Am clătinat din cap, amorţită.

— Bun! a replicat Benkai. Atunci, începem?

Unul câte unul, fraţii mei şi-au strâns mâinile şi şi-au plecat capetele, pentru a-şi arăta consimţământul. Dar când a venit rândul lui Takkan, şi-a pus felinarul pe pământ.

— Takkan! am şoptit, apucându-l de mânecă de îndată ce s-a ridicat. Ce ai de gând să...

— Lasă-mă să merg în locul tău! i-a propus el lui Benkai. E nevoie de tine în calitate de cocor. Dacă ţi se întâmplă ceva şi rămânem fără aripile tale, Shiori nu va ajunge niciodată în Lapzur!

Ochii lui Benkai s-au fixat pe mâna mea, cu degetele încleştate pe jacheta lui Takkan.

— Vorbeşti de parcă viaţa ta este lipsită de importanţă. Nu este! Mai ales în ochii surorii mele.

Însă Takkan nu avea de gând să renunţe.

— Bandur te va ataca imediat ce va simţi că vrei să iei amuleta!

— Atunci voi fi rapid! a spus Benkai. Nu mai fi atât de îngrijorat, lord Takkan! Fraţii mei şi cu mine am mai avut de-a face cu magia neagră. Tot ce îţi cerem este să ne protejezi sora.

Fără niciun cuvânt în plus, Benkai s-a urcat pe cal şi a plecat spre breşă. Şi Kiki se dusese să aducă întăriri împănate pentru călătoria care urma.

M-am dus lângă Takkan. Avea maxilarul încleştat şi mai că puteam simţi frustrarea ce-i ţinea trupul încătuşat. Dar nu s-a plâns.

În timp ce el şi fraţii mei făceau ultimele ajustări coşului, m-am rezemat cu spatele de copac şi am scos fragmentul de oglindă din traistă.

— Arată-mi-l pe Benkai!

Ţinându-se de cuvânt, Benkai fusese rapid. Escalada deja versantul, la adăpostul umbrelor, şi se deplasa atât de silenţios, încât nici măcar soldaţii lui, staţionaţi la poalele muntelui, nu i-au sesizat prezenţa. M-am rugat ca nici Regele-Demon să n-o facă.

— Grăbeşte-te! am şoptit pe măsură ce urca, folosindu-şi pumnalul pe post de târnăcop când nu găsea o crevasă sau un punct de sprijin.

Se ţinea la aproximativ un braţ distanţă de breşă, învăluit de strălucirea purpurie aruncată de aceasta.

Cu un mormăit, Benkai s-a aşezat pe o margine aflată la jumătatea distanţei spre vârf şi a început să caute amuleta. Mi-am ţinut răsuflarea

până când a dat peste porţiunea minusculă de rocă de un purpuriu-închis – pupila, o numise Gen. Acolo, cu toată puterea lui, şi-a înfipt pumnalul într-o fisură, iar în clipa următoare pământul s-a cutremurat, de parcă ar fi scos un geamăt.

Benkai a lucrat iute, cioplind atât în jurul ochiului, cât şi în interiorul său, în căutarea amuletei. Mi-am strâns degetele în jurul fragmentului de oglindă, încordându-mi umerii – apoi, într-un târziu, lama lui a scos un clinchet când a atins ceva metalic.

După ce şi-a retras pumnalul, fratele meu şi-a vârât întreg braţul înăuntru. A tras cu putere, şi am auzit un zornăit de lanţ înainte ca un obiect mic şi negru să apară în roca purpurie.

Am scos un suspin adânc. Asta era! Amuleta!

A continuat să râcâie împrejurul fisurii şi a tras mai tare, dar amuleta era prinsă de ceva. Pe măsură ce cioplea mai adânc în munte, din breşă a început să şuiere fum negru.

Cu un mârâit, fumul a luat forma unui lup. *Ce crezi că faci, muritorule?*

Spre meritul său, Benkai şi-a păstrat calmul. A încercat iar şi iar să smulgă amuleta, însă refuza să iasă din pupilă. Bandur a râs scurt, zeflemitor. *Am ajuns într-un impas, nu-i aşa? Poate că trebuie să înfigi mai adânc lama!*

Înainte ca Benkai să aibă ocazia, demonul a înhăţat lanţul ruginit al amuletei sale. În momentul în care l-a atins, trupul i-a devenit solid, preschimbat din fum în carne şi oase... şi l-a apucat pe fratele meu de gât!

Unde e sora ta? l-a întrebat el cu o voce aspră.

Am încremenit. Un fior mi-a înţepat ceafa, dar n-am îndrăznit să-i răspund.

Shiori, ştiu că mă asculţi, m-a tachinat Bandur. Benkai lupta cu încrâncenare împotriva lui, dar de fiecare dată când îşi înfigea pumnalul în trupul demonului, ceaţa şi umbrele îi peticeau în câteva secunde rana.

Vino la mine, prinţesă! Înainte să rămâi numai cu cinci fraţi. Demonul şi-a apăsat o unghie ascuţită pe pieptul fratelui meu. *Ia să vedem dacă îţi mai aminteşti cum să zbori!*

Apoi l-a împins pe Benkai de pe munte, iar suprafaţa oglinzii s-a întunecat.

Îmi era atât de rău, încât nici măcar nu puteam ţipa. Din impuls, am

sărit în picioare, nerăbdătoare să-l ajut, dar Andahai şi-a lăsat o mâna grea pe umărul meu.

— Nu te duci nicăieri! mi-a atras atenţia. Eu şi Reiji îl vom găsi şi îl vom aduce înapoi. Fii cu ochii-n patru după semnalul nostru, ca să arunci blestemul!

A trebuit să mă împotrivesc oricărui instinct de a protesta.

— Grăbiţi-vă! a fost tot ce am spus.

După ce Andahai şi Reiji au plecat spre breşă, mi-am deschis traista – doar puţin – ca să pun la loc fragmentul de oglindă. Luându-mă prin surprindere, perla a emis un zumzet răsunător şi a zguduit cu putere tolba.

— Încetează! am spus, lovindu-mi traista şi avertizând perla să stea nemişcată.

Raze sfidătoare de lumină mi s-au răspândit în evantai printre degete.

— Încetează! O să ne dai de gol!

Perla nu m-a ascultat. S-a zbătut în strânsoarea mea şi a ieşit din tolbă. Wandei a încercat să o prindă, la fel şi Hasho. Takkan şi-a aruncat mantia peste sferă, dar nimic nu avea să o oprească. După ce mi-a lovit de câteva ori logodnicul, perla s-a năpustit printre copaci.

Am fugit după ea, urmărindu-i strălucirea alb-argintie până când s-a scufundat în întuneric. Încotro se îndrepta? Fără dâra luminoasă, m-am tot împleticit prin pădure, însă în cele din urmă am coborât în grabă un deal şi am ajuns într-o poiană, efectiv lovindu-mă de sferă.

— Te-am prins! am şuierat, vârând perla înapoi în traistă.

Raikama avusese dreptate când mă atenţionase că avea o minte proprie; cel mai bine era să o ţin în tolbă, înainte să mă bage în belele.

De îndată ce am închis traista, am auzit o creangă trosnind în spatele meu.

Totul s-a întâmplat atât de repede, încât nici măcar nu am avut timp să-mi încleştez pumnii. O santinelă şi-a fluturat braţul spre mine, mănuşile sale de metal şuierând în aer, iar o clipă mai târziu, spatele mi-a trosnit dureros de la impactul cu mânerul sabiei.

M-am prăbuşit.

Când am deschis ochii, eram prizonieră, cu încheieturile şi gleznele imobilizate de frânghii. O duzină de santinele şi-au ridicat săbiile, îngrădindu-mă cu lamele de oţel. După grimasele lor, soldaţii păreau

tulburaţi de ordinele primite, însă niciunul nu a cutezat să vorbească.

Ai fost atât de proastă, Shiori! Am strâns din dinţi şi am dat cu piciorul în pământ. Aşa cum era de aşteptat, îmi lipsea traista. Unde dispăruse?

Singura veste bună era că Benkai trăia.

Santinelele ne puseseră faţă în faţă, la maximum zece paşi distanţă. Mânecile lui negre erau sfâşiate şi am remarcat atât zgârieturile noi de pe chipul lui mândru, cât şi frunzele din păr. Mai mult ca sigur, un copac îi atenuase căderea.

Benkai era *comandantul* armatei. De ce l-ar lega soldaţii lui?

Pe cine posedase de data asta Bandur?

Mi-am desfăcut degetele, încercând să strecor cel mai subţire fir de magie în frânghii, dar capul încă îmi vâjâia în urma loviturii încasate. Lumea se învârtea în jurul meu şi mă împiedica să mă concentrez.

— Mă tem că eliberarea Domniei Voastre ar fi împotriva legii Majestăţii Sale, lordule comandant, a spus cineva în spatele meu. Singurul mod în care pot explica prezenţa surorii voastre este că Regele-Demon i-a invadat mintea. Se pare că şi pe a Înălţimii Voastre, din moment ce îi sunteţi complice.

Mi-am sucit gâtul şi l-am văzut pe ministrul-şef Hawar în spatele meu. Avea mânecile lungi suflecate, astfel încât noroiul să nu întineze mătasea curată, iar traista mea îi atârna de încheietura mâinii. O ţinea departe de el, de parcă ar fi conţinut mai degrabă lăcuste şi oase decât o perlă magică.

După limpezimea ochilor, mi-am dat seama că nu pe el îl poseda Bandur. Totuşi, mi-aş fi dorit să-i pot da un pumn doar ca să-i înlătur expresia îngâmfată de pe chip.

— Eliberează-ne, Hawar! i-a poruncit Benkai. Nu te temi de mânia tatălui meu?

— Ar trebui? a răspuns ministrul-şef. Poate că putem vorbi împreună cu Majestatea Sa.

Chiar în acel moment a sosit un palanchin auriu, din care a coborât împăratul, cu veşmintele sale albe de doliu contrastând puternic cu lumina stacojie a breşei. Soldaţii s-au dat în lături, iar el s-a îndreptat cu paşi mari în direcţia mea, îngrijorarea şi mânia brăzdându-i fruntea.

— Tată! l-am implorat. Pot explica...

Cuvintele mi-au murit pe buze. Aerul s-a răcit cu un pocnet invizibil, iar spirale de fum s-au năpustit din pădure, eliberând un sâsâit

înfiorător înainte să-mi învăluie tatăl şi să-i alunece de jur-împrejurul gâtului.

— Nu! am şoptit.

Teama şi groaza mi s-au prelins în vene când Bandur s-a contopit cu trupul împăratului. *Bandur, nu o face!*

Apoi tata a clipit şi nu a mai fost tatăl meu.

Demonul a râs scurt, într-un fel în care tata nu a făcut-o nicicând, hohotele ieşindu-i din gât cu o lentoare calculată şi fiecare sunet fiind încărcat de răutate.

Acela nu e împăratul Hanriyu! am vrut să ţip. *Acela e Regele-Demon!* Dar mi-am ţinut gura. Deciziile pripite mă aduseseră până în acest punct şi nimeni nu avea să mă creadă dacă aş susţine că demonul îmi posedase tatăl. Toţi credeau că *eu* sunt cea posedată.

— Te-am avertizat să nu te apropii de Munţii Sfinţi! a rostit Bandur prin gura tatălui meu. Demonii tânjesc după sângele tău, iar tu vii aici şi practic li-l oferi pe tavă! Ce nebunie a pus stăpânire pe tine, fiica mea? Şi cum ai putut să-ţi vrăjeşti fratele ca să se alăture trădării tale?

S-a uitat scurt la Benkai, încă înlănţuit.

— Trebuie să primeşti o lecţie!

Privirea Regelui-Demon a pironit-o pe a mea, dar numai eu puteam vedea roşul din ochii lui, provocându-mă să răbufnesc. *Nu fi aşa de tulburată, Shiori! Ţi-am spus că nu sunt singurul tău duşman. Hawar a făcut mai toată treaba.*

Ieşi din el! am spus, clocotind de furie. *Ieşi!*

Trebuie să recunosc că-mi place foarte mult să fiu împărat. Puterea, respectul, efectul pe care-l am asupra ta… A forţat buzele tatălui meu să afişeze un surâs dispreţuitor. *Ar fi trebuit să vezi ce faţă a făcut când Hawar i-a spus unde te-ai dus! S-a grăbit încoace – era îngrijorat că aş putea să ies la joacă şi să mușc.*

O furie tot mai fierbinte, mai pârjolitoare, îmi ardea pieptul. Mă durea să o ţin ferecată, dar nu o puteam elibera, aşa că am strâns din dinţi. Lasă-l pe Bandur să-şi bată joc de mine! Nu aveam să cedez! Voia să-mi pierd firea în faţa santinelelor, însă nu urma să mă las din nou păcălită.

În schimb, m-am adresat direct împăratului. *Tată!* am ţipat în mintea lui Bandur. *Tată, ştiu că eşti acolo! Împotriveşte-te! Nu-l lăsa să câştige!*

Împăratul şi-a ridicat bărbia. Şi-a îndreptat şi încordat umerii,

mutându-şi alene ochii în direcţia mea. Nu avea rost. Bandur era prea puternic!

Dar refuzam să renunţ.

— Tată! am strigat, repezindu-mă spre el. Opreşte-te!

Când m-am mişcat, pământul s-a cutremurat. Pietre mici s-au rostogolit pe lungimea breşei, care strălucea mai puternic decât înainte. Santinelele m-au tras departe de împărat, smucindu-mă cu violenţă şi aţintindu-şi acum lamele spre gâtul meu.

Vai, vai, Alteţă! m-a luat în derâdere Bandur. *Trebuie să-ţi stăpâneşti furia! Îi agiţi pe demoni.*

— Vedeţi cum reacţionează munţii la prezenţa ei? a strigat Hawar. E întocmai cum v-am avertizat, Majestate! Ea îi provoacă pe demoni şi îi ademeneşte afară!

Bandur s-a prefăcut a fi zguduit de atacul meu. S-a împleticit înapoi şi şi-a strâns mâinile, încrucişându-şi mânecile lungi, brodate.

— Ai dreptate, ministre Hawar! A sosit momentul ca fiica mea să înveţe o lecţie importantă, a glăsuit demonul, transformând zâmbetul tatei într-un rânjet malefic. A sosit momentul să te întorci acasă, Shiori!

Toată lumea credea că împăratul urma să mă ducă acasă, dar eu ştiam ce voia să spună de fapt Bandur. Demonii mă aşteptau în interiorul muntelui, cutremurând pământul cu magia lor neostoită.

Shiori! strigau ei. *Shiori, ai venit! Eliberează-ne!*

De data asta, am distins o notă diferită în vocile lor, aproape ca şi cum m-ar fi implorat, dar nu m-am lăsat amăgită de aceste creaturi înşelătoare, la fel de manipulatoare ca regele lor.

Şi, în numele Curţilor Eterne, Bandur *nu* avea să mă ducă înapoi în munte!

Mi-am adunat curajul. Sclipirea roşie din ochii tatei se stingea deja, ca doi tăciuni preschimbaţi în cenuşă, şi dâre tenebroase i se strecurau din nări. Bandur a fugit din trupul tatei într-un vârtej de umbre şi fum – dar eram pregătită. Când m-am ferit, frânghiile din jurul încheieturilor s-au trezit la viaţă, ţâşnind ca nişte bice înspre ministrul-şef pentru a-i smulge traista din strânsoare şi a mi-o returna în braţe.

Am deschis-o larg, trăgând cu furie de material, şi am eliberat perla, care a plutit dinaintea mea, dezvăluind fisurile zimţate şi strălucitoare răspândite de-a lungul suprafeţei de altfel întunecate.

Bandur a râs. *Bine jucat, Alteţă! Dar dacă foloseşti perla asupra mea,*

nu vei mai avea puterea să-ţi transformi fraţii.

Sunt mai puternică decât par, i-am spus.

Poate. Dar e şi perla?

Un strigăt revoltat a venit dinspre ministrul-şef Hawar. Din moment ce demonul era invizibil în ochii lui, m-a văzut doar pe mine, ţinând perla deasupra trupului inconştient al împăratului.

— Shiori'anma l-a atacat pe împărat! a urlat Hawar isteric. Omorâţi-o! Omorâţi-o!

— Ajunge! a tunat Benkai, sărind în picioare, în timp ce Andahai şi Reiji s-au grăbit să i se alăture. Arestaţi-l pe ministrul-şef!

Jumătate dintre santinele şi-au ascultat comandantul, dar cealaltă jumătate l-a urmat pe Hawar. Şi-au scos săbiile, doar ca să le încrucişeze cu lamele soldaţilor loiali lui Benkai şi să le izbească de lanţurile fratelui meu.

Nu-l văzusem niciodată în luptă, însă dintr-odată am înţeles de ce soldaţii se străduiau să ajungă sub comanda lui. Se mişca atât de iute, încât lanţurile ce-l ţineau încătuşat păreau fulgere argintii, doborând pe oricine îi stătea în cale. Nici măcar cea mai experimentată santinelă nu avea vreo şansă în faţa lui.

În timp ce toată lumea e distrasă, vei veni cu mine, a spus Bandur, strângându-şi ghearele în jurul încheieturilor mele.

Am aruncat perla spre el, pregătită să-i invoc puterea. Apoi trupul demonului a fost străbătut de convulsii, împroşcând fum din membre şi din coadă. Bandur a mârâit, dar a continuat să se zbată, zguduit de spasme tot mai violente.

— Nu te vei atinge de *ea! s-a* auzit un strigăt dinspre vârful breşei. Întoarce-te în închisoarea ta spirituală!

A trebuit să mijesc ochii ca să văd cine era, şi inima mi-a sărit în piept de groază. Takkan!

În tot acest timp, escaladase breşa – şi avea amuleta!

— Întoarce-te la mine! a strigat din nou Takkan.

Furia a aprins ochii lucioşi ai demonului, dar nu a avut de ales. S-a risipit în fum, un alt seism zguduind muntele când amuleta l-a tras înapoi înăuntru.

— Trebuie să plecăm! a poruncit Andahai, târându-mă de braţ în timp ce replicile cutremurului răscoleau pădurea. Hai să ne întoarcem la coş! Aruncă blestemul!

— Dar Takkan...

— Eu şi Benkai îl vom ajuta. E pe drum. Du-te!

Inima îmi bubuia în urechi, dar am fugit, poticnindu-mă când pământul a protestat din nou sub picioarele mele. Când am întrezărit printre copaci o fâşie de mătase strălucitoare, plămânii mă ardeau deja.

— Aruncă blestemul! a strigat Hasho, care m-a ajutat să urc în coş. Grăbeşte-te!

Am sărit în coş şi am deschis traista, iar perla a început să strălucească de cum am atins-o. Ultima oară când îi mânuisem puterea, abia supravieţuisem. Numai zeii ştiau ce urma să se întâmple de data asta!

Sfera îmi plutea deasupra palmei, deopotrivă întunecată şi luminoasă, de parcă ar fi fost nerăbdătoare să fie însărcinată cu o misiune. Înainte să-mi pierd cumpătul, am rostit cuvintele pe care le tot repetasem şi de care mă temeam:

— Protejează-mi fraţii aşa cum ai mai făcut-o cândva! Transformă-i în cocori, ca să te putem înapoia Spectrului!

Le-am spus o singură dată, insuflând o însemnătate aparte fiecăruia în parte, ca şi cum ar fi fost un jurământ sacru. Drept răspuns, perla a ascultat. Şi, ca un miracol înfăptuit de Ashmiyu'en, s-a supus voinţei mele!

Şi-a răspândit lumina peste fraţii mei, ajungând chiar şi la cei mai îndepărtaţi de mine – la Andahai şi Benkai, care încă alergau în pădure cu Takkan.

Am urmărit transformarea cu ochii asaltaţi de lacrimi înţepătoare. Săbiile lor au aterizat pe pământ cu un zgomot înfundat, blestemul curmându-le brusc ţipetele şi strigătele umane. Membrele li se întindeau, la fel şi gâturile, acoperite acum de pene negre, iar aripi conice le-au ţâşnit din degete. Apoi, la final, şase coroane stacojii familiare le-au însemnat creştetele. Complet preschimbaţi în cocori, fraţii mei s-au năpustit spre mine, bătând frenetic din aripi, lumina perlei retrăgându-se fulgerător înapoi în traistă într-o explozie scurtă, dar orbitoare. Jumătăţile sferei s-au reîntregit cu un pocnet surd, emiţând o undă de şoc care m-a azvârlit direct într-unul dintre pereţii coşului.

Cât m-am repus pe picioare, o legiune de ulii, şoimi şi vulturi a străpuns norii. Ţinându-se de cuvânt, Kiki recrutase zeci de păsări care să zboare alături de noi. Împreună cu fraţii mei, au luat în ciocuri

capetele frânghiilor.

— Aşteptaţi! am strigat. Aşteptaţi-l pe Takkan!

Era aproape – a sărit în coş, agăţându-se cu degetele de marginile împletite.

Am întins mâna şi l-am apucat de braţ.

— Te-am prins! am spus, fără suflu, trăgându-l în sus.

A aterizat peste mine, iar impactul ne-a aruncat pe amândoi pe fundul coşului.

Reuşiserăm!

Toată lumea e la bord! le-a strigat Kiki fraţilor mei. Au bătut din aripi, luându-şi avânt spre boltă până când ne-am înălţat deasupra coronamentului pădurii. Penele lor dalbe ca zăpada ofereau o privelişte familiară, iar fiorul de încântare, ivit la trecerea pe lângă nori, dădea naştere unui sentiment de care nu eram străină. Pe măsură ce-mi vedeam fraţii zburând, am simţit cum coastele mi se strâng în jurul inimii. Parcă retrăiam trecutul. Speram că nu aveau să regrete hotărârea de a se încrede din nou în mine.

Când Munţii Sfinţi ai Curajului au dispărut în spatele nostru, am răsuflat lung. Mă epuizase folosirea perlei, iar corpul meu tânjea după odihnă.

M-am târât spre Takkan.

— Ăsta a fost cel mai nesăbuit, cel mai prostesc...

— Cel mai curajos lucru pe care l-ai văzut vreodată? a încheiat Takkan în locul meu.

Mi-a atins obrazul. Respira greu, aşa că orice altă mustrare mi-a murit pe buze.

— Chiar a fost curajos!

L-am ajutat să-şi strecoare lanţul lui Bandur peste cap şi am privit amuleta coborându-i pe piept şi legănându-se uşor. Era neagră ca obsidianul, cu o fisură în centru, nu atât de diferită de cea a perlei Spectrului. Unealta unui demon.

— Dormi! am spus, trecându-mi degetele peste fruntea lui Takkan.

Nu mi-am dat seama dacă vraja mea sau epuizarea lui a fost cea care a avut sorţi de izbândă, dar respiraţia i s-a liniştit, iar pulsul i-a redevenit regulat. Şi nu mi-a dat drumul la mână.

Mi-am pus capul pe umărul lui, mi-am tras picioarele lângă ale sale şi am întins o pătură peste noi, ca să ne ţină de cald. Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să fiu la rândul meu furată de somn a fost

sclipirea amuletei şi, în vreme ce fraţii mei ne purtau peste pământ şi mare, râsul unui demon mi-a răsunat în vise.

CAPITOLUL 31

M-AM TREZIT LA DESTRĂMAREA VĂLULUI ÎNTUNECAT AL cerului nocturn.

Tunetele răvăşeau norii, urmate îndeaproape de fulgere. Călătoream pe aripile unei furtuni iminente, goniţi peste oceanul Cuiyan de vânturile tot mai violente.

Ferindu-mă de ploaie, m-am ridicat în genunchi şi am tras cu ochiul peste marginea coşului. Îndrumate de Kiki, douăzeci de păsări zburau alături de fraţii mei, netulburate de vijelie.

— Unde suntem? am întrebat.

Kiki nu s-a uitat înapoi. *Nu departe de Insulele Tambu.*

— Atât de repede?

Ne ajută vânturile. Singurul lucru bun pe care-l pot spune despre această furtună.

Mi-am proptit cotul pe marginea coşului şi am apucat strâns una dintre frânghiile de mătase, coborându-mi scurt ochii. Nori întunecaţi îmi obstrucţionau vederea, dar, dacă mă uitam cu atenţie printre ei, puteam distinge sutele de insuliţe care împestriţau marea luminată de vijelie. Pământul natal al Raikamei.

În gât mi s-a pus un nod dureros, dar am înghiţit în sec, aţintindu-mi privirea spre orizontul îndepărtat. Aveam să fim nevoiţi să aterizăm înainte de revărsatul zorilor, altfel fraţii mei urmau să îşi piardă aripile în timp ce zburau deasupra apei.

Ploaia se înteţea, iar vântul ne ataca fără milă coşul, ciupind frânghiile de parcă ar fi fost coardele unei ţitere. Cuprinsă de ameţeală, m-am lăsat din nou în jos, întinzând mâna spre Takkan.

Stătea cu capul la picioarele mele şi avea ochii strâns închişi. Amuleta lui Bandur îi apăsa pieptul, la fel de grea ca o piatră de moară, întunecată şi de rău augur. Voiam să-l eliberez de povară, dar nu îndrăzneam să o ating. Un alt tunet a părut să cutremure văzduhul, însă abia dacă am sesizat vreo schimbare în răsuflarea lui Takkan. Bănuiam că orice înfrunta în somn era mult mai cumplit.

Cu blândeţe, i-am înlăturat picăturile de ploaie de pe obraji. La contactul cu pielea lui rece, i-am luat mâinile într-ale mele şi i le-am masat cu îndârjire, încercând să i le încălzesc.

Ultima oară când avusesem astfel grijă de el, nu-l cunoşteam prea bine – de fapt, îi respinsesem însăşi existenţa. Îi cususem rănile cu toată atenţia rezervată unei perechi de pantaloni vechi. După cum arăta, încă purta cicatricile.

Roşeaţa mi-a colorat obrajii. Slavă Firelor că fraţii mei erau prea ocupaţi să zboare ca să observe că mă uitam admirativ la trupul lui Takkan, prin rupturile din tunică, remarcându-i muşchii şi pielea netedă. M-ar fi tachinat fără milă!

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti tu, a murmurat Takkan, care şi-a ridicat uşor pleoapele, cu ochii umbriţi de oboseală.

— Poftim? l-am întrebat, apropiindu-mă îngrijorată de el. Ce-ai spus?

— Toate acele cusături inegale pe care mi le-ai făcut, a zis Takkan, ridicându-şi un colţ al gurii. Asemenea celor din tapiseria pe care ai brodat-o pentru a-ţi cere iertare. Cu aşa un indiciu, ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti tu, Shiori! a repetat.

Nu mi-am putut stăpâni reflexele. L-am lovit în umăr, probabil mai tare decât ar fi fost necesar.

— Te-a durut? l-am întrebat, simţindu-mă imediat îngrozitor. Eşti – privirea mi-a coborât spre amuleta de pe pieptul lui – rănit?

Takkan s-a abţinut cu greu să nu râdă.

— Nu, am meritat-o!

Acum avea ochii larg deschişi, dar le lipsea voioşia obişnuită.

— Ar trebui să-mi iei armele, a continuat el, cu voce răguşită. Nu-l voi lăsa pe Bandur să te rănească, chiar dacă îmi posedă trupul, dar, pentru orice eventualitate, mai bine să fim precauţi.

Mi-am muşcat interiorul obrazului şi am încuviinţat din cap. Am văzut doar arcul cioplit din lemn de mesteacăn pe care îl purtase când ne întâlnirăm prima dată. Pe cea mai mare parte a vărgii încovoiate era pictat blazonul familiei lui Takkan: un iepure pe un munte, înconjurat de cinci flori de prun, şi o lună plină albă. L-am ridicat de pe podeaua coşului.

— Altceva?

— Pumnalul de la centură. Două cuţite în cizmă.

— Fără sabie?

— N-am adus-o.

Mi-am mijit ochii.

— Ce santinelă nu-şi aduce sabia?

— Cea de care te-ai legat prosteşte.

Pe buze i-a jucat un zâmbet slab.

— Oricum, sunt mai bun cu arcul decât cu sabia. Ar fi fost o greutate în plus.

Rezonabil! După ce mi-am pus pumnalul la cingătoare, am găsit cuţitele. Mă pregăteam să le pun deoparte când lanţul de la amuletă a început să se răsucească în jurul gâtului lui Takkan.

— Se trezeşte! m-a avertizat cu voce aspră. Shiori, îndepărtează-te de mine…

Takkan a acoperit amuleta cu mâinile, încercând să-l ţină înăuntru pe Bandur. Toată culoarea i s-a scurs din obraji, apoi a clipit scurt – într-o secundă ochii îi erau de un brun-pământiu, iar în următoarea, roşii ca focul demonilor.

— Takkan!

Am întins mâna după braţul lui, disperată să-l ajut.

O greşeală. Cu ochii injectaţi, m-a prins de încheietură, scoţând un mârâit ca de lup. *Ar trebui să-ţi asculţi logodnicul, Shiori'anma!*

Mi-am îndoit cotul şi l-am îndreptat fulgerător spre bărbia lui, însă Bandur era prea rapid. M-a împins pe spate, râzând vesel când m-am lovit de unul dintre pereţii coşului.

— Shiori!

Când Takkan a clipit din nou, ochii i-au redevenit de un brun-pământiu. A apucat amuleta Regelui-Demon şi a încercat pentru a doua oară să-l învingă, însă Bandur câştigase deja.

Din degetele lui Takkan s-au desfăşurat dâre de fum, apoi i s-a cutremurat întregul trup, spasmul furându-i până şi ultimul dram de forţă înainte să se prăbuşească fără vlagă în genunchi. Pe măsură ce fumul ieşea din amuletă, se încolăcea şi devenea tot mai dens, luând în cele din urmă forma unui lup.

Am înhăţat arcul lui Takkan de pe podea, bâjbâind cu una dintre săgeţile cu pene albastre.

— Logodnicul tău e mai puternic decât pare, a spus Bandur, dând ocol marginilor coşului ca un prădător, fără să-şi ia privirea de la mine. Dar fiecare muritor are o slăbiciune. Tu eşti a lui.

Coarda arcului mi-a zgâriat încheieturile degetelor şi am scrâşnit

din dinţi.

— Ştii că săgeţile tale sunt inutile împotriva fumului, nu-i aşa?

Am potrivit săgeata şi am ridicat arcul.

— Ia priveşte-mă!

— Uite... Voi sta nemişcat pentru tine!

Bandur s-a aşezat pe patru labe şi a dat din coadă ca un căţeluş. Chiar şi-n forma sa cea mai nebuloasă, tot a găsit o cale să-şi bată joc de mine.

Râzând, Regele-Demon s-a destrămat într-o ceaţă fără formă.

— Inteligent din partea vrăjitoarei să te lege de perlă, a spus el. Dar dacă a crezut că un astfel de truc te-ar ţine mai mult timp departe de mine, s-a înşelat. Uite! Vezi cu ochii tăi ce i-ai făcut!

Nu trebuia să mă uit: ştiam că fisura din centrul perlei era mai mare decât oricând. La prima vedere, sfera părea formată din două jumătăţi de lună, unite prin cel mai îngust pod posibil.

— Vei ajunge în Lapzur înainte să se spargă complet? m-a întrebat Bandur.

A suflat un curent de aer spre mine, adierea răvăşindu-mi şuviţa albă din spatele urechii.

— Îţi diminuează energia şi rezistenţa, Alteţă. Te-aş scăpa cu bucurie de ea.

— Ca să te eliberezi de sub jurământ? am răbufnit, scuipând cuvintele. Aş prefera să mor.

— Atunci, norocul îţi surâde, deoarece moartea ta reprezintă o parte crucială a planului.

În clipa în care amuleta a început să tremure pe pieptul lui Takkan, Bandur a prins din nou glas, şoptind cuvinte de magie neagră pe care nu le puteam înţelege.

M-am târât lângă Takkan şi l-am scuturat de umeri.

— Trezeşte-te! Trezeşte-te, Takkan! Trebuie să-l închizi pe Bandur înapoi în amuletă!

Cât am încercat să-l dezmeticesc, păsările recrutate de Kiki ca să ne ajute cu transportarea coşului au scos nişte ţipete stridente, care mi-au îngheţat sângele în vene. Până acum, zburaseră liniştite, dar ceva se schimbase şi s-au împărţit în mai multe stoluri, fugind ca şi cum ar fi fost speriate.

— Ce se întâmplă? am strigat la Kiki. De ce plea...

Întrebarea mi s-a preschimbat într-un ţipăt. Prins în bătaia unui

vânt tumultos, coşul s-a zguduit şi m-a aruncat în Takkan, prăbuşindu-se sub nori.

Frânghiile au fost smucite în jos, fiecare răsucire făcând vehiculul aerian să se învârtă tot mai repede. Am căutat ceva de care să mă ţin, în timp ce fraţii mei încercau cu disperare să recapete controlul. Chiar şi fără ajutorul celorlalte păsări, ar fi trebuit să poată ţine în echilibru coşul. Dar ceva ne trăgea spre pământ.

Puteam simţi asta. Iar fraţii mei puteau să o vadă. Erau la fel de agitaţi ca păsările lui Kiki, doar că nu m-au abandonat. În schimb, au virat brusc, bătând cu putere din aripi.

Coşul s-a zgâlţâit din nou.

— Pregăteşte-te, Alteţă! a spus Bandur, afişând un zâmbet ameninţător. Vin.

Cine anume? Nici măcar nu puteam să văd împrejur.

— Kiki! Ce se întâmplă? am strigat din nou.

Demoni! a strigat ea la rândul ei. *De sub noi!*

Groaza m-a prins în ghearele sale.

Demonii din Tambu au apărut ca o mulţime aflată în continuă mişcare, strălucirea atâtor ochi roşii revelând vulpi, lilieci, tigri şi şerpi. Aveau feţe sinistre, precum măştile purtate de copii pentru a speria spiritele rele de Anul Nou.

După sunetele pe care le scoteau, o învălmăşeală de ţipete ascuţite şi hohote de râs, chiar păreau nişte copii, luându-mi cu asalt fraţii. Şi-au înfăşurat cozile în jurul frânghiilor şi au dat cu entuziasm din aripi exact sub coş, iar când au început să taie şi să sfâşie cu ghearele, inima mi s-a strâns de frică.

Au desprins mai multe bucăţi îndoite de bambus, un ochi vopsit de ţestoasă şi o coadă de vulpe din mătase dispărând pentru eternitate în marea de nori.

Mi-am fluturat pumnalul spre demoni.

— Lăsaţi-ne în pace! am strigat. Plecaţi! Plecaţi!

Însă doar au râs dispreţuitor.

Lama era inutilă. La fel şi magia mea. De fiecare dată când atacam, numărul demonilor creştea.

Un tigru înaripat s-a avântat spre Benkai, lovindu-i cu o labă penele, iar un liliac şi-a înfipt dinţii ascuţiţi în aripile lui Kiki, ciugulindu-le până când pasărea de hârtie a fugit îngrozită. Alţi demoni păreau în continuare mai interesaţi de coş, urcând neîncetat pe părţile laterale şi

smulgând bucăţi din vehiculul aerian.

Simţindu-mă încolţită, am apelat din nou la perlă.

Emitea un zumzet slab, aşa cum tindea să o facă ori de câte ori ne aflam în pericol. Când am scos-o din traistă, puterea i s-a extins dincolo de controlul meu, prinzând demonii în revărsări de lumină albă, strălucitoare, sub formă de pene.

Ţipetele lor puternice şi stridente m-au dus cu gândul la zeci de lame alunecând pe sticlă. Aripi au fluturat sălbatic, cozi au biciuit împrejurimile şi gheare au şfichiuit aerul, pe măsură ce demonii se străduiau să scape de lumina sidefie orbitoare. M-am învârtit dintr-o parte în alta, urmărind cum creaturile cad înapoi în furnicarul lor şi se retrag în insulele aflate dedesubt.

Am scos un oftat de uşurare. Din păcate, un oftat *prematur* de uşurare. Uitasem de Bandur!

A sărit în coş, cu blana zburlită şi cu ochii roşii ca sângele, nefiresc de pătrunzători. De data asta, nu a aşteptat. S-a năpustit asupra mea şi m-am pregătit pentru impact.

Însă atacul nu a mai avut loc.

Takkan se trezise şi ţinea amuleta îndreptată spre cer. Era aproape dimineaţă, iar ultimele frânturi de lumină selenară treceau prin nori, atingând amuleta.

— Întoarce-te! a strigat Takkan. Întoarce-te, Bandur!

La auzul poruncii, corpul lui Bandur a început să se zvârcolească şi să se contorsioneze, ca şi cum ar fi fost tras de sfori invizibile înspre amuletă. Furios, demonul s-a răsucit pentru a-l înfrunta pe Takkan.

— Crezi că ai puterea să mă învingi?

Takkan nu a răspuns, dar s-a ridicat în picioare, stând faţă în faţă cu Bandur. Între ei a izbucnit un război tăcut, demonul împotrivindu-se din răsputeri încercării logodnicului meu de a recăpăta controlul. Pe tâmplele lui Takkan au apărut primele broboane de sudoare. S-a dat un pas înapoi şi a strâns din dinţi, ochii lui devenind albi în urma rezistenţei depuse în lupta cu demonul.

În cele din urmă, Bandur s-a îndepărtat brusc.

— Vei plăti cu sufletul pentru asta! a jurat el.

Cu ultimele puteri, Regele-Demon şi-a fluturat gheara şi l-a prins pe Hasho de aripi, sfâşiind pene şi oase. Apoi, cu un şuierat, Bandur a dispărut înapoi în amuletă.

Coşul s-a înclinat, frânghiile alunecând mai întâi din ciocul lui

Hasho, după care din cele ale celorlalţi fraţi ai mei.

Următoarele secunde s-au scurs fulgerător şi ne-am prăbuşit în Tambu, locul de baştină al demonilor, dar şi locul de naştere al mamei mele vitrege, Regina Nenumită.

CAPITOLUL 32

FRUNZIŞUL NE-A ATENUAT CĂDEREA. TAKKAN ŞI CU MINE ne-am rostogolit din coş în direcţii opuse, prăvălindu-ne printr-o reţea de ramuri întinse ca o pânză de păianjen şi aterizând pe solul junglei.

Cu o bufnitură.

Insectele au fugit în toate direcţiile, frunzele s-au sfărâmat, iar crengile s-au rupt. Lumina scânteia în valuri şi lucea ca uleiul fierbinte, iar transpiraţia mi se prelingea din toţi porii.

Adunându-mi şi ultimul dram de putere, m-am chinuit să mă sprijin pe antebraţe, cu coatele scufundate în pământul cald şi umed. Apoi am încremenit, amintindu-mi cu întârziere să cercetez împrejurimile în căutare de demoni.

Nimic!

După ce m-am asigurat că nu sunt în pericol, m-am împins în coate şi m-am ridicat în picioare, înlăturând frunzele care mi se agăţaseră de cingătoare.

— Takkan? am strigat. Kiki?

Ploaia se potolise, iar lumina zorilor se strecura printre frunze, o privelişte care m-a pus numaidecât în mişcare. Din moment ce soarele răsărise deja, fraţii mei ar fi trebuit să fie din nou bărbaţi. Dar unde erau? Transformările lor nu erau tocmai paşnice şi liniştite. Cu siguranţă le-aş fi auzit strigătele!

În clipa în care o străfulgerare de mătase roşie a destrămat ceaţa, m-am grăbit în acea direcţie. Acolo, nu departe de coş, zăcea Takkan. Alături de Kiki şi de fraţii mei, care încă erau cocori!

Frunzele şi noroiul acopereau pielea lui Takkan; respira, dar era inconştient. Cu inima bătându-mi năvalnic, l-am examinat repede şi am descoperit noi găuri în tunică, care dezvăluiau un umăr bronzat şi mai mult din cicatricile pe care i le lăsasem pe piept. Însă era nevătămat, slavă lui Emuri'en! L-am sprijinit de un copac şi i-am şters cu degetele picăturile de sudoare de pe nas.

Un muşchi i-a zvâcnit în maxilar.

— Hasho... a murmurat el, deschizându-şi treptat ochii. Aripa lui...

Confuză, m-am răsucit spre fraţii mei. Am numărat numai cinci, toţi scoţând ţipete ascuţite pe care nu reuşeam să le înţeleg.

Am intrat în panică.

— Unde e Hasho?

De îndată ce am pus întrebarea, ceaţa s-a ridicat şi l-am văzut.

Fratele meu cel mai mic stătea întins pe pământ, încovoiat, cu întregul trup chircit. Un sunet tânguitor îi ieşea din gât, iar burta îi tremura cu fiecare răsuflare. M-am ghemuit lângă el şi i-am cercetat aripile, strânse de-o parte a corpului. Cea stângă mocnea şi avea penele carbonizate.

— Hasho! am spus, simţind o gheară în jurul gâtului.

— A fost Bandur, a zis Takkan, coborându-şi vocea. Nu l-am putut opri la timp. Îmi pare rău!

Nu ştiam ce să spun. Ochii îmi erau aţintiţi asupra dungilor de lumină fluidă care mângâiau aripa neagră a lui Hasho – un semn clar şi dureros că nu se transformase la loc în bărbat. Niciunul dintre fraţii mei nu o făcuse.

Andahai crede că vraja este diferită de data aceasta, mi-a explicat Kiki. *Nu se vor mai schimba în fiecare zi.*

Am inspirat adânc, zguduită de veste. *Asta e bine!* mi-am spus. În starea lui actuală, Hasho nu putea îndura o transformare.

— Trebuie să găsim ajutor pentru Hasho! Sunt convinsă că există un sat pe insulă.

O să mă uit, s-a oferit Kiki, ţâşnind în sus pentru a studia mai bine zona. O fluturare de aripi mai târziu, zbura înapoi spre noi, strigând: *Şerpi! Şerpi!*

Au apărut dintre copaci, stânci, chiar şi din tufişuri – un asalt silenţios. Cei mai mari atârnau de ramurile lungi ale arborilor, solzii lor pestriţi contopindu-se cu peisajul luxuriant al junglei. Priveliştea mi-a amintit de grădina Raikamei, aşa cum arătase odinioară. De altfel singurul motiv pentru care nu-mi era teamă.

Par flămânzi, a remarcat Kiki, agitată. *Se holbează la mine! Poate că, în viziunea acestor şerpi tambunieni, hârtia mea este gustoasă – ştii, pe zi ce trece, semăn tot mai mult cu o pasăre adevărată.*

— Eşti încă departe de a fi o pasăre adevărată, Kiki! am răspuns. În plus, cocorii mănâncă şerpi, nu invers.

Atunci roagă-ţi fraţii să-i mănânce!

— Nimeni nu mănâncă pe nimeni! Ai încercat să vorbeşti cu ei?

Da, am încercat. Pasărea de hârtie şi-a ridicat o aripă, înfricoşată. *Stai.. Vine cineva!*

Reptilele s-au dat în lături, făcând loc celui mai mare şarpe pe care îl văzusem vreodată. Solzii săi aveau aceeaşi nuanţă precum frunzele de palmier care i se sfărâmau sub trupul sinuos, dar, de îndată ce a alunecat din frunziş, şi-au schimbat treptat culoarea, trecând de la tenta de ocru a ţărânei la un alb ca de pergament – aceeaşi nuanţă ca faţa de şarpe a Raikamei.

Numai ochii măreţului şarpe au rămas la fel: pupilele păreau crâmpeie de diamante, pe o lună de un galben lichid. Hipnotizanţi.

S-a înălţat până la nivelul taliei mele, eliberând o limbă bifurcată şi un sâsâit lung.

Kiki s-a cutremurat.

— Ce spune? am întrebat-o.

Spune că numele ei este Ujal şi vrea să ştie dacă eşti fiica lui lady Şarpe-Verde.

— A lui lady Şarpe-Verde?

Doamna e plecată de mulţi ani, a continuat Kiki, *dar Ujal îi poate simţi rămăşiţele magiei pe tine, fiică a lui Channari.*

La auzul numelui, tristeţea mi-a vibrat în piept, ca o notă muzicală desprinsă din aria suferinţei.

— A cunoscut-o pe mama mea vitregă?

Nu ea, ci tatăl ei.

Trecutul Raikamei reprezenta un mister pe care tânjeam să-l elucidez, dar am păstrat tăcerea, rezistând impulsului de a pune mai multe întrebări şarpelui. Nu era momentul.

Am îngenuncheat, astfel încât ochii mei să se afle la acelaşi nivel cu ai lui Ujal, în semn de respect.

— Fratele meu e rănit. Ştii unde am putea căuta ajutor?

Solzii ei şi-au schimbat încă o dată culoarea, apoi s-a târât înapoi în direcţia din care venise.

Până când m-am ridicat, iar Takkan l-a luat pe Hasho, Ujal dispăruse în vegetaţia deasă. M-am temut că o pierdusem din vedere, însă şerpii ei ne aşteptaseră şi ne-au arătat drumul, deplasându-se simultan şi cu o viteză impresionantă, ca o pânză întinsă peste sol şi străbătută de unde.

Mi-am ţinut ochii în pământ, atentă la rădăcinile groase ivite în cale,

adesea ascunse sub covorul forestier, o împletitură de frunze şi flori sălbatice. Am trecut pe lângă un crâng format din bambuşi negri şi pe lângă prea multe cascade pentru a le ţine socoteala, dar în rest totul era verde. Aş fi putut să merg în cerc, îndrumată de Ujal, şi nu aş fi ştiut nicicând.

Zorii au cedat locul dimineţii, iar soarele a devenit neîndurător. M-au trecut toate năduşelile şi am inspirat aerul fierbinte, înecăcios, cu fiecare răsuflare preschimbată într-un gâfâit şi cu hainele dintr-odată grele şi lipicioase de transpiraţie, ca o a doua piele. Nici măcar cele mai dogoritoare zile din Kiata nu se puteau compara cu arşiţa din Tambu.

M-am uitat pe furiş la Takkan. În mod normal, ar fi fost alături de mine, făcând comentarii irelevante despre junglă pentru a-mi distrage atenţia de la căldură. Nu şi azi. Am remarcat atât felul în care-şi târa picioarele, sleit de energie, cât şi tenta cenuşie pe care i-o căpătase pielea. Semiluni întunecate îi umbreau ochii, şi-şi ţinea umerii laţi coborâţi, ca şi cum ar fi purtat mai mult decât un cocor rănit. Însă nimic nu părea să-l descurajeze. Când m-a surprins uitându-mă la el, mi-a făcut vesel cu mâna. În loc să-i răspund la fel, mi-am înlănţuit braţul cu al lui şi am mers unul lângă altul pentru restul drumului.

Am ajuns! ne-a anunţat Kiki când Ujal s-a oprit în faţa unui gard jos din lemn. Şi-a încreţit ciocul de hârtie. *Acesta este altarul.*

Era o singură clădire la capătul unui drum de pământ: o casă mare din tec, care văzuse zile mai bune, cu pereţii acoperiţi de muşchi şi vopseaua portocalie spălăcită după ani în şir de ploi. Semnele de rugăciune agăţate erau crăpate şi ciobite. M-am aventurat dincolo de gardul de lemn, urmând şirul statuilor de piatră până în prag.

— Alo? am spus în cea mai bună tamburiană a mea. Alo?

Am văzut o fată cu pielea brună, bronzată de soare, măturând frunzele din curtea interioară, care a scăpat mătura când a văzut şerpii din spatele meu.

— Unchiule! a ţipat înainte să dispară în altar.

În scurt timp, a apărut un bărbat de vârstă mijlocie, care purta o eşarfă portocalie şi sandale de paie. Era zvelt, nu mai înalt decât mine, iar cute adânci de iritare îi brăzdau fruntea; poate că îl întrerupsesem în timp ce se ruga. Privirea lui dură a trecut dincolo de şerpi şi s-a oprit mai întâi asupra cocorului din braţele lui Takkan, apoi asupra celorlalţi cinci care se învârteau protector deasupra noastră. Nimic din toate acestea nu părea să-l surprindă câtuşi de puţin.

Am încercat să-mi amintesc cuvintele potrivite pentru a-i cere ajutorul în tamburiană, dar nu ar fi trebuit să mă obosesc. Şamanul vorbea kiatană.

— Se spune că o furtună aduce şerpi în casă, a zis el. Ce necaz porţi cu tine, de însăşi Regina-Şarpe îmi calcă pragul?

— Avem nevoie de ajutor, am spus, arătând spre Hasho. Cocorul e rănit.

— Regina-Şarpe v-a condus paşii până aici pentru a salva viaţa unei păsări? Foarte interesant, într-adevăr!

Şamanul şi-a suflecat mânecile destrămate şi şi-a încrucişat braţele peste piept. Nu părea deloc interesat.

— Veniţi înăuntru! ne-a spus, răsucindu-se pe călcâie şi îndreptându-se spre altar.

Ujal şi şerpii ei s-au retras spre junglă.

— Stai! am strigat, alergând după Regina-Şarpe.

Pielea i se schimbase din nou, de data asta pentru a se potrivi cu pietrele cenuşii de pe drum. Când s-a oprit, m-am înclinat şi am întrebat-o, cu răsuflarea întretăiată:

— Te voi revedea?

Drept răspuns, a scos un sâsâit aspru.

Spune că jungla e plină de demoni, mi-a transmis Kiki. *Nu te aventura cu el în inima ei!* Pasărea de hârtie şi-a înclinat capul spre Takkan. *Mai ales noaptea.*

Nu asta întrebasem, dar Regina-Şarpe se îndepărtase deja, dispărând printre arbuştii de lângă drum.

Deci nu Hasho îi neliniştise pe şerpi. Ci Takkan.

— Tu! a spus şamanul, arătând spre logodnicul meu când am intrat în templu. Aşteaptă afară!

Cu mare grijă, Takkan mi l-a înmânat pe Hasho. Penele fratelui meu mi-au atins în treacăt coatele când l-am strâns în braţe. Era atât de uşor şi de fragil, aproape ca un copil!

Am păşit într-o cameră mică, mobilată cu o masă joasă şi cu un vas de tămâie pentru alungarea ţânţarilor. În tăcere, l-am aşezat pe Hasho pe o rogojină de paie, pentru ca şamanul să-l examineze.

— Cum îl cheamă pe demonul care l-a însemnat? a întrebat şamanul rigid, de parcă ar fi vorbit despre un pepene de iarnă şi nu despre o pasăre vie.

— Bandur.

Bărbatul s-a încruntat.

— Nu e un nume pe care-l recunosc.

— E... recent transformat, am răspuns. În Kiata.

Cute fine i-au apărut la coada ochilor şi mi-am dat seama la ce se gândea – că nu existau demoni în Kiata. Că ţara mea îşi reprimase de secole magia, amuţindu-ne până şi zeii.

Şamanul a dat drumul aripii lui Hasho, apoi şi-a înfăşurat degetele în jurul gâtului lung al fratelui meu.

— Cel mai bine este să laşi astfel de lucruri să urmeze ordinea firească a lumii, oricât de nefericite sunt, însemnul unui demon e dificil de înlăturat. Va renaşte într-o viaţă mai bună.

— Nu! am exclamat, dându-mi seama cu groază ce avea de gând să facă şamanul.

M-am repezit spre el, disperată să-l împiedic.

— Nu... Te rog! E... fratele meu.

Dacă aş fi rostit asemenea cuvinte unui kiatan, probabil că m-ar fi crezut nebună. Însă şamanul nici măcar nu a tresărit.

Calm, a eliberat gâtul lui Hasho.

— Ar fi trebuit să spui asta mai devreme. Nu demonul a aruncat vraja de transformare în cocor?

— Nu! am spus, neliniştită. Eu am făcut-o.

— Înţeleg, a glăsuit el, gânditor. Discipolii mei vor restrânge atingerea demonului doar la aripa lui. Dar nu pot garanta că se va recupera complet. Vei afla asta numai după ce va fi din nou bărbat.

Un junghi de îngrijorare mi-a săgetat pieptul.

— Va trăi?

— Da!

Şamanul a aruncat o privire spre Takkan, a cărui siluetă lungă aluneca de-a lungul pereţilor.

— De fapt, îmi fac mai multe griji în privinţa lui. Nu poate să rămână la templu; prezenţa lui va atrage demoni. Înţeleg că a făcut-o deja.

— Cum ai ştiut? l-am întrebat.

— Mi-am închipuit, a răspuns bărbatul, care i-a oferit lui Hasho apă dintr-un urcior. Demonii sunt atraşi de cei care le poartă însemnele.

— Se pare că ştii multe despre ei.

— Tambu este locul de baştină al demonilor. Fac parte din vieţile noastre.

Un principiu atât de straniu, încât am avut nevoie de un moment ca

să îi pricep cuvintele. Totuşi, avea sens şi credeam în el. Spre deosebire de Kiata, aici magia nu era îngropată, ci ţesută direct în însăşi esenţa insulelor Tambu. Puteam simţi – în aer, în copaci, chiar şi în şopârlele mici care escaladau în grabă pereţii – potenţialul pentru minuni, pentru haos, pentru miracole. La fel ca majoritatea kiatanilor, nu călătorisem niciodată dincolo de graniţe. Nu fusesem niciodată într-un loc în care zeii, demonii şi muritorii conviețuiau. În ţara mea, aşa ceva era de neimaginat. Însă aici mi se părea un lucru cât se poate de firesc.

— Nu ţi-e frică de demoni? l-am întrebat.

— Îmi e mai frică de fiinţele umane decât de demoni, a răspuns şamanul. Există multe specii de demoni, dar majoritatea sunt nătângi. Cei mai mulţi din Tambu stau în păduri, deşi unul sau doi pe an vor stârni ceva necazuri în sat: luna trecută, unul a refuzat să iasă din fântâna locală şi a tot sărat apa.

Mi-am înclinat capul. Un astfel de necaz era diferit de experienţele pe care le avusesem cu demonii.

— Ne învăţăm copiii să-i trateze ca pe nişte viespi, a continuat şamanul. Atâta vreme cât nu-i deranjăm sau nu le atragem atenţia, păstrează distanţa.

Şi-a netezit pliurile de la cingătoare, relatând totul pe un ton atât de sec, încât ar fi putut la fel de bine să vorbească despre rufe murdare.

— Rar ţi-e dat să întâlneşti un demon înzestrat cu viclenia şi puterea de a provoca mari prejudicii lumii. Dar acest Bandur...

— A fost vrăjitor, am şoptit. Înainte să se transforme.

— Aşa cum bănuiam, a replicat el. Demonii sunt atraşi de putere, cei slabi, de cei tari. E în firea lor să fie vestitorii năpastelor şi al haosului, dar au tendinţa să urmeze prin puterea exemplului. Aşadar, când un vrăjitor se transformă într-un demon... asocierea dintre lăcomia umană, magia vrăjitorească şi foamea demonică îi atrage pe mulţi în robia lui. După cum ai văzut cu ochii tăi când ai sosit.

Privirea şamanului era aţintită asupra lui Takkan, şi am înţeles la ce se gândea.

— Takkan nu e un...

— Ştiu că e însemnat, m-a întrerupt bărbatul, şi ştiu ce poartă în amuletă. Există un loc, defel departe, în care va fi în siguranţă. Te voi duce acolo cât discipolii mei îţi îngrijesc fratele.

La gândul de a-l lăsa singur pe Hasho, mi s-a pus un nod în gât.

Fraţii tăi vor fi cu ochii pe el, m-a liniştit Kiki. *Nu-ţi face griji, se vor*

asigura că nu i se întâmplă nimic rău!

Şamanul încă îmi aştepta răspunsul.

— Îţi mulţumesc...

M-am oprit brusc, neştiind cum să-i spun.

— Oshli e de ajuns, mi-a răspuns. Nu-i nevoie de titluri onorifice.

Fără un alt cuvânt, Oshli m-a condus în spatele templului şi pe un drum de pământ şerpuitor. Casele pe lângă care am trecut erau în paragină, cu acoperişurile de ţiglă decolorate de soare şi grădinile lăsate de izbelişte. Păreau de mult abandonate.

— E drumul principal? l-am întrebat.

— A fost cândva, a zis şamanul. Oamenii coboară în satul Puntalo doar în drum spre a vizita altarul. Se presupune că zona este blestemată.

— Blestemată?

Nu a zâmbit.

— E o superstiţie. Am trăit aici toată viaţa şi sunt destul de bine, a spus, conducându-ne spre ultimul lot de pe drum. Aici! Demonii nu vor veni în acest loc.

Era o parcelă mică de pământ, lăsată în paragină de câţiva ani buni, buruienile dând năvală din crăpăturile înşirate de-a lungul potecii pietruite. Trei colibe de lemn sufocate de muşchi şi pânze de păianjen tronau în curtea neîngrădită. Am presupus că erau o bucătărie, un dormitor şi o magazie. Locuinţele săteşti din sudul Kiatei aveau un aspect similar.

O mişcare rapidă mi-a atras privirea către cea mai mare dintre colibe – înăuntru, o perdea de muselină flutura în bătaia vântului cald, iar prin ferestrele sparte puteam distinge un taburet şubred. Deşi nu mai era nimeni aici, auzeam pe cineva cântând slab, într-un ritm vioi, o melodie pe care o cunoşteam încă din copilărie.

— De ce nu vin demonii aici? A cui este casa asta?

Probabil că Oshli nu mi-a auzit întrebările, pentru că nu mi-a răspuns.

— Acest copac descinde dintr-o dumbravă sacră, mi-a zis. Odinioară, fiecare casă de pe stradă se mândrea cu un asemenea arbore, dar numai acesta a supravieţuit. Când se lasă amurgul, trebuie să-ţi legi tovarăşul de copac şi să aprinzi mangalurile.

— Să-l leg? De copac? am repetat, oripilată de instrucţiunile primite. Credeam că demonii nu vor veni la această casă.

— Nu vor intra, a precizat Oshli, cu o notă de iritare în glas. Dar cel din interiorul lui s-ar putea să iasă.

— Există vreo modalitate de a-l stăpâni pe Bandur? a întrebat Takkan pe un ton uniform.

Calmul lui rivaliza cu cel al şamanului. Numai eu am tresărit.

— Demonii sunt nemuritori; doar magia îi poate ucide.

Oshli a făcut o pauză.

— Dar noi, fiinţele umane, nu suntem lipsite de apărare, a adăugat şamanul, dând ocol copacului, fără să-şi ia nici măcar pentru o clipă ochii de la Takkan. Mă voi întoarce cu tămâie şi frânghie înainte de apus. Fă cum îţi spun, iar demonii din Tambu ar trebui să te lase în pace. Nu pot vorbi în numele celui care sălăşluieşte în el.

Simţind că prezenţa lui nu era pe deplin binevenită, Takkan a zăbovit lângă copac.

— Voi aştepta aici cât îi arăţi lui Shiori casa.

Înainte să pot protesta, s-a retras cu spatele în curte şi m-a lăsat singură cu şamanul cel posac.

Mii de mulţumiri, Takkan! am mormăit în gând.

Oshli a intrat în coliba din dreapta.

— În seara asta poţi sta în bucătărie, m-a anunţat. E un pat de cealaltă parte a perdelei, şi găseşti nişte mâncare în cămară. Nu prea multă, dar ar trebui să-ţi ajungă până mă întorc.

— Credeam că nu mai locuieşte nimeni aici.

— Vin uneori ca să-mi prezint omagiile.

S-a încruntat scurt, o reacţie aproape insesizabilă, care i-a tulburat calmul.

— Cine a locuit aici? am întrebat din nou.

— Proprietara a plecat în urmă cu mulţi ani în capitală, a răspuns şamanul, după o secundă de ezitare. Numai eu vin, câteodată, să aduc ofrande copacului.

Asta explica mâncarea din cămară.

— Ofrande copacului?

Refuza să mă privească în ochi.

— Pentru cele două surori care au locuit cândva aici.

Mi s-au ridicat firele de păr de pe ceafă.

— Ce li s-a întâmplat?

— Tambu le-a pierdut pe amândouă, dar în moduri diferite.

Ochii mi-au săgetat în sus pentru a-i întâlni pe cei ai şamanului.

Două surori.

— Aceasta a fost casa lor, nu-i aşa? A Vannei şi a lui... Channari.

Channari. De fiecare dată când rosteam numele, inima îmi tresălta dureros în piept. Channari era numele adevăratului sine al mamei mele vitrege, un secret pe care îl păstrase faţă de toată lumea – inclusiv faţă de tata.

— Aceasta a fost casa lor! am repetat. Le-ai cunoscut!

În sfârşit destrămasem calmul aparent imperturbabil al şamanului, care şi-a strâns cu înverşunare buzele.

— Toată lumea le cunoştea. Frumuseţea şi şarpele.

În pofida răspunsului lipsit de răutate, tot am tresărit.

— Aţi fost prieteni?

— Channari nu avea prieteni. Dar o cunoşteam pe Vanna, a adăugat după o clipă de şovăială.

— Cum era Vanna? l-am întrebat.

Când liniile dure din jurul gurii lui Oshli s-au estompat, l-am întrezărit pe băiatul care fusese cândva.

— Era bună, generoasă şi blândă. Avea harul de a face pe oricine să o adore – nici măcar adahul ei sever nu putea să-i refuze ceva. Fetele din sat se certau cu privire la cine îi putea peria părul, iar băieţii se întreceau unii cu alţii numai pentru privilegiul de a-l atinge.

— Mai moale decât penele unei păsări acvatice, am murmurat, aducându-mi aminte de părul Raikamei.

— Da!

L-am cercetat cu atenţie, melancolia de pe chipul lui dispărând cu o clipă prea târziu.

— Erai îndrăgostit de ea? l-am întrebat, surprinsă de propria-mi neobrăzare.

Spre meritul lui, nu a stat pe gânduri.

— Toţi am fost îndrăgostiţi de ea. Toţi o venerau. Credeam că lumina misterioasă din pieptul ei era un dar de la zei. Ştii, s-a născut cu ea. Când râdea, emana prin hainele ei ca soarele. O numeau Cea Aurie.

Faţa lui Oshli a devenit o mască.

— Pe atunci, tatăl meu era şamanul şi m-a rugat să o feresc de privirile indiscrete până când se căsătoreşte. Aşa ne-am apropiat. A avut încredere în mine, dar... moartea lui Channari a schimbat-o. Nu mai vorbea cu prietenii ei, nici măcar cu mine, a adăugat Oshli, iar mâinile i-au căzut de-o parte şi de alta a trupului.

Pentru o clipă, m-am gândit cu nostalgie la poveştile lăsate nespuse.

— Ce s-a schimbat?

— Lumina dinăuntrul ei strălucea diferit, iar spiritul i-a devenit mai... puternic. Nimeni altcineva nu a observat, dar o cunoşteam pe Vanna. În pofida strălucirii ei, nu fusese niciodată la fel de puternică precum sora sa. Oamenii credeau că sunt nebun, dar mereu m-am întrebat dacă tatăl fetelor nu a îngropat-o de fapt pe Vanna în junglă.

Oshli şi-a recăpătat expresia dură.

— Astăzi, când Regina-Şarpe te-a adus aici, în sfârşit mi-am primit răspunsul.

— Numele mamei mele vitrege e un secret pe care am promis să-l păstrez, am şoptit.

— Îl voi păstra şi eu, a spus Oshli solemn. Puţini sunt cei care şi-o amintesc pe Vanna – sau pe Channari – la fel de bine ca mine.

Îmi spusese că fusese prietenul Vannei, însă nu şi al lui Channari.

De ce îşi amintea de amândouă, când alţii nu o făceau?

— În urmă cu câteva luni, cenuşa Reginei Nenumite a ajuns la altarul meu, a continuat Oshli, pomenind numele Raikamei de parcă mi-ar fi citit gândurile. Tu ai trimis-o, nu-i aşa?

Am încuviinţat din cap.

— Aşa am crezut şi eu. Am cugetat dacă să duc sau nu cutia de lemn regelui din Tambu, ca să fie îngropată în palatul lui, dar acum, că ştiu că spiritul lui Channari se află de fapt înăuntru, o voi îngropa lângă copacul sacru din junglă. Nu e departe de locul în care sălăşluiesc Ujal şi ceilalţi şerpi.

— I-ar fi plăcut să fie cu şerpii, l-am aprobat. Dacă timpul ne permite, mi-ar plăcea să te însoţesc.

— Atunci rămâne pe mâine! a spus Oshli. Nu ai apărut întâmplător în Sundau. Cele mai puternice spirite trăiesc chiar şi după moarte şi... bănuiesc că Channari te-a adus aici.

— De ce?

— Cine ştie? Ca să găseşti răspunsuri? Ca să te protejeze? Numai timpul ne va spune, a meditat şamanul, stând lângă prag. Soarta te urmăreşte îndeaproape, Shiori'anma, la fel ca pe ea. Însă nu a favorizat-o niciodată. Să nu presupui că va face o excepţie în privinţa ta.

Nu mi-a scăpat însemnătatea profundă a acelor cuvinte. Voiam să le ofer respectul cuvenit şi să cuget îndelung la ele, dar în momentul în

care poarta s-a deschis, iar Oshli a părăsit curtea, stomacul meu a chiorăit puternic, realmente supărat.

Am aruncat o privire afară: Takkan adormise sub copac, iar Kiki zbura în jurul colibelor. Mi-am pus mâna pe abdomen. Cât timp trecuse de la ultima masă? Din fericire, Oshli menţionase că avem mâncare în cămară, soluţia ideală pentru a-mi potoli foamea neostoită.

Muşte de fructe şi ţânţari mici bâzâiau deasupra unui bol cu pulpă putrezită de nucă de cocos, dar înăuntrul dulapului am descoperit o tulpină de trestie-de-zahăr, un borcan cu alune şi două bucăţi de manioc[8] crud. Pe lângă o tinctură de suc de pandan[9] şi susan măcinat. Condimente care ar fi costat o avere în Kiata, însă complet obişnuite aici.

Am mai petrecut câteva minute scotocind prin cămară, apoi am pus tot ce găsisem pe masa de lângă vatră. Ştiam exact ce să pregătesc!

— „Channari era o fată care locuia la malul mării şi care păstra focul aprins cu o lingură şi o oală", am cântat. „Amestecă, amestecă o supă pentru o piele frumoasă. Fierbe, fierbe o tocană pentru un păr des şi negru. Dar ce prepara pentru un zâmbet fericit? Prăjituri, prăjituri, cu fasole dulce şi trestie-de-zahăr."

Când în sfârşit mi-am ridicat privirea, ţinând bolul cu aluat, Takkan stătea la fereastră, cu braţele încrucişate peste pervaz şi Kiki pe umăr. Ascultând cu atenţie.

Aproape că am scăpat bolul, dar Takkan a întins mâna prin fereastră şi l-a prins de margine, echilibrându-mă deopotrivă. Apoi a inspirat adânc, savurând mirosul de nucă de cocos şi alune răspândit prin bucătărie.

— De cât timp stai aici? am vrut să ştiu.

— De cât timp stau? Păzeam acel bol cu preţul vieţii mele. O idee bună, după cum s-a dovedit.

M-a înduioşat nota de umor din vocea sa, chiar dacă era doar o umbră a voioşiei lui obişnuite. Umerii mi-au căzut.

— Credeam că dormi.

— Dormeam, apoi te-am auzit cântând. N-am vrut să te opresc.

Ar trebui să continui, m-a tachinat Kiki. *Cântecul ăla al tău a speriat*

---

[8] Plantă erbacee tropicală, din ai cărei tuberculi se extrage tapioca (n. tr.).

[9] Plantă tropicală cu frunze parfumate, folosite pe scară largă pentru aromatizare în bucătăriile din Asia de Sud-Est şi Asia de Sud (n. tr.).

toate păsările. Şi, mai mult ca sigur, toţi demonii.

M-am uitat urât la pasărea de hârtie, pentru prima dată bucuroasă că Takkan nu putea să o audă.

— E doar un cântecel prostesc, pe care îl fredona Raikama. Probabil că am greşit toate notele.

— Nu există note greşite când eşti fericit, a răspuns Takkan serios. Iar eu nu te-am mai văzut atât de fericită de zile întregi.

— Îmi... îmi place aici! am recunoscut. Parcă simt că încă e alături de mine.

La primul val de tristeţe care mi-a străbătut instinctiv trupul, am ales să mă concentrez intens pe amestecarea aluatului.

Takkan mi-a atins mâna.

— Când ne întoarcem acasă, o să mă înveţi şi pe mine?

— Cântecul?

A dat din cap. Pe neaşteptate, mi-am dorit să-l îmbrăţişez şi, totodată, să plâng în braţele lui. În schimb, m-am întors şi mi-am şters nasul de mânecă.

— Prânzul va fi gata într-o oră. Poţi aştepta?

— Desigur! m-a asigurat, ridicând cele două găleţi goale proptite de pereţi. Am suficient timp să caut o fântână.

— Ieşi pe zăpuşeala asta?

— Nu mă deranjează.

A spus-o degajat, însă nu mi-a scăpat încordarea abia mascată din glasul lui – un îndemn subtil de a remarca atât distanţa dintre noi, cât şi reţinerea faţă de mine sau faptul că încă nu intrase în bucătărie.

Ce n-aş fi dat să îi pot alunga acele umbre din ochi! În cele din urmă, m-am hotărât că lui Takkan i-ar prinde bine să-şi ocupe timpul cu o treabă casnică, chiar dacă doar ca să-şi ia gândul de la Bandur.

— Prea bine! am zis. Dar ia-o pe Kiki cu tine!

La cel mai mic semn din partea lui Bandur, vino imediat să-mi spui! mi-am instruit pasărea.

A dat scurt din cap.

O, nu-ţi face griji! Îmi vei auzi ţipetele din cealaltă parte a satului.

CAPITOLUL 33

LA AMIAZĂ, CĂLDURA DE PE INSULĂ DEPĂŞISE CU MULT limita suportabilităţii, aşa că nu era de mirare că mă simţeam precum cea mai mare idioată din Tambu pentru că îmi venise ideea să prepar prăjiturile la foc deschis. Până şi ţânţarii fugiseră din bucătărie, dornici să găsească un loc mai răcoros.

Aşa m-a găsit Oshli – într-un colţ, făcându-mi vânt şi privind cum mi se coace aluatul.

Şi-a lăsat traista pe podea cu o bufnitură, evident nemulţumit.

— Eşti singură.

— Takkan a plecat în căutarea unei fântâni. Ai spus că trebuie să stea lângă copac doar după apusul soarelui. Ne mai despart câteva ore de amurg.

Văzând că Oshli se încruntă, am schimbat rapid subiectul.

— Cum se simte fratele meu?

— Cocorul e în convalescenţă şi ar trebui să poată zbura din nou până mâine. Totuşi, ceilalţi cinci scot încontinuu ţipete ascuţite şi năpârlesc, aşa că m-am trezit cu pene peste tot în jurul altarului! s-a plâns şamanul, încruntându-se şi mai tare. Strângerea lor e o corvoadă pentru nepoata mea.

— Îmi pare...

— Păstrează-ţi scuzele! m-a întrerupt brusc. Nu o deranjează. A prins drag de păsări şi foloseşte sarcina drept scuză pentru a se sustrage de la rugăciuni.

Şi-a dres zgomotos glasul.

— Oricum, înţeleg că mâine veţi pleca. Sundau nu este destinaţia finală a nimănui. Nu a mai fost de la selecţia Celei Aurii.

Din nou acel nume, Cea Aurie. Deşi ştiam că se referea la Vanna, tot am tresărit auzind titulatura.

— În Kiata, îi spuneam Alteţa Sa Strălucitoare, am precizat, apoi m-am oprit, neştiind încotro mă îndreptam cu asta. Cum ai învăţat kiatana?

— Regele mi-a cerut să o deprind. Când Cea Aurie a plecat în Gindara, suveranul s-a gândit ca m-ar putea chema. Însă nu a făcut-o niciodată.

Oshli a început să despacheteze obiectele pe care le adusese: beţe de tămâie, frânghii, un sac mic de orez, două mere cu solzi[10], ouă şi jumătate de crap.

— Ce pregăteşti? m-a întrebat, atras de miros.

— Prăjituri, am răspuns. Ai vrea să guşti una? Sunt aproape gata.

Şamanul a ridicat capacul de la oala cu aburi, uitându-se la bulgării mici care se ridicau la suprafaţă. A luat o prăjitură şi a mestecat.

— E mai tare decât îmi aminteam. Prăjiturile tambuniene sunt menite să fie moi şi lipicioase, a comentat Oshli înainte să mai ia o îmbucătură. Dar presupun că ai nimerit cât de cât aroma.

— Ai mai mâncat până acum? l-am întrebat.

— Vanna aducea astfel de prăjituri. Le tăia în formă de flori şi le decora cu petale de trandafiri.

Am pus deoparte o farfurie pentru Takkan, apoi m-am aşezat cu Oshli la masă. Toată după-amiaza, mintea îmi fusese bântuită de întrebări despre Raikama.

— Îmi vei spune despre Channari?

— Ce e de spus? N-am fost prieteni! mi-a răspuns tăios, un semnal clar pentru a vorbi despre altceva, însă nu fusesem niciodată renumită pentru tactul meu.

— Orice, am insistat. Te rog!

A pus prăjitura pe masă. După expresia dură întipărită pe chip, mă îndoiam că avea să-mi îndeplinească rugămintea.

— Când o vedeam pe drum, eu şi ceilalţi copii aruncam mereu cu ouă de ţestoasă în ea. O numeam monstru, demon-şarpe, vrăjitoare. N-am dus nici pe departe lipsă de imaginaţie în privinţa poreclelor, iar unele erau mult mai crude.

Şamanul şi-a închis ochii, copleşit de natura profundă a cuvintelor. În acel moment, mi-am dat seama că trecutul fusese o povară cumplită asupra conştiinţei lui.

— Adahul ei a forţat-o să poarte o mască oriunde mergea, inclusiv acasă. Îl auzeam cum o bate când nu-l asculta. Cred că a fost singura

[10] Fruct exotic, cu o coajă groasă, formată din segmente noduroase sub formă de solzi (n. tr.).

persoană de care s-a temut vreodată. A muncit-o din greu, dându-i îndatoriri care să o ţină ascunsă. Vezi tu, avea faţa unui şarpe. Ochii ei... Numai ochii ei reuşeau să bage în sperieţi chiar şi bărbaţi în toată firea.

— Era blestemată, am spus.

— Era vrăjitoare, a zis Oshli. Se zvonea că putea să te facă să te răzgândeşti cu o străfulgerare a ochilor şi să cheme şerpii să-i îndeplinească voia.

Nu erau zvonuri. Eu şi fraţii mei asistaserăm de multe ori la înrobirea hipnotică a magiei Raikamei.

— Spuneam că Channari a subjugat-o pe Vanna să o iubească. Vanna a fost singura care a fost bună cu ea, singura care a plâns când a murit. Deşi acum presupun că a fost exact invers.

— Cum a murit? am întrebat. Cum *crezi* că a murit?

— A avut loc un atac, a răspuns Oshli. Un demon a venit după ea în mijlocul ceremoniei de selecţie. Numai Vanna a fost de faţă. A susţinut că Channari a încercat să o protejeze şi, procedând astfel, a fost ucisă.

Minciuna m-a cutremurat până-n măduva oaselor. Raikama îmi mărturisise adevărul chiar înainte să moară, că demonul o ucisese pe Vanna, nu pe Channari. Şi în timp ce Channari plângea, perla din inima surorii ei s-a înrădăcinat în ea şi i-a împlinit dorinţa de a fi frumoasă în cel mai cumplit mod cu putinţă: i-a dăruit faţa Vannei.

— Când a reapărut după perioada de doliu, se schimbase, a continuat şamanul, care şi-a ferit privirea, încordându-şi umerii. Era mai rece şi emana o lumină mai stinsă decât a lunii. Unii s-au temut că înnebunise. Vezi tu, s-a tăiat – direct pe faţă.

Un fior mi-a alunecat pe şira spinării, stârnit de revelaţie. Misterioasa cicatrice de pe faţa mamei mele vitrege – motivul pentru care o afişa atât de vizibil fusese ani buni o sursă de bârfă în palat. Chiar şi eu mă întrebasem cum o căpătase. Acum ştiam.

„Uram să văd chipul surorii mele în oglindă", îmi spusese Raikaima înainte să moară.

Îşi făcuse *dinadins* cicatricea, o aducere-aminte a vieţii ei ca Channari.

— Adahul ei s-a înfuriat, însă cicatricea nu i-a descurajat mai deloc pe pretendenţi, a reluat Oshli. Au concurat între ei pentru a-i câştiga mâna şi au dus la capăt încercări imposibile în numele său, obţinând lucruri precum inimi de ţânţari şi aur de pe fundul mării. Însă astfel de fapte au dus la înlăturarea majorităţii pretendenţilor din competiţie. În

cele din urmă, l-a ales pe bărbatul cu cele mai mici şanse de izbândă.

— Pe tatăl meu, am şoptit.

— Nici măcar nu se număra printre pretendenţi. Dar, într-o seară, a plecat pe furiş cu el, o decizie atât de neaşteptată şi de rapidă, încât absenţa le-a fost remarcată mult prea târziu. Am crezut că toţi regii şi prinţii aveau să declare război Kiatei, însă a fost ca şi cum un văl ar fi pogorât asupra pretendenţilor, înceţoşându-le minţile. Toţi au uitat de ea. *Toată lumea* a uitat de ea.

— În afară de tine! am precizat.

— Memoria mea nu a scăpat neatinsă. Dar da, aşa cum am spus mai devreme, îmi amintesc mai mult decât majoritatea.

După atâţia ani, magia Raikamei rămăsese la fel de puternică.

Totuşi, o piesă de puzzle nu se potrivea în imaginea de ansamblu.

— Demonul care a atacat-o pe Vanna... Îţi aminteşti ceva despre el?

Oshli a clătinat din cap.

— Numai că Channari s-a luptat cu el cu o suliţă, a spus şamanul, care a dat să se ridice de la masă. S-a rupt în timpul bătăliei, dar am păstrat-o. Vrei să o vezi?

Fireşte că da! L-am urmat afară, până la copacul din curte, de al cărui trunchi era rezemată o suliţă lungă, cu lemnul înnegrit de trecerea anilor.

Şamanul a ridicat arma şi a ţinut-o drept. Era la fel de înaltă ca mine, dar i se desprinsese capătul.

— A ucis cândva un tigru cu ea, a spus Oshli. Fiara a venit în sat şi i-a măcelărit pe cei patru bărbaţi care au încercat să se lupte cu ea. Noi, ceilalţi, am fugit, însă Channari a rămas. Nu pentru noi, ci pentru Vanna – mă îndoiesc că i-ar fi păsat dacă tigrul ne-ar fi devorat.

Cu ambele mâini, mi-a oferit cu grijă suliţa.

— A fost prima dată când am întrezărit-o pe adevărata Channari, de care se temeau până şi tigrii, nu pe fata care stătea pe un taburet rupt şi curăţa toată ziua rădăcină de ignamă[11], cu masca pe faţă. Era excepţional de puternică, de îndrăzneaţă, de loială. Aceasta a fost femeia care ţi-a devenit mamă vitregă.

— Îţi mulţumesc! am murmurat după o tăcere îndelungată.

---

[11] Plantă exotică cu tuberculi foarte mari, bogaţi în amidon şi comestibili. Are o formă cilindrică, o coajă negricioasă sau maro, asemănătoare cu o scoarţă de copac, şi o pulpă albă, violet sau roşiatică (n. tr.).

Oshli a dat încet din cap. Pentru o clipă, am crezut că urma să vorbească din nou, deoarece buzele i-au rămas întredeschise. Dar, înainte să-l întreb la ce se gândea, s-a întors spre drum şi a plecat.

Nu am stat singură pentru multă vreme. În scurt timp, s-a întors Kiki, iar apoi am întrezărit silueta lui Takkan pe potecă, parcurgând ultimii metri care-l mai despărţeau de colibe. Pasărea de hârtie mi-a aterizat pe umăr şi am lăsat-o să-şi bage ciocul printre gândurile mele, astfel încât să ajungă la curent cu tot ce se petrecuse în lipsa ei.

Fără niciun cuvânt, am întors suliţa în mâini, trecându-mi degetele peste marginile armei şi şanţurile săpate în lemn. Chiar şi ruptă, era grea – abia reuşeam să o ridic deasupra umerilor fără să mă încordez. Faptul că Raikama o mânuise împotriva unui tigru era atât o dovadă a puterii ei, cât şi o amintire a celor două dăţi în care mă luase în braţe, de parcă aş fi cântărit puţin mai mult decât o păpuşă.

Sperasem că venirea în locul de naştere al Raikamei avea să-mi ofere răspunsuri despre trecutul ei. În schimb, aveam mai multe întrebări decât oricând.

Sângele păta capătul rupt al suliţei. Era uscat şi înnegrit de timp, asemenea lemnului. Nu-mi dădeam seama dacă era al mamei mele vitrege sau al altcuiva.

Mi-am vârât mâna în traistă şi am scos fragmentul din oglinda adevărului.

— Arată-mi al cui sânge este pe suliţă!

Am aşteptat câteva secunde, însă sticla doar s-a aburit din pricina umidităţii.

Kiki şi-a încreţit ciocul de hârtie. *Ce mai oglindă magică! Sper că lui Elang îi e mai de folos decât ţie.*

Am ridicat din umeri.

— Lady Nahma mi-a spus că avea să-mi arate doar ceea ce vrea să văd. Poate că e mai bine ca trecutul să rămână în trecut.

Oare? Nu te-am luat niciodată drept o înţeleaptă, Shiori.

Un zâmbet mic şi obosit mi-a luminat faţa.

— Nu că nu aş avea bănuieli.

Crezi că sângele este al Spectrului.

A intuit bine. În cele din urmă, am coborât suliţa. Takkan se întorsese, cărând două găleţi cu apă.

— Aia pare că a străpuns un demon sau doi, a comentat el, arătând spre suliţă.

— A fost a Raikamei, am răspuns. Oshli spune că a mânuit-o în lupta cu demonul care i-a ucis sora.

Înainte să-mi pună mai multe întrebări, l-am condus în bucătărie.

— Ţi-am păstrat prăjituri. Mănâncă-le înainte să se strice!

— Sunt prăjiturile lui Channari, a observat el după ce a luat una de pe farfurie. Cele menţionate în cântec.

Am dat din cap, impresionată că şi-a amintit.

— Dintre toate insulele şi toate satele din Tambu, am ajuns în locul în care s-a născut, am murmurat. Şi iată-mă aici, pregătindu-i prăjiturile în casa copilăriei.

— Firul destinului tău este mai strâns legat de al ei decât de al oricui altcuiva.

— Chiar şi decât de al tău? l-am tachinat.

Takkan şi-a întredeschis buzele, dar nu am primit un răspuns. Amurgul se apropia iute, iar umbrele deveneau tot mai îndrăzneţe, furişându-se din crăpăturile înşirate de-a lungul pereţilor şi drapând un înveliş tenebros peste colibă. Când i-au atins ochii lui Takkan, privirea i s-a înnegurat, ca o lumină stinsă.

A pus prăjitura deoparte şi s-a dat înapoi, păstrând din nou distanţă faţă de mine.

— Ar trebui să aduci frânghiile!

N-am ezitat. Am luat numaidecât frânghiile şi beţele de tămâie lăsate de Oshli. Împreună, l-am legat de copacul din curte. Împotriva voinţei mele, m-am gândit la firele pe care ni le legaserăm în jurul încheieturilor cu doar câteva zile în urmă. La cum acele noduri fuseseră făcute din dragoste, în simfonia hohotele noastre de râs, în timp ce acesta de acum, pe care i l-am strâns în dreptul pieptului, era făcut din frică.

Dacă Takkan ar fi fost în locul meu, ar fi găsit o poveste de împărtăşit, ceva care să mă liniştească şi să-mi distragă atenţia de la un asemenea coşmar. Poveşti despre maimuţe cu păr magic, crapi care îndeplineau dorinţe şi pensule care insuflau viaţă obiectelor pictate, ca în scrisorile pe care mi le trimisese. Însă eram neputincioasă şi gâtuită de grijă. Tot ce am reuşit să îngân a fost:

— Voi pregăti un foc ca să aprind mangalurile.

Nici măcar nu a mâncat, a observat Kiki când m-am întors în bucătărie.

Am înghiţit nodul dureros din gât, luând prăjiturile neatinse. *Nu-l*

bate la cap!

În vreme ce căutam ceva cu care să aprind focul, am tras deoparte, din greşeală, pânza de muselină atârnată de perete. În spatele perdelei se afla un taburet rupt – chiar cel pe care îl pomenise Oshli. Am proptit suliţa mamei mele vitrege de perete, eliberându-mi preţ de câteva minute umerii de greutatea ei.

Nu mai fi atât de îmbufnată! a spus Kiki, încercând să mă înveselească. *Din moment ce Takkan e legat de copac, patul e numai al tău. E doar unul în toată coliba şi...*

Nu ştiam de ce m-am înroşit.

— Nu asta mă preocupă! am spus tăios.

Atunci e vorba despre sânge? Kiki avea chef de bârfă, de altfel nimic neobişnuit. A aterizat pe suliţă, lovind cu ciocul şanţurile deformate cât cercetam camera. Aş fi putut jura că văzusem pe undeva mai multe bucăţi de cremene.

Chiar crezi că Vanna a fost ucisă de...

Prea târziu, panica m-a înjunghiat ca un pumnal.

— Kiki, nu-i pronunţa num...

Khramelan?

Prea târziu! Numele fusese rostit, şi m-am mişcat iute, îmboldită de adrenalină. Am strâns-o de cioc pe Kiki şi am aruncat o privire afară, inima înteţindu-şi bătăile când am văzut că soarele aproape dispăruse sub linia orizontului. Takkan stătea cu spatele la mine.

Ce te-a apucat, Shiori? a ciripit Kiki, neliniştită. *Takkan oricum nu mă poate auzi.*

— Nu din pricina lui îmi fac griji.

O dâră de fum se înălţase din lumânarea de lângă fereastră. Doar că lumânarea respectivă nu fusese nicicând aprinsă.

O certitudine înfiorătoare mi-a covârşit simţurile, aşa că m-am mişcat, astfel încât să îl observ mai bine.

De la fereastră, am văzut fumul ridicându-se din amuleta de la gâtul lui Takkan. Se strecura printre nodurile care îl ţineau nemişcat, iar apoi i s-a infiltrat în gură şi în nări.

— Adu suliţa! a strigat el. Acum, Shiori!

Gâfâind, m-am repezit spre arma Raikamei. Ajunsesem la uşă când a apărut Takkan, cu frânghiile încă atârnându-i în jurul taliei, cu ochii trecând fulgerător, incontrolabil, de la brun-pământiu la roşu. Mi-a blocat calea, un rânjet răutăcios deformându-i trăsăturile.

Am fluturat arma, dar Takkan s-a ferit cu uşurinţă de suliţă şi a prins tija cu o singură mână. Apoi, cu ochi înflăcăraţi, la fel de roşii ca fructele goji, m-a împins în perete.

Ştii, mereu mi-am dorit să-l cunosc pe Spectru. Vocea lui Bandur mi-a străpuns gândurile. *Şi acum, datorită ţie, i-am aflat adevăratul nume.* Mi-a izbit suliţa de umăr, durerea explodându-mi în claviculă.

Kiki s-a năpustit spre demon, dar am prins-o de aripă şi am aruncat-o pe fereastră – nu avea nicio şansă împotriva lui Bandur. Ce-i drept, nici eu nu aveam. Nici măcar n-am putut să-mi feresc privirea când Lupul s-a întrupat din ceaţă, cu chipul lui înfiorător suprapus peste cel al lui Takkan.

— Cât de inteligent din partea ta, încercând să-l întorci pe Spectru împotriva mea! Dar faci o greşeală, Shiori'anma. Îţi închipui că va fi ca mine, dispus să asculte de glasul raţiunii şi să poarte o conversaţie.

— Tu? Dispus să asculţi de glasul raţiunii şi să porţi o conversaţie? l-am luat în derâdere, cu mâinile pe suliţă, dar, pas cu pas, mă îndreptam spre bucătărie, străduindu-mă să ajung la bolurile nespălate pe care le lăsasem pe masă. Nu mă face să râd!

— Nu degeaba i se spune Spectrul. Are o latură întunecată, specifică naturii sale, iar timpul pe care l-a petrecut în Lapzur cu siguranţă a mistuit orice urmă de bunătate a existat odată. Va fi demon până-n măduva oaselor, înzestrat totodată cu puterea unui dragon. Vei vedea cu ochii tăi, destul de curând.

— Da! am spus printre dinţi. O voi face!

Dând drumul suliţei Raikamei, am trântit un bol peste capul lui Takkan.

Tăcerea a înstăpânit coliba după ce s-a prăbuşit la podea, inconştient. Bandur plecase, cel puţin pentru moment

Trebuia să acţionez repede! Cu inima bătând năvalnic în piept, l-am târât pe Takkan înapoi la copac. Întregul trup i s-a încordat cât am legat din nou frânghiile, tresărind la vederea nodurilor care îi săpau adânc în carne. Exact când mă gândeam să slăbesc legăturile, un mârâit i-a scăpat de pe buze. Nu ştiam dacă Takkan mă ajuta în mod inconştient sau dacă de fapt se lupta cu Bandur, însă am scrâşnit din dinţi şi am strâns frânghiile şi mai tare. La final, am aprins mai întâi beţişoarele de tămâie, pe care le-am pus de jur-împrejurul copacului, apoi mangalurile. Când am terminat, noaptea îşi redobândise tronul.

Epuizată, m-am prăbuşit pe taburetul rupt al Raikamei şi mi-am

rezemat capul de perete, încercând să nu-mi fac griji pentru Takkan. În schimb, mi-am imaginat viaţa anterioară a mamei mele vitrege. Lângă mine, sub un maldăr de haine umede de sudoare, se afla fragmentul din oglinda adevărului.

— Mă întreb dacă stătea aici, am murmurat cu voce tare, şi doar se uita pe fereastră. Nu e cine ştie ce privelişte, dar pun pariu că o ajuta să doarmă.

În timp ce vorbeam, Ujal s-a furişat în colibă, târându-se silenţios până la mine.

Îţi spune să dormi, mi-a transmis Kiki. *Trebuie să te odihneşti pentru bătăliile care vor veni. Semenii ei îl vor supraveghea în seara asta pe Takkan.*

— Nu sunt obosită.

Cuvintele Reginei-Şarpe nu erau o rugăminte. Ochii ei de un galben lichid străluceau ca ai Raikamei şi, dintr-odată, m-a cuprins o stare de acalmie, care m-a forţat să mă supun voinţei sale.

Ah, ce bine ar fi fost dacă l-aş fi întrebat pe Seryu cum să spulber vraja de somn!

— Dragonii şi şerpii chiar sunt veri, am bălmăjit înainte să mă las moale pe taburetul rupt, capul alunecându-mi într-o parte.

Pe măsură ce somnul mă cuprindea în mrejele sale, eram vag conştientă de ce se întâmpla împrejur, de faptul că Ujal şi şerpii ei au împresurat copacul, aşezându-se într-un cerc protector în jurul lui Takkan.

Însă n-am observat nici măcar pentru o clipă strălucirea emanată de fragmentul din oglinda adevărului, parţial acoperit de maldărul de haine.

În visele mele, încă nu mă născusem, iar această colibă nu fusese abandonată. Aparţinea unei familii formate din două surori. Prima era o fată puţin mai mare decât mine, bronzată şi vânjoasă, cu mâinile şi picioarele la fel de musculoase ca ale unei santinele experimentate. Avea părul strâns într-o împletitură lungă şi ciufulită, dar, când s-a întors, i-am văzut faţa acoperită de o mască subţire de lemn.

Channari!

Scaunul rupt era rupt chiar şi atunci, şi s-a clătinat când s-a aşezat. Mâinile îi lucrau cu îndemânare, descojind o tulpină de ignamă, însă gândurile îi rătăceau departe, mărind cât se poate de mult distanţa

dintre ea şi bucătăria adahului ei, unde se simţea ca într-o cuşcă, sufocându-se între cei patru pereţi. Ce nu ar fi dat să fugă pentru totdeauna din acest loc şi să dispară în pădure!

Ce nu ar fi dat să trăiască printre copaci şi fiare sălbatice! Numai acolo se simţea în siguranţă. Numai acolo uita că e un monstru.

A întins mâna după următoarea rădăcină de ignamă pe care să o descojească.

— Ce păcat, nu-i aşa? spunea sora ei, defel conştientă de gândurile lui Channi. Ştii că adahul îl va alege pe cel mai bogat, dar toţi cei bogaţi sunt atât de urâţi! Şi atât de bătrâni!

— Aveai pe altcineva în minte?

Sora ei s-a îmbujorat, dar a răspuns mult prea repede:

— Fireşte că nu!

Channari nu a comentat. În secret, era sigură că sora ei avea un iubit. Ziua trecută găsise un bilet în buzunarul Vannei. *Eşti lumina care îmi face lampionul să strălucească!* scria pe pergament, însă nu avea rost să-l aducă în discuţie.

— Ai crede că tot aurul din lume ar putea cumpăra frumuseţe şi sănătate, dar nu e aşa.

— Nu, nu e aşa! a zis Channari, încleştându-şi maxilarul.

Nimic nu avea să-i îndepărteze solzii de pe faţă sau să îi netezească treptat, pentru a i se contopi cu pielea. Încercase. Încercase să-şi taie petele groase de pe obraji, muşcând o bucată de lemn pentru a nu ţipa şi ignorând junghiurile arzătoare de durere, în timp ce mâna ei fermă cresta lângă adânciturile aspre, ca nişte şanţuri înguste, dintre urechi şi gât. Dar, peste noapte, pielea îi crescuse la loc, exact la fel. Numai durerea rămăsese, mocnind adânc înăuntrul ei.

Nimic nu avea să o facă frumoasă. Nici tot aurul din lume.

— Nu e aşa! a repetat ea. Aş şti, dacă ar fi posibil.

— Iartă-mă, Channi! a rugat-o Vanna. N-am vrut să sune aşa. Ştii că nu asta mi-a fost intenţia!

— Ştiu, a răspuns cu greu Channari, ca şi cum cineva i-ar fi smuls cuvântul de pe buze.

Vanna şi-a înfăşurat braţele în jurul umerilor lui Channari şi le-a lipit obrajii, aşa cum obişnuia să o facă în copilărie. Obrazul îi era mereu prea cald, iar al lui Channari, prea rece. Când erau împreună, se echilibrau una pe alta, susţinea ea.

Şi-a îndepărtat obrazul şi i-a strâns cu putere mâna lui Channari.

— Când voi deveni prinţesă sau regină, îţi voi aduce cele mai bune creme şi pudre de faţă pe care le poţi cumpăra!

În pofida intenţiilor ei bune, cuvintele Vannei înţepau la fel de tare. De data asta, Channari nu s-a putut sili să zâmbească.

— Cum rămâne cu ochii mei ca de şarpe?

— Îi poţi folosi ca să ne hipnotizezi duşmanii! a exclamat Vanna, chicotind, fără să distingă amărăciunea strecurată în vocea lui Channari.

— Dacă aş avea o asemenea putere, i-aş face pe toţi să uite că sunt aici, a zis Channari încet.

Vanna nu i-a auzit răspunsul, distrasă – o striga cineva de afară.

Channari a răsuflat uşurată când Vanna s-a furişat în curte. Uneori... uneori nu putea tolera optimismul exagerat al surorii ei. Uneori se întreba dacă n-ar fi mai uşor ca Vanna s-o considere un monstru. Ar fi mai puţin dureros – pentru amândouă.

Când s-a dat jos de pe taburetul rupt, s-a întrezărit din greşeală în bolul cu apă de spălat. Bucăţi de ignamă pluteau la suprafaţă, ascunzându-i ochii şi nasul. Apoi o adiere le-a împins în lături şi s-a cutremurat.

Nu era uşor să vezi monstrul în reflexia ei în loc de fata care ar fi trebuit să fie – una cu împletituri negre, ochi arămii, un nas delicat şi buze pline. Credea că durerea urma să se diminueze odată cu trecerea anilor, dar se înşelase. Doar se atenuase şi devenise o parte din ea, cusută adânc în sufletul ei.

În taină, în inima sa întunecată, cea mai arzătoare dorinţă, chiar mai arzătoare decât cea ca faţa să-i dispară, era să întâlnească o persoană care să o iubească. O persoană care să o privească în ochi şi să o facă să se simtă frumoasă, chiar dacă nu era. O persoană care să înlăture singurătatea gravată în inima ei, ca să poată râde fără să simtă gustul amar al tristeţii după stingerea sunetului.

Visa să fie lumina care făcea ca lampionul cuiva să strălucească. Dar o astfel de dorinţă nu avea să se îndeplinească vreodată. Nu cât timp era a ei.

A lovit apa cu pumnii până când i-a dispărut reflexia.

CAPITOLUL 34

LA REVĂRSATUL ZORILOR, FOCURILE DIN JURUL COPACULUI, se stinseseră, din beţişoarele de tămâie mai rămăseseră doar nişte cioturi carbonizate, şerpii care veniseră să-l protejeze pe Takkan dispăruseră, iar ploaia torenţială, dezlănţuită în toiul nopţii, fusese înlocuită de burniţă.

Când am păşit în curte, Takkan abia dacă a tresărit. Se strâmba chiar şi-n somn, ţinând strâns amuleta lui Bandur într-o mână, de parcă ar fi încercat să o spargă în pumn.

În cele două zile în care o purtase, talismanul îşi lăsase deja amprenta asupra lui – era vizibil mai slab, iar obrajii îi păreau mai scobiţi ori de câte ori nu se forţa să zâmbească. Nu mi-a scăpat nici diminuarea treptată a strălucirii din ochii lui, tot mai înfundaţi cu fiecare ceas, mai ales după lăsarea întunericului.

L-am tras spre colibă, o respiraţie şuierătoare părăsindu-i buzele. După ce ne-am adăpostit sub prag, i-am dat părul la o parte de pe faţă şi l-am ajutat să se usuce, trecându-i o bucată de pânză pe piele. Abia atunci am văzut urmele de arsură înşirate de-a lungul mânecii lui.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit.

Un sâsâit jos mi-a atras atenţia înspre fereastră, unde Ujal stătea agăţată de obloanele deformate.

Demonul a fost mai puternic decât mă aşteptam, a spus ea în timp ce Kiki traducea. *Dar semenii mei s-au născut pentru a se lupta cu ai lui.*

— Îţi mulţumesc! A fost cineva rănit? am întrebat-o după o clipă, conştientă că Ujal părea epuizată.

Lasă recunoştinţa şi grija deoparte, deoarece nu sunt necesare! Considerăm că este o onoare să luptăm pentru fiica lui Channari şi să-i păzim logodnicul.

Stăteam cu capul plecat, în semn de respect, dar l-am ridicat brusc, surprinsă.

— De unde ai ştiut că este logodnicul meu?

Şerpii sunt sensibili la magie. Întotdeauna am fost. Iar voi doi sunteţi legaţi. A luptat bine, a adăugat ea după o pauză. *Nu mulţi pot îndura să fie posedaţi de un demon atât de puternic precum Bandur.*

— Channari l-a ales pentru mine! am spus fără să mă gândesc.

Dar era adevărat. Regina-Şarpe a rămas tăcută pentru câteva minute, care mie, una, mi s-au părut agonizant de lungi.

Tatăl meu a susţinut că avea un talent aparte în a aprecia firea fiinţelor umane, a zis Ujal în cele din urmă. *Putea vedea lumina în alţii, în timp ce ei vedeau doar întunericul din ea. Asta a fost durerea ei cea mai mare.*

Noaptea trecută, pe meleagul viselor, simţisem puţin din acea durere, prezentă chiar şi acum în inima mea.

Când Ujal a început să alunece de pe obloane pe perete, am strigat după ea:

— Aşteaptă!

O ultima întrebare nu-mi dădea pace.

— Oshli mi-a spus că un demon i-a ucis sora. Era... am început, însă m-am oprit brusc, ştiind că nu era înţelept să rostesc cu voce tare numele lui Khramelan. Era pe jumătate dragon?

Ujal a şovăit, după care a scos un sâsâit lung şi s-a strecurat printre buruienile şi florile sălbatice din curte, ieşind pe poartă. M-am întors spre Kiki.

— Ce a spus?

Că destinele lor au fost cândva întreţesute, apoi separate, a zis pasărea de hârtie, fluturând din aripi. *Orice o fi însemnând şi asta.*

Nici eu n-am înţeles la ce s-a referit, dar aveam să aflu cât de curând dacă Oshli ştie mai multe.

În pragul colibei, Takkan se mişca neîncetat, tulburat. Lumina soarelui i se revărsa peste faţă, alungându-i umbrele din ochi şi aducându-i puţină culoare în obraji. Am îndrăznit să sper că era un semn de bun augur şi că se întrema.

M-am aplecat deasupra lui, copleşită de vinovăţie când şi-a masat capul.

— Dacă te întrebi de ce te doare, am spus, craniul tău a avut o altercaţie de toată frumuseţea cu un bol. Mânuit de mine, fireşte.

— Ah! a exclamat Takkan, aruncându-mi o privire ruşinată. Asta ar explica totul.

I-am oferit puţină apă.

— Am văzut urmele de arsură. Eşti rănit?

— Sunt bine, m-a asigurat el. Şerpii au ajutat. La fel şi frânghiile. Îţi voi povesti mai multe în altă zi, când nu-mi mai ţiuie atât de tare urechile.

Deşi durerea i se estompase, încerca să o ascundă cu o urmă de sarcasm, care mi-a împovărat şi uşurat inima în egală măsură. Am bălmăjit după ceva de spus şi, dând greş, l-am sărutat pe obraz.

Pielea îi era caldă, însă a devenit şi mai caldă după ce mi-am îndepărtat buzele. Am savurat din plin privirea uluită pe care mi-a aruncat-o.

— Pentru ce a fost asta?

— Pentru a mă asigura că nu te-ai transformat într-un demon, am răspuns, ciupindu-l jucăuş de bărbie. Demonii nu roşesc.

Şi-a ridicat un colţ al gurii, şi m-a năpădit un sentiment ameţitor de triumf.

Acum ştiu cum s-a simţit toată iarna trecută, încercând să mă facă să zâmbesc, m-am gândit.

Takkan şi-a luat avânt ca să se pună pe picioare.

— Au mai rămas prăjituri? Se pare că ieri am uitat să mănânc, iar lupta cu toţi demonii tăi m-a lăsat cu stomacul gol.

— Cu toţi demonii *mei?* Tu eşti cel de care sunt atraşi! În plus, ai avut o armată de şerpi care să te ajute, am adăugat, apoi mi-am încrucişat braţele peste piept şi mi-am muşcat buza inferioară. Chiar ţi-e foame?

— Aş putea să mănânc ceva. Ar *trebui* să mănânc ceva.

— Atunci, ia câteva! i-am permis. Dar nu-ţi umple stomacul doar cu prăjituri – prea multe dulciuri la micul-dejun înseamnă reacţii mai lente şi mă îndoiesc că o să-mi învingi *toţi* demonii dacă ai indigestie.

Un licăr de umor a însufleţit ochii lui Takkan.

— Ouăle o să-ţi facă bine, am continuat, încurajată. Oshli a adus ieri câteva, împreună cu un crap. Plănuiam să pregătesc totul pentru zborul nostru spre Lapzur şi mi-ar prinde bine puţin ajutor. Asta dacă domnia ta a învăţat să gătească cât şi-a petrecut copilăria în tundra din Iro?

— Toate santinelele învaţă lucrurile esenţiale.

— Bun! Atunci fierbe la abur nişte orez şi câteva ouă, iar eu voi prepara peştele. Kiki va alunga şopârlele şi muştele de fructe.

M-am ridicat, i-am înmânat sacul de orez şi i-am dat un ghiont spre

vatră.

— De acum încolo, nu mai avem voie să înfruntăm demoni pe stomacul gol!

Peste noapte, fraţii mei deveniseră cea mai populară atracţie din Sundau. Când eu şi Takkan am ajuns la altar, şase copii din sat se înghesuiau în jurul cocorilor, hrănindu-i cu fructe de pădure şi boabe de orez.

Printre ei se afla şi Hasho, care-şi cerea gălăgios partea, atât de energic, încât mi s-a îmbunătăţit imediat starea de spirit. Dacă nu ar fi fost aripa lui întunecată, aş fi uitat de atacul lui Bandur.

Arată bine, a remarcat Kiki. *Şi mai gras decât ieri. Poate că ar fi trebuit să rămân la altar în loc să trândăvesc cu tine în coliba aia veche şi bântuită.*

În timp ce mă uitam urât la ea, a venit Oshli.

— Chiar mă întrebam când aveai să apari, m-a întâmpinat şamanul.

Peste umăr îi atârna o traistă de pânză, pe care a ascuns-o în lateral.

— Grăbeşte-te! Poate că fraţii tăi i-au fermecat pe copii, dar te asigur că părinţii lor plănuiesc deja să-i facă tocană la cină.

Remarca lui m-a pus repede în mişcare şi am fluierat, îndemnându-mi fraţii să mă urmeze.

Nu a fost deloc uşor să conduc şase cocori entuziasmaţi, cu burţile pline, spre junglă, dar, după ce şi-au digerat cât de cât micul-dejun, au părut să-şi recapete minţile ascuţite.

În cazul meu, lucrurile stăteau complet diferit. Cu cât ne aventuram mai adânc în pădure, cu atât îmi rătăceau mai tare gândurile. Aici eram neîndemânatică, mă împiedicam de lianele răsucite şi de ferigile sinuoase, iar carnea îmi era momeală pentru ţânţari. Nici că aş fi putut fi mai departe de casă, de tot ceea ce ştiam şi iubeam! Şi totuşi, o parte din mine nu era pregătită să plece.

O zi petrecută în patria Raikamei doar înteţise scânteia de curiozitate în privinţa trecutului ei. Voiam să rămân şi să aflu mai multe despre fata care fusese cândva, dar nici perla, nici Takkan nu mai puteau aştepta.

— Ce te frământă? m-a întrebat el, mergând alături de mine, cu paşii noştri în tandem, în timp ce fraţii mei zburau înainte. Raikama?

Am strâmbat din nas.

— Sunt atât de uşor de citit?

— Mai uşor decât atunci când aveai un bol pe cap.

— Nu vei uita niciodată asta, nu?

— Fireşte că nu!

Răspunsul lui Takkan mi-a smuls un hohot de râs de pe buze, dar amuzamentul a fost trecător. Mi-am trecut dinţii peste buza inferioară.

— Mă gândeam cum o imploram să-mi spună de unde vine. Nu a vorbit niciodată despre casa ei, nici măcar o dată. Şi i-am aflat numele... abia când şi-a dat ultima suflare. Am visat-o aseară, i-am mărturisit, cu o voce mai domoală, însă puţin neliniştită. Sinceră să fiu, nu-mi amintesc mare parte din el, dar, când închid ochii, mai pot vedea insula aşa cum a văzut-o ea. Nu vreau să pierd asta.

— Atunci, povesteşte-mi! m-a îndemnat Takkan. Lasă-mă să te ajut să-ţi aminteşti!

Am inspirat adânc, încercând să evoc dorinţa lui Channari de a evada în junglă.

— Avea nume pentru orice, până şi pentru florile care se agaţă de copaci asemenea şiragurilor de mărgele şi perle, am spus, tot mai emoţionată pe măsură ce vorbeam. Ştia ce scoarţe vindecă durerile de stomac, ce ferigi au un gust dulce, dacă le fermentezi suficient, şi ce petale devin amare când le fierbi. Ştia unde să găsească orhidee pentru fiecare culoare a răsăritului şi cum să înmoaie fructele de palmier pentru a le culege uleiul preţios. Ştia chiar şi unde să găsească licurici noaptea – lângă dealurile joase şi ierboase din apropierea junglei –, astfel încât, în eventualitatea în care i s-ar stinge felinarul, să-şi poată găsi drumul înapoi spre casa adahului.

Atunci am ezitat, iar gura mi s-a uscat.

— Aici a fost casa ei. După atâţia ani, în sfârşit ştiu de unde a venit.

Fără să spulbere tăcerea furişată între noi, Takkan m-a luat de mână, singura alinare de care aveam nevoie, după cum am descoperit.

Copacul sacru nu se afla departe de locul unde ni se prăbuşise coşul, dar nu l-aş fi găsit niciodată fără ajutorul lui Oshli, care ne-a condus printr-o râpă îngustă, năpădită de vegetaţie şi aproape ascunsă de palmieri şi bambuşi.

Acolo, între un crâng de mesteceni cu scoarţa foarte albă şi un câmp întins de flori albe de orhideea-lunii, era un copac uscat, puţin mai mult decât un ciot.

Am clipit de câteva ori, confuză.

— Acesta e copacul sacru?

— Asta e tot ce a mai rămas din el, a răspuns şamanul. Copacul în sine a murit cu ani în urmă.

— Însă îţi aminteşti.

— Este de datoria mea să-mi amintesc ceea ce alţii au uitat, a spus el solemn. Dar sunt numai un păstrător al trecutului. Unele amintiri îmi scapă oricât de mult mă străduiesc să le păstrez.

Ştiam că se referă la Raikama.

Şamanul şi-a fluturat o mână spre orhidee, dintre petalele cărora a zburat o pereche de fluturi.

— Erau florile preferate ale Vannei, a glăsuit Oshli cu o voce domoală, aproape tandră, amuţind preţ de câteva clipe. Şi ale lui Channari. Surorile erau ca soarele şi luna, diferite ca ziua şi noaptea, dar ambele iubeau orhideele.

— Aici e îngropată Vanna, am zis, însă nu era o întrebare, ci o afirmaţie.

Fără un cuvânt în plus, Oshli şi-a pus lampionul în faţa mormântului Vannei. M-am încruntat la vederea flăcării dinăuntru, deşi era încă ziuă. Lumina sa strălucea asupra orhideelor, constant şi nestrămutat. Apoi mi s-a strâns inima, ca şi cum o gheară s-ar fi încolăcit în jurul ei.

Lampioanele, lumina – mi-au confirmat ceea ce bănuisem de la început.

O iubise pe Vanna. De aceea nu plecase niciodată din Sundau. De aceea rămăsese.

— Fie ca spiritele lor să fie în sfârşit împreună! mi-a spus Oshli încet, dându-mi înapoi o cutie de lemn pe care am recunoscut-o.

Înăuntru se aflau cenuşa Raikamei, precum şi obiectele pe care eu şi fraţii mei le puseserăm pentru a o însoţi în călătoria ei către zei.

Firul roşu pe care-l înfăşurasem în jurul ei era încă acolo, însă culoarea îi era stinsă de timp şi de soare. Emoţiile m-au răscolit până-n adâncul sufletului; trimisesem cutia tocmai din Kiata, convinsă că nu aveam să o mai revăd, însă iată-mă acum – în cealaltă parte a Lor'yanului, în locul de naştere al Raikamei –, reunind-o cu sora şi cu casa ei.

Chiar şi după moarte, soarta mea şi a Raikamei erau înnodate.

— Eşti fiica ei şi o vrăjitoare prin însăşi esenţa, prin însăşi natura ta. E timpul să desfacem blestemul aruncat asupra surorilor şi să îndreptăm răul adus sufletelor lor, a spus Oshli, plecând înainte să pot vorbi din nou cu el.

Mi-am lăsat genunchii să se scufunde în straturile de flori, înconjurată de fraţii mei, care şi-au coborât pe rând capetele, îndoindu-şi gâturile lungi.

Vor să-ţi acorde câteva clipe de intimitate, a spus Kiki de pe umărul meu. *Vom termina de peticit coşul şi vom chinui câteva păsări locale, până când vor fi de acord să ne însoţească.*

Am dat din cap, cu buzele ferecate.

Mi-a atins obrazul cu capul, apoi s-a îndepărtat în zbor.

Când am rămas singură, am pus cutia pe solul junglei, printre florile de orhideea-lunii care se legănau uşor. Folosind suliţa Raikamei, am săpat o groapă mică, am aşezat cutia înăuntru şi am acoperit-o cu pământ.

Apoi m-am înclinat până la capăt, apăsându-mi fruntea de pământ. Când mama mea vitregă era pe moarte, nu avusesem timp să o iert pentru tot ce săvârşise. Abia înţelesesem sacrificiile înfăptuite pentru familia mea. Pentru familia noastră.

— Mi-aş dori să-ţi pot cere iertare, am şoptit pământului, sperând că, în vreun fel misterios, Raikama m-ar putea auzi. Şi mi-aş dori să te pot ierta în schimb. Mi-aş dori să ştiu mai mult decât o frântură din povestea ta.

Cuvintele îmi ardeau în gât, o pedeapsă în sine.

— Întotdeauna îmi va fi dor de tine!

Nările mi-au fost copleşite de parfumul orhideelor, cu petalele lor albe împestriţate de picături de ploaie scânteietoare. Am cules cea mai frumoasă floare de pe câmp şi am pus-o peste cenuşa Raikamei.

— Fie ca spiritul tău să-şi găsească liniştea, mamă vitregă! am spus. Indiferent dacă alegi să rămâi aici, alături de şerpii tăi, sau să îţi croieşti drum spre ceruri.

După ce m-am înclinat încă o dată, mi-am îndreptat spatele şi mi-am scuturat mânecile. Dintr-odată, şapte păsări de hârtie au apărut foşnind dintre straturile de flori, aceleaşi pe care le închisesem în cutia Raikamei, ca să o însoţească oriunde avea să aibă parte de odihnă veşnică.

Şi-au luat zborul, înconjurându-mă în timp ce mă ridicam în picioare.

Vin cu tine, a spus Ujal, camuflată printre orhidee, alunecând la vedere. *Ce misiune ţi-a încredinţat Channari, de te veghează chiar şi după moarte?*

Oare chiar mă veghea?

Am dat să răspund, însă am rămas cu gura căscată când mi-am dat seama că Kiki nu era aici. Nimeni nu traducea vorbele Reginei-Şarpe.

— Cum... cum de te înţeleg?

Limba şerpilor este înţeleasă de cei pe care îi considerăm înrudiţi cu noi, a răspuns Ujal. *Tatăl meu a împărtăşit o legătură indestructibilă cu Channari. El a însemnat pentru ea ceea ce simbolizează pasărea ta pentru tine. Într-un fel, suntem o familie – tu eşti fiica ei, eu sunt a lui. Însă am putut să mă încred în tine abia după ce am înţeles de ce porţi acea perlă blestemată asupra ta.* Ujal şi-a pogorât ochii de nuanţa sulfului pe traista mea. *Inima care a blestemat-o pe Cea Aurie, care a blestemat-o la rândul ei pe Channari.*

Vorbea de perla lui Khramelan.

— M-a rugat să i-o înapoiez deţinătorului ei de drept, i-am împărtăşit. Asta a fost ultima ei dorinţă.

Deţinătorului ei de drept... Ujal a scos un sâsâit lung, furios. *Aşa l-a numit pe demon?*

E pe jumătate demon, am corectat-o în gând, dar, într-un moment de înţelepciune, am lăsat cuvintele nespuse.

Coada lui Ujal s-a încolăcit de jur-împrejurul suliţei Raikamei, solzii ei devenind negri şi roşii pentru a se potrivi cu sângele uscat. *Ai întrebat despre demonul cu care s-a luptat. Tatăl meu a avertizat-o să nu aibă încredere în el, dar ea a crezut că îi era prieten. Asta a fost singura ei greşeală.*

Şi-a scos limba bifurcată, sâsâind mânioasă următoarele cuvinte. *În cele din urmă, a trădat-o.*

Bănuisem deja, dar acum... primisem confirmarea.

— Spectrul, am şoptit. El a fost demonul care a ucis-o pe Vanna.

Da, fără rost. Channi jurase să-i dea perla după ce sora ei urma să moară din cauze naturale. Dar acea învoială a fost încălcată când el a ucis-o, aşa că perla l-a condamnat la soarta lui actuală. Ujal s-a oprit. *Nu va fi fericit să te vadă, Shiori'anma. Nici pe departe.*

— Dar o promisiune e o promisiune, am murmurat, privind-o în ochi pe Regina-Şarpe. Nu un sărut în vânt, ceva care să fie oferit cu nepăsare. E o parte dăruită din tine, pe care o vei recăpăta abia după ce-ţi îndeplineşti jurământul. Channari încă are o parte din mine. Trebuie să returnez perla, ca să o pot revendica înapoi. Ca ea să-şi găsească pacea.

Ujal a dat încet din cap, furia risipindu-i-se treptat.

Apoi cele şapte păsări de hârtie au căzut, furate de suflul vieţii, şi au aterizat printre faldurile veşmintelor mele. Le-am adunat, iar Ujal a dat drumul suliţei, care a început să se scufunde în pământ, dispărând în straturile de flori.

Te urmăreşte ca o mamă care îşi veghează fiica, a spus şarpele, contopindu-se la rândul ei cu orhideele. *Tatăl meu s-ar fi bucurat să afle că şi-a găsit în cele din urmă o familie.*

La multă vreme după ce plecasem din Tambu, cuvintele ei mi-au rămas întipărite în minte. Plângeam de fiecare dată când mi le aminteam.

CAPITOLUL 35

AM PĂRĂSIT INSULELE TAMBU SUB O STEA NOROCOASĂ, CU coşul purtat peste apele de nuanţa smaraldului ale Cuiyanului de un vânt puternic şi cald.

Dar ar fi trebuit să ştiu că era prea frumos ca să dureze.

— Uite! a murmurat Takkan, arătând spre o pătură de ceaţă întinsă deasupra oceanului. Acesta trebuie să fie lacul Paduan!

Acolo unde ceaţa atingea suprafaţa apei, verdele-smarald se topea într-un negru-obsidian. Pe măsură ce fraţii mei plonjau mai aproape, aerul se răcea, de parcă am fi străpuns un văl ascuns.

Odată cu sosirea prea timpurie a amurgului, dâre negre şi violet au pictat aripile fraţilor mei înainte de a cufunda complet lumea în întuneric. La început a fost frumos. Pe boltă nu strălucea nicio stea, doar o lună subţire, ca o seceră a cărei lamă răzuia norii. Într-un final, bezna mi-a furat simţul văzului, moment în care am scos perla. De îndată ce am atins sfera, s-a întredeschis puţin, emanând lumina stelelor pierdute pentru a ne călăuzi drumul.

Mi-aş fi dorit să pot spune că restul călătoriei a decurs fără probleme, cu orice formă de întuneric alungată de perlă, însă lucrurile nu s-au desfăşurat aşa.

În scurt timp, păsările recrutate de Kiki au început să ţipe strident şi să bată frenetic din aripi.

Nu din nou! a strigat Kiki când ne-au abandonat, zburând înapoi spre Tambu. *Laşelor! Întoarceţi-vă imediat! Întoarceţi-vă!*

Fără ajutorul oferit de celelalte păsări, coşul se clătina în bătaia vântului. Fraţii mei au apucat mai strâns frânghiile, îndoindu-şi gâturile în timp ce se străduiau să ne care, dar eforturile lor au fost sortite eşecului. Coboram din ce în ce mai iute, cu inima-n piuneze şi ţipetele încătuşate în gât.

— Ajută-ne! am strigat, îndreptându-mi atenţia asupra perlei.

Din fisură pâlpâia lumină, dar, în loc să ne ajute, sfera a fugit în nori. Lăsându-mă în întuneric.

Năpasta vieţii mele! Am vrut să dau glas unui blestem, dar coşul s-a mai lăsat câţiva metri în jos, cu o smucitură, iar toată teama mi s-a încolăcit deasupra buricului sub forma unui nod de groază pură. Dă-o naibii de perlă! Trebuia să-mi ajut fraţii!

Am aruncat spre cer cele şapte păsări de hârtie ale Raikamei.

— Treziţi-vă!

S-au însufleţit pe rând, tremurând, apoi au apucat cu ciocurile frânghiile coşului. Sprijinul lor nu avea să ne împiedice să cădem, dar ne câştiga timp. Suficient cât să ajungem în Lapzur, dacă ne surâdea norocul.

Trebuia să fim pe aproape. Insulele Uitate au răsărit de dedesubt, cu apele însemnate de stânci colţuroase şi faleze suspendate.

Vânturile au devenit mai puternice, stârnind furia valurilor pe suprafaţa lacului Paduan. Sub înfăţişarea înşelătoare a unei furtuni iminente, întunericul a dat naştere unui monstru tenebros. Niciunul dintre noi nu l-a văzut pe gardianul din Lapzur cum se furişează spre noi, cu aripile negre tăinuite de nori.

Până când ne-a lovit coşul.

M-am izbit de Takkan, iar lumea s-a cutremurat, bucăţi de lemn şi fâşii de mătase zburând în toate direcţiile. Cumva, în timp ce totul în jurul nostru se destrăma, am reuşit să-i găsesc mâna logodnicului meu – sau poate că el a găsit-o pe a mea, nu mi-am putut da seama. Ţipătul refuza să prindă glas, întemniţat în gât, şi mi-am muşcat limba, sângele umplându-mi în câteva secunde gura cu acel gust metalic inconfundabil. De altfel singurul rămas în vreme ce ne prăbuşeam.

În oceanul de întuneric, m-am izbit de pene şi de aripi fluturânde. Fraţii mei! Mă găsiseră, strecurându-şi gâturile pe sub braţele mele.

A fost cât pe ce! a strigat Kiki, agăţându-se de gâtul lui Andahai.

Bine spus „cât pe ce”! Mi-am tras răsuflarea şi m-am uitat în spate la Wandei, Yotan şi Reiji, care-l salvaseră şi pe Takkan, însă se străduiau din răsputeri să-l care. Iniţial, am crezut că întâmpinau dificultăţi din pricina faptului că era mai greu decât mine, dar apoi am văzut amuleta lui Bandur smucindu-se violent pe pieptul lui, metalul zdrăngănind tot mai puternic pe măsură ce fumul părea să iasă sfârâind...

Ochii lui Takkan i-au întâlnit pe ai mei, cerându-şi iertare în tăcere.

Adrenalina m-a străbătut ca un fulger. *Takkan, nici să nu îndrăzneşti...*

Nu ştiam dacă a acţionat din proprie iniţiativă sau dacă a fost

îndemnat de amuletă, dar s-a aruncat de pe spatele fraţilor mei şi... a plonjat direct în mare.

Cu mişcări necontrolate, am dat să sar după el, dar perla s-a întors pe neaşteptate. M-a izbit în coaste şi m-a tras cu brutalitate, îndepărtându-mă de fraţii mei. În timp ce Takkan a dispărut în adâncurile lacului Paduan, perla m-a răpit într-o linişte desăvârşită.

Ne-am avântat deasupra apei şi pe sub cerul întunecat către un oraş atât de străvechi, încât căpătase culoarea cenuşii. Un oraş sculptat din disperare şi declin.

Lapzur!

Perla m-a lăsat pe un promontoriu cu vedere la marea învolburată. M-am întors cu spatele la apă, doar ca să mă trezesc faţă în faţă cu o armată de fantome, toate la fel de tăcute ca nişte morminte. Bănuiam că-mi aşteptau sosirea.

Când m-am ridicat în picioare, mi s-au zgâriat genunchii de pietriş. În spatele fantomelor se aflau ruinele oraşului Lapzur: ziduri crăpate şi acoperişuri distruse de intemperii, drumuri care se sfârşeau abrupt, asemenea unor oase rupte, şi cimitire întregi formate din copaci lipsiţi de coroane. Majoritatea clădirilor erau mici, cu excepţia unui turn situat în centru, atât de cutremurător de înalt, încât părea o sabie înfiptă în inima insulei.

Acelaşi turn din viziunea mea, în vârful căruia îl văzusem pe Takkan murind.

Am fugit spre marginea stâncii.

— Takkan! am strigat. Kiki! Fraţilor, unde sunteţi?

Însă mi-au răspuns numai valurile agitate. Kiki, Takkan, fraţi mei erau de negăsit.

Am simţit atingerea rece a vântului şuierător pe gât şi m-am răsucit brusc la auzul sunetului, încercând să nu-mi pierd curajul, în pofida sentimentului rău-prevestitor din stomac. Mai multe fantome se adunaseră pe stâncă.

Prezenţa lor crea o atmosferă apăsătoare, de coşmar – fâşii de carne moartă le atârnau de siluetele scheletice, iar părul alb şi încâlcit le flutura pe spate. Cele cu ochi m-au întâmpinat cu priviri furioase. Cele fără se uitau în gol, drept în faţă, prin găurile scobite în cranii.

Au început să se apropie, deplasându-se asemenea unor soldaţi, până când m-au încolţit la câţiva paşi de marginea promontoriului.

Nu îndrăzneam să lupt. Ştiam ce avea să se întâmple dacă mă atingeau. Deveneam fantomă, ca ele. Aveam să rămân captivă aici, fără suflet. Pentru eternitate.

— Khramelan! am strigat, cercetând mulţimea de feţe cadaverice în căutarea fiinţei pe jumătate demon.

Unde era? Tocmai încercase să mă omoare deasupra lacului Paduan. Trebuia să fie pe aici, pe undeva. Am ridicat perla deasupra capului.

— Asta e ceea ce vrei, nu-i aşa? Vino şi ia-o!

De îndată ce cuvintele au răsunat în noaptea cavernoasă, fantomele s-au oprit brusc.

Şi-au întins gâturile.

La început am crezut că venise Khramelan, dar când mi-am ridicat privirea şi am văzut dâra de lumină roşie de pe bolta cerească, m-am înfiorat. Culoarea era ţipătoare: o tăietură în peisajul monocromatic din Lapzur – de altfel singurul avertisment înainte ca demonii să coboare.

Au luat înfăţişarea mai multor fiare diferite, îmbinate rudimentar: urşi cu blană cenuşie, cozi de şopârlă şi aripi de liliac membranate sau creaturi cu capete de tigru, trupuri de şarpe şi înotătoare de rechin. Unele aveau chiar şi trăsături umane distorsionate. Dar, spre deosebire de demonii din Tambu, aceştia erau plămădiţi din umbre şi fum, luând formă corporală numai când atingeau pământul. Erau legaţi de Lapzur aşa cum demonii de acasă erau legaţi de Munţii Sfinţi.

M-am lăsat pe burtă şi mi-am căutat cu disperare pumnalul, însă demonii m-au ignorat şi s-au repezit spre fantome – sfâşiindu-le gâturile şi zgâriindu-le ochii cu ghearele.

Ţipete ascuţite au spulberat tăcerea de pe insulă. În ciuda şansei de a scăpa, nu mi-am putut feri privirea. Demonii şi fantomele se războiau, îşi tăiau gâturile şi-şi smulgeau capetele de pe umeri. Ce se întâmpla?

Jur, Shiori, e un miracol că acea curiozitate a ta încă nu te-a ucis! Kiki a apărut dintr-odată, urmată de cele şapte păsări de hârtie. *Nu mai sta cu gura căscată şi vino cu mine! Pe aici!*

Fără să ezit, am ascultat-o şi am fugit în oraş, folosind instinctiv turnul drept busolă. Am străbătut drum după drum, însă toate se dovedeau a fi fundături, ca şi cum clădirile se mutau încontinuu. Mi-am ales ca ţintă una cu acoperişuri de lut înclinate şi ferestre arcuite, dar, oricât aş fi încercat, nu reuşeam să ajung acolo.

Oraşul era ca un labirint însufleţit, aflat în continuă schimbare, împiedicându-mă să-mi găsesc drumul.

Numai turnul a rămas neclintit. De fiecare dată când îl vedeam, gândul la soarta pe care o avea pregătită pentru Takkan mă îngrozea până în măduva oaselor. Într-un târziu, m-am întors cu faţa spre clădire şi m-am uitat la ea. M-am uitat cu adevărat. În vârf se profila un demon înaripat, parţial tăinuit de întuneric, la fel de înmărmurit ca una dintre statuile care înconjurau baza turnului. Doar că ştiam că nu e o statuie.

— Khramelan! am şoptit.

Kiki a scos un sunet tânguitor. *Dă-i odată inima infamă, ca să-i putem găsi pe ceilalţi şi să plecăm de aici!*

Încercam. I-am strigat numele şi am pornit spre turn, însă nu am putut să trec de statuia Zeului Hoţilor, care păzea scările până la bază. Ori de câte ori mă apropiam de ea, din ochi îi ieşeau vârtejuri de fum, iar vraja întunecată a insulei mă ducea înapoi la periferia oraşului.

De parcă Khramelan nu ar fi vrut să ajung la el. De parcă ar fi vrut să fiu captivă aici, să fiu devorată de o fantomă sau de un demon – de oricare făptură îmi reteza prima firul vieţii. Acum, că perla se afla în Lapzur, avea să-şi găsească drumul către el, indiferent dacă trăiam sau mueam.

Sângele îmi fierbea în vene. Ei bine, *eu* cu siguranţă aveam o preferinţă.

Am sărit peste o poartă a lunii dărâmată şi am intrat pe o alee, ascunzându-mă în spatele zidului pe jumătate prăbuşit pentru a nu fi observată. Cu mâini tremurânde, mi-am trecut traista peste trup şi am făcut inventarul. Fragmentul de oglindă, perla – care împietrise de când mă adusese în acest loc blestemat – şi două cuţite tocite pe care le luasem din Sundau.

M-am uitat pe furiş la turn. Oare era sigur să o iau din nou la fugă? Nu, în niciun caz. Demonii câştigau lupta, iar acum pândeau pe străzi şi călcau pe cranii sparte, care încă se mişcau, strângând în fălci smocuri de păr alb ca pe nişte trofee.

O pereche înaripată a zburat lin deasupra mea.

— Avem ordinele noastre, au fost anunţaţi toţi cei de la sol. Găsiţi-o pe fiinţa umană! Nu poate fi departe.

Demonii au dat la unison din cap. Trebuia să mă mişc din loc. Acum!

M-am căţărat cu greu pe un zid, folosind cărămizile parţial

sfărâmate drept puncte de sprijin pentru picioare, apoi am alunecat pe următorul drum şi am fugit.

Aş fi putut la fel de bine să fiu o muscă prinsă într-o pânză de păianjen. Mă urmăriseră cei doi demoni înaripaţi, care au plonjat fulgerător, gata să mă încolţească. Una câte una, le-au tras pe Kiki şi pe păsările de hârtie în umbre şi, înainte să pot ţipa, m-am trezit înconjurată.

— Ce prinţesă prostuţă! au vorbit demonii ca unul, un cor pervertit al fiecărei voci pe care o auzisem şi o îndrăgisem vreodată. Nu vrei să mergi la turn. Acolo se află gardianul şi nu are niciun haz. Întotdeauna îi omoară atât de repede pe toţi... Vino cu noi... Te vom duce la rege! Dar, mai întâi, hai să ne distrăm puţin!

Cei doi demoni s-au cutremurat, iar schimbările nu au întârziat să apară: aripile de vultur li s-au micşorat, feţele dungate, ca de tigru, s-au preschimbat în cele ale lui Hasho şi Andahai. Se aşteptau să fiu zguduită şi tulburată, dar, sinceră să fiu, devenisem imună la asemenea şiretlicuri. În plus, îmi imaginasem de multe ori că-i dau lui Andahai un pumn în burtă.

L-am atacat mai întâi pe Hasho, tăindu-l pe piept. Din rană s-au prelins spirale de fum negru precum cerneala şi ştiam că avea să se închidă în orice clipă, dar îmi câştigasem câteva secunde.

Apoi mi-am înfipt pumnalul în spatele craniului lui Andahai; carnea a cedat uşor sub apăsarea lamei, ca şi cum capul lui ar fi fost un nap fiert.

Andahai a mârâit de durere. Demonul mi-a atacat iute gleznele, râzând când am sărit înapoi.

— Avem de-a face cu o luptătoare! a şuierat el. Luptătorii au suflete delicioase. Nu-i de mirare că regele o vrea pe aceasta!

Aveam lucruri mai bune de făcut decât să ascult bârfele demonilor. M-am învârtit, fluturându-mi ameninţător armele spre fiarele care le capturaseră pe Kiki şi pe păsările de hârtie, dar, de îndată ce mi-am eliberat prietenele, falşii Hasho şi Andahai m-au prins din nou în ghearele lor. Sătui de joacă, m-au ridicat cu ei spre cer, recăpătându-şi înfăţişările originale în timpul zborului.

Două săgeţi trase de jos le-au străpuns aripile. Demonii au urlat de durere şi m-au scăpat – direct în braţele unui monstru care purta chipul lui Takkan.

Mi-a acoperit gura cu o mână, înăbuşindu-mi strigătele, şi m-a tras

în umbre.

M-am zbătut, însă nicio gheară nu mi-a înţepat pielea, niciun colţ nu mi-a muşcat carnea. Inima îi bătea năvalnic, în tandem cu a mea.

Deodată, m-am răsucit şi mi-am ridicat privirea spre el. În lumina slabă şi cenuşie din Lapzur, trăsăturile îi păreau mai dure şi mai ascuţite decât le văzusem vreodată. Dar apoi am remarcat arcul de mesteacăn atârnat peste umărul lui, părul umed de la apa de mare, tăietura subţire, însângerată, de pe obraz.

Inima mi s-a oprit în piept. Era adevăratul Takkan, nu o iluzie!

— *Eşti în viaţă!* am spus uimită, fără suflu.

S-a înclinat într-o parte şi a dat uşor din cap, o mişcare abia perceptibilă, în semn de confirmare. M-a condus pe o alee îngustă şi într-o casă abandonată cu frontoane în paragină. Demonii dăduseră un ocol şi se întorseseră, năvălind spre ascunzătoarea noastră... cu întăriri.

— Unde eşti, sânge-magule? au mârâit ei. Ţi-am înconjurat fraţii. Ieşi înainte să le sfâşiem carnea, aripă cu aripă, şi să ne înfruptăm cu sufletele lor!

M-am rezemat cu spatele de Takkan, trecându-mi braţul pe sub al lui şi împotrivindu-mă oricărui impuls de a mă năpusti afară şi de a cerceta cerul în căutarea fraţilor mei. Nu eram nici pe departe o proastă.

După ce tachinările lor zeflemitoare s-au estompat în depărtare, m-am întors cu faţa spre Takkan. Aveam atâtea întrebări să-i pun!

Şi-a dus un deget la buze. I-am remarcat obrajii supţi, tenul pământiu; amuleta îl secătuia de energie, o povară dureros de puternică.

— Demonii au ordin să te aducă la Bandur, mi-a şoptit Takkan. Le-a spus că dacă el, nu Spectrul, dobândeşte perla, îi va elibera din Lapzur.

Am încremenit. Deci de aceea se luptau fantomele şi demonii. Fantomele îi erau loiale lui Khramelan, în timp ce demonii se revoltau împotriva lui.

„Demonii sunt atraşi de putere, cei slabi de cei tari", spusese Oshli.

Totuşi, ceva nu avea sens.

De ce credea Bandur că perla l-ar alege pe el în locul lui Khramelan? Într-adevăr, nu sărise direct în inima lui Khramelan de îndată ce pusesem piciorul în Lapzur, dar de ce?

Ce-mi scăpa?

— Am încercat să-l găsesc pe Khramelan, am zis, dând să ies din ascunzătoare, însă Takkan m-a tras înapoi.

— Bandur te va aştepta. Lasă-mă pe mine primul!

I-am aruncat cea mai feroce privire posibilă.

— Ai promis că nu vei face nimic eroic sau stupid, Bushi'an Takkan, dar ai sărit în mijlocul lacului Paduan ca un nesăbuit! Să nu crezi că am uitat!

— Să sar de pe spatele fraţilor tăi nu a fost eroic sau stupid, a răspuns, ci o mişcare strategică pentru a-l îndepărta pe Bandur de tine.

— Ai fi putut să mori!

— Dar sunt în viaţă, a glăsuit Takkan, atingându-şi cu tandreţe nasul de al meu. Şi nici nu te-am părăsit.

Buzele mi s-au întredeschis. Am vrut să argumentez că era slăbit, că Bandur avea să-l ucidă, dar găsirea unei căi de a mă înţelege cu el nu urma să ducă decât la irosirea timpului şi aşa pe terminate. Deoarece ştiam că avea să vină cu mine, indiferent cât aş fi protestat. Prin urmare, am ajuns la un compromis.

— Vom merge împreună!

— După tine!

L-am apucat strâns de mână şi am fugit. Cu paşii răsunând în spatele nostru şi răsuflarea tot mai întretăiată, ne-am croit drum prin inima oraşului Lapzur, îndreptându-ne spre turn. De jur-împrejurul nostru, clădirile pâlpâiau, dar am ignorat iluziile întunecate pe care încercau să le înfăţişeze.

În cele din urmă, ne-am apropiat de statuia Zeului Hoţilor. Takkan a strâns amuleta lui Bandur la piept şi, deşi nu l-am văzut pe Regele-Demon, mă îndoiam că se afla prea departe. Amuleta ne trăgea înainte, ca de o sfoară, permiţându-ne să trecem prin bariera invizibilă care mă blocase înainte.

Am urcat scările spre curtea interioară, unde l-am găsit pe Bandur înconjurat de demonii din Lapzur. Deci era adevărat – îi ademenise de partea lui.

Când m-a văzut, s-a desprins dintr-un copac mort şi strâmb, recăpătându-şi încrederea şi îngâmfarea odată cu schimbarea formei. Nu mai era un nor de fum, ci un lup în carne şi oase, cu blană cenuşie, ochi sângerii şi gheare ascuţite ca briciul.

— Ai venit, Shiori'anma, aşa cum mă aşteptam! m-a întâmpinat el. De ce eşti atât de îmbufnată? Le-am spus demonilor că eşti inteligentă

şi chiar te-am scutit de chinurile lor obişnuite. Nu-mi apreciezi grija?

Takkan şi-a dus mâna la amuleta lui Bandur.

— Întoarce-te! a strigat el.

Trupul Regelui-Demon s-a zguduit, braţele şi urechile ascuţite destrămându-se treptat în fum, dar a rezistat poruncii.

— Înduri admirabil, Bushi'an Takkan, a spus el calm, dar, din păcate, nu are nicio putere asupra mea aici – în inima întunericului!

Pentru a-şi dovedi punctul de vedere, Bandur a chemat amuleta, care s-a întors numaidecât în posesia lui. A râs scurt când eu şi Takkan ne-am dat îndărăt, amândoi şocaţi.

— Lasă-ne să trecem! am ordonat, urând modul în care-mi tremura vocea. Khramelan trebuie să fie reunit cu perla lui!

— Sunt întru totul de acord, Shiori! La urma urmei, o promisiune e o promisiune. Nici nu mă gândesc să te împiedic să o onorezi! a grăit Bandur, îndepărtându-se galant de intrarea în turn. Mergi înainte!

Acestea erau ultimele cuvinte pe care mă aşteptam să le rostească.

Era o capcană. Ştiam că e o capcană, dar oare aveam de ales?

— Nu o face! mi-a şoptit Takkan.

M-am năpustit înainte şi, împreună cu Takkan, am urcat sutele de trepte abrupte ale turnului, câte două deodată. Când în sfârşit am ajuns în vârf, perla zumzăia mai puternic decât oricând şi-mi bătea ca o tobă la şold.

Spectrul era încă acolo, încununat de întuneric pe marginea acoperişului, bezna împiedicându-mă să-i disting ceva mai mult decât conturul spatelui în timp ce mă îndreptam în direcţia lui.

Am deschis pentru ultima dată traista cu intenţia de a scoate perla şi am ridicat-o.

— Te-am adus acasă! i-am spus. Aşa cum am promis.

La vederea Spectrului, perla s-a învârtit şi mi-a fugit din mâini, emiţând o lumină strălucitoare. Dar nu s-a dus la el. În schimb, la fel de iute ca o cometă, a ţâşnit în întunericul de nepătruns al nopţii.

În acel moment, Khramelan în sfârşit s-a întors spre mine şi a ridicat o gheară groasă, neagră. Dintr-o singură mişcare, şi-a trecut-o în jurul taliei mele... şi a sărit de pe turn.

CAPITOLUL 36

FĂPTURA PE JUMĂTATE DRAGON S-A AVÂNTAT SPRE CER. Turnul Hoţului a dispărut sub nori, iar vântul mi-a atacat fără milă faţa, înţepându-mi cu atâta înverşunare ochii, încât abia mai puteam vedea.

— Khramelan! am strigat, lovindu-l cu pumnii.

Cu ţipetele înăbuşite de fluturatul aripilor, am zburat şi mai aproape de bolta cerească, răsucindu-ne până când Spectrul şi-a întors spatele uriaş la lună. Acolo a plutit, lăsând strălucirea argintie a Imurinyei să-i contureze silueta întunecată de la coarne până la gheare, cu creasta zimţată a şirei spinării aprinsă de scântei fulgerătoare.

Fumul i se încolăcea de-a lungul extremităţilor aripilor, strânse lin şi încontinuu în noaptea fără stele, cu fiecare solz negru ca onixul la fel de ascuţit ca vârful unei suliţe.

Avea ochi de culori diferite, asemenea lui Elang, unul de un roşu-intens, însufleţit de o scânteie neîndurătoare, ca al unui demon, şi celălalt albastru ca marea, ochiul de dragon. În centrul lor sclipeau două pupile frânte, fiecare despicată în jumătate, ca perla.

— Khramelan! am strigat din nou.

De data asta, gardianul din Lapzur a mârâit. Sunetul i-a cutremurat întregul trup şi mi-a făcut urechile să ţiuie. Totul mă durea, de parcă aş fi fost într-o tobă care tocmai fusese lovită.

— N-ar trebui să ai îndrăzneala de a rosti acest nume! a şuierat. Mai spune-l o dată, şi praful oaselor tale se va alătura celorlalţi imbecili care au cutezat să vină neinvitaţi pe insula mea!

— Dacă acesta ar fi fost planul tău, m-ai fi ucis deja! am spus şi mi-am găsit curajul, concentrându-mă asupra ochilor lui de culori diferite, nu asupra siluetei uriaşe. Dar am venit aici cu perla ta. Trebuie să te cheme!

Oriunde ar fi!

Nu a răspuns. Nici măcar nu a dat de înţeles că mă auzise, deşi ştiam că o făcuse.

— Khramelan! am strigat pentru a treia oară. Ia-ţi perla înapoi!

Mişcându-se atât de repede, încât mi-a întors stomacul pe dos, m-a ridicat şi m-a legănat în faţa ochilor lui oropsiţi.

— Ai ucis-o?

Pe ea? Vorbeşte despre... mama mea vitregă?

— Nu, nu! am exclamat. Sunt...

— Nu contează cine eşti! m-a întrerupt, privindu-mă furios în timp ce colţii îi zgâriau buza inferioară. Ai impresia că înlăturarea întunericului meu mă va îndemna să-ţi arăt vreun dram de milă? Fată proastă şi neobrăzată! Niciodată în toţi anii nefaşti ai oraşului Lapzur nu a îndrăznit nimeni să aducă un alt demon aici!

Pentru o clipă, am uitat cum să respir. Dintre toate lucrurile absurde... Khramelan credea că eu şi Bandur suntem aliaţi?

— Ai înţeles greşit!

— N-am ce să înţeleg greşit. Nu eşti primul suflet care a venit aici de la moartea *ei.* Atât timp cât sunt gardianul acestei insule, nu contează cât de întunecată îmi e vederea. Nu cruţ pe nimeni!

— Nu! am izbucnit. L-am adus pe Bandur aici ca să-l fac gardian... şi să te eliberez!

— Aşa că i-ai dat numele meu adevărat, care i-a permis să-mi conducă demonii împotriva mea? Într-adevăr, îmi eşti de mare ajutor!

— Asta... asta a fost o greşeală, am recunoscut. Dar dacă îţi revendici perla...

Ochiul de demon al lui Khramelan strălucea vizibil mai puternic decât cel de dragon.

— Perla nu mă va accepta într-o asemenea formă.

Într-o asemenea formă? La ce se referea?

— Channari a vrut să ţi-o dau, am şoptit. Ea m-a trimis. Sunt fiica ei.

La auzul numelui, Khramelan a tresărit. Numele deţineau putere. Al lui Channari încă însemna ceva pentru el.

— Perla, Khramelan! am strigat. Trebuie să o iei înainte ca Bandur...

— După cum am spus mai devreme, m-a întrerupt din nou, atât timp cât sunt gardianul acestei insule, nu voi cruţa pe nimeni. Channari a murit. I te vei alătura în curând.

În clipa următoare, m-a aruncat în mare.

CAPITOLUL 37

ERA UN FEL DEOSEBIT DE GROAZĂ – SĂ ŞTIU CĂ ÎN CÂTEVA secunde oasele aveau să mi se sfărâme într-un milion de bucăţele şi că întreaga viaţă urma să-mi fie redusă la o baltă de sânge. Chiar şi acum, nu-mi puteam deosebi măruntaiele de plămâni şi de inimă. Trupul mi se deplasa mai repede decât gândurile şi nu simţeam nimic altceva în afară de panica sfâşietoare că fiecare moment ar putea fi ultimul.

— *Kiki!* am strigat, nici pe departe pregătită să renunţ. *Fraţilor!*

Niciun răspuns.

Traista mi-a alunecat de pe umăr şi am privit-o, îngrozită, cum dispare în ceaţă.

Mă apropiam în viteză de marea învolburată, cu pielea înţepată de stropi de apă reci şi tăioşi ca nişte ace. Senzaţia era dureroasă, arzătoare ca focul demonilor, dar nu puteam să ţip. Plămânii mi se goliseră de aer şi îi simţeam în piept asemenea unor pietre care mă trăgeau în jos. Chiar dacă aş fi putut ţipa, cum avea să mă ajute asta? Într-un asemenea întuneric, nimeni nu mă putea vedea sau auzi.

Nu aveam nimic.

Nimic, în afară de magia din sânge.

Era tortură pură să încerc să mă concentrez în timpul căderii. Mi-am extins simţurile, căutând ceva, orice: frunze prinse în bătaia vântului, crenguţe desprinse din copacii uscaţi ai insulei, bucăţi mici de piatră. O fâşie de mătase.

Speranţa mi-a înflorit în suflet. Era mătase roşie de la veşmintele primite în dar de ziua mea! Am întins mâna spre fâşie, înfăşurându-mi firele magiei – ale sufletului – în jurul ei, apoi am tras-o aproape, tot mai aproape, în starea mea de delir, mai că auzeam cocorii brodaţi pe jachetă scoţând ţipete ascuţite.

Într-un duel acustic împotriva vântului, cocorii scoteau ţipete ascuţite. Cocori adevăraţi, care străpungeau ceaţa cu bătăi sălbatice de aripi, îndepărtând stropii de apă aruncaţi de lacul Paduan.

Să fie adevărat?

— Fraţilor! am strigat, înecându-mă cu acel singur cuvânt.

Am văzut-o mai întâi pe Kiki, zburând triumfătoare în faţa lor, ca o adevărată conducătoare. Lumina lunii îi dezmierda modelele argintii-aurii de pe aripi, oferindu-le o strălucire selenară. A scos un strigăt de bucurie, iar şase cocori au plonjat sub mine, prinzându-mă cu gâturile lor lungi. În ciocurile păsărilor se aflau rămăşiţele jachetei şi ale rochiei mele, întinse suficient cât să mă ţină.

M-am rostogolit pe veşmintele mele vechi, strângându-le faldurile.

— Kiki, n-am fost niciodată atât de fericită să văd pe cineva!

Ţi-am spus să mă chemi întotdeauna mai întâi pe mine, mi-a spus, umflându-se în pene. *Nu te pot lăsa să mori. Mi-aş pierde şi eu suflul vieţii!*

Ceva asemănător unui hohot de râs mi-a urcat în gât.

— Mulţumesc, cea mai dragă dintre prietenele mele!

Era din nou ca odinioară – eu mă agăţam strâns de marginile unei pături zdrenţuite, iar fraţii mei zburau la limita dintre viaţă şi moarte. Dar de obicei fugeam. Nu şi azi.

— Trebuie să ne întoarcem! le-am strigat Cocorilor.

Dar nu trebuia să fi spus nimic. Fraţii mei o luaseră deja în direcţia dorită.

Spuma mării învăluia coasta insulei Lapzur. Din zbor, arăta ca o mână fantomatică, cu cinci degete scheletice extinse spre continent. În loc de oase şi încheieturi existau stânci, povârnişuri şi vene de apă rece ca gheaţa, desprinse din lac, care se năpusteau spre porţiunile împrejmuitoare de uscat.

Ne apropiam de turn. Demoni înaripaţi se profilau peste stânci, aşteptându-ne cu nerăbdare întoarcerea – după ce am străpuns ceaţa şi am revenit pe insulă, s-au năpustit înainte.

Se mişcau repede. Fraţii mei n-aveau nicio şansă să-i depăşească în zbor sau să se lupte cu ei, nu cât timp îi încetinea greutatea mea. Andahai le poruncea celorlalţi cocori să se înalţe şi mai mult, şi mai iute, iar mie să stau întinsă pe burtă. Dar nu puteam rămâne. Trebuia să-l înfrunt pe Bandur!

Am fluierat după Kiki şi cele şapte păsări de hârtie. Înainte să-mi pierd curajul, am sărit.

Mi-au prins picioarele cu aripile lor, apoi s-au regrupat astfel încât să formeze un pod fragil şi să mă poarte în viteză spre turn.

Mi-am luat avânt şi am aterizat pe acoperiş, la câţiva paşi de

Takkan, care plutea deasupra unei fântâni de piatră, cu chipul însemnat de brazde de sânge întunecat. O lumină deopotrivă aurie şi argintie îi contura scânteietor silueta.

Teama mi-a înstăpânit mintea. Acesta era momentul pe care mi-l arătaseră Lacrimile lui Emuri'en!

Când Takkan m-a văzut, şi-a desfăcut degetele pe lângă corp şi şi-a întredeschis buzele.

Dar nu a vorbit. Nu mai avea puterea să o facă.

— Dă-i drumul! am spus gâtuită, când l-am zărit pe Bandur pândind din spatele fântânii.

— Dacă aş mai fi fiinţă umană, m-ar putea înduioşa o asemenea manifestare sentimentală, a răspuns demonul. Dar, vai, nu mai e cazul! O, nu mai fi atât de îndurerată, Shiori! Încă nu i-am luat sufletul. Şi nu pentru că băiatul nu mi l-ar fi oferit – şi-ar da şi viaţa pentru tine. Din păcate, nu viaţa lui mă interesează.

Ci a mea.

— Vrei să vii acum la mine, cu gând de pace? m-a întrebat Bandur batjocoritor, încleştându-şi ghearele în jurul gâtului lui Takkan. Sau mă vei ataca, dornică de răzbunare, când îl voi sfâşia?

— Shiori! a şoptit Takkan răguşit. Nu!

— Dă-mi cuvântul tău că niciun demon nu-l va răni pe Takkan, am spus, strângând din dinţi. Sau pe oricare dintre fraţii mei.

Bandur şi-a atins amuleta.

— Pot să promit asta.

Lanţurile care îl ţineau pe Takkan au dispărut, iar el a căzut pe dalele de piatră. N-am apucat să mă duc la el – în secunda următoare, demonii i-au aruncat trupul lipsit de vlagă spre fraţii mei, şase puncte albe pe bolta cerească, apoi cătuşe invizibile mi-au imobilizat încheieturile, trăgându-mă spre fântână.

— Takkan! am ţipat.

Am fost ridicată deasupra fântânii şi înclinată înainte, ca să pot vedea abisul întunecat învârtindu-se dedesubt, în aşteptarea căderii mele. Nu puteam să mă răsucesc, nu puteam să mă întorc; când am încercat să-mi invoc magia, lanţurile din jurul gâtului meu s-au strâns şi s-au tot strâns, până când n-am mai putut respira.

Bandur s-a apropiat din spate, păşind tiptil, cu aroganţă, şi şi-a lipit obrazul de al meu. De îndată ce m-a atins, m-am preschimbat într-o umbră a fostului meu sine. Blana lui îmi înţepa pielea ca nişte ace

făurite din gheaţă, amorţindu-mi toate simţurile.

— Recunosc, tot timpul petrecut în munţi mi-a oferit multe ore de gândit, a tărăgănat el, în timp ce amuleta i se legăna la gât, un alt joc zeflemitor la adresa încercărilor mele zadarnice de a pune mâna pe ea. A fost o adevărată enigmă să-mi dau seama cum să mă ocup de acea perlă a ta, dar răbdarea mi-a fost răsplătită.

Nu-l ascultam. Chemam în tăcere perla, fără încetare. Trebuia să mă ajute împotriva lui Bandur – aşa cum o făcuse împotriva lui lady Solzaya. Dar unde era?

— Eşti atentă, Shiori'anma?

Când Bandur a tras de amuletă, lanţurile s-au strâns în jurul meu până când mi-am arcuit spatele de durere. Regele-Demon a râs dispreţuitor.

— Mi s-a spus că nu ai fost o elevă sârguincioasă la istorie. Şi totuşi, ştii ce se află în fântână, nu-i aşa?

Neavând de ales, m-am uitat. Pietrele păreau să se întindă la nesfârşit – adâncimea fântânii depăşea chiar şi înălţimea turnului. Gen vorbise cu atâta înflăcărare despre sângele stelelor, încât mă aşteptasem la ceva spectaculos. La o privelişte uluitoare, menită să eclipseze frumuseţea primei ninsori şi să desfăşoare o paletă cu toate culorile universului.

Dar arăta ca o supă. O supă groasă, care clocotea uşor, de culoarea şi densitatea unei paste de susan negru.

— Sângele stelelor reprezintă cea mai măreaţă sursă de magie din Lor'yan, a spus Bandur. În fine, cea mai măreaţă pe care o pot dobândi muritorii, a adăuga, afişând un zâmbet larg, sălbatic. În fântână sălăşluieşte puterea zeilor, unde jurămintele se depun, iar legăturile se rup. Dar nu vom avea nevoie de puterea sa astăzi.

Am îngheţat din nou, din creştet până-n vârfurile degetelor de la picioare.

— Despre ce vorbeşti?

— Perla, Shiori! Ţi-ai îndeplinit promisiunea în momentul în care Spectrul a zărit-o. Legătura ta cu perla s-a rupt – nu te mai protejează.

Groaza mi-a încleştat gâtul. Nu puteam vorbi.

— A, nu mă crezi? a continuat Regele-Demon, fluturându-şi gheara de-a lungul cerului, ca şi cum ar fi indicat absenţa perlei. Unde este acum, când ai cea mai mare nevoie de ea?

Nicăieri. Perla nu era nicăieri.

— Nu poate fi adevărat! am şoptit. Khramelan nu a luat-o!

— După cum ţi-am mai spus, gardianul din Lapzur a cedat de multă vreme slăbiciunii şi datinilor străvechi. Nici măcar propria perlă nu-l recunoaşte. Nu-l vrea. E liberă să aleagă un nou deţinător.

— Te amăgeşti singur dacă crezi că acela vei fi tu!

— Cât timp tu şi Spectrul trăiţi, chiar am ceva concurenţă, a recunoscut Bandur, lingându-şi buzele. Dar, încă o dată, soluţia vine sub forma unui dar desăvârşit al destinului. Sufletul îţi este puternic şi îmbelşugat, Shiori'anma. Unul dintre cele mai bune şi mai fine pe care am avut plăcerea să le miros vreodată. Îmi va susţine armata şi ne va da puterea necesară pentru a ucide un dragon.

Simultan, vocea demonului a răsunat de bucurie, iar inima mea a amuţit de tristeţe.

— Şi după ce tu şi Khramelan veţi muri, perla va fi a mea, împreună cu demonii din Lapzur. Vom fi liberi!

Revelaţia m-a izbit ca un pumn în burtă.

— Ai *vrut* să vin în Lapzur! Ai... ai plănuit asta?

— Vinovat! a glăsuit Bandur cu o voce ademenitoare şi, totodată, zeflemitoare. Ţi-am lăsat chiar şi amuleta mea în faţa breşei, ca să fiu sigur că o vei găsi. De fapt, ar trebui să-mi mulţumeşti. Singurul meu regret este că ţi-am lăsat demonii kiatani să lâncezească în munţi. Au fost nişte gazde atât de primitoare! M-a durut să-i mint, dar erau atât de disperaţi, atât de dispuşi să creadă orice le-am spus! La fel ca tine!

O străfulgerare de furie mi-a străbătut muşchii şi m-am zbătut în lanţuri, încercând să-l lovesc pe demon.

— După o simplă viziune în apă, ai fost aproape gata să dai perla în schimbul vieţii santinelei. N-am înţeles niciodată ce ai văzut în el, Shiori. Dar din moment ce se pare că îi preţuieşti atât de mult viaţa...

Şi-a smucit bărbia spre demonii care stăteau de pază în spatele lui.

— Găsiţi santinela şi ucideţi-l pe băiat! Omorâţi şi cocorii!

— Nu! am strigat. Ai jurat...

Bandur s-a aplecat mai aproape.

— Un mic sfat! a spus pe un ton sumbru. Data viitoare când închei o învoială cu un demon, asigură-te că o pecetluieşti cu sufletul tău.

Ura a ieşit clocotind din mine şi m-am cutremurat, răsucindu-mă cu toată puterea mea.

Dar nici măcar nu puteam să-l ating pe Bandur. Aşa că l-am scuipat.

Nu a tresărit când saliva mea i s-a prelins pe obraz.

— Nu e nevoie să te enervezi, Shiori! Mi-am ţinut promisiunea faţă de tine – încă vei sângera, m-a tachinat demonul, care mi-a apucat mâna în timp ce mă zvârcoleam şi lent, cu reverenţă, mi-a întors-o cu palma în sus. Până la urmă, a continuat, trecându-şi gheara peste venele de pe braţul meu şi apăsând cu putere, nimic nu tulbură sufletul la fel de mult ca panica.

Sângele a ieşit la suprafaţă, strălucind pe piele. La început, s-a prelins într-un şuvoi subţire, pătându-mi marginea galbenă a mânecii, apoi s-a ramificat în râuleţe roşii, care îmi curgeau pe braţ. Pe măsură ce-mi părăsea fulgerător trupul, genunchii îmi tremurau tot mai tare. Pământul îmi fugea de sub picioare. *Concentrează-te!* Am strâns cu putere din dinţi. *Concentrează-te, Shiori!*

— Întotdeauna atât de iscusită în a păstra tăcerea, a comentat Bandur. Să nu-ţi fie frică să plângi sau să ţipi! Nu există ruşine în agonie.

Nu aveam de gând să-i ofer o asemenea satisfacţie. Corpul mă durea înfiorător, parcă mistuit de focul demonilor, dar mă obişnuisem să-mi amuţesc vocea. Mă obişnuisem să-mi amuţesc suferinţa. *Khramelan!* am strigat în gând. *Unde eşti?*

Melancolic, Bandur şi-a trecut lent ghearele pe piatră.

— E destul de poetic, nu crezi? Am venit cândva aici ca să beau sângele stelelor. Drumul meu în Lapzur a marcat sfârşitul unei vieţi şi începutul alteia. Aşa va fi şi pentru tine.

CAPITOLUL 38

SÂNGELE A ÎNCEPUT SĂ-MI CURGĂ MAI REPEDE, UN vârtej din care se desprindeau lacrimi stacojii, pogorând asemenea picăturilor de ploaie pe fundul fântânii. Dintr-odată, Bandur şi-a înfipt o gheară în inima mea – aşa cum procedase odată lady Solzaya – şi mi-a smuls un fir din suflet. Pe măsură ce mi se desfăşură în afara trupului, parcă desprins din ţesătura fiinţei mele, am început să strălucesc în nuanţe argintii şi aurii. Un fir s-a înmulţit în zeci, coborând tot mai mult în spirală, până când am putut vedea întunericul situat dedesubt dând semne de agitaţie.

Bandur le-a făcut semn demonilor să se apropie, fluturând în direcţia lor firele aurii cu sclipiri argintii.

— Beţi! Luaţi-i puterea şi mânuiţi-o împotriva fostului vostru gardian! După ce va muri, vă voi elibera pe toţi şi vom înstăpâni lumea. Să fie ultimul ceas pe care-l veţi petrece pe această insulă blestemată!

Mârâiturile lor au amuţit, iar acea tăcere a devenit cel mai înfiorător sunet dintre toate. Ochii mi-au fugit în fundul capului şi m-am agăţat de orice rezervă de putere rămasă. Nu aveam de gând să renunţ fără luptă!

— Sufletul ei e prea rezistent! s-au plâns demonii. Nu se rup firele!

— Atunci muşcaţi mai tare!

Lanţul amuletei lui Bandur a zdrăngănit deasupra fântânii, dar eram prea slăbită că să mă întind măcar după el. Nu puteam decât să şoptesc:

— Khramelan! Khramelan!

I-am putut simţi puterea numelui în timp ce-l rosteam iar şi iar, până când vântul l-a purtat peste Lapzur, până când sunetul s-a scufundat adânc sub pietrele turnului, până când cuvântul a părut să se mişte lent, cu grijă, de-a lungul întunericului străbătut de unde dinăuntrul fântânii cu sângele stelelor.

Spre deosebire de Bandur, care mânuise numele ca o armă împotriva lui Khramelan, pentru a-i câştiga pe demonii din Lapzur, eu

aveam să-l folosesc pentru a-l chema înapoi pe gardian.

— Khramelan! Khramelan!

Lui Bandur i s-a zbârlit brusc blana din jurul gâtului, iar amuleta a încetat să mai emită acel zumzet specific, retrăgându-se în masa cenuşie care acoperea pieptul demonului. Ceva îi captase atenţia.

Era perla – se întorsese, un fulger de lumină strecurându-se din fisura întinsă pe centrul sferei. La vederea ei, m-a luat ameţeala. Dispăruse orice urmă de culoare din lumea mea şi abia puteam să-mi ţin ochii deschişi.

— Du-te la Khramelan! am implorat-o, vlăguită. Reuneşte-te cu el!

Perla nu a reacţionat. S-a furişat în umbra mea ca un observator indiferent.

— Aşadar, în sfârşit ai venit! a spus Bandur, întorcându-se spre perlă şi încleştându-şi gheara în jurul ei. Şi mă vei alege pe mine!

— Nu! a mârâit gardianul din Lapzur. Nu o va face!

Perla a zburat din nou în neant, aşa cum se întâmplase când Khramelan s-a prăbuşit în vârful turnului. Numai aripile i se întindeau pe toată suprafaţa acoperişului, iar când s-a înălţat ameninţător în faţa lui Bandur, l-a dominat cu uşurinţă pe Regele-Demon.

— Înclinaţi-vă dinaintea mea! le-a ordonat Khramelan demonilor, dar ei nu s-au mai supus.

Acum primeau ordine doar de la Bandur. Iar el le poruncise să omoare.

S-au năpustit în sus, nerăbdători să-şi atace fostul stăpân, muşcând şi trosnind din fălci. Khramelan i-a doborât cu aripile sale, dar tot nu au renunţat. Au venit tot mai mulţi demoni, în valuri necruţătoare, neîncetate, însă, oricât de formidabil era gardianul din Lapzur, am simţit cu groază că Bandur câştiga.

Sânge de culoarea aurului tern păta pliurile aripilor lui Khramelan: tăieturi adânci, diagonale, şi zgârieturi lăsate de demoni. În starea asta, nu putea să le ţină piept la nesfârşit.

Fantomele au venit să-l ajute şi, într-o ciocnire ireal de silenţioasă, s-a dat o mare bătălie. Fiinţele umane, cocorii şi păsările de hârtie nu aveau ce să caute într-o asemenea înfruntare – doar moartea îi pândea din umbră. Dar nu puteam face nimic ca să-i ajut.

— Plecaţi de aici! am strigat când mi-am văzut fraţii coborând prin ceaţă.

Se întorseseră şi trăgeau cu ciocurile de lanţurile invizibile care mă

ţineau imobilizată.

— Nesăbuiţilor! am şoptit, nespus de uşurată că erau în viaţă. Plecaţi înainte să vă omoare demonii! Duceţi-vă!

Bineînţeles că m-au ignorat La fel şi Takkan. Vederea îmi era prea înceţoşată pentru a-i desluşi chipul, dar i-am recunoscut sunetul estompat al paşilor, căldura mâinii peste a mea.

— Mi-a mai rămas o săgeată, mi-a spus el. Fraţii tăi şi cu mine credem că, dacă nimeresc amuleta lui Bandur, te putem elibera.

— Fă-o! am şoptit. Sunt gata!

Takkan s-a mişcat repede. Nu-mi puteam închipui cum avea să nimerească un anumit demon în mijlocul hoardei, însă am auzit trosnetul unei coarde de arc şi şuieratul săgeţii trimise în zbor.

O clipă mai târziu, am căzut. Săgeata lui îşi atinsese ţinta.

Unghiile mi-au zgâriat preţ de o clipă marginea fântânii înainte să fiu prinsă de fraţii mei. Takkan s-a întins după mine şi m-a prins de braţe, iar Kiki m-a tras de păr, cele şapte păsări de hârtie apucându-mi mânecile şi gulerul.

Şase prinţi, opt păsări şi un lord amărât, toţi aici ca să te împiedice să cazi într-o fântână, a spus Kiki, clătinând din cap spre mine. *Nu-i cea mai bună zi a ta, Shiori!* Mi-a aterizat pe umăr, însemnele aurii-argintii de pe aripile ei strălucind mai intens decât oricând. *Dar am trecut prin altele mai rele.*

— Aşa e! am răspuns, apoi l-am luat de mână pe Takkan şi m-am tras încet în sus.

Dintr-un colţ ascuns al acoperişului a ieşit învârtindu-se perla, care s-a furişat spre mine.

— Ştiai că te porţi exact ca un copil? am mustrat-o, încrucişându-mi braţele peste piept. Te-am adus în cealaltă parte a lumii, la un pas să fiu ucisă de atâtea ori, şi ţie îţi e prea frică să te întorci la el?

Perla vibra – părea destul de tristă. Nu a părăsit complet adăpostul umbrelor.

Cu iritarea fremătându-mi pe piele, am şchiopătat spre ea şi am luat-o sub braţ.

— Casa ta este inima lui, iar inima lui este casa ta. Nu aparţii nimănui altcuiva şi nicăieri altundeva. Orice s-a întâmplat între voi, trebuie să vă rezolvaţi problemele. Ajută-l acum... sau Khramelan va muri!

În clipa următoare m-am simţit scăldată în lumina nespus de

delicată a perlei, o reacţie pe care am luat-o drept consimţământ.

— Vino! i-am spus ferm. Ştim ce avem de făcut.

Timpul trecea iute în defavoarea noastră. Oricât de puternic era Khramelan, nu-i putea învinge singur pe demonii din Lapzur. Bandur începea deja să-şi urle triumful.

Am strâns perla cu ambele mâini. Jumătăţile sferei s-au depărtat treptat, scântei de lumină dansând ca nişte licurici, dar n-am tresărit. Nici măcar nu îndrăzneam să clipesc.

— Eliberează-l pe Khramelan de pe această insulă! i-am poruncit perlei. El e dragonul căruia îi aparţii, iar tu eşti inima pe care o caută. Insula, împreună cu toţi demonii şi cu toate fantomele, va fi a lui Bandur. Îndeplineşte-mi voia!

Printr-o descătuşare arzătoare, puterea perlei a explodat peste Lapzur. Sfera îmi plutea deasupra mâinilor şi se învârtea mai repede decât oricând, fisura considerabilă din centrul ei trosnind ca un fulger.

Ajunge! a exclamat Kiki. *Perla... te ucide!*

Abia am auzit-o, hipnotizată de lumina, vântul şi căldura care ţâşneau din sfera rotitoare, arcuindu-mi spatele când a tras de firele argintii-aurii ale sufletului meu.

Perla strălucea din ce în ce mai puternic. Pupilele mă ardeau doar uitându-mă la ea, dar nu puteam să-mi întorc privirea. În acest moment, lumina ei a cuprins întreaga insulă, aruncând o plasă peste fiecare demon şi fantomă, chiar şi peste Bandur. Simţeam că urma să se spargă în orice clipă, fisura întinzându-se tot mai mult, fracţiune cu fracţiune, pe măsură ce răspândea mai multă lumină şi mai multă putere, cu fiecare secundă.

— Opreşte-te! i-am spus perlei. E de ajuns!

Fireşte că nu m-a ascultat. Am ridicat mâna să o iau în căuşul palmei, să o împiedic să se destrame în două.

Parcă ţineam o stea pe cale să explodeze. Valuri fierbinţi îmi încingeau obrajii, iar părul mi s-a desfăcut, zburând sălbatic împrejur. Dinaintea ochilor mei, fiecare şuviţă a devenit alb-argintie... până când nu mi-am mai putut deosebi părul de lumină. Chiar înainte să ating limita suportabilităţii, sfera mi-a fugit din strânsoare cu un şuierat ascuţit şi s-a dus la Khramelan.

Un foc orbitor de artificii a cutremurat cerul, curmând vieţile demonilor care îi muşcau aripile şi-l înjunghiau fără milă, lăsându-i răni adânci de-a lungul trupului. Khramelan s-a desprins din

încleştare, cu ghearele curbate în jurul perlei, şi a eliberat un răget asurzitor.

Fantomele insulei au răsărit din nou. Şi-au luat craniile căzute şi oasele rupte, apoi s-au îngrămădit unele în altele, unindu-se într-o armată înverşunată care a nimicit demonii, sfâşiindu-i fără milă. Şi Khramelan şi-a găsit puterea.

Luându-şi avânt din văzduh, s-a năpustit spre insulă şi a aterizat pe spatele lui Bandur, ţintuindu-l de pământ.

— Ţi-ai dorit să devii Regele-Demon! a bubuit vocea lui Khramelan. Bine ai venit pe domeniul tău! De acum încolo, puterea nu ţi se va extinde dincolo de aceste ape. Domnia mea s-a încheiat, iar a ta începe. Te leg de Insulele Uitate ale lui Lapzur!

Bandur se zvârcolea sub trupul fostului gardian, cu blana preschimbându-i-se treptat în fum, tot mai înceţoşată pe măsură ce magia insulei îl revendica.

— Nu! a strigat el. Nu!

Demonii din Lapzur au scos ţipete stridente când a început ospăţul spectral, iar fantomele şi-au deschis cât se poate de larg gurile, înghiţind fiecare creatură în parte dintr-o singură îmbucătură. Susţinute de puterea perlei lui Khramelan, nălucile şi-au mânuit cu abilitate atingerea blestemată şi, în scurt timp, toţi demonii au fost preschimbaţi în fantome. O pedeapsă adecvată pentru faptul că îşi trădaseră fostul gardian – dar şi una cu o urmă subtilă de ironie pentru Bandur, deoarece acum avea să fie singurul demon al Insulelor Uitate.

Cu o putere realmente impresionantă, Khramelan l-a prins pe Bandur de coadă şi l-a aruncat în fântână, sigilând-o cu focul demonilor.

Turnul s-a clătinat violent, un cutremur cumplit marcând momentul revendicării noului gardian din Lapzur.

Takkan şi cu mine fugiserăm către meterezele turnului, dar focul demonilor bloca acum scările. Nu exista nicio cale de ieşire!

— Trebuie să sărim! am strigat.

Fraţii meu planau dedesubt, asaltaţi de vânturi aprige.

Nu veţi ajunge niciodată acasă fără coş! a urlat Kiki, cu o voce tânguitoare.

Am strâns din dinţi. Avea dreptate, dar să plec de pe această insulă a devenit principala mea preocupare. Urma să-mi fac mai târziu griji în legătură cu Kiata.

Ţinându-ne de mână, eu şi Takkan am sărit de pe turn.

În timp ce coboram vertiginos spre apă, fraţii mei au cotit brusc, disperaţi să ne prindă, însă vânturile erau prea puternice şi i-au îndepărtat de noi.

Năvălind din întuneric, Khramelan a plonjat spre ocean şi ne-a oprit prăbuşirea. Takkan şi cu mine am aterizat cu o bufnitură pe aripa lui, rostogolindu-ne în urma impactului până când ne-am lovit de ţepii înşiraţi de-a lungul şirei spinării a făpturii pe jumătate dragon.

— Ţine-te bine! i-am strigat lui Takkan, apucând unul dintre ţepi şi agăţându-mă cu toată puterea de el.

Zburând mai repede decât fiii vântului, Khramelan a trecut în viteză pe lângă Lapzur, străpungând ceaţa care învăluia Insulele Uitate. Mi-am ţinut răsuflarea, eliberând-o abia după ce am zărit şase coroane stacojii în urma noastră.

Dacă fiecare muşchi din trup nu mi-ar fi fost complet secătuit de energie, aş fi scos un strigăt de fericire. În schimb, m-am mulţumit cu senzaţia paşnică de mulţumire din inimă.

Câştigaserăm! Bandur era acum captiv în Lapzur – pentru totdeauna, speram. Am privit cum insula se micşora în spatele nostru, acoperită de mare şi ceaţă, până a devenit la fel de micuţă ca o boabă, ca o pată. Apoi a dispărut complet.

— Ar fi bine să te odihneşti, a spus Takkan după ce ne-am aşezat în îndoitura aripii lui Khramelan, rupându-şi mâneca pentru a începe să-mi înfăşoare braţul. Trebuie să te vindeci.

Mi-am întredeschis buzele, gata să protestez, dar Takkan m-a întrerupt.

— Poate că nu sunt capabil să arunc vrăji de somn, dar am una proprie.

Intrigată, am simţit cum orice scânteie de nedumerire se stinge când mi-a zâmbit şi a început să cânte:

Lasă spiritele somnului să vină
Să-ţi danseze în vise.
Fie ca paşii să-ţi danseze în tandem cu ai lor
şi să te trezeşti într-o lume mai strălucitoare.

Era un cântec de leagăn vechi pe care-l cunoşteau toţi copiii kiatani,

însă nu-l mai auzisem de ani buni. Vocea lui Takkan *chiar* era magică, exact remediul de care aveam nevoie.

Pentru prima oară, am hotărât să fiu ascultătoare. Mi-am pus capul în poala lui şi l-am lăsat să-şi arunce vraja.

CAPITOLUL 39

ZORII AU POGORÂT PESTE APELE DE UN ALBASTRU PAL AL oceanului Cuiyan. Khramelan abia rostise un cuvânt pe durata întregului zbor, dar am recunoscut ţărmurile kiatane cu mult înainte să văd schifurile de pescuit şi bărcile de prins creveţi răspândite în larg şi înainte ca parfumul intens al pinilor văratici să-mi ia cu asalt nările.

Vinovat era soarele care mângâia penele fraţilor mei – cu a sa lumină blândă şi familiară, la fel ca în alte o sută de dimineţi când au fost blestemaţi. Felul în care căldura astrului li se strecura pe sub aripi şi zăbovea pe coroanele lor stacojii mi-a dezvăluit că ne întorseserăm în Kiata.

Eram pe jumătate adormită când Khramelan ne-a aruncat nepăsător pe mine şi pe Takkan pe uscat, o trezire brutală, în urma căreia aproape că m-am rostogolit de pe stâncă în valuri.

Takkan m-a prins de braţ şi m-a îndepărtat de margine, punându-mă la adăpost. Cu părul fluturând sălbatic în jurul meu, în spirale albe, aprinse de scântei argintii, m-am năpustit în braţele lui, râzând în hohote, incapabilă să mă opresc.

Se străduia din răsputeri să-şi menţină mina serioasă, să înăbuşe zâmbetul oarecum ruşinat care ameninţa să-i spulbere aura gravă – şi eşua adorabil. Nu-mi păsa că fraţii mei, care aterizaseră pe aceeaşi stâncă, erau la nicio aruncătură de băţ distanţă. Nu-mi păsa că Kiki se înălţa deasupra noastră şi striga ordine către noua şi mica ei legiune de subalterne din hârtie, îndemnându-le să împungă cu ciocurile porumbeii aflaţi în trecere. Îmi păsa doar de Takkan.

L-am apucat de guler... şi l-am sărutat.

Amândoi aveam buzele crăpate de la vânt şi frig, şi părul ciufulit şi atât de murdar, încât cerea să fie urgent spălat; în plus, eram sigură că respiraţia nu-mi mirosea nici pe departe plăcut. Şi totuşi, în timp ce mă ţinea lipită de trupul lui, sărutându-mă mai profund, cu aceeaşi descătuşare şi pasiune, îmi doream ca fiecare zi să înceapă exact aşa.

— Cineva sigur se simte mai bine, a remarcat Takkan când, în cele

din urmă, am rămas amândoi fără aer. Pentru ce a fost asta? Nu că mă plâng...

— Pentru că eşti tu, am răspuns înainte să-i aştern mai multe sărutări pe nas, pe obraji, pe dinţi – din greşeală, făcându-ne să râdem. Pentru că eşti al meu.

Takkan s-a sprijinit într-un cot. Cu un braţ puternic, m-a tras mai aproape.

— Am fost dintotdeauna al tău. Doar că ţi-a luat mult timp să vezi asta.

— Aşa e! am murmurat, dornică să-l sărut din nou.

— Aţi terminat? ne-a întrerupt Khramelan.

Asemenea copiilor neastâmpăraţi prinşi în flagrant, am devenit dintr-odată atenţi la ce se întâmplă în jurul nostru. Am sărit în picioare exact când a aterizat Khramelan.

În lumina soarelui, solzii de pe spate îi străluceau în nuanţe de auriu. Şi-a înclinat capul, astfel încât să privească direct astrul diurn, savurându-i căldura de parcă n-ar fi simţit-o ani întregi. Şi mi-am dat seama că probabil nu mă înşelam.

Perla pândea din umbra lui Khramelan. Încă era fisurată, frântă, oglindindu-i fiecare ochi în parte, atât cel de dragon, cât şi cel de demon. Am dat să-l întreb despre asta, dar, înainte să am ocazia, mi-a aruncat o bucată de sticlă la picioare.

— Asta îţi aparţine, a spus ursuz.

Era fragmentul din oglinda adevărului!

— Să nu-ţi intre în obicei să-ţi împrăştii lucrurile în lacul Paduan! Nu le vei recupera.

— Mulţumesc! am spus, ştergând fragmentul de praf cu ajutorul mânecii.

Khramelan se îndrepta spre marginea stâncii, cu aripile deja întinse, când am alergat după el.

— Stai!

A mârâit şi am evitat la mustaţă să fiu lovită de aripa lui.

M-am clătinat, lăsând cu înţelepciune o oarecare distanţă între noi.

— Fraţii mei... am început. Perla i-a transformat în cocori ca să pot ajunge în Lapzur. Te rog, schimbă-i înapoi!

Khramelan abia dacă le-a aruncat o privire celor şase cocori care mergeau legănat în nisip.

— Nu mă interesează cum ai folosit perla.

— Dar...

— Voi, fiinţele umane, sunteţi toate la fel. Vă fac o favoare, apoi mai cereţi una.

— Nu e o favoare! am precizat, încleştându-mi maxilarul. Şi-au riscat vieţile pentru a te ajuta! Pentru a te salva!

— Mai bine să-şi petreacă vieţile ca nişte cocori decât ca nişte bărbaţi.

Furia îmi fierbea în gât, dar am ţinut-o în frâu, conştientă că nu mi-ar servi la nimic să mă iau de Khramelan. N-aveam să reuşesc decât să-l conving să-şi ia mai repede zborul, iar fraţii mei aveau să rămână pentru totdeauna cocori. Prin urmare, mi-am ales cu mare grijă următoarele cuvinte:

— Fiinţele umane te-au tratat ca pe un monstru, aşa că le urăşti, am spus. Înţeleg asta. La fel s-au purtat şi cu Channari.

De data asta, Khramelan nu a tresărit când am rostit numele mamei mele vitrege. Fără să mă las descurajată, m-am aventurat un pas spre el.

— Aţi fost prieteni. Acum mult timp.

— Mama ta vitregă a făcut greşeala de a crede asta, a răspuns el. A costat-o.

— Aşa am auzit, am zis, amintindu-mi cuvintele lui Ujal. Sunt convinsă că te-a urât. Dar trebuie să-i fi meritat dispreţul.

Cuvintele mele l-au amuţit. Simţind că am primit o ocazie nesperată, l-am întrebat încet:

— De ce ai ucis-o pe Vanna?

Khramelan s-a uitat ameninţător la mine.

— Eu şi Channari am avut o înţelegere, mi-a răspuns, vorbind printre dinţii strânşi. I-am promis că nu o voi răni pe Cea Aurie şi că îi voi revendica abia după moarte perla din inimă. La urma urmei, sunt nemuritor. Câteva decenii de aşteptare sunt neînsemnate.

— Ce s-a întâmplat?

— Evident, nu am aşteptat, a comentat Khramelan, care se uita direct la soare. Am fost păcălit să o atac pe Vanna. Channari nu a reuşit să-şi protejeze sora de mine. A avut şansa să mă omoare, dar a ezitat. Încă una dintre greşelile ei.

Ochii mi s-au fixat pe o rană prin înjunghiere de pe pieptul lui. Spre deosebire de celelalte, pe care le căpătase în lupta împotriva demonilor lui Bandur în Lapzur, aceasta nu se vindecase.

Era adâncă şi veche, deschisă la culoare pe carnea lui neagră ca noaptea şi înfricoşător de aproape de inima lui.

Deci aşa îşi rupsese Raikama suliţa!

— Încă mai doare, din când în când, a zis Khramelan cu o voce groasă. După cum ai spus, am meritat-o.

Am păstrat tăcerea, copleşită de compasiune şi de remuşcări pentru toate greşelile din trecut – şi de gândul trist că toate duseseră la momentul acesta.

Dar câteva lucruri încă nu aveau sens.

— Dacă Vanna a murit, n-ar fi trebuit perla să ajungă la tine?

— Mi-am încălcat promisiunea faţă de Channari, mi-a explicat Khramelan. Când un nemuritor îşi încalcă promisiunea, îşi pierde o parte din suflet. Perla m-a considerat... Nedemn.

M-am uitat lung la sfera încă ascunsă în umbra făpturii pe jumătate dragon.

— A ales-o pe Channari. S-a îngropat în ea, forţându-mă să aştept până moare, a continuat el, apoi a ezitat. M-a blestemat: „Până voi muri, vei trăi în întuneric!"

— Ai simţit când şi-a pierdut suflul vieţii, am şoptit

— Parcă m-am trezit dintr-un vis, a meditat Khramelan. Şi demonii au simţit că m-am schimbat. Din acest motiv erau dornici să-l urmeze pe Bandur.

Am dat din cap, înţelegând.

— Ce s-a întâmplat după ce mama mea vitregă te-a blestemat?

— Ea a dispărut în Kiata, iar Regele-Dragon m-a păcălit să devin gardianul din Lapzur, a spus Khramelan, dezvăluindu-şi colţii. Nu-l voi ierta niciodată pentru fapta lui.

— Vei dori să te răzbuni.

— Mă voi duce oriunde vreau. La urma urmei, asta înseamnă să fii liber. Timp de 16 ani, am fost gardianul din Lapzur. Bandur va fi acolo pentru o perioadă mult mai îndelungată.

— Sper că va rămâne prins în acea fântână pentru eternitate! am spus.

— Va găsi o cale de scăpare. Până şi demonii merită să fie liberi. În fine, majoritatea dintre ei, a mormăit Khramelan. Magia demonilor a creat Lor'yanul, la fel precum cea a zeilor şi a dragonilor. Li se datorează respect, ceva ce strămoşii tăi clar au uitat.

I-am întâlnit privirea, nedumerită.

— Strămoşii mei i-au întemniţat pe demoni astfel încât Kiata să fie un loc sigur.

— Şi-n timpul vieţii lor, planul a dat roade, a mârâit el. Fiinţele umane sunt egoiste şi lipsite de perspectivă. Dar ia în considerare următorul scenariu: când demonii în sfârşit vor scăpa, vor fi mânioşi. Se vor răzbuna pe patria ta natală timp de 1000 de ani. Întreabă-te atunci dacă strămoşii tăi au făcut alegerea corectă.

Ranchiuna lui m-a luat prin surprindere şi am tras adânc aer în piept, dintr-odată neliniştită.

— Îi compătimeşti!

— Fireşte că o fac! Simt pe jumătate demon, mi-a reamintit. Semenii mei nu sunt lipsiţi de sentimente şi îi simt pe fraţii mei din Kiata. Sunt chinuiţi. Suferă cumplit.

În acea clipă mi-am dat seama că se alesese praful de speranţa că Khramelan ar putea folosi perla ca să sigileze din nou Munţii Sfinţi!

Fără să-i scap aripile din ochi, am făcut un pas înapoi, conştientă de cât de uşor i-ar fi să mă doboare de pe stâncă şi să mă arunce în mare.

— Îmi pare rău pentru tot ce au înfăptuit strămoşii mei! am zis, vorbind serios. Dar dacă rosteşti adevărul, nu-i pot lăsa să fie liberi.

— Atunci de ce să-ţi eliberez fraţii, când tu nu-i vei elibera pe ai mei?

Era o întrebare bună, aşa că am înghiţit în sec.

— Nu ştiu dacă pot răspunde la asta, am răspuns sincer. Cu excepţia faptului că ştii cum e să fii blestemat, să fii prins între lumi.

— Ştiu cum e să fii singur, a grăit Khramelan. Fraţii tăi se vor avea unii pe alţii.

— Ai avut-o pe Channari, am spus încet. Ultima ei dorinţă a fost ca eu să-ţi înapoiez perla. Până la urmă, nu te-a urât.

Cuvintele i-au dezlănţuit mânia şi, pentru prima oară, şi-a întins aripile în lateral, permiţând luminii soarelui să-l scalde complet

Adunându-mi curajul, am împins perla spre el.

— Te rog! am şoptit.

S-a uitat lung la reflexia lui de pe suprafaţa întunecată a sferei – chiar şi-n bătaia soarelui, lumina sa fracturată îi împestriţa pupilele, de parcă ar fi cules o plasă plină de stele. Apoi şi-a ridicat greoi umerii şi a eliberat un mârâit înfricoşător.

— Mi-ai cerut ajutorul, prinţesă! Roagă-te să nu-ţi regreţi decizia!

Fără nici un alt avertisment, ne-a aruncat încă o dată pe mine şi pe

Takkan peste aripa lui şi a ţâşnit spre nori.

CAPITOLUL 40

ERA *PUŢIN* SPUS CĂ REGRETAM DECIZIA DE A-I CERE ajutorul lui Khramelan. Şi-a schimbat brusc direcţia, îndepărtându-se de ocean, apoi s-a învârtit deasupra inimii Kiatei.

— Opreşte-te! am strigat, disperată să-i atrag atenţia făpturii pe jumătate dragon, simţind cum mi se întoarce stomacul pe dos de frică. Opreşte-te! Oamenii te vor vedea!

Nu ştiam dacă m-a auzit, dar nu putea fi o coincidenţă că a făcut imediat opusul, coborând tot mai mult şi prinzând viteză. Acum, în timp ce zburam fulgerător pe deasupra satelor, auzeam ţipetele.

Nimeni nu mai văzuse un demon în 1000 de ani, prin urmare nu puteam decât să-mi închipui teroarea şi panica pe care avea să le insufle un asemenea coşmar uriaş, cu aripi suficient de lungi cât să acopere soarele.

— Nu la asta m-am referit când ţi-am cerut ajutorul! i-am spus lui Khramelan. Ajunge! Ajunge!

Asta e ceea ce primeşti dacă ai încredere într-un demon! a ţipat Kiki în urma mea. *Grăbeşte-te şi sari pe spinările fraţilor tăi înainte ca nebunul să te arunce din cer!*

Chiar dacă aş fi vrut, tot n-aş fi putut să o fac. Viteza fraţilor mei nici măcar nu se putea compara cu a lui şi nimeni nu putea prezice încotro avea să se îndrepte în continuare. Se întorcea şi plonja neîncetat, parcă încurajat de ţipetele stârnite de prezenţa lui.

Te rog, fă ca ăsta să fie un coşmar! m-am rugat în gând. *Poate că demonii m-au prins în Lapzur şi încă dorm.* De fapt, mă îndoiam că aş prefera un asemenea deznodământ.

Pe de altă parte, eram convinsă că jumătate dintre kiatani îl văzuseră pe Khramelan înainte să ajungă la Munţii Sfinţi. Abia a acolo a încetinit.

În timp ce plana, ignorând legiunea de soldaţi înarmaţi şi speriaţi de lângă breşă, am simţit cum se schimbă vântul. Pietrişul se revărsa pe versantul muntelui, iar copacii pădurii fremătau. Nu-mi dădeam seama

dacă demonii din interior reacţionau la mine sau la Khramelan.

— Îi auzi? m-a întrebat el, spulberând tăcerea. ÎI AUZI?

Shiori... şopteau demonii. *Eliberează-ne...*

— Da, îi aud! am strigat. Acum, vrei să te opreşti?

Soldaţii tatei l-au scutit pe Khramelan de oferirea unui răspuns. Suliţele au ţâşnit spre aripile lui, una sau două sărindu-i de pe încheieturile ghearelor, la un pas să ne tragă în ţeapă pe mine şi pe Takkan – slavă măreţilor zei că avea pielea atât de groasă! Khramelan s-a îndepărtat printr-o serie de acrobaţii în spirală, ieşind în cele din urmă din raza de acţiune a armelor. Au urmat săgeţile, care au străpuns cu înverşunare norii, fiecare trasând o jumătate de arc pe boltă înainte să cadă ca o stea muribundă.

Fostul gardian din Lapzur zbura în viteză pe deasupra pădurii şi a palatului. Propria casă mi-a trecut înceţoşat prin faţa ochilor, cu ale sale acoperişuri cu ţiglă albastră, porţi de nuanţa vermillonului şi grădini luxuriante, însemnate ici şi colo de arbori cu flori roz. Nu voiam să mă gândesc cum urma să-i explic tatei călătoria nesăbuită şi excentrică a lui Khramelan.

După încheierea turului aerian al Kiatei, fiinţa pe jumătate dragon a avut tupeul să aterizeze în mijlocul pieţei comerciale din Gindara – chiar în faţa templului capitalei. Mulţimile s-au despărţit în valuri, localnicii fugind în toate direcţiile şi ţipând de groază. Căruţele s-au răsturnat, catâri şi cai s-au lovit de felinarele stradale, bărcile de pe canale s-au izbit unele de altele, lăzi cu mărfuri preţioase dispărând în apă.

Pământul s-a cutremurat sub picioarele lui Khramelan, felinarele şi ţiglele verzi, ruginite, căzând de pe streşinile templului. Ne-a pus pe mine şi pe Takkan pe cortul unui negustor de mirodenii.

— Mi-ai cerut ajutorul? m-a întrebat el printre ţipetele kiatanilor. Iată-l! Cu plăcere!

— Cum mă ajută asta? a fost tot ce am putut să rostesc.

Îmi simţeam stomacul în gât şi abia reuşeam să-mi ţin în frâu greaţa provocată de zborul haotic al lui Khramelan.

— Am trăit într-un coşmar timp de 16 ani, a spus, întorcându-se cu spatele la mine, iar împărăţia ta a dăinuit într-un vis vreme de un mileniu. Toată lumea trebuie să se trezească.

Acestea au fost ultimele lui cuvinte înainte să se avânte din nou spre cer.

Pietre, portocale şi pepeni au fost aruncaţi după demon, însă ştiam că, de îndată ce urma să dispară, aveau să fie îndreptate spre mine. Eu şi Takkan începuserăm deja să ne dăm jos de pe cort când ceva s-a ridicat în spatele baldachinului cu dungi violet.

Perla! Poate că fusese o simplă iluzie optică, dar aş fi putut să jur că îşi înclinase fisura spre mine, iar lumina sa a pâlpâit scurt, de parcă mi-ar fi făcut cu ochiul. Un fel de „cu plăcere" pentru toate necazurile pe care mi le provocase de-a lungul vieţii.

Apoi s-a năpustit după Khramelan, care plutea chiar jos, sub nori, şi a învăluit-o pe făptura pe jumătate demon într-o strălucire de lumină. În cele din urmă, a început să se transforme.

Solzii i-au scânteiat brusc, trecând de la un negru de nuanţa onixului la un albastru-verde ce-mi amintea de o pădure pictată în tonuri de safir şi jad. Ţepii de pe aripile lui au părut să fie şlefuiţi pe rând, lăsând în urmă piele netedă, iar când şi-a întins aripile, am remarcat că şi ochii i se schimbaseră. Aveau culori diferite – unul era de un albastru limpede, precum cerul de deasupra noastră, iar celălalt, încă roşu, deşi nu mai era acel roşu-sângeriu al demonilor, aşa cum fusese cândva. Culoarea era mai caldă, mai intensă. Un ochi potrivit unui dragon.

Săgeţile şi-au oprit numaidecât asaltul, la fel şi pietrele şi portocalele zburătoare. Frica s-a transformat treptat în uimire, iar adulţii şi copiii deopotrivă se târau din ascunzătorile lor pentru a urmări privelişte a.

— Un dragon! au şoptit ei. Un dragon!

Câţiva kiatani au început să se încline, iar preotesele şi călugării de la templu se rugau cu voce tare. Tobele băteau, clopotele dăngăneau, iar unii dintre bătrâni chiar plângeau.

— Zeii s-au întors!

— Repede, puneţi-vă o dorinţă! Fie ca norocul dragonilor să vă surâdă!

— În numele Firelor, un demon transformat într-un dragon? E un semn din ceruri!

Mi-am lipit palmele de cort ca să mă aplec înainte. Atenţia mi s-a mutat de la Khramelan la kiatani; am fost uimită de cât de repede îşi schimbaseră părerea despre el.

— Se pare că Seryu a avut dreptate cu privire la cât de mult iubesc oamenii dragonii, i-am spus lui Kiki, care mi s-a aşezat uşor pe cap, o senzaţie dulce-amară de apăsare revenindu-mi în piept. Îţi poţi

imagina cât de îngâmfat ar fi dacă s-ar afla aici? Ar fi insuportabil!

Ar strânge monede, a comentat Kiki, fluturând o aripă spre cineva de pe stradă. *Uite, o persoană deja face asta! Pun pariu că până la sfârşitul zilei vor vinde peste tot măşti de dragon.*

Remarca ei m-a făcut să chicotesc.

— Shiori! a şoptit Takkan, îndreptându-mi atenţia către pavilionul templului, unde îmi aterizaseră fraţii. Priveşte!

Şi ei se transformau, odată cu destrămarea îndelung aşteptată a vrăjii. Pentru ultima oară, penele li s-au unit, dezvăluind pielea netedă ascunsă dedesubt, iar aripile li s-au preschimbat în braţe şi picioare umane. Coroanele stacojii de pe creştetele lor s-au înnegrit în claie de păr ciufulit, care trebuiau urgent spălate.

— Andahai! am strigat, sărind de pe cort şi alergând. Benben, Reiji, Wandei, Yotan! Hasho!

Înainte ca fraţii mei să apuce măcar să se ridice în picioare, mi-am aruncat braţele în jurul lui Wandei şi al lui Benkai – aflaţi cel mai aproape de mine – şi i-am îmbrăţişat strâns.

— Încă ni se întind oasele, surioară! a spus Wandei, crispându-se. Mai ai puţină răbdare!

I-am dat drumul, dar numai pentru a-i îmbrăţişa pe Yotan şi pe Reiji. Hasho îşi ţinea braţul la spate, însă zâmbea atât de larg, încât nu l-am întrebat ce e în neregulă.

În depărtare, Khramelan a dat scurt din cap, o mişcare aproape imperceptibilă. Aripile îi dispăruseră, dar putea zbura, cu trupul plutind datorită perlei, reîntregită în cele din urmă şi sclipindu-i în piept.

S-a năpustit în văzduh, strecurându-se în marea de nori şi făcându-se nevăzut printre păsări – aşa cum făcuse în memoria lui Channari.

Khramelan şi perla se reuniseră. Şi-mi ţinusem promisiunea faţă de Raikama.

Când m-am întors să mă alătur celorlalţi, o rază de lumină argintie mi-a dansat de-a lungul braţului, revelând o brăţară din fire roşii de pe încheietura mâinii, dintre care două străluceau mai intens: cel care mă lega de Takkan, iar celălalt... de un capăt nevăzut aflat undeva, deasupra norilor.

— Mamă vitregă! am şoptit.

Una dintre păsările ei de hârtie mi s-a aşezat în palmă, cu capul înclinat iscoditor. Nu vorbea, dar ştiam ce-mi cere.

Un junghi de durere mi-a străbătut inima.

— Sunt pregătită! am spus.

Cu o mişcare scurtă din cap, pasărea mi-a tăiat firul Raikamei de la încheietură, furat numaidecât de vânt. Am vrut să alerg după el, însă mi-am ţinut mâna înapoi şi am privit cum, cu o ultimă scânteie, firul a dispărut deasupra mea – conştientă că nu aveam să-l mai văd vreodată.

Mi-am trecut braţele în jurul pieptului. Acum eram pe cont propriu.

Păsările de hârtie ale Raikamei au aterizat pe umerii fraţilor mei... şi pe ai lui Takkan. Şi, împreună, şi-au deschis aripile pentru mine.

Poate că nu o mai ai pe ea, părea să spună gestul. *Dar nu vei fi singură.*

Apoi vântul le-a purtat departe, iar cele şapte păsări de hârtie au plutit după firul pe care îl tăiaseră. Ştiam că nu se mai întorc.

Durerea din inimă s-a domolit de îndată ce m-am strecurat între Hasho şi Takkan. L-am luat de mână pe Takkan, dar, când m-am întins după Hasho, fratele meu a tresărit. După ce a tras cu neîndemânare de faldurile mantiei lui, şi-a vârât rapid braţul sub veşmânt.

— Te-a zgâriat o săgeată? l-am întrebat îngrijorată.

— Nu, nu! Doar că m-am dezobişnuit să port haine, îmi ia câteva clipe să uit de pene.

Hasho nu s-a priceput niciodată să mintă.

— Braţul tău...

— Sunt bine!

M-a luat de mână şi a strâns-o cu putere, de parcă ar fi vrut să mă asigure că rostea adevărul. Nu mă convinsese, însă m-a distras bubuitul îndepărtat al petardelor. În jurul nostru, copiii cântau şi dansau pe străzi, fluturând evantaie colorate. Negustorii şi vânzătorii s-au întors la tarabele lor, iar în piaţa comercială a explodat o altă rundă de petarde. Câteva zmeie zburau lin pe deasupra parcurilor. Dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi crezut că este o zi de festival.

Kiatanii strângeau deja dezordinea lăsată în urmă de Khramelan şi, pentru fiecare privire neîncrezătoare care îmi era trimisă în cale, o mulţime de zâmbete radioase o urmau fără întârziere. Mi-am spus să mă concentrez pe zâmbete şi să nu-mi fac prea multe griji în privinţa încruntăturilor – cel puţin până ajungeam acasă. La tata.

Umerii mi s-au relaxat şi am uitat ce aveam de gând să-i spun lui Hasho. I-am întors pe el şi pe Tasho către restul fraţilor mei,

înlănţuindu-mi braţele de ale lor până am încropit un nod.

— A fost o călătorie lungă, am şoptit, apoi mi-am tras familia mai aproape şi am ridicat privirea spre cei şapte tineri, întrebând pe un ton obraznic: Avem timp să luăm prânzul înainte să mergem acasă?

Din moment ce vizitarea Gindarei reprezenta întotdeauna un motiv de sărbătoare, am devenit tot mai entuziasmată pe măsură ce ne croiam drum pe străzile oraşului. Din pricina tărăboiului iscat de Khramelan, atmosfera era chiar mai însufleţită decât de obicei, dominată de o gălăgie fără precedent. Dar în decurs de o oră, bărcile de pescuit în formă de semilună plutea din nou pe canale, iar majoritatea negustorilor îşi curăţaseră tarabele şi prăvăliile. Căruţe încărcate cu covoare şi obiecte de ceramică de pe Drumul Mirodeniilor înaintau uşor, hurducăind pe drumuri, lampioane de mătase atârnau la fiecare colţ de stradă şi copii se luau la întrecere pe alei, nerăbdători să se ospăteze cu gustările lor favorite.

Simţeam deja aromele familiare de pe strada Cherhao. Dedicată în întregime mâncării, se număra printre locurile mele preferate din întreaga Kiata. Întâmplător, era şi-n drum spre palat, prin urmare n-am putut să o evităm complet. Am considerat asta o binecuvântare din partea zeilor.

Yotan a cumpărat o pălărie de paie pentru a-mi acoperi părul alb. Îmi era mult prea mare şi mă simţeam ridicol, dar era înţelept să încerc să rămân ascunsă. Deşi ne aflam la câteva străzi distanţă de piaţa comercială, aproape fiecare persoană vorbea în continuare despre dragonul de pe cer. Vestea despre mine avea să se răspândească. Şi repede.

— Trebuie să ne grăbim! a spus Andahai precaut, el şi Benkai observând privirile scurte îndreptate în direcţia mea. Nu fi pretenţioasă în privinţa prânzului, Shiori! Orice o să fie îndeajuns de bun.

— Toată lumea e atât de fericită! Avem vreun motiv pentru care să ne facem griji? a întrebat Yotan. Poate că Kiata *chiar* este pregătită pentru întoarcerea magiei.

— Kiatanii cred că au asistat la un miracol, a răspuns Reiji, veşnic pesimist. Asta nu înseamnă că sunt pregătiţi pentru păsări de hârtie zburătoare şi prinţi care se transformă în cocori.

— Sau poate că sunt, a intervenit şi Wandei, aprobându-şi pentru

prima oară fratele geamăn.

— Vom vedea ce crede consiliul despre ceea ce s-a întâmplat, a comentat Reiji, încă sceptic.

Am rămas tăcută. Nu voiam să îngrijorez pe nimeni, dar un val de ameţeală mă lovea la fiecare câţiva paşi. Mâncarea avea să mă ajute.

— Te simţi bine? m-a întrebat Takkan.

În timp ce toţi ceilalţi observaseră reacţiile kiatanilor la apariţia dragonului, el mă observase pe mine. Am tras de borul pălăriei, neliniştită.

— Doar înfometată. Şi obosită.

Takkan s-a încruntat şi mi-a dat drumul la mână.

— Mă întorc imediat!

M-am uitat nedumerită după el. Nu îi stătea în fire să plece fără o explicaţie, dar n-am acordat prea multă atenţie dispariţiei lui, ademenită de mâncare, o distragere mai mult decât binevenită. Eu şi fraţii mei treceam pe lângă un cărucior cu prăjituri de orez.

Mai exact, pe lângă cărucior cu prăjituri de orez. Fusesem o clientă fidelă în vechea mea viaţă. Eu şi bucătăreasa eram în relaţii bune.

Ţinând capul plecat, m-am apropiat de ea.

— Aş dori două duzini de prăjituri sub formă de semilună cu umplutură de piersici, o duzină din cele clasice, cu pastă de lotus, şi încă o duzină cu fasole roşie, am spus, apoi m-am oprit, amintindu-mi că acum călătoream cu şapte băieţi care nu mâncaseră de mai bine de o zi. De fapt, aş dori *trei* duzini cu fasole roşie. Ah, şi din cele cu arahide!

În ciuda pălăriei, comanda mea considerabilă m-a dat de gol.

— Prinţesă Shiori, tu eşti? a exclamat doamna Hana. Da, tu eşti! Bine ai revenit!

S-a zis cu planul meu de a rămâne ascunsă! În câteva minute, bucătari de la alte cărucioare cu mâncare au venit după mine. Cineva mi-a împins o tavă în braţe şi, în curând, pe ea au fost îngrămădite frigărui de carne fierbinte, vinete umplute cu tofu şi creveţi, supe de tăiţei cu chifteluţe plutitoare şi găluşte ce se mişcau neîncetat în timp ce mergeam.

— Nu mi-am dat seama cât de iubită eşti în districtul alimentar al Gindarei! a remarcat Takkan când s-a întors lângă mine, zâmbind ironic. Încep să cred că ar fi trebuit să-ţi dăruiesc prăjituri în loc de un

pieptăn.

— Nu! am protestat şi mi-am pus mâncarea jos, părând gânditoare. Mă bucur doar pentru un minut de prăjituri, dar îţi voi preţui pentru totdeauna pieptănul! Şi mereu voi prefera prăjiturile în locul florilor, am adăugat, ştergându-mi zahărul de pe degete şi făcându-i cu ochiul.

— Voi ţine minte, a spus Takkan, râzând.

— Acum gustă asta!

I-am îndesat o frigăruie de miel condimentat cu chimen în gură.

— Pun pariu că nu aveţi aşa ceva în Iro.

Pe urmă, i-am oferit o găluşcă picantă, de pe care picura ulei de chili, apoi, înainte să apuce să o termine, i-am pus în palmă cea mai dolofană prăjitură de orez dintre toate, din care se prelingea pastă de fasole roşie.

Nu primesc şi eu ceva? a întrebat Kiki. *Sau trebuie să mă mulţumesc cu viermi de hârtie?*

Am râs de ea. Parcă m-aş fi întors în timp, la Festivalul de Vară de anul trecut. Eram din nou acea prinţesă Shiori lipsită de griji, renumită pentru gusturile rafinate în materie de mâncare şi abilitatea de a mă înfrupta din absolut toate preparatele de la festival.

În curând, nu doar vânzătorii de la tarabele cu mâncare îmi dădeau târcoale, ci şi locuitorii oraşului.

— Norocul dragonilor îţi surâde, prinţesă Shiori! mă binecuvântau şi strigau cei veseli.

— Ne poţi spune ce s-a întâmplat cu dragonul? De ce a fost demon înainte? întrebau cei curioşi.

— Deci e adevărat, prinţesa *chiar* are puteri magice... şopteau hoinarii înfricoşaţi în spatele mulţimilor. Uitaţi-vă la părul ei, e precum al unei fantome! Ce poate să însemne dacă un dragon se află aici? Mai mult ca sigur, demonii devin tot mai puternici... Pun pariu că e vina ei... Asta a spus prietenul meu din Yaman, că vraja care ne-a făcut să dormim toată iarna, că incendiile care au devastat pădurile – totul se întâmplă din cauza lui Shiori'anma!

Am înghiţit ultima chiftea de peşte de pe frigăruie, pe care am înfipt-o într-o prăjitură de orez uitată – îmi dispăruse pofta de mâncare. Mi-am tras cu hotărâre pălăria peste cap şi mi-am croit repede drum prin mulţime, defel fericită să recunosc că Andahai avusese până la urmă dreptate. Trebuia să ajungem acasă.

În urma instrucţiunilor şoptite primite de la Benkai, santinelele care

patrulau prin oraş au împrăştiat mulţimile. Onorându-şi statutul de soldaţi instruiţi, Takkan şi fraţii mei m-au înconjurat şi m-au condus până la marginea oraşului.

În aşteptarea unui palanchin care să ne ducă acasă, am dat cu piciorul într-o piatră desprinsă de pe drum.

— Cine ar fi bănuit că avea să-mi lipsească atât de mult acel bol de pe cap?

— De fapt, cred că pofta ta de mâncare te-a dat de gol, nu faţa, m-a tachinat Reiji. Şapte duzini de prăjituri de orez?

— Comandam pentru noi toţi! am răspuns. Dar ar fi trebuit să fiu mai atentă. Sunt obosită. Nu gândeam.

Copleşită dintr-odată de epuizare, m-am lăsat moale pe o bancă de lângă grădina publică.

— Vă cer iertare tuturor!

Yotan a plescăit din buze.

— Nu-ţi cere iertare! După o săptămână doar cu şoareci şi viermi în meniu, încă judec şi eu cu creierul de pasăre. În plus, aveai nevoie de mâncare. Arătai ca o fantomă. Şi nu numai din pricina părului.

Conştientă de înfăţişarea mea, mi-am trecut degetele prin nodurile argintii din păr. Takkan s-a aşezat lângă mine.

— Ignoră-l! mi-a şoptit el. Ignoră-i pe toţi!

Întotdeauna m-a citit cu uşurinţă, ca pe o carte deschisă. Am dat subtil din cap. *Voi încerca.*

La vederea punguţei de cânepă care îi atârna de încheietura mâinii, mi-am amintit să-l întreb unde plecase mai devreme.

— Te-ai dus la cumpărături? Nu ştiam de ce ai dispărut într-un mod atât de misterios!

— Am cumpărat bandaje şi unguent pentru braţul tău, a răspuns Takkan. Ştiu că la palat sunt medicamente mai bune, dar ne aflăm la cel puţin o oră distanţă de porţi. Şi ai pierdut mult sânge, a precizat, deschizând recipientul. Asta te va ajuta.

Am strâmbat din nas.

— Miroase îngrozitor!

— De aceea am aşteptat până ai terminat de mâncat.

M-am uitat urât la el, însă, oricât nu-mi plăcea să recunosc asta, unguentul chiar mi-a atenuat durerea de braţ. Când a terminat, mi-am vârât degetele în alifie şi mi le-am trecut peste tăieturile de pe faţa lui, apoi i-am cuprins obrazul în palmă şi am spus blând:

— Nu sunt singura care a fost rănită, aşa că nu sunt singura care ar trebui să miroasă a bălegar.

Takkan a izbucnit în râs şi mi-a sărutat vârfurile degetelor, fără să-i pese că miros îngrozitor. Era pe cale să mai spună ceva când Andahai ne-a stricat interludiul.

— Nu în faţa familiei! a spus răspicat fratele meu cel mai mare.

Aş fi putut să jur că spatele lui Takkan a devenit drept ca o suliţă. Mi-am încrucişat braţele peste piept.

— Vorbeşti serios? Te-ai comporta la fel dacă Qinnia ar fi aici!

— E timpul să plecăm! a zis Andahai, ignorându-mă. Aproape a ajuns palanchinul. Trebuie să te odihneşti, Shiori! Toţi trebuie să ne odihnim.

De ce i-au fugit ochii spre Hasho când a spus asta?

— Mi-a scăpat ceva?

M-am uitat din nou la cel mai mic dintre fraţii mei. Fusese tăcut în tot acest timp, stând mai retras şi abia atingându-se de mâncare. O pisică fără stăpân s-a îndreptat vioi spre el, iar pe umeri i se cocoţase o vrabie, ciugulind firimiturile rămase. Întotdeauna fusese cel mai sensibil dintre fraţii mei şi am presupus că avea nevoie de mai mult timp pentru a-şi reveni după transformare.

— Hasho e...

— E bine.

Răspunsul tăios al lui Andahai mi-a confirmat bănuiala de mai devreme şi, înainte ca fraţii mei să mă poată opri, i-am dat la o parte din drum şi m-am dus lângă Hasho.

— E prea cald să porţi o mantie, am spus, trăgând de materialul gros drapat de jur-împrejurul umerilor lui.

A tresărit şi, în cele din urmă, am înţeles de ce preferase să păstreze distanţa faţă de noi. Braţul lui drept, chiar cel blestemat de Bandur, era încă o aripă – neagră precum o noapte fără stele.

— Hasho! am exclamat, şocată.

Fratele meu şi-a ridicat aripa, lăsând să se întrevadă vârfurile penelor pe sub mantie. Erau lungi şi conice, într-o imitaţie cruntă a degetelor. Braţul unei păsări, nu al unui bărbat. Niciodată nu avea să mai poată să apuce o ceaşcă de ceai sau să scrie, să deseneze ori să îl strecoare într-o mânecă.

— E un singur braţ, a spus Hasho, îndoind aripa pe o parte. Ar fi putut să fie mai rău, a adăugat, izbutind să afişeze un zâmbet strâmb.

Am nevoie doar de o mână pentru a-l bate pe Reiji la şah.

— Of, Hasho! am şoptit, cu pieptul zguduit violent de un suspin. De ce nu... De ce nu ai spus ceva? Poate că reuşeşte Kiki să-l găsească pe Khramelan, poate că nu e prea târziu şi el poate să...

— Nu se poate face nimic, m-a întrerupt fratele meu cel mai mic. O ştiu de ceva vreme. Mi-am acceptat soarta.

— Dar...

Hasho mi-a mângâiat obrazul cu penele.

— Nu-i nici pe departe cel mai rău deznodământ, încă pot vorbi cu păsările... şi cu Kiki.

Tonul îi era blând, dar ferm. *Nu mă contrazice,* mă ruga. Fratele meu şi-a retras aripa.

— Măcar oamenii ne vor crede când le vom spune că ne-am petrecut zilele în trupurile unor cocori.

— Oamenii încep deja să creadă, am spus, gâtuită. Şi mulţumită lui Khramelan, va trebui să ne confruntăm cu asta cât mai curând.

Sperasem că m-ar putea ajuta să rezolv problema demonică a Kiatei, dar nu făcuse decât să-i enerveze şi mai tare pe cei închişi în munte. Nu puteam să-i ignor pentru totdeauna pe demoni.

— Oare e dreptul nostru să-i ţinem întemniţaţi? am murmurat, aproape în sinea mea. Magia şi... demonii. Poate că asta a fost de la bun început greşeala strămoşilor noştri.

— Nu poţi elibera demonii! a zis Reiji. Ar fi nebunie curată!

Într-adevăr, ar fi. Şi totuşi... nu puteam îndura un astfel de viitor pentru Kiata, încă 1000 de ani lipsiţi de magie.

Poate că eram egoistă deoarece mă gândeam la cum aripa lui Hasho îl însemna pentru tot restul vieţii, la cum un ecou al blestemului Raikamei avea să-mi bântuie de-a pururi fraţii, la cum *eu* n-aş putea niciodată să mă plimb liniştită pe strada Cherhao – sau oriunde altundeva – fără să fiu numită în şoaptă vrăjitoare sau monstru. La cum îmi doream cu atâta ardoare ca acasă să fie din nou acasă.

Poate că eram nesăbuită deoarece credeam că am un rol în soarta Kiatei.

Însă, dacă nu făceam nimic, cine avea să acţioneze în locul meu? Era mai rău să fii un zmeu fără ancoră, rătăcind în bătaia vântului, veşnic pierdut, sau un zmeu care nu îndrăznea să profite de briză şi nu urma să zboare nicicând? Cel puţin unul avea o şansă, cât de mică, de a-şi găsi casa. Celălalt nu avea niciuna.

Când am urcat în palanchin, am ştiut pe care trebuie să-l aleg.

CAPITOLUL 41

— AI VRUT SĂ MĂ VEZI? AM ÎNTREBAT CU UN TREMUR ÎN glas

M-am înclinat cât am putut de mult, aşa cum procedam de fiecare dată când ştiam că urma să fiu sever mustrată. Tata mă chema în apartamentele lui private, departe de ochii curţii, doar când înfăptuiam ceva de neiertat – iar să călătoresc pe un dragon prin inima Gindarei îmi punea într-o lumină neaşteptat de flatantă toate năzbâtiile anterioare.

Imaginaţia mi-a scăpat complet de sub control: mă pregăteam să fiu alungată, să fiu căsătorită cu un prinţ a'landan şi trimisă în patria lui sau să fiu pusă într-o celulă şi să primesc doar orez moale cu ceai amar.

— Eşti odihnită? s-a interesat tata, care mi-a întrerupt gândurile.

Din tonul lui aspru, mi-am dat seama că întrebarea nu era o invitaţie de a mă ridica.

— Da!

— În numele demonilor din Tambu! a bombănit tata atunci. Draga mea fiică, agitaţia pe care ai stârnit-o în ultimele ore...

Nu-l mai auzisem niciodată blestemând.

— Îmi pare rău! Ştiu că e vina mea... N-ar fi trebuit să...

— Vreau să-ţi văd braţul! m-a întrerupt împăratul. Fraţii tăi mi-au spus ce a făcut demonul. Că... te-a rănit.

La asta nu mă aşteptam.

Mi-am suflecat cu grijă mâneca şi mi-am desfăcut bandajul vechi. Mă îmbăiasem de la întoarcerea mea, dar încă miroseam puternic a unguentul pe care Takkan mi-l împrăştiase pe piele – miasma îmi gâdila într-un mod neplăcut nările.

La vederea tăieturilor de pe braţ, tata şi-a încleştat maxilarul. Din fericire, Bandur era deja închis, pentru că părea gata să-l înjunghie pe demon şi să-l ciopârţească pentru tocană.

— Şi mâinile, te rog? mi-a cerut tata.

— Sunt răni vechi, am explicat, arătându-i cicatricile de pe degete.

De obicei, în prezenţa lui, le ascundeam sub mâneci, însă acum mâinile mi se mişcau în timp ce vorbeam. Deşi cicatricile de pe degete mă furnicau, la un moment dat, pe durata călătoriei mele către Ai'long, încetasem să le mai acord importanţă, deoarece serveau drept o amintire dureroasă a preţului pe care-l plătisem pentru a-mi salva fraţii. Totuşi, în ultimul timp, începeam să le văd într-un mod diferit – ca un semn de putere şi o aducere-aminte a tot ce mai trebuie săvârşit.

— Pansamentele trebuie schimbate, a spus tata.

Când am observat găleata cu apă fierbinte din spatele lui, am înţeles că mă aştepta, aşa că am dat să-i ascult îndemnul, însă tata mi-a ţinut hotărât calea.

— Lasă-mă pe mine! a zis, râzând scurt şi încet de faţa mea surprinsă. Ştii, nu am fost întotdeauna împărat. Asemenea fraţilor tăi, m-am antrenat să fiu santinelă. Tata s-a asigurat că îmi asamblez şi lustruiesc propria armură, că-mi spăl bolurile din care mănânc, că-mi cos propriile răni – la fel care orice alt soldat. Nu te mişca, s-ar putea să te doară!

Mi-am muşcat buza inferioară cât mi-a curăţat rana, aţintindu-mi privirea asupra ferestrei cu grilaj de lemn.

Camerele tatei erau sumar mobilate, cu o masă simplă din lemn de trandafir, un raft asortat plin cu suluri şi cărţi, un divan lung, împodobit cu cocori şi orhidee, şi o oglindă de bronz care se afla în palat încă din vremea domniei primului împărat al Kiatei.

După moartea mamei, încăperile deveniseră sanctuarul lui personal, iar oaspeţilor li se permitea accesul numai în curtea din faţa. Până şi fraţii mei şi cu mine puteam număra pe degetele de la o mână de câte ori fuseserăm invitaţi în apartamentele tatei.

Totuşi, iată-mă aici, aruncând pansamente pe un covor de lână dăruit de un rege din Samaran, cu rana tamponată de mătase naturală, adusă pe Drumul Mirodeniilor din A'landi în Kiata, şi cusută de un împărat al Celor Nouă Curţi Eterne!

Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc cum, fără armura oferită de veşmintele de ceremonie, fără acoperământul de cap din aur şi centurile cu medalii, arăta pur şi simplu ca un tată care stătuse treaz prea multe nopţi, făcându-şi griji pentru copiii lui.

— Relaxează-ţi umerii, Shiori! Credeai că te-am chemat să te pedepsesc?

— Fără îndoială, o merit cu prisosinţă.

— Mulţi ţi-ar împărtăşi părerea!

Miniştrii, evident. Probabil că şi majoritatea curtenilor. De fapt, întreaga Kiata!

— Ai vorbit cu consiliul? l-am întrebat precaută, iar chipul tatei s-a înăsprit din nou,

— Deocamdată, a fost desfiinţat. Cât ai fost plecată, Hawar a mărturisit că *el* te-a otrăvit, a adăugat după o pauză.

— Hawar a *mărturisit?* am exclamat, şocată de veste.

— A susţinut că acţiunile i-au fost justificate, a spus tata, râzând sec. După ce i s-a părut că m-ai atacat în Munţii Sfinţi, a considerat că nu o să aibă probleme dacă recunoaşte că două cultiste l-au abordat cu câteva luni în urmă, ca să-i înmâneze otrava. A spus că nici măcar nu a luat în considerare posibilitatea de a răni o prinţesă a Kiatei, dar, când ai dat semne de tulburări magice, a trebuit să protejeze tărâmul. Prin orice mijloace necesare.

Am tresărit.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost executat ieri, a răspuns tata fără niciun dram de compasiune. Complicii lui nu au fost numiţi, dar am mare încredere că spectacolul pe care l-ai oferit în Gindara îi va provoca pe câţiva să iasă la lumină.

Am preferat să-mi ţin buzele ferecate. Mă întrebam câţi din palat erau de acord în secret cu Hawar că reprezint o problemă. Poate că din acest motiv fragmentul din oglinda adevărului nu-mi dezvăluise identitatea asasinului meu – pentru că nu acţionase singur.

O umbră a învăluit chipul tatei.

— În ultima vreme, am descoperit că pot să am încredere în foarte puţine persoane.

Am auzit cuvintele rămase nespuse: „Pot să am încredere în tine, fiică?"

— Îmi pare rău că am minţit! Despre călătoria spre Iro. Despre tot.

— M-am obişnuit cu minciunile tale, a spus tata. Dar nu cu ale fraţilor tăi.

Mustrarea m-a cutremurat, dar am meritat-o. M-am înclinat şi mai mult. După o pauză, împăratul mi-a pus o întrebare.

— Unde te-ai dus, de fapt?

— În Insulele Uitate ale lui Lapzur, am răspuns. Raikama m-a rugat să merg acolo pentru a-i îndeplini ultimele dorinţe. L-am luat pe

Bandur cu mine, iar acum este întemniţat acolo. Nu va mai fi niciodată o năpastă pentru Kiata.

— E o veste îmbucurătoare! a spus tata pe un ton enigmatic.

Din moment ce nu-mi doream să ştirbesc mândria tatei, nu am adus în discuţie faptul că Bandur îl posedase în Munţii Sfinţi – avea să fie un secret care murea odată cu mine.

— Acesta este preţul pe care l-ai plătit pentru a ne salva? m-a întrebat, fluturând o mână spre părul meu.

Am schiţat un zâmbet.

— Nu sunt atât de schimbată pe cât arăt. Tot impertinentă, tot întâmpin dificultăţi în a urma instrucţiuni...

— Te cred pe cuvânt, a glăsuit împăratul, care şi-a trecut uşor mâna peste fruntea mea, aşa cum făcea când eram mică. Va dura ceva să mă obişnuiesc cu noua ta înfăţişare, dar ţi se potriveşte. Ai fost întotdeauna o copilă a iernii.

Mâna i-a căzut pe umărul meu.

— Gata cu minciunile! Gata cu secretele! Îmi poţi promite asta?

Am făcut un pas înapoi.

— *Baba!* am şoptit, în loc să-i ofer un răspuns. I-ai fi protejat pe toţi sânge-magii aşa cum m-ai protejat pe mine sau îţi pasă doar pentru că sunt fiica ta?

Luat prin surprindere de întrebare, a tras adânc aer în piept.

— Sincer să fiu, de regulă, până când vestea despre un sânge-mag ajunge la împărat, acesta e deja mort.

Poate că de aceea fusesem aleasă. Pentru că, spre deosebire de ceilalţi născuţi înaintea mea, împăratul pleca urechea la vorbele mele. Şi aveam o voce.

Una pe care trebuia să o folosesc.

— Şi eu voi fi sinceră, am spus. Mă întorc la breşă. Vreau să vorbesc cu demonii.

— Ţi-ai pierdut minţile? a răbufnit tata, mijindu-şi ochii. Nu ai voie să te apropii de acel loc malefic! O lege pe care o cunoşteai prea bine prima dată când ai încălcat-o. Fă-o din nou, şi nu voi avea de ales decât să te pedepsesc!

— Dacă nu aş fi intervenit, Bandur ar fi încă în Kiata, am argumentat. Lasă-mă să mă ocup de restul demonilor!

— Demonii ţi-au ucis mama vitregă. Nu le voi permite să te ucidă şi pe tine!

Cearcănele tatei au devenit mai întunecate şi, pentru prima dată, am observat cât de mult îmbătrânise în ultimul an.

— Dacă vei avea vreodată copii, vei înţelege. Când tu şi fraţii tăi aţi dispărut, aş fi dat orice – coroana, împărăţia, propria viaţă – ca să vă ştiu pe toţi în siguranţă.

Mi s-a pus un nod în gât şi am făcut ceva ce nu îndrăznisem să fac nici măcar în copilărie: am întins mâna după a tatei, strângând-o cu putere.

Pot să mă asigur că suntem din nou în siguranţă, am vrut să-l conving. *Pot opri demonii.* Dar cuvintele nu cutezau să prindă glas.

Pentru că, indiferent ce decizie luam în continuare, lucrurile nu aveau să mai fie niciodată ca înainte. Casa după care tânjisem când eram sub blestemul Raikamei dispăruse şi tot ce puteam face era să clădesc una nouă. Cumva.

— Kiata este casa mea, am spus în schimb. Lasă-mă să lupt pentru ea!

Ochii tatei îi oglindeau pe ai mei, reflectând aceeaşi încăpăţânare şi hotărâre.

— Nu sunt nătâng, fiica mea. Înţeleg ce i s-a întâmplat lui Hasho, a precizat tata, încleştându-şi pumnii şi inspirând adânc pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine. Ai putea să ai o soartă mult mai cumplită.

— Chiar de-ar fi aşa, nu mi-e frică. Pentru asta m-am născut. De atâta vreme, mi-am ignorat rolul de prinţesă*, de fiică* a Kiatei. Lasă-mă să-mi fac datoria!

Mâinile tatei au căzut în lături. Ştia că îi foloseam propriile cuvinte împotriva lui.

— Mi-e dor de zilele în care te ascundeai de profesorii tăi în copaci. Nu-mi făceam nici pe departe atâtea griji pentru tine atunci cum îmi fac acum.

Buzele mi s-au curbat într-un zâmbet perspicace.

— Nu mă vei împiedica să mă duc în munţi?

— Vreau să o fac, a recunoscut cu voce slabă. Dar te cunosc, Shiori, şi ştiu că te bucuri de susţinerea fraţilor tăi. Şi de a tânărului lord Bushi'an. Te-ai mai furişat deja o dată; ai face-o din nou, fără să eziţi. Prin urmare, mai bine vă ofer tot ce aveţi nevoie decât să vă confruntaţi cu aceşti demoni fără să fiţi pregătiţi.

— Mulţumesc! am spus din suflet, apoi m-am încruntat, dusă pe gânduri. Mai sunt în viaţă preotesele capturate în munţi?

— Una... abia mai trăieşte.

Aproape că am compătimit-o.

— Ai putea aranja o audienţă? l-am rugat. Aş vrea să vorbesc cu ea.

Preoteasa Janinha era acum o umbră a bătrânei îngâmfate pe care o întâlnisem în munţi. Pete de sânge uscat îi însemnau obrajii, iar părul lung, acoperit de un strat gros de murdărie şi noroi, îi atârna în smocuri, cu şuviţele uscate şi încâlcite asemenea paielor. Fără toiagul de lemn, părea prea vlăguită pentru a răni pe cineva, dar nu m-am lăsat păcălită de aparenţe. Nu când ochii ei au tăiat prin mine ca două seceri proaspăt ascuţite, complet lipsiţi de remuşcări.

Eşti sigură că nu pot veni şi eu? mă întrebase Kiki. *N-am apucat să-i scot ochii lui Hawar... Măcar lasă-mă să-i ciugulesc pe ai preotesei.*

Aproape că mi-aş fi dorit să mă las înduplecată, dar cel mai bine era să vorbesc singură cu preoteasa.

Gărzile au târât-o în cameră şi au împins-o pe un cearşaf de bumbac negru întins pe podea – pus acolo, astfel încât sângele ei să nu păteze parchetul. Deşi nu existau ferestre, lumina felinarului îi scotea în evidenţă rănile şi loviturile de bici de pe obrajii pământii.

Totuşi, sub privirea ei dură, mă simţeam cumva de parcă *eu* eram prizoniera.

— Tatăl meu te-a condamnat la moarte prin o mie de tăieturi, am spus cu răceală. Răspunde-mi cu sinceritate la întrebări, şi voi avea grijă să ţi se arate îndurare.

— Am aşteptat să te văd, Shiori'anma! a spus Janinha cu o voce aspră, ignorându-mi complet oferta. Ce vrei să afli?

Refuzam să mă las înfiorată de ochii ei întunecaţi.

— Deţii cunoştinţe despre sânge-magi. Cei de dinaintea mea au putut întotdeauna să-i audă pe demoni?

Prin golurile dintre dinţii preotesei a scăpat un fluierat. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că râdea.

— Nu vorbi de parcă te-ai putea împotrivi sorţii, mi-a răspuns. Prinţesă sau nu, eşti pradă, Shiori'anma. Ori mori pentru noi, ori mori pentru ei.

— Răspunde-mi la întrebare! i-am poruncit.

— Da, toţi sânge-magii sunt atraşi de munţi. Crezi că eşti primul care a vărsat sânge pentru demoni?

Nu eram? Buzele mi-au zvâcnit de curiozitate. Reuşise să îmi

capteze atenţia.

— Ultima dată s-a întâmplat acum 40 de ani. Sânge-magul de dinaintea ta a fost o fată prostuţă care a aflat mult prea târziu ce este. Când demonii au ademenit-o la ei, a crezut că zeii îi vorbeau, promiţându-i bogăţie, putere şi frumuseţe. Le-a oferit sângele ei şi a creat o breşă. Una mult mai mică decât a ta, dar chiar şi aşa... N-am împiedicat-o. Kiatanii începeau să uite de firea malefică a demonilor şi nimic nu-ţi reîmprospătează la fel de bine memoria ca nişte picături de sânge. Am dat foc întregului ei sat în timp ce dormea. I-am spus că de vină au fost demonii pe care îi eliberase şi, spre deosebire de tine, ştia că trebuie să-şi ispăşească păcatele.

Faţa preotesei strălucea de bucurie.

— Am fost mai mult decât fericiţi să o ajutăm.

— Monştrilor... am şoptit.

— Cu cenuşa ei, am sigilat munţii înainte ca un singur demon să poată scăpa, a continuat Janinha, înclinându-şi capul. Putem face din nou asta... cu tine, Shiori'anma.

Am scrâşnit din dinţi.

— Aţi *ucis* o fată nevinovată... Aţi distrus un sat întreg! Şi aţi dat vina pe demoni pentru propriile păcate...

— Dacă nu am fi procedat aşa, mult mai mulţi ar fi pierit, m-a întrerupt Janinha. Ordinul meu înţelege că sacrificiul este necesar. Suntem dispuşi să murim pentru binele Kiatei. Tu eşti?

— Binele Kiatei, am repetat. Ce ştii tu despre asta?

Gărzile au tras-o cu violenţă în picioare, ca să o ducă înapoi în temniţă, dar preoteasa şi-a vârât mâna în gură şi a răsucit-o brusc.

Apoi a scos un dinte înnegrit, acoperit de sânge şi putregai, pe care l-a zdrobit între degete.

Cu inima-n gât, am urmărit cum i se fărâmiţează în palmă, parcă preschimbat în nisip întunecat.

— Opreşte-te! am strigat.

Gărzile şi-au scos săbiile din teci, însă preoteasa a aruncat deja cenuşa spre tavan. Lamele soldaţilor au încremenit în mijlocul atacului, muchiile scoţând un clinchet metalic la contactul cu lanţurile prizonierei.

— Nu-i nevoie să te ridici, prinţesă! a croncănit ea când am sărit în picioare. Aproape am terminat!

Unul câte unul, felinarele de bronz care se legănau de-a lungul

pereţilor s-au stins. Pe măsură ce întunericul înstăpânea camera, a rostit ultimele ei cuvinte:

— Dacă nu vei păşi în foc, atunci, la revărsatul zorilor, Kiata va arde în locul tău! Doar cenuşa ta ne va salva!

Apoi preoteasa a eliberat gărzile şi, cu o fracţiune de secundă înainte ca săbiile lor să i se înfigă în trup, s-a prăbuşit pe podea, dându-şi ultima suflare.

CAPITOLUL 42

— POATE CĂ BLUFA, A SPUS REIJI DUPĂ LE-AM împărtăşit ce se întâmplase. N-ar fi prima dată când preotesele ar încerca să te păcălească.

— A aruncat o vrajă! am insistat. Am simţit puterea din cuvintele ei, ca atunci când Raikama ne-a blestemat. Şi-a sacrificat viaţa pentru asta.

— Crezi că e un blestem? m-a întrebat Benkai, iar eu am dat din cap, recunoscătoare că mă credea. Ordinul ei a recrutat mulţi adepţi de la apariţia de ieri a lui Khramelan. Din moment ce se dă vina pe demoni pentru orice distrugere, sunt şanse mari ca orice plan mârşav pe care l-au pus la cale să aibă drept punct de pornire zona din apropierea breşei. Voi pleca şi-mi voi avertiza oamenii, apoi vom cerceta zona şi vom evacua satele învecinate.

— Fii atent! l-am avertizat. Mai au cenuşă de la ultimii sânge-magi.

Cenuşă care le dăruia puteri magice destul de puternice, încât să mă îngrijorez că promisiunea Janinhei de a arde Kiata din temelii avea *realmente* să se îndeplinească.

— Voi ţine cont, surioară!

Wandei s-a aplecat înainte, punând deoparte hârtia pe care o împăturise într-un evantai.

— Dacă e într-adevăr un blestem, atunci găsirea celorlalţi cultişti nu va împiedica inevitabilul. Ce putem face dacă Kiata chiar ia foc, aşa cum ne-a avertizat?

Am ezitat, neliniştită să rostesc cu voce tare ce mă preocupa.

— Magia e cea care alimentează blestemul, aşa că numai magia îl poate opri.

— Dar cum? a întrebat Wandei.

M-am întors spre Benkai.

— Când eşti în război, pe cine cauţi să-ţi fie aliat?

— Pe duşmanul duşmanului meu, mi-a răspuns imediat.

— Exact! am spus. Duşmanii preoteselor sunt demonii. M-am... m-

am gândit că ar trebui să vorbesc cu ei.

Mă aşteptam ca fraţii mei să nu fie de acord, să se certe cu mine şi să-mi spună că este o idee periculoasă. Şi aşteptările mi-au fost îndeplinite. Toţi şase au început să vorbească deodată, dar abia auzeam ce ziceau. Pentru că nu erau cele mai puternice voci din capul meu. Cea a păsării mele le întrecea pe toate.

În numele zeilor, ce ai putea să le spui? a ciripit Kiki. *„Îmi pare rău, dar v-ar deranja să-mi ucideţi toţi duşmanii pentru mine? Drept mulţumire, vă voi aduce prăjituri pentru o mie de ani, cât timp veţi rămâne închişi în munţi. Oh, şi vă rog să nu mai cutremuraţi pământul ori de câte ori vă înfuriaţi pentru că sunteţi întemniţaţi – îi speriaţi pe săteni şi îi treziţi în toiul nopţii!"*

Când punea problema aşa, chiar suna ridicol. Totuşi...

— Ce le vei spune? a repetat Hasho întrebarea lui Kiki.

— Sincer, nu ştiu! am recunoscut. Am crezut că voi avea mai mult timp să mă gândesc la asta.

Wandei şi-a fluturat evantaiul spre o muscă enervantă, care bâzâia deasupra lui Yotan.

— Conform preoteselor, ai o singură zi la dispoziţie. Dacă insişti cu acest plan de acţiune, ţi-aş sugera să te gândeşti mai repede!

M-am dus să mă plimb pentru a-mi limpezi mintea. Toamna sosise peste noapte, întinând în nuanţe de galben coroanele copacilor şi agăţând picături îngheţate de rouă de streşinile Pavilionului Norilor. Takkan trebuia să mă aştepte, dar l-am auzit râzând cu doi copii lângă iazul cu crapi. Amândoi îl trăgeau de braţe şi vorbeau atât de repede, încât am distins doar cuvintele „prinţesă" şi „poveste".

Când m-au văzut, au tresărit. Ochii li s-au îndreptat mai întâi spre părul meu despletit şi alb-argintiu de la rădăcină până la vârfuri, apoi spre Kiki, care stătea pe umărul meu, cu aripile ei de hârtie bătând la fel de vioi ca ale unei păsări adevărate. Mi-au făcut cu mâna, timizi, înainte să-şi amintească să se încline.

Le-am răspuns la salut, zâmbind precaut până când au început să chicotească. Din ce motiv, nici că aş fi putut să-mi imaginez!

— Ea e prinţesa Shiori, nu-i aşa? i-a şoptit fata lui Takkan. Unde e bolul de pe capul ei?

Le spusese despre asta? Nu-i de mirare că se holba.

— Vrei să le spui lui Suli şi Sunoo ce s-a întâmplat cu bolul? m-a

rugat Takkan.

— S-a spart, am răspuns fără ocolişuri.

Nu excelam la arta povestirii.

— Când a descoperit o cale de a pune capăt blestemului, a intervenit Takkan, reluând firul istorisirii de unde-l lăsasem, bolul s-a spulberat într-o sută de bucăţi, salvând-o pe Shiori'anma de flăcările cumplite şi cu desăvârşire malefice.

— Mă bucur! a spus băiatul, bătând din palme. Dar de ce are părul alb?

— Pentru că am fugărit fantome, am răspuns. Şi m-am luptat cu demoni.

Mi-am arătat dinţii şi m-am strâmbat ca un monstru. Copiii au râs, apoi au pornit veseli după Kiki – deloc deranjaţi de faptul că era o pasăre de hârtie magică, zburătoare –, iar eu i-am făcut semn lui Takkan să ajungă la poduleţ.

— Sunoo şi Suli, am spus, gânditoare, arătând spre copii. Prieteni de-ai tăi?

— Buni prieteni, a răspuns Takkan. Domnul Lyu, tatăl lor, e solul principal al curţii.

Takkan ştiuse şi numele grădinarului.

— Îi cunoşti pe toţi cei din palat?

A ridicat din umeri.

— M-am împrietenit cu o parte dintre membrii personalului. Au fost amabili.

— Spre deosebire de lorzii şi de doamnele din societate?

Din tăcerea lui, puteam deja să ghicesc răspunsul. Din moment ce curtea Gindarei era plină de linguşitori şi de vânători de ranguri, mi-am imaginat că nu fusese excesiv de primitoare cu logodnicul meu crescut în zonele rurale ale Ţinutului de la Miazănoapte. Nici măcar fraţii mei nu ar fi făcut ceea ce făcuse Takkan pentru mine iarna trecută; mă primise cu braţele deschise în casa lui, deşi mă credea o umilă bucătăreasă de tavernă, şi mă tratase la fel ca pe o domniţă de viţă nobilă. Pentru un lord, chiar şi unul de rangul al treilea, era nefiresc de sincer şi de modest. Ca un monstru, curtea trebuie să-l fi devorat complet, dintr-o singură îmbucătură.

Şi să-l fi scuipat, considerându-l nedemn.

— Nu-ţi face griji! am recunoscut. Şi eu cred că sunt intolerabili. De ce crezi că prietena mea cea mai bună e o pasăre de hârtie?

— Alături de toţi bucătarii de pe strada Cherhao? m-a tachinat Takkan.

— Exact!

M-am aplecat peste pod şi am urmărit-o pe Suli fugărind-o pe Kiki în jurul pavilionului, cu împletiturile săltându-i peste umeri. Din spate, arăta ca sora mai mică a lui Takkan.

— Cred că îţi e dor de Megari! am spus. Nu ai mai văzut-o de mai bine de jumătate de an.

— Ne trimitem des scrisori. Aşa am ajuns să-i cunosc pe Suli şi pe Sunoo – îmi duc scrisorile la tatăl lor în schimbul poveştilor.

— Ce fel de poveşti? am întrebat, curioasă. Şi eu vreau poveşti!

— Majoritatea erau despre tine.

O!

— Ţi-am dus dorul când erai în Ai'long, a şoptit Takkan. M-a ajutat să spun poveşti despre tine.

Am înghiţit în sec, incapabilă să temperez căldura tot mai intensă şi răscolitoare din piept.

— Încă sunt supărată pe mine, pentru că am pierdut caietul de schiţe pe care mi l-ai dăruit, am mărturisit. Dar nu-ţi voi pierde niciodată scrisorile. Am memorat deja jumătate dintre ele. Le-am recitit în fiecare noapte pentru a mă ajuta să dorm.

— Mă răneşti, Shiori! a spus el, ironic. Sunt atât de plictisitoare?

Zâmbind larg, am imitat un tânăr Takkan:

— „Azi-dimineaţă, sora mea a găsit un miriapod în grânar şi – crezând că este o omidă drăguţă şi inofensivă – a adus-o la prânz. Mama a ţipat atât de tare, încât încă îmi ţiuie urechile."

Takkan şi-a acoperit faţa cu palma. Părea că şi-ar fi dorit să poată sări în iaz.

— Am scris asta?

— Da!

Zâmbetul mi-a devenit uşor malefic. Îmi plăcea la nebunie să-l văd stânjenit, pentru ca în următoarea clipă să alung tot acel disconfort. M-am apropiat mai mult de el, până când braţele ni s-au suprapus pe balustrada de lemn.

— Scrisorile tale sunt o comoară. Când le citesc, mă simt mai puţin... pierdută. Simt că sunt acolo unde îmi este locul.

M-am uitat lung la apă şi la crapii cu pete portocalii şi negre care înotau în jurul stâlpilor de suport ai podulețului.

— Casa este inima ta, am şoptit. Până când nu înţelegi acest lucru, nu o să-ţi găseşti niciunde locul.

— I-ai spus asta perlei când eram în Lapzur, şi-a amintit Takkan.

Într-adevăr! Fusesem atât de disperată să conving perla să mă asculte, încât uitasem că Elang rostise prima dată cuvintele. Un mesaj de la o fiinţă pe jumătate dragon la alta. Speram că Elang avea să-şi găsească într-o zi casa.

— Încă nu sunt sigură că înţeleg ce înseamnă pentru mine, am recunoscut.

Când o umbră a trecut peste ochii lui Takkan, mi-am dat seama că gândurile îi reveniseră la problema noastră actuală. S-a întors cu faţa spre mine.

— Cum pot să te ajut?

Întrebarea simplă, atât de spontană şi atât de solemnă, m-a îndemnat să-mi ridic privirea din apă.

— Nu ştiu ce să fac în privinţa demonilor. Dacă îi ţin captivi, magia rămâne şi ea captivă. Dar dacă îi eliberez, dezlănţui haosul în Kiata.

— Ce crezi că ar trebui să faci? m-a întrebat Takkan, ridicându-mi uşor bărbia. Te cunosc, Shiori. Crezi că există o altă cale. Spune-mi!

Am tras aer în piept, neliniştită, şi mi-am adunat curajul.

— Nu... nu pot uita felul în care Khramelan a vorbit despre ei. I-a părut... rău pentru demoni. Reacţia lui mă face să mă întreb dacă pot să mă înţeleg cu ei. Poate chiar să le cer ajutorul.

Takkan a clipit de câteva ori, luat prin surprindere.

— Păi, nu pot fi mai puţin agreabili decât preotesele, a comentat, smulgându-mi o urmă de zâmbet de pe buze.

— Adevărat!

Mi-am scos pieptănul din păr. Temându-mă că aveam să-l pierd, aşa cum se întâmplase cu caietul de schiţe, nu adusesem darul lui Takkan în Lapzur. Îl ţineam acum în mână, admirând cocorii, iepurele, luna pictată pe placă.

— Nu te-am întrebat niciodată... Tu l-ai pictat?

— Da! a răspuns Takkan, dregându-şi glasul. Megari a venit cu ideea să includ iepurele. A spus că urma să aducă noroc... şi că toţi acei cocori aveau să te vegheze. Îi împăturеşte aşa cum ai învăţat-o, a adăugat după o clipă de tăcere. Te imploră să vii acasă şi să-ţi foloseşti magia pentru a-i însufleţi. Se pare că Pao o tot ceartă pentru că se furişează din fortăreaţă, şi i-ar prinde bine să aibă o armată de păsări de hârtie

de partea ei.

„O armată de păsări de hârtie de partea ei.” Am făcut ochii mari şi mi-am îndreptat spatele, incapabilă să-mi ţin în frâu entuziasmul.

— Takkan, cred că asta e soluţia! am spus, strângându-l de mâini, dintr-odată debordând de energie.

— Care? m-a întrebat Takkan.

— Poţi să-mi aduci o mie de coli de hârtie? I-am rugat. Şi mai trimite-i o scrisoare lui Megari. Spune-i că e un geniu!

— Vom împături păsări de hârtie, am anunţat micul grup care se adunase în camera mea.

Takkan, fraţii mei şi Qinnia stăteau într-un semicerc pe podea, cu un teanc de hârtie aşezat dinaintea fiecăruia dintre ei.

— O mie de păsări de hârtie, mai exact.

Qinnia a luat o coală din grămada ei.

— Ce ai de gând să faci cu toate aceste păsări? m-a întrebat. Să-ţi pui o dorinţă?

Se referea la o legendă pe care o cunoşteam cu toţii. Pentru a-i onora pe Emuri'en şi pe cocorii ei, se spunea că zeii îndeplinesc o dorinţă oricui trimite o mie de păsări în ceruri. Îmi petrecusem o iarnă întreagă împăturind cocori de hârtie, sperând să o pot şopti pe a mea la urechea lor şi să spulber blestemul fraţilor mei.

Dar zeii tăceau de secole. Nu mai aveam încredere în ei că ascultau.

— Fără dorinţe! am răspuns. Păsările îmi vor servi drept armată împotriva preoteselor... şi a demonilor, dacă va fi nevoie.

După încruntăturile lui Benkai şi Reiji, scepticismul lor era evident: *O armată de păsări de hârtie?*

Da, armata *mea!* Aveam nevoie de magie pentru a contracara blestemul aruncat asupra Kiatei. Lacrimile lui Emuri'en se aflau în apropiere de breşă – urma să apelez la puterea lor dacă magia mea nu avea să se dovedească îndeajuns, iar păsările aveau să mă ajute să o răspândesc.

— Aveţi încredere în mine! am spus, apoi le-am explicat în continuare planul.

În cursul după-amiezii, i-am învăţat metoda adecvată pentru plierea păsărilor de hârtie. Wandei a prins cel mai repede tehnica, apoi a început să experimenteze cu fel şi fel de pliuri şi să creeze alte păsări de hârtie – rândunele, porumbei, vulturi, chiar şi un phoenix. Le-a

explicat diversele procedee de împăturire lui Yotan şi Reiji, care au decis că sunt prea complicate şi au rămas doar la cocori. Între timp, Benkai, Andahai şi Takkan se întreceau cu îndârjire să vadă cine putea făuri mai întâi o sută de păsări.

Qinnia a împăturit cele mai mici păsări pe care le văzusem vreodată. O duzină îi încăpeau fără probleme în palmă.

— Vei avea nevoie de soldaţi de toate mărimile, mi-a explicat.

În colţ, Hasho stătea cu o bobină de aţă neagră, înnodând ochi pe care Qinnia avea să-i coasă mai târziu pe păsări.

— Ca să poată vedea, m-a lămurit când m-a surprins privindu-l. Asemenea lui Kiki.

Pasărea mea de hârtie a ciripit entuziasmată. Toată ziua zburase spre şi dinspre colţul lui, şi m-am bucurat să văd cât de apropiaţi deveniseră.

Am lucrat împreună, iar până la lăsarea nopţii aveam o mie de păsări.

O mie şi una, mi-a reamintit Kiki. *Nu uita, eu sunt prima!*

— Cum aş putea? Nu m-ai lăsa niciodată să uit!

Destul de adevărat. M-a prins uşor de păr, trăgându-mă spre cea mai apropiată fereastră. *Uită-te la toate stelele! Vezi cocorul format din şapte puncte? Am răspândit zvonuri despre el.*

— Ce fel de zvonuri? am întrebat cu prudenţă. Acea constelaţie reprezintă cocorul sacru al lui Emuri'en.

Nu şi de acum încolo. Acum vă reprezintă pe tine şi pe fraţii tăi. Fiecare dintre voi are câte o stea.

— Asta e...

Doar ca mă asigur că vei rămâne în istorie, m-a întrerupt Kiki. *Dacă tu eşti, voi fi şi eu.*

— Văd că-ţi urmăreşti propriile interese, ca întotdeauna.

Mă aşteptam ca Kiki să-şi dreagă zgomotos glasul, dar vocea i-a căpătat un ton solemn, pe care nu-l mai folosise. *Nu vreau să fiu uitată,* a recunoscut. *Nici măcar nu ştiu cum e să fii o pasăre adevărată.*

Seriozitatea ei m-a luat prin surprindere.

— Credeam că nu vrei să fii asemenea celorlalte păsări, am spus cu blândeţe. Să-ţi năpârlească penele, să simţi căldura şi frigul, să mănânci viermi...

O pasăre se poate răzgândi. Însă nu şi-n privinţa viermilor.

— Kiki...

Ar trebui să te întorci la familia ta! a zis Kiki şi şi-a îndreptat ciocul spre cei dragi. Andahai deschidea un urcior-clepsidră cu vin pentru a sărbători. Yotan cânta la flaut melodii familiare din copilăria noastră. Reiji şi Benkai se plângeau cu voce tare cât de rudimentar arătau cocorii lor în comparaţie cu ai lui Takkan.

Ţine un lampion aprins pentru mine, a spus Kiki.

Înainte să pot răspunde, s-a aruncat pe geam. Cu un zâmbet pe buze, am pus un lampion lângă fereastră şi am numărat cele şapte stele ale cocorului sacru.

Poate că doar mi-am închipuit, dar în seara asta păreau să strălucească mai puternic decât toate stelele de pe întreaga boltă cerească.

CAPITOLUL 43

AM SIMŢIT MIROS DE FUM ÎN ZORI. INCENDII.

Aerul devenise înecăcios, şi m-am trezit tuşind, îndepărtând cu picioarele păturile. În decurs de câteva secunde, au răsunat clopotele palatului, urmate îndeaproape de tobele de război.

M-am grăbit spre fereastră pentru a cerceta orizontul, cu inima prinsă ca într-o menghină în piept, şi am văzut cel mai întunecat răsărit dintre toate; soarele strălucea atât de stins, încât puteam să mă uit fix la astrul de un galben-pal fără să clipesc. Norii pătau zarea ca nişte pete de cerneală neagră. Camera mea nu dădea înspre Munţii Sfinţi, însă spiralele groase de fum mi-au îndrumat privirea către o lumină roşie nefirească.

Pădurile ardeau, însă focul era oricum, mai puţin obişnuit. Flăcările aveau o tentă sinistră de roşu-sângeriu şi erau la fel de negre în inima lor ca o noapte fără stele. Era o vâlvătaie mult prea familiară, una care nu putea fi stinsă decât prin magie. Focul demonilor!

„Dacă nu vei păşi în foc, atunci Kiata va arde în locul tău", mă avertizase preoteasa.

Şi astfel s-a dezlănţuit haosul.

Dacă nu-mi ofeream ajutorul, focul demonilor avea să se răspândească, să ardă totul în cale.

— Spune-i lui Takkan să vină în grădina Raikamei! am instruit-o pe Kiki, îndesându-i în cioc un mesaj scris în grabă. Anunţă-i şi pe fraţii mei! Repede!

M-am îmbrăcat în timp-record, punându-mi peste piept armura de piele pe care mi-o împrumutase Hasho şi fixându-mi coiful pe cap. Apoi am înşfăcat traista plină cu păsări de hârtie şi am strecurat fragmentul din oglinda adevărului înăuntru. În drum spre ieşire, am bătut cu putere în uşile fraţilor mei. Şi, ca un miracol înfăptuit de Ashmiyu'en, toţi au răspuns, gata să plece.

— E o capcană! a spus Adanhai, dând glas gândului care ne frământa pe toţi. Preotesele vor să te atragă afară din palat.

— Dacă te atinge o singură flacără, oricât de plăpândă, te vei transforma în cenuşă, l-a aprobat Yotan.

— Am convenit asupra acestui lucru ieri, le-am amintit. Nimic nu se schimbă doar pentru că avem de-a face cu focul demonilor. Trebuie să mă duc!

— Pierdeţi vremea certându-vă! ne-a atras atenţia Qinnia, care a apărut pe hol cu o mână protectoare pe pântecul uşor rotund. Lăsaţi-o să plece!

— Ar trebui să te odihneşti! a spus Andahai, iar vocea i s-a îmblânzit, trecând de la dârzenie la tandreţe.

— Dacă n-aş fi însărcinată, aş veni cu tine, mi-a mărturisit Qinnia, ignorându-şi soţul.

Din traistă îmi căzuse una dintre păsările de hârtie minuscule pe care le împăturise, dar a vârât-o înapoi înăuntru.

— Fie ca norocul dragonilor să te însoţească azi, draga mea soră! Întoarce-te nevătămată la noi!

Am îmbrăţişat-o şi apoi am luat-o din loc, înainte ca altcineva să poată protesta.

Takkan a ajuns în grădina Raikamei în acelaşi timp cu mine. Asemenea fraţilor mei, îşi purta armura de santinelă, însă o singură privire aruncată spre el mi-a stârnit o fluturare delicată în stomac, ca o bătaie de aripi. Îşi legase părul întunecat la spate şi i-am admirat fiecare trăsătură a feţei. Forma rotundă a urechilor, pometii ascuţiţi, maxilarul parcă sculptat în marmură. I se încurcaseră două dintre şnururile din aur tors înnodate peste umeri, aşa că le-am descurcat cu degetele, încercând să nu mă îmbujorez când ochii mi-au fugit spre plăcile de oţel care-i acopereau pieptul.

— Bună dimineaţa!

Mi-a dăruit zâmbetul meu preferat, cu o clipă înainte să-mi arunce o găluşcă de orez.

— Micul-dejun! a spus el, aruncând câte una şi fiecăruia dintre fraţii mei. Sunt de ieri, aşa că s-ar putea să fie puţin învechite, dar m-am gândit că vom avea nevoie de orice dram de putere. Mai ales Shiori.

— Nu înţeleg cum ne vom întâlni cu Benkai, a spus Reiji. Ar trebui să ne luăm armăsarii şi să ne alăturăm celorlalţi soldaţi pe drumul către munţi.

— Te vei bucura că nu ţi-ai adus calul, a răspuns Takkan, schimbând o privire cu mine. Treptele sunt înguste.

— Trepte? a repetat Wandei, nedumerit. Nu văd nicio treaptă.

— Am avut încredere în tine când ai spus că e totul pus la punct, a început Andahai, dar…

— Ai uitat că mama noastră vitregă a fost vrăjitoare, l-am întrerupt. O vrăjitoare foarte puternică şi iscusită. Suntem gata?

În timp ce Takkan şi fraţii mei şi-au dat în şoaptă consimţământul, Hasho s-a dus la iaz – şi el gândea în perspectivă. A înmuiat mai multe batiste în apă şi ne-a înmânat câte una fiecăruia.

— Împotriva fumului, ne-a explicat.

Când s-a aşezat din nou lângă ochiul de apă, trei ciocârlii i s-au cocoţat pe umeri. A fluierat scurt, mângâindu-le penele cu aripa. La fel ca mine, putea simţi magia Raikamei.

Am pus batista împăturită în buzunar şi am mai muşcat o dată din găluşca de orez. Apoi mi-am fluturat mâna spre iaz, atrăgând atenţia fraţilor mei.

— Priviţi! Du-mă la Lacrimile lui Emuri'en! am strigat, ridicând ghemul cu fir roşu al Raikamei.

La porunca mea, apele iazului s-au despărţit, dezvăluind o scară suficient de largă pentru ca o persoană să coboare pe rând.

— Raikama a avut tot timpul aşa ceva în grădina ei? a exclamat Yotan, uimit.

Ne scuteşte de ore întregi de mers la trap de-a lungul peisajului rural, a comentat Kiki, deschizându-şi larg ciocul într-un căscat.

Hasho, singura persoană în afară de mine care putea să o înţeleagă, a râs.

— Benkai va fi supărat că a irosit atâtea dimineţi călărind spre şi dinspre munţi.

I-am condus pe toţi prin pasaj, până când o lumină a strălucit la capăt. În mai puţin de o sută de paşi, parcurseserăm o călătorie care ne-ar fi luat toată dimineaţă pentru a ieşi din palat.

De îndată ce am ajuns în pădure, un val de căldură mi-a învăluit faţa. Ochii mă usturau de la fumul înecăcios, care mi s-a furişat în plămâni şi i-a strâns cu putere, ca o gheară plămădită din smog. Ignorând junghiul dureros, mi-am legat batista în jurul feţei, astfel încât să pot respira.

Era imposibil să-ţi dai seama de unde izbucniseră incendiile, dar revendicaseră deja această zonă a pădurii. Ceea ce fusese odinioară un codru bogat de pini şi chiparoşi devenise mai nou o pustietate care ardea înăbuşit. Am urmat în grabă ghemul Raikamei, cu tăciunii

sfârâind în pământul de sub picioarele mele, conştientă că nu doar fumul îmi făcea ochii să lăcrimeze. Ci şi un sentiment profund de tristeţe.

Dincolo de dealul următor se desfăşura o bătălie cumplită. Săbiile se încrucişau, suliţele se ciocneau. Bărbaţi şi femei ţipau. Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât strigau mai tare. M-am rugat doar ca Benkai să câştige, ca fratele meu să le poată distrage îndeajuns atenţia preoţilor şi preoteselor cât să găsesc Lacrimile lui Emuri'en.

Încă nu mă văzuseră, dar ştiam că diversiunea nu avea să mai dureze. Trebuie să mă mişc repede!

E aici, Shiori! a strigat Kiki când firul roşu s-a oprit brusc. *E aici!*

Mi-am înăbuşit un suspin. Tot ce mai rămăsese din Lacrimile lui Emuri'en era o groapă de noroi uscat. O singură orhidee lunară zăcea pe pământul crăpat, cu petalele roz pârjolite.

O mare comoară a Kiatei, ultima sursă de magie care dăinuise mai mult decât zeii, dispăruse.

Când m-am apropiat de groapă, am constatat că mai zăbovea o scânteie de energie în aer, iar pielea mi s-a făcut de găină în clipa în care m-am ghemuit lângă marginea adânciturii şi am simţit puterea rămasă. Cu toate acestea, erau doar urme de magie. Firele unei tapiserii care fusese ruptă în bucăţi. Ar fi de ajuns?

Furia îmi pulsa în tâmple – sau poate că de vină erau fumul, panica ori teama. Speram să mă folosesc de magia din ochiul de apă pentru a-mi spori puterile, dar acum părea că mă puteam baza doar pe mine.

Am strâns firul Raikamei în poală şi mi-am încleştat pumnii când am observat grămezile de lemn uscat de lângă groapă. Dacă preoţii şi preotesele din Munţii Sfinţi credeau că urmau să transforme acest loc sacru într-un rug, se înşelau amarnic.

— Fiţi cu ochii în patru! mi-am avertizat tovarăşii. Sunt aproape.

Sosise vremea să trecem la treabă. Mi-am deschis furioasă traista pentru a elibera păsările de hârtie.

— Treziţi-vă! am şoptit, insuflând putere în cuvinte, iar păsările au început să zvâcnească, însufleţite. Zburaţi!

Mai mult nu am izbutit să fac.

O săgeată a zburat pe lângă mine, atât de aproape, încât îmi ţiuiau urechile. Takkan m-a împins la pământ şi, de îndată ce ne-am adăpostit, au ţâşnit mai multe săgeţi. Una i-a zgâriat aripa lui Hasho. Alta i-a străpuns coapsa lui Yotan.

Cu strigăte ascuţite, inamicii noştri au coborât din copacii cuprinşi de flăcări, iar întăririle au atacat din spate. Îmbrăcaţi din cap până-n picioare în alb, se furişau în şi din fum ca nişte fantome.

— Luptaţi! le-am poruncit păsărilor.

S-au împrăştiat iute, cu un şuierat asurzitor. Luptau aprig, hrănindu-se din furia şi panica mea. Ciocuri înţepau globi oculari albi, iar aripi subţiri şi ascuţite ca briciul tăiau obraji şi degete. Au venit şi păsări adevărate, plonjând din cer în semn de solidaritate. Kiki scotea un chicotit aspru ori de câte ori îşi făcea duşmanii să sângereze.

Benkai şi soldaţii lui ne-au găsit destul de repede. Broboane de sudoare acopereau tâmplele fratelui meu, şi fiecare centimetru din armura lui purta urme de arsură.

— Era şi timpul! l-a întâmpinat Andahai. De ce eşti atât de sumbru? Ai putea lupta şi în somn cu aceşti zeloţi!

Nu-mi dădeam seama dacă Andahai era sarcastic. Din câte se părea, nici Benkai.

— Nu sunt nici pe departe puţini la număr, frate! i-a răspuns el.

Am aflat în curând ce voise să spună. Din spatele munţilor se revărsau sute, poate mii de alţi soldaţi.

Preoţii şi preotesele îşi strânseseră propria armată, una formată din săteni, pescari, mercenari, nobili şi chiar şi câteva santinele trădătoare. Toţi aveau obrajii mânjiţi cu cenuşă, un avantaj care le permitea să treacă prin coloanele de focul demonilor izvorâte din pământ.

— Protejaţi-o pe Shiori! a ordonat Benkai înainte să dispară în luptă cu un strigăt sălbatic.

Focul demonilor a trosnit, năvălind printre copacii pârjoliţi spre mine. În timp ce Takkan şi fraţii mei mă fereau de atacurile duşmanilor, m-am concentra asupra flăcărilor sângerii.

Trebuia să le opresc. Cu o răsuflare lungă, mi-am dezlegat magia şi i-am canalizat firele spre toate sursele de incendiu. Acestea s-au înnodat pe rând în jurul fiecărei inimi înflăcărate, tot mai strâns, până când le-au stins fitilul vieţii. Totuşi, pentru fiecare foc înăbuşit, un altul îi lua locul.

Aveam nevoie de ajutor!

Ca un răspuns la gândul efemer, s-a auzit un bubuit dinspre munţi. M-am legănat înapoi pe călcâie. Şi focul demonilor s-a cutremurat, apoi s-a înteţit din nou, mai înalt şi mai înverşunat decât oricând.

Mi-am ridicat privirea. Din pricina copacilor desfrunziţi, vedeam

perfect Munţii Sfinţi.

Shiori, spuneau demonii, cu şoaptele purtate de vânt. *Eliberează-ne!*

Puteau să mă ajute? Voiau să mă ajute?

Vântul a scos un şuierat când mi-a atins pumnalul de la şold. Tot ce trebuia să fac era să le dau să guste din sângele meu – aveau să vină pentru o asemenea ofrandă. O tăietură rapidă pe braţ urma să fie de ajuns.

Însă nu aveam curajul să o fac.

Ezitarea m-a costat scump. Focul demonilor s-a răspândit în toate direcţiile, flăcările arzând cu o intensitate orbitoare dincolo de coroanele copacilor. S-a năpustit necruţător spre mine, din ce în ce mai ameninţător, urlând ca o fiară monstruoasă. Mă urmărea indiferent unde fugeam, distrugând totul şi pe oricine îi stătea în cale.

Andahai avusese dreptate. Era o capcană! Focul demonilor urma să se potolească abia după ce mă prindea.

Apelând la fiecare fărâmă lăuntrică de putere, am dat drumul mâinii lui Takkan şi l-am împins departe de mine. Logodnicul meu era puternic şi neclintit, dar îl prinsesem cu garda jos. S-a împleticit înapoi, ieşind din raza de acţiune a focului demonilor.

Un zid de flăcări s-a ridicat între noi. Văpăile se învârteau în jurul meu, prinzându-mă înăuntru şi ţinându-i pe Takkan şi pe fraţii mei afară.

Până la ultima bătaie de inimă, aveam să îmi amintesc agonia din ochii lui Takkan în timp ce stătea de cealaltă parte a focului. Privirea i-a trecut dincolo de mine, urmând iute lăţimea şi înălţimea flăcărilor, de parcă le-ar fi măsurat în căutarea unei breşe a închisorii demonice.

Nu există aşa ceva, m-am gândit. *Takkan, nebun nesăbuit, pleacă de aici!*

Din spatele fumului au apărut preoţi şi preotese, năpustindu-se spre zidul plămădit din focul demonilor. Spre *mine.* Săgeţile lui Takkan au zburat în toate direcţiile, iar fraţii mei şi-au ridicat arcurile ca să i se alăture.

Trupuri au căzut. Cu faţa înainte, pe spate, într-o parte. Săgeţi cu pene albastre le ieşeau din spinări.

Dar duşmanii noştri ne depăşeau numeric, iar de îndată ce cultiştii au trecut dincolo de zid, strecurându-se prin el ca şi cum ar fi fost făurit din apă, nu din foc, niciun pumnal şi nicio săgeată nu au putut străbate bariera demonică.

Unindu-ne forţele, păsările mele şi cu mine am atacat cu curaj hoarda care năvălea. Am tăiat abdomenul unui preot, am înjunghiat clavicula unei preotese, am ratat cu puţin inima alteia. Însă doar amânam inevitabilul.

Din spate, cineva m-a prins de încheietura mâinii şi mi-a smuls pumnalul din strânsoare. O preoteasă şi-a fluturat suliţa spre mine, nimerindu-mi şira spinării. M-am împleticit înainte şi am căzut pe burtă, îngrozită de pocnetul cumplit scos de oasele mele. Coastele mi-au fost asaltate fără milă de lovituri de picior, bărbia mi s-a izbit de pământul dur şi neted, iar gura îmi era atât de plină de murdărie, încât nici măcar nu puteam scânci de durere.

— Unde îţi e magia acum, sânge-magule? au strigat ei batjocoritor, când mi-am pierdut concentrarea, iar păsările de hârtie au căzut fără vlagă lângă mine.

— Asta e pentru Guiya!

O lovitură de picior în spate.

— Pentru Janinha!

— Pentru Kiata!

Durerea mi-a explodat în trup, orbindu-mă temporar, iar lumea înconjurătoare s-a întunecat preţ de câteva secunde înainte să revină la paleta ţipătoare de culori.

Mi-am muşcat buza inferioară, simţind gustul sângelui. M-au îndemnat să ţip, să înjur sau să strig. Dar n-am scos niciun sunet. Aceşti zeloţi nu puteau să mă ucidă. Mai bine spus, nu puteau să mă omoare în bătaie. Singura modalitate acceptabilă de a muri era prin focul demonilor, astfel încât să-mi poată strânge cenuşa preţioasă.

— Atât de perseverentă, Shiori'anma! a spus o preoteasă, ridicând suliţa pentru a-şi trage răsuflarea. Într-o altă viaţă, poate că ni te-ai fi alăturat!

Nu ascultam. Strângeam cu putere din buze, iar una dintre păsările de hârtie minuscule împăturite de Qinnia mi-a trecut pe lângă obraz.

Trezeşte-te! i-am strigat. *Ajută-mă!*

În sunetul aripilor ei fluturânde, am strigat spre restul păsărilor minuscule, de mărimea unor păianjeni. Qinnia rostise un adevăr de netăgăduit: chiar aveam nevoie de soldaţi de toate dimensiunile. De soldaţi suficient de mici ca să zboare neobservaţi.

Kiki ar fi zis că mi-am pierdut minţile – şi poate că nu se înşela. Dar nu-mi mai era frică.

M-am răzgândit, le-am transmis păsărilor minuscule. *Spuneţi-le munţilor că m-am răzgândit.*

Au zburat deasupra focului demonilor, în afara razei de acţiune a atacatorilor mei, la fel de mici ca scânteile scuipate de flăcări. Înainte să le observe cineva prezenţa, dispăruseră.

Din câte se părea, fusesem îndeajuns bătută, deoarece acum doi dintre cultişti mă târau spre Lacrimile lui Emuri'en, crenguţele pocnind la contactul cu oasele mele rupte. Cineva m-a rezemat de o sabie înfiptă în groapă, dar eram atât de vlăguită, încât am alunecat imediat şi m-am răsturnat pe o parte.

Nimeni nu m-a ajutat să mă ridic.

Preoţii şi preotesele psalmodiau deasupra mea. Vorbeau în kiatana veche, rugându-se ca cenuşa mea să anunţe naşterea unei noi ere şi ca demonii să nu fie niciodată liberi. Din moment ce nimic din toate asta nu reprezenta o noutate pentru mine, le-am ignorat cuvintele ipocrite şi am ascultat în schimb pământul de sub mine.

Era nemişcat. Tăcut.

Grăbiţi-vă! le-am trimis în gând păsărilor. *Vă rog!*

Cu spatele pârjolit de un nou val de căldură, mi-am lipit obrazul de noroi, distingând în surdină trosnetul flăcărilor. Durerea era atât de răvăşitoare, încât nu reuşeam să mă îndepărtez de pericol. Însă am rezistat – nu puteam să dau drumul firului care mă lega de păsările de hârtie. Nu înainte ca ele să-mi transmită mesajul.

În cele din urmă, pământul s-a cutremurat. Mai puternic decât înainte. Iar de data aceasta, nu s-a oprit.

Câteva dintre preotese s-au împiedicat. Psalmodierea lor şi-a pierdut din patos, însă pe măsură ce şi-au recăpătat echilibrul, au aruncat pumni de cenuşă în aer şi au reluat cântarea, rostind mai repede cuvintele.

Focul demonilor s-a înălţat din nou, tot mai fierbinte. S-a năpustit din pământ sub forma unui scut deosebit de impunător, care se restrângea în jurul meu, făcându-mi picăturile de transpiraţie să clocotească pe piele. Lemnul de sub gleznele mele s-a preschimbat în cenuşă, iar flăcările mi-au învăluit trupul, trosnind răsunător. În cel mai fericit caz, mai aveam câteva secunde de viaţă. Am apelat la toată stăpânirea de sine ca să nu intru în panică, să nu ţip şi să respir în continuare, urmărind cum focului demonilor, se pregăteşte să sară şi să mă devoreze.

— Shiori! a strigat o voce de sus. Shiori!

Deliram atât de tare, încât iniţial am crezut că sunt demonii. Mi-am dat capul pe spate şi mi-am mijit ochii prin fum.

Takkan şi Hasho! I-am zărit pe cer, zburând cu picioarele întinse în lături pe spatele unor vulturi şi al unor lebede, însoţiţi de numeroase alte păsări, cât se poate de diferite şi de colorate, pe care nu le puteam vedea – şi de Kiki! Pluteau deasupra mea, puţin mai sus de flăcările falnice.

Takkan avea arcul în mâini, îndreptat în jos. Am auzit coarda vibrând, întinsă la maximum. Apoi trei şuierături, una după alta. Cu flăcările în cale, nici măcar nu am văzut săgeţile zburând.

Pe rând, preoţii şi preoteselor au căzut în jurul meu. Genunchii li s-au scufundat în noroi, iar degetele li s-au încleştat în pământ. Cultiştii care mai trăiau au continuat să psalmodieze chiar şi-n timp ce se prăvăleau înainte.

Ca o fiară monstruoasă, focul demonilor a eliberat un răcnet înfiorător. Deschizătura aflată deasupra mea a dispărut dintr-odată, inimile negre ale flăcărilor răsucindu-se împrejur pentru a mă devora. Dar secundele câştigate de Takkan şi de Hasho au fost de ajuns.

Mai întâi, aerul s-a răcit. Apoi un văl tenebros a acoperit soarele, înăbuşindu-i lumina nefiresc de pală. Umbrele au măturat pământul. Peste tot în jurul meu, flăcările s-au diminuat până la nişte grămezi de tăciuni, iar pădurea s-a întunecat.

Numai breşa strălucea, cu a sa lumină pâlpâitoare de un roşu-aprins întinzându-se dintr-un capăt în altul al codrului, căutând. Când în sfârşit m-a găsit, pământul s-a zguduit violent.

Sosiseră demonii.

CAPITOLUL 44

RĂSPÂNDIND LUMINĂ STACOJIE, DEMONII S-AU NĂPUSTIT prin breşă şi au invadat pădurea. Păreau coşmaruri încarnate, cu trăsături de bărbaţi, bestii şi monştri grotesc întreţesute. Cei mai asemănători cu fiinţele umane aveau armuri pale, fantomatice, în timp ce alţii purtau doar învelişul exterior al fiarelor: blană, pene sau solzi.

Monştri cu ochi roşii au pogorât asupra preoţilor şi preoteselor, ucigându-i înainte ca zeloţii să apuce măcar să ţipe. Am distins scânteia fulgerătoare a unor colţi dezveliţi, un şuierat de fum, apoi, ca nişte flăcări, vieţile le-au fost curmate, lăsând în urmă doar veşmintele lor albe.

După ce vântul le-a măturat rămăşiţele, Takkan a străbătut în câteva secunde distanţa care ne separa. Nu puteam decât să-mi imaginez cum arătam, vlăguită, învineţită şi frântă, ca ultima orhidee lunară din Lacrimile lui Emuri'en. Nespus de tandru, m-a ridicat şi m-a aşezat în poala lui.

— O să fii bine! mi-a spus, ţinându-mă de degete.

— Nu mă minţi! Nu te pricepi la asta!

— Chiar nu-i atât de grav, surioară, a intervenit Hasho, un mincinos şi mai puţin credibil decât Takkan.

Mi-aş fi dorit să-i pot spune asta, dar durerea mi-a încătuşat fiecare celulă din trup, făcându-mă să-mi muşc buza de jos.

Zâmbetul lui Hasho a dispărut, iar Takkan şi-a încleştat maxilarul ca un bărbat dispus să-şi spargă un dinte. Mi-a îndepărtat părul de pe ochi, vârfurile degetelor lui alunecându-mi uşor peste tâmple.

— Nu renunţa, Shiori! a spus el. Luptă să rămâi în viaţă!

Chiar mă luptam... şi pierdeam. Abia mai simţeam urmele de bocanci de pe spate sau coastele rupte dintr-o parte. Căldura îmi părăsea treptat corpul.

Takkan trebuie să fi observat că tremur, pentru că şi-a lipit trupul de al meu şi i-a murmurat ceva lui Hasho, care mi-a aruncat imediat mantia lui şi a început să-mi maseze degetele.

Dar fără folos. Simţeam cum mi se rup firele vieţii. Muream.

I-am observat pe demoni abia când Takkan şi-a ridicat capul, iar Hasho a întins mâna după sabia lui scurtă.

O lumină roşie şi difuză le scălda siluetele, accentuându-le ochii înfometaţi şi înfundaţi.

M-am rugat să nu fi făcut o greşeală îngrozitoare.

Nu au atacat, aşa cum procedaseră când Bandur m-a târât în Munţii Sfinţi. Erau nefiresc de şovăitori.

— Vino cu noi! au spus, vocile demonilor reverberându-mi în urechi. Mult mai mulţi aşteaptă să fie eliberaţi.

— Nu! a zis Takkan. Nu o puteţi avea!

Ignorându-l, demonii şi-au extins lumina în direcţia mea. În clipa în care am început să plutesc, Takkan m-a luat de mână, refuzând să renunţe la mine. A venit şi Hasho, care s-a aşezat în faţa noastră şi şi-a fluturat sabia scurtă.

Demonii au mârâit.

— Opriţi-vă! am spus cu voce răguşită. O să merg cu voi... Dar nu aveţi voie să-i răniţi!

Unul dintre demoni a făcut un pas înainte. Când umbra lui a căzut peste mine, durerea a devenit mai suportabilă. Rănile erau încă acolo, însă junghiurile dispăruseră.

Confuză, mi-am ridicat brusc privirea.

— Nu e nevoie să simţi durere, a spus demonul, cu o voce nici blândă, nici crudă, doar fermă. Vino acum! Nu-ţi vom răni tovarăşii.

— Dă-mi drumul! i-am şoptit lui Takkan, încercând să-mi trag mâna din strânsoarea lui.

Durerea îi strălucea în ochi, dar refuza să mă lase să plec. *Nu!*

Mi-am apăsat nasul de obrazul lui şi mi-am plimbat privirea peste chipul său, de la linia părului în forma literei V până la gropiţa din bărbie. Apoi mi-am lipit fruntea de a lui şi, cu degetele noastre încă împletite, am vârât mâna liberă în buzunar după ghemul Raikamei.

În acest moment, arăta mai degrabă ca o încâlceală de fire, dar încă mai exista magie în el. Strălucea în mâna mea, cald de la lumina emanată.

L-am sărutat în tăcere pe Takkan înainte să împing ghemul în mâinile lui. Demonii m-au prins.

— O avem! au strigat ei. Întoarceţi-vă! Întoarceţi-vă!

Am ţâşnit spre nori, însă eu îl vedeam doar pe Takkan fugind

printre copaci şi urmărind alunecarea trupului meu prin masa insondabilă de demoni. Am rămas cu ochii aţintiţi asupra lui cât de mult am putut. Şi-a croit cu umerii drum mai departe, iute şi neostenit, cu fiecare muşchi încordat şi cu un singur ţel în minte: acela de a mă găsi. Nimeni nu avea să-l oprească, nici copacii zburători dezrădăcinaţi de cutremurarea pământului, nici vânturile aprige, nici crăpăturile ivite brusc de-a lungul solului.

— Shiori! striga în continuare. Shiori!

— Takkan, am şoptit.

Cu inima tot mai îndurerată, mi-am desprins cu greu privirea de la el. O altă voce îmi striga numele. O voce mică, pe care urechile mele au auzit-o imediat.

Kiki!

Conducea o legiune de păsări de hârtie spre breşă. *Shiori! Ar fi bine să nu mă uiţi! Vin!*

Într-adevăr, venea. Cu un zâmbet abia schiţat, am închis ochii şi m-am predat întunericului mistuitor.

CAPITOLUL 45

M-AM TREZIT ÎN INTERIORUL MUNŢILOR SFINŢI.

Captivă între pereţii cavernoşi, stăteam întinsă pe un pat dur de piatră, în apropiere de breşă – deborda de magie şi crescuse simţitor în ultimele zile, întinzându-se strâmb peste panta muntelui ca o venă groasă.

Chiar şi dinăuntru strălucea.

Cu un efort uriaş, m-am sprijinit în coate, apoi mi-am ţinut răsuflarea când ceva a foşnit la contactul cu pereţii stâncoşi.

— Kiki! am strigat slab, înconjurată dintr-odată de zeci de păsări de hârtie. Eşti aici!

Aripa lui Kiki era ruptă, străpunsă de o săgeată. Şi-a întins gâtul lung spre păsările de hârtie care se târau în spatele ei, ascunzându-se în spatele rocilor. *Nu puteam să te lăsăm să vii singură.*

I-am atins aripa, dornică să i-o repar, trecându-mi degetul mare peste modelul argintiu-auriu de pene. Strălucea atât de slab, încât abia l-am distins. După atâtea luni, am înţeles în sfârşit ce reprezenta.

Acea parte din sufletul meu care ne lega.

Nu-ţi bate capul! a spus Kiki, trăgându-şi aripa înapoi. *Nu mai scăpăm de aici.*

— Veşnic pesimistă, nu-i aşa?

Pentru prima dată, ochii au trădat-o. Erau blânzi şi umezi, ca două pete şterse de cerneală. Aproape ca şi cum plângea.

Am înghiţit cu greu în sec, străbătută de un alt junghi de durere, şi m-am ridicat încet şi lamentabil în genunchi.

— Uite! am şoptit. Mă simt mai bine!

Mincinoaso!

Într-adevăr, o mincinoasă în toată regula, deoarece eram tot pe moarte. Cu siguranţă simţea asta, din moment ce sufletele ne erau legate.

— Muntele e mai tăcut decât data trecută, am remarcat, privind în jur.

Nicio iluzie nu-mi înşela ochii, nici a casei, nici a grădinii Raikamei, şi niciun demon deghizat într-unul dintre fraţii mei nu mă îndemna să-l urmez. Totul era nemişcat. Pustiu. Aproape... paşnic.

— Unde sunt demonii?

Am primit răspunsul de îndată ce am pus întrebarea. Fumul a pătruns prin breşă, şuierând în fiecare colţ. Pe măsură ce păsările de hârtie se ridicau, formând un cocon protector, demonii s-au materializat.

M-au încolţit până m-am trezit cu spatele lipit de un perete. Sute de ochi roşii perforau umbrele, privindu-mă înfricoşător de intens, pe cât de curioşi, pe atât de disperaţi.

— AI CERUT SĂ TE ÎNTORCI. ACUM, ÎNDEPLINEŞTE-ŢI PROMISIUNEA!

Kiki a sărit înapoi în spatele părului meu. *N-ai de gând să-i eliberezi, nu-i aşa?* m-a întrebat în şoaptă. *Doar dă-ne semnalul şi vom ataca! Putem sigila munţii.*

N-am spus nimic, dar groaza preluase controlul, înrădăcinată în adâncul sufletului meu. Le spusesem demonilor că mă răzgândisem. Îi chemasem să mă ia – şi mă ascultaseră întocmai. Acum mă aşteptau şi, cu fiecare secundă de aşteptare, furia le creştea. Încălzea munţii, cutremura pământul.

Dacă ai un plan, acum ar fi un moment bun să-l implementezi, a scâncit Kiki.

Am căutat o piatră uşor de desprins şi i-am apăsat marginea ascuţită în palmă.

— O să-i eliberez, am spus într-un târziu.

Poftim? Ochii negri precum cerneala ai lui Kiki s-au făcut cât cepele. *Ţi-ai pierdut uzul raţiunii? Nu poţi elibera demonii!*

— Nu pot fi închişi aici pentru totdeauna, am spus. Poate că strămoşii mei aşa au crezut, dar încarcerarea lor trebuie să se sfârşească.

Te vor ucide, Shiori! a insistat Kiki, speriată. *Şi mă vor ucide şi pe mine.*

— Îi voi forţa să-mi promită că ne vor cruţa, am zis, mai convinsă decât oricând. Nemuritorii sunt legaţi de promisiunile lor.

Asta nu a funcţionat atât de bine cu Bandur.

— Va funcţiona de data asta!

Mi-am tăiat mâna, ţipătul rămânând ferecat în gât. Sângele mi s-a

prelins peste liniile din palmă şi mi-am chemat mai aproape scutul format din păsări de hârtie.

— Am venit aici din proprie voinţă, am spus cu o voce înspăimântător de asemănătoare cu o şoaptă. Şi sunt gata să vă dau sângele meu. Vă voi elibera, dar veţi face ceva pentru mine în schimb.

Demonii au încremenit, cu ochii lor roşii strălucind în întunericul cavernos. În timp ce sângele mi se prelingea de pe braţ, picăturile aterizau pe păsările de hârtie, pictându-le în stacojiu capetele.

— VORBEŞTE!

— Vă voi da sângele meu, am repetat. În schimbul jurământului vostru că nu veţi răni nicio fiinţă vie din Kiata. Acceptaţi-mi condiţiile şi veţi fi din nou liberi! Magia va fi din nou liberă!

Demonii şi-au murmurat numaidecât dezacordul.

— E în firea unui demon să distrugă. Suntem slujitori ai haosului şi nu vom fi legaţi de niciun jurământ, au spus în cor, scrijelind pereţii cu ghearele, iar zgomotul îngrozitor mi-a rănit urechile. Viaţa ta nu-ţi aparţine ca să renunţi la ea, sânge-magule. E a noastră.

— Atunci vom vedea cine este mai rapid.

Demonii au atacat cu o viteză supranaturală. În niciun univers nu i-aş fi putut înfrânge cinstit. Dar trişasem.

Ştiam că nu aveau să-mi accepte niciodată învoiala. Eram neputincioasă, neajutorată, cu doar o armată formată din păsări de hârtie. Însă nu observaseră că-mi adunasem firele sufletului şi le eliberasem.

Lady Solzaya îmi împărtăşise odată bănuiala că sufletul uman e alcătuit din nenumărate fire mici care îl leagă de viaţă. Că acele fire pot fi tăiate unul câte unul. Speram să aibă dreptate.

Înainte de acest moment, înţelesesem dintotdeauna că sângele meu urma să distrugă lanţurile demonilor, eliberându-i din munţi. Dar nu înţelesesem niciodată rostul celuilalt dar al meu în calitate de sânge-mag: de ce puteam împrumuta fragmente ale sufletului meu pentru a crea o nouă viaţă.

Însufleţisem o mulţime de lucruri în ultimul an, însă numai o singură dată dăruisem definitiv o parte din mine: când o creasem pe Kiki.

Dintre toate vrăjile mele, doar ea rezistase, rămăsese lângă mine şi îmi împărtăşise gândurile. Credeam că totul se datora faptului că îi pătasem coroana de pe creştet cu sângele meu, dar mă înşelasem. Era

vorba despre aripile ei: firul sufletului meu a format un model argintiu şi auriu – vizibil în ochii tuturor.

Asemenea fire mi se desfăşurau acum din păr, din vârfurile degetelor, din fiecare celulă a fiinţei mele, vibrând la fel de melodios precum coardele unor ţitere. În minte, le-am întins cât se poate de mult, însufleţind păsările de hârtie care mă înconjurau.

Trăiţi! le-am îndemnat.

Magia a acţionat rapid. Inimile au început să le bată în tandem cu a mea. Cu fiecare pasăre care s-a ridicat, deveneam mai vulnerabilă, însă m-am oprit doar când n-am mai avut nimic de oferit.

Abia atunci m-am prăbuşit. Demonii s-au năpustit asupra mea, zgâriindu-mi pielea cu colţii, şi înfigându-şi ghearele în carnea mea. N-am simţit nicio durere. Capul şi trupul păreau lipsite de greutate, uşoare ca nişte pene, de parcă pluteam. Zburam, asemenea păsărilor mele, care s-au răspândit şi au alunecat pe lângă breşă, aşezându-şi aripile întinse pe gura stacojie a muntelui şi sigilând-o până când doar o pietricică a rămas descoperită.

Am zâmbit şi mi-am ridicat mâna. Un ultim filament al sufletului îmi atârna de încheietură, singurul fir care mă lega de viaţă. Cu un simplu gând, îl puteam trimite să închidă încă o dată breşa – dar, de îndată ce aveam să fac asta, încetam să mai exist.

Demonii au înmărmurit; colţii au încetat să mai scrâşnească, iar ghearele, să zgârie, când şi-au dat seama ce săvârşisem.

Îi prinsesem în capcană.

— Acceptaţi-mi propunerea! le-am poruncit cu o voce plăpândă. Dacă mor, nu veţi fi liberi.

— Atunci, mori! au mârâit demonii. Sânge-magii au fost întotdeauna ademeniţi în munţi. Următorul nu va face excepţie. Îi vom găsi slăbiciunea şi o vom folosi împotriva sa.

— Aşteptaţi răsplata unei astfel de strategii de o mie de ani, le-am reamintit. Niciun sânge-mag nu va fi dispus să vă elibereze, aşa cum sunt eu. Fără Bandur care să vă conducă, veţi rămâne întemniţaţi aici cel puţin încă o mie de ani.

— De ce? au cerut ei să ştie. De ce să ne eliberezi?

M-am gândit la Khramelan, la cum îşi apărase fraţii demoni în Lapzur chiar şi după ce-l trădaseră. M-am gândit la fragmentul din oglinda adevărului, care îmi arătase în mod inexplicabil o amintire a Raikamei când întrebam cum să-i învinge pe demoni.

Şi ştiam că aceasta era calea corectă.

— Până şi haosul îşi are locul în lume. Fără voi, Kiata şi-a pierdut stabilitatea, am răspuns şi, înainte de a-mi pierde curajul, am inspirat adânc şi am continuat: Viitorul pe care mi-l doresc este o Kiata în care magia izvorăşte din nou din pământ şi înfloreşte, o Kiata în care demonii, zeii şi muritorii trăiesc şi prosperă împreună. V-aţi onorat sentinţa. Acum, promiteţi-mi că nu veţi răni spiritul, sufletul sau trupul niciunei fiinţe vii din Kiata! Promiteţi-mi, şi vă voi da sângele meu. Jur!

Demonii au amuţit. Tăcerea s-a prelungit pentru o eternitate, în timp ce ochii lor înfundaţi în orbite i-au sfredelit pe ai mei. Eram sigură că aveam să mor înainte să se hotărască.

Apoi, în cele din urmă, şi-au unit glasurile într-un cor sinistru, care a cutremurat muntele din temelii.

— Vreme de o mie de ani, am fost închişi între aceşti pereţi stâncoşi. Dar încarcerarea noastră va lua sfârşit, au murmurat ei. Vom jura! Vom jura cu toţii! Jurăm acum!

Păsările au ascultat şi au zburat, purtându-mi sângele pentru a înlătura cătuşele demonilor. Fiecare creatură eliberată a dat din cap în direcţia mea, aproape imperceptibil, cu faţa imposibil de citit.

Pentru asta mă născusem: să aduc magia înapoi în Kiata. Să desfac vraja aruncată de strămoşii mei. Îmi era scris în soartă – în firele de magie din suflet, în sângele care mă lega de demoni. În curând avea să se isprăvească.

După ce toţi demonii au fost eliberaţi, lanţurile li s-au evaporat în rotocoale de fum. Dar încă nu puteau pleca.

Păsările mele s-au înălţat deasupra demonilor şi şi-au întins aripile de hârtie în lături, unindu-le, astfel încât să formeze un cerc. Firele sufletului meu s-au întreţesut într-o rază lungă de lumină, cu reflexe argintii şi aurii, apoi păsările au înconjurat demonii, legându-i de promisiunea lor.

În cele din urmă, învoiala a fost încheiată. Un cutremur lung a zguduit pământul, iar breşa s-a extins, lumina sa stacojie fulgerând dintr-odată. De-a lungul peretelui muntos au apărut crăpături, rafale aprige de vânt năvălind înăuntru. *Plecaţi!* păreau să strige acestea. *Nu mai sunteţi prizonieri aici.*

Demonii nu aveau nevoie de o invitaţie. Au zburat în lume, golind muntele şi luând cu ei păsările de hârtie, însă, cu fiecare făptură înaripată plecată, mi s-a mai desfăşurat un fir din suflet. Am simţit cum

devin tot mai uşoară, prea uşoară pentru a mai dăinui pe acest meleag.

În scurt timp, doar Kiki a rămas. Când strălucirea lunii i-a atins aripile, mi s-a aşezat pentru ultima oară pe umăr.

Acum e rândul meu, a spus ea. *Îmi doream atât de mult să-ţi fiu alături până la sfârşit şi să văd unde în Cele Nouă Ceruri ne-ar pune lordul Sharima'en! Asta dacă ajungi în ceruri.*

— Nu! am şoptit, apoi am prins-o de aripă şi am apropiat-o de faţa mea. Nu, tu rămâi cu mine.

Nu pot, a zis Kiki, modelul argintiu-auriu de pe aripile ei stingându-se treptat.

Am început să protestez, cu ochii inundaţi de lacrimi, dar Kiki părea mai curajoasă decât fusese vreodată. *Cel puţin pot spune că am trăit o viaţă incitantă, mai ales pentru o pasăre de hârtie. Mi-aş dori ca Băiatul cu Ridichi să fie aici să cânte. Sau fratele tău cu flaut. Mi-ar plăcea să aud puţină muzică înainte să plec.*

Am lipit-o de mine.

— „Channari era o fată care locuia la malul mării", am început cu o voce răguşită şi frântă, care păstra focul aprins cu o lingură şi o oală. „Amestecă, amestecă o supă pentru o piele frumoasă. Fierbe, fierbe o tocană pentru un păr des şi negru. Dar ce prepara pentru un zâmbet fericit? Prăjituri, prăjituri..."

Prea nemilos a fost vântul! Înainte să pot termina cântecul, mi-a furat mica pasăre de hârtie, prinzând-o într-o rafală puternică.

— Kiki!

M-am dus după ea, dar trupul îi devenise rigid, golit de orice scânteie de viaţă. Un hohot de plâns mi-a sfâşiat gâtul când vântul a purtat-o departe de ochii mei.

— Kiki... am şoptit.

Muntele încă tremura când m-am târât până la breşă. Ultimii demoni plecau, fiecare creatură care trecea prin deschizătură făcând ca lumina stacojie să pâlpâie şi să se estompeze, marginile sale devenind gri ca restul peretelui stâncos. Magia muntelui se întorcea în Kiata – la fel ca a mea.

— În numele Curţilor Eterne! am izbucnit, observând cât de îngustă devenise breşa.

Cu câteva minute în urmă fusese la fel de înaltă şi de lată ca un copac, însă acum abia dacă era cu un cap mai înaltă decât mine. Se închidea.

M-am lipit de pietrele care străluceau în continuare şi am încercat să-mi croiesc drum mai departe. Am săpat într-o fisură dintre roci, molozul şi nisipul prelingându-mi-se printre degete cu fiecare tremur al muntelui. Vântul încă se năpustea înăuntru, dar am auzit păsările ciripind afară. Dar nu eram un demon şi nu mai aveam niciun dram de magie. Nu puteam să trec!

— Shiori! a strigat o voce.

Takkan?

M-am uitat în fisură şi am văzut unul dintre ciucurii albaştri agăţaţi de centura lui Takkan legănându-se în bătaia vântului, apoi i-am zărit mâna apucând o margine îngustă de pe versantul muntelui. Inima mi-a sărit în piept.

— Takkan!

Mă găsise! Şi-a mijit ochii prin fisură, cu ochii strălucind de speranţă.

— Shiori! O să te scot de acolo!

Faţa i-a dispărut dinaintea ochilor mei, înlocuită de sunetul sabiei lui lovind piatra, lama zgâriind peretele stâncos în încercarea de a mări fisura.

Nu ştiam dacă să înjur sau să strig de bucurie. Dintre toţi tinerii perseverenţi, încăpăţânaţi şi nesăbuiţi...

— Pleacă de aici, nebunule! am hârâit, dar Takkan săpa mai departe, ignorând bubuitul eliberat din inima muntelui. Ajunge! Breşa se închide. Nu mă poţi salva!

— Sunt capătul firului tău, mi-a reamintit Takkan. Oricât de mult se întinde, atât timp cât vrei să-ţi fiu alături, nu-ţi voi da niciodată drumul!

Nodurile din pieptul meu s-au strâns, iar lacrimile mi-au încălzit cozile ochilor. Voiam să-l aud pe Takkan cântându-le copiilor noştri, să urc pe Muntele Iepurelui în fiecare primăvară şi să admir luna plină. Voiam să citesc cartea de poveşti pe care o scria pentru Megari, să pun an de an lampioane cu el pe râul Baiyun, în timpul Festivalului de lamă de la Iro, să văd cum părul ne devine alb, atins de trecerea anilor, dar inimile ne rămân tinere datorită poveştilor şi râsetelor.

— Dă-te la o parte! a strigat Takkan înainte să trimită o săgeată prin fisură, cu un fir lung atârnând de tijă.

Firul Raikamei.

Mama mea vitregă îl folosise odată pentru a mă scoate din Munţii

Sfinţi, iar acum Takkan intenţiona să facă acelaşi lucru. Nu eram sigură dacă avea să funcţioneze din nou, dar scânteia de magie când i-am prins capătul – un semn dătător de speranţă. Temătoare, mi l-am trecut de jur-împrejurul încheieturii mâinii şi l-am legat.

— Trage de fir când eşti gata! a strigat Takkan.

M-am apropiat cât am putut de stâncă. Apoi, înainte să-mi pierd şansa, l-am tras.

A urmat o smucitură puternică din afara muntelui. Rocile mi-au zgâriat umerii, iar praful mi-a umplut nasul şi gura. Am închis ochii, pe jumătate convinsă că aveam să mă izbesc de munte şi să mor. Dar când am răsuflat din nou, eram afară.

O pereche de braţe puternice m-a prins de talie. Norii şi ceaţa acopereau în continuare soarele, dar în strălucirea stacojie a breşei am văzut bucuria de pe chipul lui Takkan dispărând de îndată ce şi-a plimbat privirea peste mine.

Aveam hainele îmbibate de sânge, iar trupul îmi era uşor, moale, aproape fără vlagă. Arătam mai degrabă ca o fantomă decât ca o fiinţă umană, agăţându-mă de viaţă printr-un singur fir al sufletului. Din moment ce abia mai simţeam durerea, eram un ecou al fostului meu sine.

— S-a terminat! am şoptit. Demonii sunt liberi. Magia e liberă.

Mi-am vârât capul sub bărbia lui Takkan, dornică să mă bucur de căldura sa şi să nu-mi întrezăresc reflexia în ochii lui înceţoşaţi.

— Acum, du-mă acasă! Te rog!

Cu braţul încă în jurul taliei mele, Takkan ne-a coborât cu grijă, pas cu pas, până la poalele muntelui. Am aruncat o ultimă privire spre breşă, însă am distins o simplă scânteie, ca licărirea finală a unei zile înainte de lăsarea amurgului. Apoi a dispărut.

Munţii au încetat să mai tremure, iar pământul a încremenit din nou. Soarele a scăpat dintr-o închisoare de fum, auriu şi strălucitor ca o monedă, o aducere-aminte că fusese tot timpul acolo.

CAPITOLUL 46

PLOAIA SE REVĂRSA DIN NORI, STINGÂND COMPLET focul demonilor. Picăturile îmi alunecau pe obraji, reci şi umede, şi-mi spălau bruma de cenuşă de pe piele. Lângă mine, răpăiala a umplut din nou Lacrimile lui Emuri'en, iar când orhideea lunară a plutit la suprafaţa ochiului de apă cu petalele sale moi recăpătându-şi textura şi culoarea, o renaştere de altfel imposibilă, am ştiut că bătăliile pe care le purtasem nu fuseseră în zadar.

Magia revenise în Kiata. O simţeam ca pe un cântec răsunând în jurul meu, făcând lumea să pară mai vie.

— S-a întors, i-am şoptit lui Takkan. E în aer, în pământ, peste tot. E minunată!

Pe măsură ce ploaia se domolea, am clipit de câteva ori spre cer. Era o zi frumoasă, albastră ca fasolea-fluturilor[12].

— Hai să aşteptăm aici, doar pentru un minut! am spus.

Cu o încuviinţare din cap, Takkan s-a oprit. Şi-a încordat muşchii braţelor şi, cu o grijă înduioşătoare, atent la fiecare mişcare, m-a întins pe o stâncă plată dinaintea Lacrimilor lui Emuri'en.

Fumul se risipise, înlocuit de o ceaţă translucidă care urca în spirale din copaci, iar ploaia lovea uşor pământul. Negura a trecut peste chipul lui Takkan, aproape ascunzându-i lacrimile nevărsate.

Ştia că nu mă poate salva. Viaţa îmi atârna literalmente de un fir – de o ultimă bucată din sufletul meu pe care o păstrasem pentru mine. Mai aveam un singur lucru de făcut: să ne luăm rămas-bun.

Ploaia îmi stropea faţa, dar nu mai simţeam picăturile. Vântul mă purta deja în neant, ca un zmeu desprins, cu capătul firului abia atingând pământul. În curând, avea să plutească şi el.

Am văzut o siluetă în depărtare, care înainta încet. Nu era cineva pe

---

[12] Fasolea-fluturilor este o plantă care creşte sub formă de liană. Cea mai deosebită particularitate a ei sunt florile de un albastru intens, cu porţiuni galbene. În India este venerată ca plantă sacră, fiind folosită în ritualurile religioase puja. Mai este cunoscută sub denumirea de floarea-clitoris şi mazărea-fluturilor (n. tr.).

care-l mai întâlnisem, totuşi însăşi prezenţa lui arunca un giulgiu împovărător, de nescăpat, ca greutatea oceanului apăsându-mi trupul.

Teama mi-a încătuşat inima. Am avut senzaţia că ştiu cine e.

M-am întors către Takkan, profitând de momentele rămase.

— Spune-mi o poveste!

Cu ochii ascunşi de părul închis la culoare, nu-mi dădeam seama dacă pe obraji i se prelingeau picături de ploaie sau lacrimi. Mi-a luat mâinile într-ale lui.

— A fost odată o fată... care uitase cum să zâmbească, a spus încet. Era atât de inteligentă şi atât de frumoasă, încă vestea despre farmecul ei se răspândise din sat în sat şi avea mulţi admiratori! Dar când mama i s-a îmbolnăvit, toată fericirea i-a părăsit numaidecât ochii şi a devenit o fantomă a fostului ei sine. Înainte să moară, mama a pus-o pe fată să-i promită că va purta un bol de lemn peste cap şi că nu-l va scoate niciodată. Urma să-i acopere jumătate din faţă şi să o ferească de atenţia nedorită. În curând, a început să circule zvonul că ascunde ochi de demon sub bol, însă ea a ignorat cuvintele pline de răutate care o însoţeau pretutindeni. Au ajutat-o să vadă cine erau prietenii ei adevăraţi, exact aşa cum îşi dorise mama sa. După multe luni, a întâlnit un băiat care nu a observat castronul, ci tristeţea fetei. Şi-a propus să câştige un zâmbet de la ea. În fiecare zi, se plimbau împreună prin grădină şi îi împărtăşea poveşti. Lent, agonizant de lent, fata a prins drag de inima lui blândă, iar cei doi s-au îndrăgostit.

— El îmi aminteşte de tine, am spus, înclinându-mi capul pe spate. Un lord simplu şi modest de rangul al treilea. Unul căruia îi place să alerge pe ninsoare şi să picteze cărţi de poveşti pentru sora lui.

— Băiatul îşi dorea să se însoare cu ea, a continuat Takkan, dar sătenii nu i-au permis. Crezând că fata e un demon, au încercat să o ucidă, dar bolul i s-a spart în o mie de bucăţi, dezvăluindu-i în cele din urmă ochii, care licăreau nu cu o putere răuvoitoare, ci cu lumina stelelor. Băiatul nu a văzut frumuseţea fetei, ci pe femeia pe care o iubea. S-au căsătorit de îndată ce ea l-a acceptat, iar firele lor au fost înnodate de la o viaţă la următoarea şi la următoarea.

Am zâmbit trist, aproape uitând de durere. Aproape uitând de prezenţa stranie care plutea în câmpul meu vizual, aşteptând ca Takkan să-şi termine povestea.

— Îmi place sfârşitul poveştii tale, am şoptit. Mi-aş fi dorit ca şi povestea noastră să se termine aşa.

Takkan şi-a plecat ochii. Erau umezi când şi-a apăsat mâna într-a mea.

— Suntem legaţi, îţi aminteşti? a spus el, cu vocea răguşită de emoţie. Dacă nu ai inimă, îţi voi da jumătate din a mea! Dacă nu *ai* suflet, îţi voi da din al meu!

— Găseşte lumina care îţi face lampionul să strălucească! Nici măcar atunci când te înconjoară întunericul. Nici măcar cel mai puternic vânt nu va stinge flacăra! am spus încet, citând-o pe Raikama, apoi mi-am ridicat capul ca să mă uit în sus, la el. Oriunde m-aş duce, tu vei fi lumina, Takkan.

Vederea mi s-a înceţoşat, iar urechile mi-au ţiuit, furându-mi răspunsul lui Takkan. Dar în sfârşit am putut să văd silueta care mi-a invadat ultimele clipe de viaţă. Nu a venit înveşmântat în falduri catifelate de întuneric, aşa cum mă aşteptam, ci învăluit într-o lumină strălucitoare.

Însuşi lordul Sharima'en, zeul morţii.

— Vino, Shiori'anma! a spus el, cu vocea rece şi detaşată. E timpul!

Am simţit cum sufletul meu îl ascultă pe zeul morţii şi începe să-mi părăsească trupul. Deşi somnul îmi dezmierda pleoapele, m-am străduit să rămân trează. *Nu, nu încă!*

— Te-ai descurcat bine, a continuat zeul, însă un avertisment subtil îi puncta cuvintele. Du-te cu demnitate!

Nu-mi pasă! Lasă-mă să rămân! Te rog! Era inutil să-l implor pe Sharima'en, Îngrijitorul Morţilor. Toţi kiatanii ştiau asta, dar nu-mi păsa cât de copilăresc mă comportam.

— Tatăl meu, fraţii mei... au nevoie de mine, am insistat, înghiţind nodul dureros din gât. Şi Takkan.

— Ţi se vor alătura când le va sosi vremea, a spus lordul Sharima'en. Acum a sosit a ta.

— Oare? s-a auzit o altă voce, de data asta una melodioasă.

Zeul morţii s-a întors, încruntându-se la silueta scânteietoare care apăruse în spatele lui.

Fără putere, mi-am ridicat capul şi am văzut-o pe doamna lunii, scăldată în lumină selenară şi alunecând spre noi pe un nor sidefiu. Iepuri cu ochii conturaţi cu argintiu îi zburdau la picioare.

Imurinya, am gândit.

— Uite! a spus ea, fluturându-şi mâna spre mine.

Avea o voce caldă şi melodioasă, deopotrivă necunoscută şi straniu

de familiară.

— Sunt legaţi de firele lui Emuri'en.

Mi-am coborât privirea şi am văzut firul luminos înfăşurat în jurul încheieturii mâinii care mă lega de Takkan. Îl mai remarcasem o singură dată, când Raikama era pe moarte.

— Firele sunt uşor de tăiat, a spus lordul Sharima'en. Întoarce-te acasă la iepurii tăi, soră! Nu ai ce căuta aici. Şi nu ai niciun drept să te amesteci în treburile mele.

— Într-adevăr, nu am ce căuta aici şi nu am niciun drept să mă amestec în treburile tale, a recunoscut Imurinya, dar aduc veşti şi din Ai'long. De la prinţul Celor Patru Mări Suverane, moştenitorul Regelui-Dragon.

Am ciulit urechile. Moştenitorul lui?

— Ce vor dragonii? a întrebat lordul Sharima'en pe un ton iritat. Nu au mai intervenit niciodată în angajamentele în care sunt implicate fiinţele umane.

— Alteţa Sa Eternă Seryu'ginan ne reaminteşte că am avut nevoie de ajutorul dragonilor pentru a închide demonii în munţi, cu mult timp în urmă. Li se datorează o favoare şi cer să aibă un cuvânt de spus în privinţa sorţii sânge-magului care i-a eliberat.

Doamna lunii s-a oprit apoi şi, accentuând fiecare cuvânt în parte, a zis:

— Dragonii îşi doresc ca ea să trăiască.

Nemulţumirea a întunecat brusc expresia lordului Sharima'en, iar fratele şi sora nu au spus nimic – cel puţin, nimic cu voce tare. Am simţit că vorbesc. Că se ceartă, mai exact, în limba zeilor.

În cele din urmă, zeul morţii s-a dat un pas îndărăt şi i-a permis Imurinyei să mi se adreseze. A îngenuncheat lângă mine, masându-mi tâmplele. Sufletul mi-a vibrat la atingerea ei, încă agăţat de trupul meu printr-un singur fir.

— Ai dat dovadă de mult curaj, a spus ea pe un ton grav, şi i-ai mulţumit pe zei cu faptele săvârşite în această lume. Nu suntem lipsiţi de compasiune.

Mi-am ţinut răsuflarea, neştiind la ce „compasiune" să mă aştept.

— Stăpânul morţii şi cu mine am ajuns la o înţelegere, a continuat ea. Am hotărât că jumătate este un preţ cinstit. Jumătate este mai mult decât primesc majoritatea.

— Jumătate? am repetat.

— Da, jumătate, a spus Imurinya, iar ochii ei luminoşi s-au oprit asupra mea. Shiori'anma, sufletul tău oscilează între viaţă şi moarte – jumătate legat de Bushi'an Takkan şi jumătate de ceruri. Astfel, pentru tot restul vieţii tale, vei petrece jumătate din fiecare an pe lună cu mine.

Când Kiki şi-a fluturat aripile din spatele robelor doamnei lunii, aş fi sărit în picioare, dacă aş fi putut.

Se transformase într-o pasăre adevărată, cu pene în loc de aripi de hârtie şi cu ochi rotunzi, care nu clipeau, în loc de cele două pete de cerneală pe care le făcusem. Linii aurii îi împodobeau aripile, iar pe creştet avea pictată o coroană de un roşu-aprins.

— Şi-a găsit drumul spre mine, a explicat Imurinya, zâmbind.

Vei veni? m-a întrebat Kiki, la fel de neobrăzată ca de obicei. *Arăţi groaznic! Vino... vino cu noi!*

Am ezitat. Nu eram pregătită.

— Îmi voi petrece cealaltă jumătate de an... pe pământ? am întrebat cu un glas atât de stins, încât nu eram sigură dacă rostisem cuvintele cu voce tare.

— E un compromis asupra căruia eu şi fratele meu am convenit, a răspuns Imurinya. Atâta vreme cât Bushi'an Takkan trăieşte, înţelegerea noastră este valabilă. Când timpul lui în această lume va ajunge la final, i te vei alătura în tărâmul lordului Sharima'en.

Am aruncat o privire către stăpânul morţii, care a dat imperceptibil din cap. Apoi m-am uitat la Takkan, întrebându-mă dacă îi putea auzi sau vedea pe nemuritori. Era în continuare lângă mine, cu ochii înceţoşaţi şi roşii.

— Sună destul de rezonabil, am consimţit încet. Când mă pot întoarce?

— Te vei întoarce în fiecare primăvară şi în fiecare vară.

— Şi voi fi normală? am întrebat, neliniştită. Umană?

Imurinya a chicotit.

— Da, da! Destul de umană cât să sângerezi şi să te vindeci, să îmbătrâneşti, să devii mai fericită şi mai înţeleaptă. Chiar şi să ai copii... dacă îţi doreşti.

O roşeaţă intensă mi-a acaparat obrajii, dar probabil că doamna lunii îmi citise gândurile, deoarece tocmai asta îmi doream să ştiu.

— Aş putea să mă întorc iarna şi primăvara în schimb? am întrebat, ştiind că era necivilizat să negociez cu zeii, dar incapabilă să mă abţin.

Mi-ar plăcea să-mi sărbătoresc ziua de naştere alături de familia mea şi să văd cocorii de iarnă. Şi Iro, am adăugat. Atinge apogeul frumuseţii iarna.

Imurinya m-a dezarmat cu privirea ei strălucitoare şi atât de pătrunzătoare, încât mi-am simţit inima-n gât. Eram sigură că am greşit, că ea şi lordul Sharima'en aveau să renunţe întru totul la compromis.

— Prea bine! a spus ea într-un târziu. Iarna şi primăvara, s-a hotărât. Dar, pentru primul ciclu, trebuie să aştepţi sosirea primăverii. Iarna se apropie, iar corpul tău trebuie să se vindece.

A ridicat unul dintre iepurii de la picioarele ei, şi o lumină divină s-a adunat în jurul nostru, străpungând tărâmul muritorilor. Takkan a tras adânc aer în piept; acum o putea vedea.

— Aranjamentul a fost încheiat, l-a informat Imurinya. Shiori'anma se va întoarce pe pământ în fiecare iarnă şi în fiecare primăvară, petrecând jumătate din an cu tine şi jumătate cu mine. La primul răsărit de lună al primăverii, o vei găsi pe Muntele Iepurelui, Bushi'an Takkan.

Takkan a clipit, singura reacţie involuntară care i-a trădat surpriză la vederea măreţilor nemuritori. Şi-a şters ochii cu mâneca şi şi-a plecat capul până la pământ.

— Înţeleg, a spus în şoaptă. Îţi mulţumesc, lady Imurinya! Voi fi acolo!

— Acum luaţi-vă rămas-bun! a spus doamna lunii.

Fir cu fir, spiritul mi s-a reîntregit în trup, o senzaţie de furnicături răscolindu-mi pe rând toţi nervii. Mi-am ridicat mai întâi capul, ca să fiu sigură. Apoi, în timp ce fiecare parte din mine se trezea la viaţă, i-am oferit lui Takkan un zâmbet larg, cu gropiţe. Doar de atât a fost nevoie pentru a înlătura tristeţea întipărită pe chipul lui. A deschis larg ochii, de uimire şi de uşurare.

— Ajută-mă să mă ridic! l-am rugat, iar mâna lui Takkan a fost acolo într-o clipă, trăgându-mă uşor în picioare.

Acum am văzut că nu mai eram singuri. Apăruseră şi fraţii mei, care s-au grăbit să vină lângă noi.

— Măcar nu va trebui să coşi când eşti pe lună, m-a tachinat Yotan. Sau poate că mă înşel?

— Mă îndoiesc că doamna ar vrea să-i stric tapiseriile, am răspuns.

— Aşa e, aşa e!

I-am îmbrăţişat pe gemeni, apoi am trecut la Reiji. La fel ca mine, avea să părăsească în curând Kiata.

Nu ne înţeleseserăm prea bine în copilărie şi am crezut că nu voi găsi nimic de spus. Dar ziua de azi făcea excepţie.

— Nu-mi vine să cred că spun asta, dar îmi va fi dor de tine, Reiji!

— Nu ar trebui să-ţi fie, a zis el blajin. Nimeni altcineva nu-ţi va pune cochilii de cicade sub perne... sau nu te va provoca să furi şerpi din grădina Raikamei. O să descoperi că vei intra în mai puţine necazuri.

— Aşadar, în sfârşit recunoşti că toate astea s-au întâmplat din cauza ta?

A zâmbit strâmb.

— Împărţim în mod egal vina.

Mi-am aruncat braţele în jurul lui, dorindu-mi să-l fi îmbrăţişat mai mult când eram mai mici.

— Nu ne luăm rămas-bun de-a pururi! i-am şoptit la ureche. Ştiu că vei găsi o cale de a-ţi fermeca prinţesa de hârtie să veniţi în vizită când mă întorc.

Apoi a urmat Hasho, care stătea cu aripa strânsă într-o parte.

— Mă bucur că ai cerut să revii iarna. Ziua ta de naştere nu ar fi la fel fără tine.

L-am îmbrăţişat pe fratele meu cel mai mic. Întotdeauna mă înţelesese cel mai bine.

— Vom pregăti un ospăţ în cinstea întoarcerii tale, surioară! m-a asigurat Benkai. O masă festivă cu cele mai bune feluri de mâncare şi un cer plin de lampioane.

Am râs.

— Eu sunt cea care ar trebui să gătească pentru voi toţi!

— Exact, a comentat Andahai, făcându-mi cu ochiul.

Îl văzusem vreodată făcând cu ochiul?

— Vom întocmi o listă cu felurile noastre preferate de mâncare.

M-am întors spre el, dându-mi seama că...

— Voi fi mătuşă când mă întorc!

— Iar eu sper că voi avea un frate nou, a răspuns Andahai, care a înclinat capul spre Takkan. Nu uita, mai trebuie să te pregăteşti pentru o nuntă. Poate că voi doi ar trebui să vă căsătoriţi acum, ca nu cumva să-ţi vină vreo idee să rămâi definitiv pe lună.

— Nu se va întâmpla asta.

Am schimbat un zâmbet timid cu Takkan.

— Inima lui este casa mea şi...

— ...oriunde te afli, acolo îmi este locul, a spus el împreună cu mine.

Şi-a coborât privirea spre încheieturile noastre, cu firele roşii încă vizibile şi cu capetele înnodate.

— Te voi aştepta!

Cuvintele lui erau toată muzica pe care aveam nevoie să o aud. I-am trimis o sărutare, apoi le-am urmat pe Kiki şi pe lady Imurinya pe o cărare făurită din lumina lunii în cea mai veche legendă pe care o cunoşteam.

EPILOG

STĂTEAM PE MARGINEA LUNII, CU ÎNTINDEREA NESFÂRŞITĂ a amurgului răsărindu-mi sub picioare şi cu stele atârnate deasupra şi dedesubt. Deşi punctul meu de observaţie era fără îndoială magnific, în seara asta nu simţeam nicio urmă de uimire. Doar nerăbdare.

Aşteptasem şase luni acest moment. Nu aveam de gând să irosesc nicio secundă.

— Sunt pregătită! am şoptit.

A apărut o dâră argintie de lumina lunii, desfăşurându-se peste faldurile înstelate ale cerului. Ducea în jos, printre câmpuri de nori la fel de moi ca zăpada proaspăt aşternută.

M-am mişcat repede, incapabilă să ţin ritmul cu bătăile năvalnice ale inimii. Sau cu Kiki, ale cărei aripi noi o făcuseră remarcabil de iute. În timp ce mă aştepta să o ajung din urmă, s-a dat puţin în spectacol, trecând printre razele de lumină aţintite în spatele nostru.

Grăbeşte-te, melcule! a strigat. *Până când vei ajunge cu picioarele pe pământ, primăvara se va fi fârşit deja. Nu-mi voi primi niciodată prăjiturile.*

M-am grăbit, zâmbind melancolic. Kiki adora să fie un cocor adevărat şi nu mai vorbea deloc despre trecutul ei în calitate de pasăre de hârtie. Dar, uneori, când se simţea înfricoşată sau singură, tot încerca să-mi zboare în mânecă, uitând că e prea mare. Aşa ştiam că îi era dor de forma ei originală. Măcar puţin.

Am coborât împreună pe poteca luminată de lună, până când o briză s-a năpustit din neant, spulberând neclintirea desăvârşită a cerurilor. Imurinya ne spusese că fiii vântului păzeau diviziunea dintre tărâmul nemuritorilor şi cel al muritorilor. Aici aveam să ne despărţim eu şi Kiki.

Nu uita să te întorci cu prăjituri! mi-a spus, făcându-mă să promit pentru a suta oară. *Din cele rotunde de orez, cu pastă de fasole roşie. Şi prăjituri lunare! Imurinyei i-ar plăcea asta.*

— Nu voi uita! am spus, depunând un sărut pe capul păsării. Să nu o

superi pe doamnă cât sunt plecată!

Kiki a dispărut în spatele unui văl scânteietor, lăsându-mă singură cu soarele şi norii. Ajunsesem la capătul potecii, dar Imurinya nu-mi spusese ce să fac mai departe.

M-am aplecat, atingând cu vârfurile degetelor un nor jos, care mi-a trecut razant peste glezne. Dedesubt, soarele lumina lumea, iar eu mă bucuram de o priveliştе demnă de zei. În Ţinutul de la Miazăzi l-am văzut pe Gen studiind cu atenţie mai multe tomuri, cu fragmentul din oglinda adevărului strălucind lângă el. Apoi, dincolo de marea Taijin, l-am zărit pe Seryu întrecându-se cu un grup de balene. Coarnele îi crescuseră într-o coroană argintie magnifică, iar ochii îi sclipeau cu înflăcărare, de o nuanţă mai intensă de roşu decât a soarelui. Moştenitorul Regelui-Dragon, mi-am amintit. Mă întrebam cum reuşise o asemenea ispravă.

Probabil că mi-a simţit privirea aţintită asupra lui, deoarece şi-a ridicat capul şi s-a uitat direct la mine – direct la lună. Pentru o fracţiune de secundă, ochii ni s-au întâlnit, iar Seryu mi-a aruncat un zâmbet enigmatic. Apoi, fără să ezite, s-a aruncat înapoi în mare, trecând în viteză pe lângă balenele care tocmai îl prinseseră din urmă.

Am aplaudat şi am râs, urmărindu-i cum dispar dincolo de orizont. După o clipă, chiar sub picioarele mele, norii s-au mişcat pentru a dezvălui un munte familiar cu două vârfuri, pe care aproape că nu l-am recunoscut fără pătura obişnuită de zăpadă. Inima îmi bătea atât de tare, încât abia respiram. Şi, deodată, am ştiut ce să fac.

Am sărit.

Nu ştiu dacă am căzut sau am zburat. Norii mi-au înnegurat vederea, iar lumina s-a năpustit în sus, spre mine, într-un vârtej stelar şi luminos. Dar pe urmă am aterizat, cu spatele scufundându-mi-se în contururile moi ale pământului, iar când am simţit soarele pe obraji, mi-am deschis ochii.

Stăteam întinsă pe iarbă. Pe iarbă rece şi umedă de rouă, care îmi înţepa coatele şi genunchii. M-am trezit flancată de bălţi de noroi puţin adânci, pe un câmp acoperit de vene argintii de chiciură. Cu o clipă înainte să tremur, o mantie mi-a căzut pe umeri.

— Ai grijă la noroi, fecioară a lunii! a spus Takkan încet, îngenunchind lângă mine. E aproape îngheţat. Nu va fi distractiv să cazi într-o asemenea baltă.

M-am ridicat cu grijă în picioare şi, când m-a învăluit în căldura sa,

mi-am atins fruntea de a lui. Aveam o voce uşor răguşită, trădând un amestec de bucurie şi de neîncredere.

— Primele cuvinte pe care mi le adresezi sunt despre noroi?

Takkan a zâmbit larg.

— Mi s-a părut că avertismentul este mai important decât o serenadă de bun-venit.

— Consideră că am primit avertismentul. Acum, cântă!

— Acum? O să râzi.

— N-aş râde niciodată de tine, Bushi'an Takkan!

Am rostit cuvintele cât de solemn am putut, dar un licăr jucăuş îmi dansa în ochi, iar Takkan mă cunoştea mult prea bine.

— Mincinoaso!

Drept pedeapsă, m-a tras şi mai sus în braţele lui. Am ţipat de surpriză şi de încântare, în timp ce mă învârtea şi iar mă învârtea, împroşcând noroi cu cizmele.

Am râs până când a început să ne doară burta, sunetul fericirii noastre armonizându-se într-un cântec care mi-a făcut inima să se simtă la fel de plină ca soarele pal ascuns în spatele norilor.

Când în cele din urmă m-a lăsat jos, amândoi eram atât de ameţiţi, încât ne-am împiedicat unul de altul. Apoi Takkan m-a prins de talie şi m-a sărutat.

A fost un sărut care merita aşteptat – fie o jumătate de an, fie o jumătate de viaţă –, un sărut care mi-a furat răsuflarea şi mi-a aprins o flacără în suflet, topind cristalele fine de zăpadă care mi-au acoperit nasul şi genele cu o căldură seducătoare. Mi-am trecut degetele prin părul lui şi l-am tras mai aproape, gâdilându-i nasul cu al meu şi urmărind norişorii creaţi de respiraţiile noastre. Mi-am lins buzele, simţind gustul zahărului.

— Prăjituri?

— Chiruan le-a preparat pentru tine, a mărturisit Takkan cu un zâmbet sfios. Am testat câteva pentru a mă asigura că sunt acceptabile. Vrei una?

„Prăjituri în loc de flori", îi spusesem. Cu inima plină de duioşie, am observat cum boboci minusculi înfloreau la picioarele mele. În mine rămăsese un singur fir de magie, dar Kiata... Kiata *deborda* de ea. O simţeam ca pe un strat de dragoste ascuns în adâncul unei persoane. Te încălzea, chiar şi când era frig. Te înveselea, chiar şi când exista tristeţe. Florile de sub picioarele mele au înflorit şi au crescut.

— Mai târziu, am spus, răspunzând în cele din urmă la întrebarea lui Takkan.

I-am înfăşurat braţele în jurul taliei mele şi m-am rezemat de el, simţindu-i răsuflarea răvăşindu-mi delicat părul.

— Mai avem doar câteva minute până la apus.

Aş fi putut rămâne toată ziua în braţele lui, mulţumită de priveliştea oferită de câmpurile de orez întinse dedesubt, de râul Baiyun cotind în josul Muntelui Iepurelui înainte să străbată colinele înierbate din jurul prefecturii Iro, de castelul cu ţiglă gri aflat puţin mai departe. Dar lumina zilei se stingea, pământul aurit de soare devenind argintiu odată cu primul văl aruncat de lună.

În plus, nu eram de fapt singuri.

Când un chicotit ascuţit a demascat intrusul, m-am învârtit pentru a arunca o privire peste umărul lui Takkan.

— Megari! am strigat.

— Takkan mi-a spus să vă las singuri atât cât durează un cântec, a zis Megari, punând un felinar neluminat pe pământ.

În anul în care fusesem plecată, obrajii ei îşi pierduseră o parte din rotunjimea tinerească, dar un licăr năstruşnic familiar îi însufleţea ochii.

— Am ales un cântec scurt.

Am tras-o într-o îmbrăţişare şi, după ce am învârtit-o o dată, am pus-o din nou jos. M-am uitat admirativ la ea, fără să-mi ascund uimirea. Acum îmi ajungea aproape până la umeri şi nu-şi mai strângea părul în codiţe, ci îl lăsa liber pe spate.

— Nu aduce în discuţie cât de mult am crescut, iar eu nu-ţi voi aduce în discuţie părul, m-a avertizat Megari înainte să scot un cuvânt. Crede-mă pe cuvânt, o să primeşti o mulţime de comentarii în legătura cu el. Tata şi Takkan s-au holbat încontinuu la mine când au ajuns acasă, de parcă ar fi fost plecaţi ani întregi, nu câteva luni!

— Sora mea începe să prefere compania iepurilor celei a oamenilor, a glumit Takkan.

O pereche de făpturi pufoase mi-au sărit peste picioare, un iepure cu pete maronii îndrăznind chiar să-mi apuce cu colţii condurii. Am îngenuncheat să-i mângâi blana catifelată.

— De obicei le este frică de străini, a spus Megari, gânditoare. Dar nu de tine.

— Trăiesc mulţi iepuri pe lună, am răspuns, lăsând făptura să plece

şi privind-o cum dispare în iarba înaltă.

O simţeam pe Megari murind de nerăbdare să-mi pună întrebări, dar Takkan i-a atins umărul surorii sale, ca şi cum i-ar fi reamintit de o înţelegere tacită. Cu un oftat, şi-a luat felinarul, legănându-l în vreme ce se îndrepta lent, cu paşi relaxaţi, spre poalele dealului, unde legaseră caii.

— Bucuraţi-vă de acest timp pe care-l petreceţi împreună! După ce ajungeţi acasă, mama nu o să vă acorde niciun moment de odihnă.

— Ai grijă pe drumul de întoarcere spre castel! a strigat Takkan după Megari. Se întunecă!

Megari şi-a fluturat mâna ca să-l asigure că-l auzise, apoi încă o dată în semn de rămas-bun. I-am răspuns la gest şi am urmărit-o cum se îndepărtează, luând-o înapoi spre Iro. Apoi ochii mi s-au îndreptat spre cer, unde soarele pregătit să apună schimba locul cu o lună dornică să răsară. O mare de stele strălucea prin vălul străveziu al amurgului, cocorul din şapte puncte luminând deja mai puternic decât celelalte.

— L-au redenumit, a zis Takkan, dându-şi seama ce-mi captase atenţia, după o legendă nouă.

— Ce legendă?

— E o legendă despre cocori, demoni şi dragoni – şi despre o prinţesă asupra căreia a fost aruncat un blestem cumplit. Copiii sunt realmente fascinaţi.

A redus la tăcere orice aveam de gând să spun când m-a luat de mână şi mi-a depus un sărut în palmă.

— E o poveste decentă, dar lungă. Ţi-o voi împărtăşi mai târziu. În seara asta avem oaspeţi.

— Oaspeţi în aceeaşi zi cu sosirea mea îndelung aşteptată? Cine ar putea fi atât de important?

Ştia că muream de curiozitate să aflu!

— Ţi-am spus că acum avem un mic demon în bucătărie? A venit în urmă cu câteva săptămâni şi s-a adăpostit în vatră, care a devenit noua lui casă. Arde orezul şi stinge focul când e prost dispus. Bucătarii sunt supăraţi, dar Megari îl place. Cred că şi Chiruan a început să prindă drag de el.

Mi-am pus mâinile pe şolduri.

— Cine e oaspetele?

— De fapt, sunt *oaspeţi,* m-a corectat Takkan, care a făcut o pauză dinadins, bucurându-se nerăbdarea mea. Fraţii tăi, mai exact.

Fraţii mei? Un zâmbet uriaş mi-a răsărit pe faţă.

— Au venit?

— Toţi şase, a confirmat Takkan. Chiar şi Reiji, din A'landi. Şi... tatăl tău.

La auzul veştii, mi-am ridicat sprâncenele. Takkan a râs.

— Aceasta a fost şi reacţia mea. Îţi poţi închipui cât de stresată a fost mama după ce a aflat de vizita lui. Şi-a petrecut ultima săptămână încercând să pună la punct gospodăria, astfel încât totul să fie perfect. Şi încă nu a trecut peste faptul că te-a găzduit o iarnă întreagă fără să-ţi cunoască adevărata identitate.

— Asta înseamnă că nu mă va lăsa să mă întorc în bucătărie?

— Probabil că nu. Aş zice că pentru cel puţin un an.

— Un an? m-am lamentat.

Îmi era dor să gătesc şi, după felul în care mi-a chiorăit chiar atunci stomacul, îmi era dor să şi mănânc.

— Păi, am şase fraţi dintr-un motiv. Să sperăm că va fi mai preocupată de ei decât de mine.

— Mă îndoiesc. Până la urmă, are de pregătit nunta fiului ei.

M-am înroşit, pentru prima dată rămasă fără cuvinte.

— Megari avea dreptate, nu-i aşa? I-am întrebat după câteva clipe. Se va dezlănţui haosul la întoarcerea mea. Toată lumea se va holba şi va pune întrebări...

— Putem să întârziem puţin... a spus Takkan.

Să întârziem puţin?

— Am auzit bine? Logodnicul meu onorabil şi integru îmi propune să ajungem târziu la cină? I-am tachinat, prefăcându-mă că suspin îngrozită. Şi cu împăratul, dintre toţi oaspeţii posibili.

Un zâmbet îi trăgea în sus colţurile buzelor.

— Pentru tine, sunt dispus să încalc câteva reguli.

Nu m-am putut abţine. M-am ridicat pe vârfuri, dar Takkan era deja acolo. Buzele lui le-au găsit pe ale mele şi mi-am lipit trupul de al lui. I-am simţit mâinile pe spate, chiar deasupra şoldurilor, iar eu mi-am înfăşurat braţele în jurul gâtului său şi mi-am trecut din nou degetele prin părul lui, ciufulindu-l. Am pierdut şirul sărutărilor şi ne-am împleticit până când ne-am sprijinit de un copac, apoi am râs şi am ţipat când zăpada a căzut de pe crengi pe capetele noastre.

N-aveam să aflu niciodată cât timp am rămas îmbrăţişaţi sub copac, ţinându-ne unul pe altul sub privirile curioase ale iepurilor. Mult prea

devreme, amurgul şi-a retras culorile de pe boltă, iar noaptea s-a lăsat peste noi. Sosise momentul să mă întorc.

— Ar trebui să plecăm, a spus Takkan, îndepărtându-mi duios fulgii de nea de pe nas înainte să mă îndepărteze de copac.

Nu mi-a dat drumul la mână când nu a îngenuncheat pentru a lua cele două lampioane pe care le adusese. Unul albastru pentru el şi unul roşu pentru mine, legate între ele printr-un simplu fir roşu.

— Ca să nu te pierd în întuneric, mi-a explicat când am atins firul cu degetele.

— Nu mă vei pierde niciodată, am răspuns. Fie pe timp de zi, fie pe timp de noapte, tu eşti lumina care îmi face lampionul să strălucească!

Sub luna scânteietoare, ne-am croit drum spre casă, cu inimile pline de bucurie şi lumina din lampioane la fel de strălucitoare ca a stelelor.

MULŢUMIRI

UAU – ŞASE CĂRŢI! ÎI VOI FI MEREU RECUNOSCĂTOARE Ginei, agenta mea, care a avut de la început încredere în mine. Şi lui Katherine, editoarea mea, pentru ochii ei de şoim când vine vorba de a-mi şlefui cărţile, astfel încât să capete cea mai bună formă posibilă. Şi pentru că nu mi-aş putea dori o susţinătoare mai minunată a poveştilor mele.

Lui Lili, ataşata mea de presă, pentru dedicarea de a-mi aduce poveştile în mâinile cititorilor şi pentru că este o persoană minunată cu care să lucrezi. Mulţumiri Giannei, Melaniei, lui Alison, Elizabeth, Kelly, Dominique, John, Artie, Natali, Caitlin, Jake şi echipei minunate de la Knopf Books for Young Readers pentru toată susţinerea acordată romanului *Promisiunea dragonului.* Vă sunt recunoscătoare pentru că îmi aduceţi poveştile la viaţă şi vă asiguraţi că ajung la cititori.

Mulţumiri lui Tran, pentru dragoni! Coperta întruchipează perfecţiunea şi, ca de obicei, îmi place la nebunie!

Lui Alix, mulţumiri pentru muzicalitatea adusă titlului. E superb!

sile sile
VIRTUAL-PROJECT

O CĂLĂTORIE ÎN REGATUL DRAGONILOR,
O POVESTE DE IUBIRE SCRISĂ ÎN STELE ȘI O PERLĂ
FERMECATĂ CU PUTEREA DE A DISTRUGE SAU,
DIMPOTRIVĂ, DE A SALVA LUMEA.

Fanii autoarei Leigh Bardugo vor adora acest fascinant roman *fantasy*!

Prințesa Shiori a jurat că va restitui perla dragonului proprietarului ei de drept, dar respectarea acestei promisiuni este mult mai periculoasă decât și-a imaginat vreodată.

Tânăra trebuie să călătorească până în regatul dragonilor, să se strecoare cu iscusință printre intrigi politice urzite de oameni și de creaturi fantastice deopotrivă, dar și să se pună la adăpost de hoții care râvnesc la perlă și sunt în stare de orice ca să o obțină. Provocarea este că trebuie să facă totul în timp ce pozează în prințesa perfectă, pentru a-i descuraja pe cei care ar vrea să o vadă arsă pe rug întrucât prin vene îi curge magie.

Perla în sine nu este o piatră semiprețioasă obișnuită, căci tânjește după distrugere și e nestatornică; acum sare în ajutorul lui Shiori, iar în clipa următoare o trădează, amenințând să-i spulbere familia și să-i rupă firul destinului care o leagă de dragostea adevărată. Tânăra prințesă va avea nevoie de fiecare dram de putere pe care îl poate aduna pentru a-și apăra viața – și iubirea, pe care a luptat atât de mult să o câștige.

„O cavalcadă de aventuri cu mize mari, elemente de magie (dragoni și demoni) la tot pasul și chiar și o impetuoasă poveste de dragoste."
The Espresso Edition

ÎN ACELAȘI UNIVERS:

12+
ISBN: 978-606-[illegible]-308-1
9 786[illegible]81
www.co.intjunior.ro